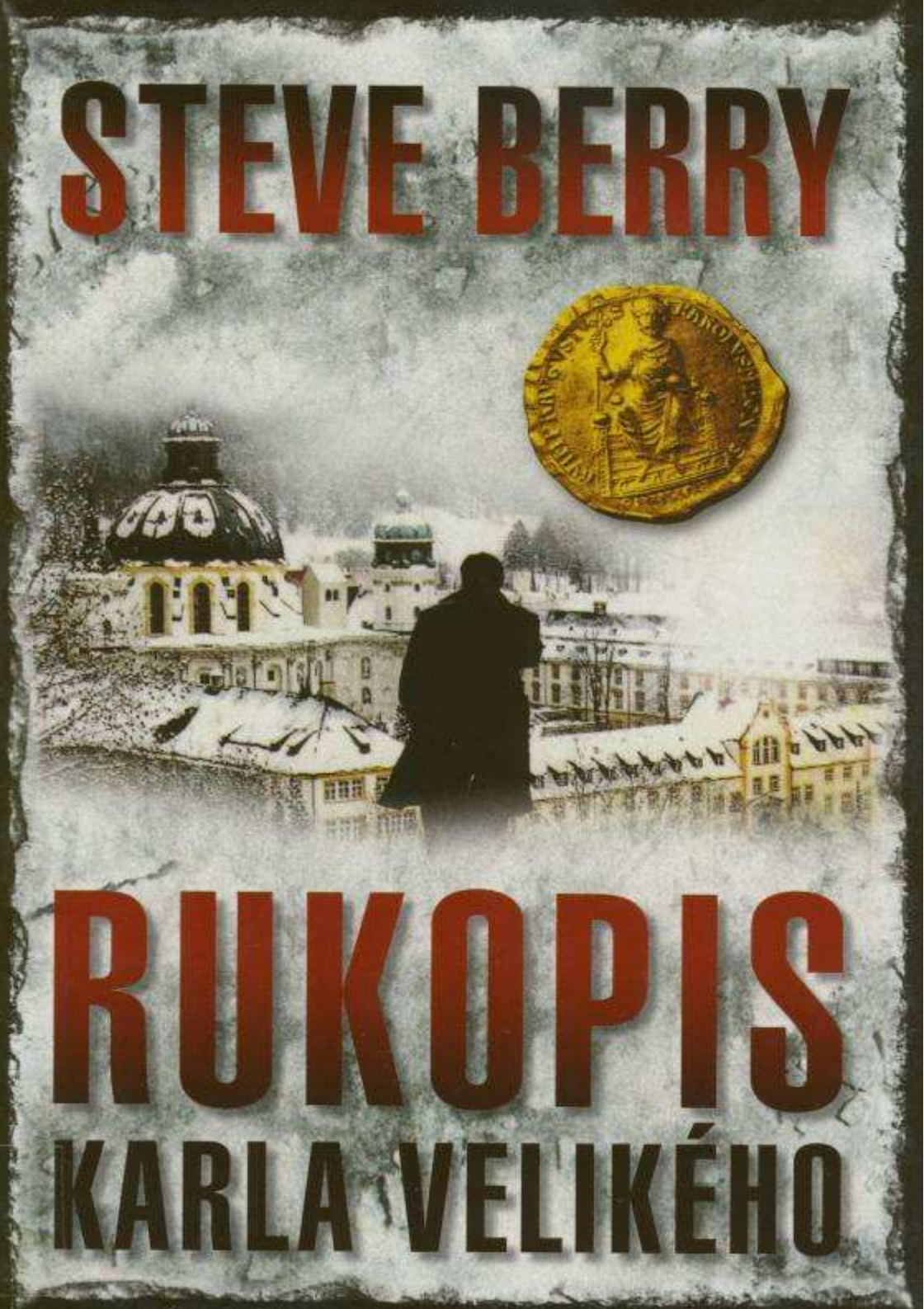
STEVE BERRY

RUKOPIS KARLA VELIKÉHO

STEVE BERRY

RUKOPIS KARLA VELIKÉHO

2009

DOMINO

Copyright © 2008 by Steve Berry
Endpaper map © 2008 by David Lindroth
Translation © 2009 by Hana Pernicová
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CHARLEMAGNE PURSUIT,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2008,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2009

ISBN 978-80-7303-446-7

Pro Pam Ahearnovou a Marka Tavaniho,
kteří přetavují mé sny ve skutečnost

PODĚKOVÁNÍ

U každé knihy děkuji báječným lidem z Random House a ani tahle není výjimkou. Gina Centrellová, Libby McGuireová, Cindy Murrayová, Kim Hoveyová, Christine Cabellová, Beck Stvan, Carole Lowensteinová, jakož i další z oddělení marketingu a prodeje – těm všem patří můj srdečný dík. Smekám klobouk před Laurou Jorstadovou, jež korigovala všechny mé romány. Žádný spisovatel si nemůže přát lepší a profesionálnější spolupracovníky.

Zvláštní dík patří přátelským lidem v Cáchách, kteří nesmírně trpělivě odpovídali na mé neodbytné otázky. A už dlouho dlužím zmínku i poděkování Ronu Chamblinovi, vlastníku knihkupectví Chambline Bookmine v Jacksonville na Floridě, kde už léta sháním pro svá díla většinu podkladových materiálů. Je to úžasné místo. Díky, Rone, žes ho vytvořil. A zdravím naši Australanku Kate Taperellovou, jež mi poskytla inspirující vhled do duše a mluvy lidí u protinožců.

Na závěr chci tuto knihu věnovat své agentce Pam Ahearnové a svému redaktorovi Marku Tavanimu. Pam mě roku 1995 přijala mezi své klienty a pak strpěla pětaosmdesát odmítnutí během sedmi let, než jsme prorazili. Tomu se říká trpělivost! A Mark vykázal obdivuhodnou kuráž, když se ujal potrhlého právníka, který chtěl psát knihy.

Všichni jsme to přežili.

Dlužím Pam a Markovi víc, než kterákoli lidská bytost dokáže během svého života splatit.

Děkuji vám.

Za všechno.

Studuj minulost, abys odhadl budoucnost. KONFUCIUS

Prastaří Mistři byli laskaví, záhadní, vážní, vstřícní. Hloubka jejich vědomostí je nepředstavitelná. Jelikož je nepředstavitelná, nemůžeme učinit nic víc než popsat je zvnějšku. Byli pozorní jako lidé přecházející zimní řeku. Ostražití jako lidé uvědomující si nebezpečí. Zdvořilí jako hosté na návštěvě. Poddajní jako led při oblevě. Prostí jako neopracované kusy dřeva.

Lao-c' (604 PŘ. N. L.)

Kdo rozvrací svůj dům, zdědí vítr. Kniha Přísloví, 11:29

Prolog

Listopad 1971

Rozječel se alarm a Forrest Malone zpozorněl.

„Hloubka?“ křikl.

„Sto osmdesát tři metrů.“

„Co je pod námi?“

„Dalších šest set metrů ledové vody.“

Malone přelétl pohledem ukazatele s údaji o poloze a teplotě. Ve stísněné řídicí sekci seděl po jeho pravici navigátor a nalevo se tísnil kormidelník. Oba měli ruce jako přilepené k ovládacím pákám. Kontrolky se rozsvěcovaly a zhasínaly.

„Zpomalit na dva uzly.“

Ponorka se zakymácela.

Alarm ztichl. Řídicí sekce se ponořila do tmy.

„Kapitáne, hlášení z reaktorové místnosti. U jedné z regulačních tyčí se spálila pojistka.“

Maloneovi bylo jasné, co následovalo: Bezpečnostní mechanismy zabudované do téhle náladové mašiny automaticky zasunuly ostatní tyče a reaktor se vypnul – byl odstaven. Dalo se udělat jen jediné. „Přejít na baterie.“

Rozsvítilo se slabé nouzové osvětlení. Do řídicí sekce vtrhl lodní inženýr Flanders, úpravný a energický profesionál, k němuž Malone choval plnou důvěru. „Tak spusťte, Tome.“

„Nevím, jak moc je to zlé a jak dlouho nám potrvá oprava, ale potřebujeme snížit elektrické zatížení.“

Už dřív se jim stalo, že vysadil pohon, vlastně už několikrát, a Malone věděl, že když se budou chovat rozumně, baterie by měly být s to nahradit reaktor po dobu dvou dnů. Posádka prošla tvrdým výcvikem právě pro případ takových situací, jenomže v manuálu stálo, že jakmile se reaktor zastaví, musí se restartovat nejpozději za hodinu. Kdyby to trvalo déle, je nutno dopravit plavidlo do nejbližšího přístavu.

A ten byl skoro dva a půl tisíce kilometrů daleko.

„Vypnout všechno, co nepotřebujeme," nařídil.

„Bude těžké udržet polohu, kapitáne," poznamenal navigátor.

Malone znal Archimedův zákon. Předmět, který váží stejně jako odpovídající objem vody, se nepotápí ani nestoupá k hladině. Vzhledem k neutrálnímu vztlaku zůstává tam, kde je. Na tomto základním principu funguje každá ponorka – drží se pod hladinou a manévruje díky motorům. Bez elektřiny motory nepoběží a plavidlo nebude možné řídit. Se všemi problémy by se daleko snáz vypořádali na hladině, jenomže nad nimi nebylo otevřené moře. Vězeli pod ledovým příkrovem.

„Kapitáne, strojovna hlásí menší průsak v hydraulice."

„Menší průsak?" zeptal se Malone. „Zrovna teď?"

„Všimli si toho už dřív, ale teď vzhledem ke snížení výkonu žádají o povolení uzavřít ventil, aby mohli vyměnit hadici."

Logické. „Ať to udělají. Doufám, že už je to poslední špatná zpráva." Obrátil se k technikovi u sonaru. „Jak to vypadá před námi?"

Všichni námořníci na ponorkách dají na zkušenosti svých předchůdců. Ti, kdo se potýkali se zamrzlým mořem před nimi, jim odkázali dvě důležitá ponaučení: Nikdy nenarážej do ničeho zmrzlého, pokud nutně nemusíš, a když už musíš, opři se přídí o led, jemně přitlač a modli se.

„Vepředu čisto," ozvalo se od sonaru.

„Začíná nás strhávat proud," upozornil navigátor.

„Vyrovnávejte polohu. Ale šetřete elektřinou."

Zničehonic se příď ponorky ostře sklonila dolů.

„Co se sakra děje?" zamumlal Malone.

„Záďové hloubkové kormidlo se nastavilo na plný ponor," vykřikl kormidelník. Vyskočil na nohy a vší silou k sobě přitáhl řídicí páku. „Nereaguje!"

„Blounte, pomozte mu!" zařval Malone.

Blount se vymrštil od sonaru a rozběhl se kormidelníkovi na pomoc. Náklon se zvětšoval. Malone se chytil stolu s mapami. Všechno, co nebylo přišroubované, se valilo kupředu jako lavina.

„Nouzové ovládání kormidel," vyštěkl.

Úhel stoupal.

„Přes pětačtyřicet stupňů,“ ohlásil navigátor. „Kormidla pořád na plný ponor. Nefungují.“

Malone se držel stolu a pokoušel se udržet rovnováhu.

„Dvě stě sedmdesát pět metrů a klesáme.“

Číslice na hloubkoměru se protáčely takovou rychlostí, že splývaly. Plavidlo bylo dimenzováno na devět set patnáct metrů, jenže dno se rychle blížilo a vnější tlak vody stoupal – stoupne-li příliš vysoko anebo příliš prudce, trup se zbortí. I když narazit s běžícími motory do dna taky nebyla zrovna lákavá vyhlídka.

Zbývalo jen jediné.

„Okamžitě zpětný chod! Vyprázdnit všechny zátěžové nádrže!“

Strojovna splnila rozkaz. Ponorka zavibrovala. V nádržích zahučelo, jak se dovnitř vevalil stlačený vzduch a vyháněl z nich vodu. Navigátor se pevně přidržel a stejně tak i kormidelník; připravovali se na to, co vzápětí přijde.

Obnovil se kladný vztlak.

Sestup se zpomalil.

Příď se zvedla a pak se vyrovnala.

„Udržovat hloubku,“ nařídil Malone. „Nahoru nechci.“

Kormidelník uposlechl rozkaz.

„Kolik zbývá ke dnu?“

Blount se vrátil na svoje stanoviště. „Šedesát metrů.“

Malone zalétl očima ke hloubkoměru. 731 metrů. Trup sténal námahou, ale odolával. Upřel pohled na ukazatele netěsností. Podle kontrolek všechny ventily a spoje pevně držely. Konečně aspoň jedna dobrá zpráva.

„Posaďte nás na dno.“

Tahle ponorka měla oproti ostatním tu výhodu, že dokázala dosednout na mořské dno. Byla to jen jedna z mnoha rafinovaností, kterými oplývala – vedle posílení pohonných a řídicích systémů, jehož názornou demonstraci právě zažili.

Ponorka dosedla na dno.

Muži ve velitelské sekci hleděli jeden na druhého. Nikdo nepromluvil. Nebylo potřeba. Malone věděl, co jim letí hlavou: *To bylo o chlup.*

„Víme, co se stalo?“ zeptal se.

„Strojovna hlásí, že jakmile uzavřeli kvůli opravě ventil, selhaly normální i nouzové mechanismy řízení. Nikdy dřív k tomu nedošlo.“

„Jako bych to nevěděl.“

„Ventil je znovu otevřený.“

Malone se pousmál nad způsobem, jakým mu inženýr nepřímo sdělil: *Kdybych věděl víc, řekl bych to.* „Dobře, řekněte jim, ať to spraví. Co reaktor?“

Na zvládnutí neplánovaného sestupu určitě spotřebovali sakra hodně energie z baterií.

„Pořád stojí,“ oznámil jeho zástupce.

Hodina, během níž ho potřebovali znovu nahodit, rychle brala zasvé.

„Kapitáne,“ ozval se Blount od sonaru. „Kontakt zvenčí na trupu. Na více místech. Něco pevného. Zřejmě jsme dosedli na kamení.“

Malone se rozhodl riskovat další ztrátu energie. „Zapněte kamery a vnější osvětlení. Ale jen na chviličku.“

Na videozáběrech se objevila čistá voda se třpytivými pohyblivými skvrnkami drobounkého podmořského života. Ponorku obklopovaly balvany povalující se na mořském dně v roztodivných úhlech.

„To je zvláštní,“ vyhrkl kdosi.

Malone si toho všiml taky. „To nejsou balvany. Jsou to kamenné bloky. A veliké. Kvádry a krychle. Posviťte na některý.“

Blount sáhl po ovladačích a kamera zaostřila na nejbližší stěnu jednoho kamene.

„Panebože,“ vydechl zástupce.

Na kameni se rýsovaly znaky. Nebylo to písmo, tedy přinejmenším žádné písmo, které by Malone znal. Vypadalo trochu jako oblá kurzíva. Znaky se spojovaly do skupinek připomínajících slova, ale nic z toho nedokázal přečíst.

„Na ostatních je to taky,“ ozval se Blount a Malone si prohlédl další záběry.

Ocitli se uprostřed zříceniny; její ruiny se nad nimi přízračně tyčily.

„Vypnout kamery,“ rozkázal Malone. Momentálně mu záleželo víc na energii než na pamětihodnostech kolem. „Nevadí, když zůstaneme bez pohybu?“

„Dosedli jsme na prázdné místo,“ odpověděl Blount. „Je to dobré.“

Vtom se znovu rozeřval alarm. Malone okamžitě zjistil příčinu – elektrické panely.

„Kapitáne, potřebují vás vepředu,“ ozvalo se přes poplachový signál.

Malone se propletl ven z řídicí sekce. U paty žebříku vedoucího nahoru do věže už na něj čekal inženýr.

Poplašný signál umlkl.

Malone ucítil horko a sklopil oči k podlaze. Shýbl se a zlehka se dotkl kovu. Pálil jako ďas. To nevypadalo ani trochu dobře. Pod podlahou bylo v hliníkové šachtě uloženo sto padesát zinkostříbrných baterií. Z trpké zkušenosti věděl, že jsou spíš na okrasu než k užitku, protože s nimi ustavičně byly potíže.

Strojník už odšroubovával čtyři šrouby, které držely jeden z plátů podlahy. Sundal ho a zespodu se vyvalil žhavý oblak kouře. Malone okamžitě pochopil, co se děje. Roztok hydroxidu draselného v bateriích vytekl.

Už zase.

Rychle vrátili plát na místo, jenže tím získají nanejvýš pár minut. Ventilační systém brzy rozptýlí zplodiny hoření po celé lodi, a jelikož nemají možnost odvětrat jedovatý vzduch, všechny je to zabije.

Malone se rozběhl zpátky do řídicí sekce.

Nechtělo se mu umřít, ale jejich šance rapidně klesaly. Šestadvacet let sloužil na ponorkách – dieselových i jaderných. Prošel tvrdým výběrem, při kterém uspěje jen jeden z pěti uchazečů, protože školy ponorkového námořnictva si dávají záležet, aby si při testech tělesné zdatnosti, rychlosti reakcí i při psychologických pohovorech všichni hrábli až na dno. Hned při první plavbě dostal od svého kapitána čestný odznak se stříbrnými delfíny a sám ho později udělil mnoha jiným.

Takže věděl, jak na tom je.

Spadla opona.

Když vcházel do řídicí místnosti, připraven alespoň předstírat, že ještě mají naději, hlavou mu kupodivu táhla jen jediná myšlenka. Na syna. Kterému je deset. A který bude vyrůstat bez otce.

Mám tě hrozně moc rád, Cottone.

PRVNÍ ČÁST

1

Garmisch, Německo
Úterý 11. prosince, současnost
13:40

Cotton Malone nenáviděl uzavřené prostory. A ještě k tomu byla kabina lanovky narvaná. Většinu pasažérů tvořili výletníci v pestrobarevném oblečení, s lyžemi a hůlkami přes rameno. Byla to pestrá národnostní směsice – Italové, pár Švýcarů, hrstka Francouzů, ale většinou Němci. Nastoupil mezi prvními, takže se naštěstí propracoval k jednomu zamrzlému oknu a trochu se mu ulevilo. O tři tisíce metrů výš se proti ocelově modrému nebi výhrůžně zvedala Zugspitze, jejíž impozantní šedý vrchol se zahalil sněhovou čepicí blížící se zimy.

Muselo mu přeskočit, že souhlasil s tímhle místem.

Lanovka pokračovala v závratném stoupání, minula další ocelový nosník zasazený do skalnatého úbočí.

Malone byl nervózní, a nejen z té výšky a tlačenice. Na nejvyšší hoře Německa na něj bude čekat dávný přízrak. Vyhýbal se tomu dostaveníčku už skoro čtyřicet let. Lidé, kteří pohřbili minulost tak odhodlaně jako on, by jí neměli pomáhat z hrobu.

A přece se zrovna k tomu chystal.

Drncání zpomalovalo. Lanovka dojela na konečnou a zastavila.

Lyžaři se vyhrnuli ven a zamířili k jiné, která je dopraví o kus níž k vysokohorskému lyžařskému centru s chatou a čekajícími svahy. Malone nelyžoval, teď ani nikdy dřív, a nijak o ten sport nestál.

Prorazil si cestu návštěvnickým centrem, které se podle žluté cedulky nazývalo Müncher Haus. Jedné polovině budovy vévodila restaurace, zbytek se využíval jako divadlo, snack bar, observatoř, obchod se suvenýry a meteorologická stanice.

Opřel se do dveří z tlustého skla a vyšel na terasu ohrazenou zábradlím. Na rtech ho zaštípal alpský mráz. Podle toho, co říkala Stephanie Nelleová, má jeho kontakt čekat na vyhlídkové plošině. Jedno

bylo jasné – díky třem kilometrům nadmořské výšky tady jejich schůzka proběhne v daleko větším soukromí než kdekoli jinde.

Zugspitze se nacházela na hranicích. Na jihu se směrem do Rakouska zvedaly hřebeny zasněžených hor. Na severu lemoval mělké okrouhlé údolí prstenec rozeklaných skalnatých štítů. Německý Garmisch a jeho sesterskou vesnici Partenkirchen halil tenký závoj ledové mlhy. Byla to mekka sportovců – celý tenhle kraj vyhledávali nejen lyžaři, ale i ti, kdo holdují jízdě na bobech, bruslení a curlingu.

To byly další sporty, kterým se Malone vyhýbal.

Vyhlídková terasa byla opuštěná až na jakýsi postarší pár a několik lyžařů, kteří se tu zřejmě zastavili, aby se potěšili dalekým rozhledem. Malone sem přišel odhalit tajemství – tajemství, které ho pronásledovalo ode dne, kdy muži v uniformách oznámili jeho matce, že její manžel zahynul.

„Před osmačtyřiceti hodinami jsme s ponorkou ztratili kontakt. Vyslali jsme do severního Atlantiku pátrací a záchranné lodě a ty pročesaly její poslední známou polohu. Před šesti hodinami se neštěstí potvrdilo. Rodinám jsme nic neřekli, dokud jsme nevěděli naprosto jistě, že nikdo nepřežil.“

Matka vůbec neplakala, to nebyl její styl, ale zdrtilo ji to. V Maloneově dospívající mysli se během let líhly otázky. Vláda jim kromě oficiálních prohlášení vlastně nic nevysvětlila. Když později Malone vstoupil do vojenského námořnictva, pokusil se získat přístup ke zprávě komise, která potopení ponorky vyšetřovala, ale zjistil, že spadá mezi tajné materiály. Za nějakou dobu to zkusil znovu – poté, co se stal agentem ministerstva spravedlnosti a obdržel prověrku na vysoký stupeň utajení. Bez úspěchu. Když za ním přijel na prázdniny jeho patnáctiletý syn Gary, vynořily se otázky znovu. Gary sice dědečka nikdy nepoznal, ale chtěl se o něm dozvědět co nejvíc, hlavně o tom, jak zahynul. O potopení ponorky *USS Blazek* v listopadu 1971 se psalo v novinách, takže si mnohá z těch starých líčení přečetli na internetu. Povídání s Garym oživilo Maloneovy staré pochybnosti natolik, že se konečně rozhoupal k akci.

Sevřel ruce, zastrčil si je do kapes bundy a začal se procházet po terase.

Zábradlí bylo hustě poseto dalekohledy. U jednoho stála jakási žena s tmavými vlasy staženými do nevzhledného drdolu. Měla na sobě křiklavou kombinézu a vedle ní se opíraly o zábradlí lyže a hůlky. Dívala se dolů do údolí.

Jakoby nic k ní popošel. Už dávno si osvojil pravidlo nikdy nespěchat. Z toho koukají jen potíže.

„Nádherná scenérie," prohodil.

Otočila se. „To rozhodně."

Měla skořicovou pleť a ve tvaru jejích úst, nosu a očí bylo cosi egyptského, takže Malone usoudil, že některý její předek nejspíš pocházel z Blízkého východu.

„Jsem Cotton Malone."

„Jak jste poznal, že já jsem ten, s kým se máte sejít?"

Ukázal na hnědou obálku položenou u podstavce dalekohledu. „Vidím, že si nepřipadáte jako na důležité misi." Usmál se. „Vyřizujete pochůzku?"

„Tak něco. Přijela jsem si sem zalyžovat. Konečně mám týden volna a splnila jsem si dávné přání. Stephanie mě požádala, jestli bych s sebou nevzala tohleto," mávla rukou směrem k obálce a vrátila se k prohlížení údolí. „Jestli vám to nevadí, budu se dál dívat. Stojí to euro a chci si to tam dole prohlédnout."

Přejížděla dalekohledem německé údolí táhnoucí se na kilometry daleko.

„Máte nějaké jméno?" zeptal se.

„Jessica," odpověděla, aniž odtrhla oči od okuláru.

Natáhl se po obálce.

Přehradila mu cestu botou. „Ne tak hrr. Stephanie mi kladla na srdce, ať se napřed ujistím, jestli chápete, že vy dva jste si teď kvit."

Malone loni své bývalé nadřízené pomohl ve Francii. Řekla mu tenkrát, že mu dluží protislužbu a ať prý si ji vybere rozumně.

A to taky udělal.

„Souhlasím. Dluh je vyrovnán."

Jessica se odvrátila od dalekohledu, tváře zčervenalé větrem. „Slyšela jsem o vás vyprávět v Magellan Billetu. Jste hotová legenda. Jeden z původních dvanácti agentů."

„Netušil jsem, že jsem tak populární."

„Stephanie taky říkala, že jste skromný.“

Neměl náladu na komplimenty. Čekala na něj minulost. „Dáte mi ten spis?“

Zajiskřilo jí v očích. „Ovšem.“

Zvedl obálku a ze všeho nejdřív ho napadlo, jak něco tak tenkého může obsahovat odpověď na tolik otázek.

„Musí to být důležité,“ poznamenala.

Další ponaučení: Když na něco nechceš odpovídat, přejdi to. „Jste v Billetu už dlouho?“

„Několik let.“ Ustoupila od stojanu s dalekohledem. „Nijak zvlášť se mi tam nelíbí. Uvažuju o odchodu. Doslechla jsem se, že vy jste taky odešel předčasně.“

Při jejím lehkovážném chování se mu to od ní jevilo jako rozumný nápad. On sám si během dvanácti let služby vybral dovolenou jen třikrát a ani na chvíli nevypadl ze střehu. Paranoia patřila k mnoha rizikům povolání, která s sebou práce agenta nese, a ani dva roky dobrovolného důchodu ho z té choroby nevyléčily.

„Užijte si lyžování,“ popřál jí.

Zítra odletí zpátky do Kodaně. Dnes se zastaví v několika antikvariátech v okolí – profesionální deformace související s jeho novou profesí. Tou knihkupeckou.

Podívala se po něm a sebrala lyže a hůlky. „To taky mám v úmyslu.“

Opustili terasu a prošli téměř vylidněným návštěvnickým centrem. Jessica zamířila k lanovce, která ji odveze k lyžařským svahům, on k té druhé, která ho vysadí o tři kilometry níž na horském úpatí.

S obálkou v ruce nastoupil do prázdné kabiny. Potěšilo ho, že je v ní sám. Ale těsně předtím, než dveře zaklaply, vtrhli dovnitř muž se ženou. Drželi se za ruce. Obsluha zabouchla zvenčí dveře a kabina vyjela ze stanice.

Malone vyhlížel předním oknem.

Uzavřené prostory byly jedna věc, přelidněné uzavřené prostory zase jiná. Netrýznila ho klaustrofobie, ale pocit, že se nemůže volně pohybovat. V minulosti ho snášel – nejednou se ocitl pod zemí –, ale

tíseň, kterou přitom zakoušel, patřila k příčinám, proč se u armády na rozdíl od otce nerozhodl pro ponorky.

„Pane Malone.“

Otočil se.

Žena na něj mířila pistolí.

„Vezmu si od vás tu obálku.“

2

Baltimore, Maryland
9:10

Admirál Langford C. Ramsey hrozně rád promlouval k davům.

Už na námořní akademii si poprvé uvědomil, jaký z toho má požitek, a během své více než čtyřicetileté kariéry vytrvale vyhledával kdejakou příležitost, jak si tu rozkoš dopřát. Dnes řečnil k národnímu shromáždění klubu Kiwanis, ačkoli pro šéfa námořní rozvědky to byl poněkud netypický počin. Žil ve světě utajovaných faktů, šeptandy a spekulací a jeho veřejné proslovy se omezovaly na příležitostná vystoupení před Kongresem. Poslední dobou však s požehnáním nadřízených hovořil na veřejnosti častěji. Žádné honoráře, žádné náklady, žádná omezení přístupu novinářů. Čím větší dav, tím líp.

A zájemců byla spousta.

Jeho dnešní vystoupení bylo už osmé za poslední měsíc.

„Přišel jsem, abych vám vyprávěl o něčem, o čem toho nejspíš moc nevíte. Dlouho to bylo zahaleno tajemstvím. Budu vám vyprávět o nejmenší americké atomové ponorce." Zahleděl se na pozorně naslouchající zástup. „Teď si jistě v duchu říkáte: Nezbláznil se? Nejvyšší představitel námořní rozvědky nám chce vykládat o supertajné ponorce?"

Pokýval hlavou.

„Přesně to mám v úmyslu."

„Máme problém, kapitáne," řekl navigátor.

Ramsey podřimoval za křeslem kormidelníka. Kapitán ponorky, který seděl vedle něj, vstal a zadíval se na monitory.

V záběrech všech venkovních kamer se objevily miny.

„Kristeježíši," zamumlal kapitán. „Okamžitě zastavit. Dál už ani centimetr."

Kormidelník uposlechl rozkaz a jeho prsty se rozběhly po přepínačích. Ramsey byl sice pouhý poručík, ale věděl, že když výbušniny leží delší dobu ve slané vodě, jsou mimořádně citlivé. Brázdili dno

Středozemního moře těsně u francouzského pobřeží a ocitli se uprostřed smrtících pozůstatků druhé světové války. Stačí, aby trupem letmo zavadili o některý z těch kovových ostnů, a NR-1 se ze sféry přísného utajení odebere rovnou do říše věčného zapomnění.

Loď byla nejspecializovanější zbraní válečného námořnictva; podle návrhu admirála Hymana Rickovera ji tajně postavili za závratných sto miliónů dolarů. Byla všehovšudy 44 metrů dlouhá a 3,6 metru široká a měla jedenáctičlennou posádku – na ponorku byla miniaturní, ale geniálně zkonstruovaná. Dokázala sestoupit do hloubky 915 metrů a poháněl ji unikátní atomový reaktor. Vizuální kontrolu okolí umožňovaly tři průzory. Zvnějšku disponovala soustavou kamer a osvětlením exteriéru. K vyzdvihování předmětů sloužila mechanická ruka, na jejímž manipulačním ramenu byla k dispozici zařízení na uchycení i řezání. Na rozdíl od útočných plavidel a nosičů zbraní se ponorka NR-1 pyšnila jasně oranžovou věží, plochou nástavbou a mohutným skříňovým kýlem, pod nímž měla dvě vysouvací nákladní pneumatiky Goodyear plněné alkoholem, které jí umožňovaly popojíždět po mořském dně.

„Manévrovací motory, směr dolů," zavelel kapitán.

Ramsey si uvědomil, oč mu jde. Chce přišpendlit trup ke dnu. Šikovné. Na obrazovkách bylo víc min, než se dalo spočítat.

„Připravit se k vypuštění hlavních zátěžových nádrží," rozkázal kapitán. „Chci se vynořovat kolmo. Žádné kymácení."

V řídicí sekci vládlo ticho, takže tím víc vyniklo kvílení turbín, hukot vzduchu, sykot hydraulické kapaliny a elektronické pípání, které na Ramseyho ještě před chvílí působilo jako uspávací prášek.

„Pomalu a hladce" ozval se znovu kapitánův hlas. „Ať jde holka nahoru pěkně v klidu"

Kormidelník se ujal řízení.

Ponorka nebyla vybavena kormidelním kolem. Místo něj měla čtyři páky převzaté z bojových stíhaček. To byla typická NR-1 – hypermoderní pohon a konstrukce, ale většina vybavení spíš z pravěku než z doby letů do vesmíru, jídlo se připravovalo v laciné napodobenině trouby, jaká se používá na palubách běžných letadel. Manipulační rameno bylo pozůstatkem z jiného projektu námořnictva. Navigační systém, upravená verze systému z transatlantických dopravních

letounů, pod vodou prakticky nefungoval. Stísněné prostory pro posádku, záchod, který se v jednom kuse ucpával, a k jídlu jenom mražené hotové blafy nakoupené před vyplutím v nejbližším supermarketu.

„Žádný sonarový kontakt, než se ty miny objevily?“ zeptal se kapitán.

„Nic,“ odpověděl kdosi z posádky. „Zničehonic se před námi vynořily ze tmy.“

Do zátěžových nádrží se vehnal stlačený vzduch a ponorka začala stoupat. Kormidelník svíral oběma rukama řízení, připraven použít manévrovacích motorů, aby korigoval polohu.

Když se dostanou o nějakých třicet metrů výš, budou v bezpečí.

„Jak vidíte, z toho minového pole jsme se tenkrát dostali,“ řečnil Ramsey ke shromážděným lidem. „To bylo na jaře 1971.“ Pokýval hlavou. „Tak tak, už je to dávno. Byl jsem jedním z těch šťastlivců, kteří na NR-1 sloužili.“

Viděl ve tvářích posluchačů úžas.

„O té ponorce moc lidí neví. Postavili ji v polovině šedesátých let v úplné tajnosti, tehdy ji tajili dokonce i před většinou admirálů. Měla k dispozici nevídaná zařízení a mohla sestoupit třikrát hlouběji než kterákoli jiná. Nenesla žádné jméno, žádné zbraně ani torpéda, neměla oficiální posádku. Její mise byly tajné a řada z nich podléhá utajení dodnes. Ještě podivuhodnější je, že se dosud plaví po mořích; v aktivní službě je od roku 1969 a momentálně je druhou nejstarší sloužící ponorkou vůbec. Ale už není tak tajná, jako bývala. Používá se pro vojenské i civilní účely. Kdykoli je ve velké podmořské hloubce zapotřebí lidských očí a uší, povolají NR-1. Pamatujete se na ty historky o tom, jak Amerika napíchla transatlantické telefonní kabely a odposlouchávala Sověty? To bylo dílem NR-1. Když se roku 1976 zřítil do oceánu letoun F-14 se zdokonalenými řízenými střelami Phoenix, NR-1 je vyzdvihla dřív, než se to podařilo Sovětům. Po katastrofě *Challengeru* to byla právě NR-1, která našla raketový stupeň s vadným těsněním.“

Nic nezaujme obecenstvo tolik jako příběh a Ramsey jich měl z časů strávených na unikátní ponorce přehršel. Jenomže po technické

stránce nebyla NR-1 ani zdaleka mistrovský kousek; ustavičně docházelo k nějakým poruchám a za to, že vůbec plula, vděčila především šikovnosti členů posádky. K čertu s manuály, ať žije vynalézavost – to bylo jejich motto. Skoro každý důstojník, který na NR-1 sloužil, se dočkal povýšení, jeho samotného nevyjímaje. Byl rád, že teď smí o NR-1 mluvit v rámci kampaně, při níž se vojenské námořnictvo snažilo získat vyprávěním o svých úspěších co nejvíc nových adeptů. Veteráni jako on vyprávět uměli a lidé, třeba právě ti, kteří ho teď poslouchají, budou opakovat všechno, co od něj uslyší. A prý je tu přítomen i tisk a ten se postará o ještě širší publicitu. *Admirál Langford Ramsey, náčelník Úřadu vojenské námořní rozvědky, při projevu na národním shromáždění klubu Kiwanis líčil přítomným…*

O úspěchu měl jasnou představu.

Vyšplhat co nejvýš.

Už přede dvěma lety měl jít do důchodu, ale byl nejvýše postaveným mužem tmavé pleti v armádě Spojených států a prvním starým mládencem, který kdy dosáhl na jednu z nejvyšších hodností ve vojenském námořnictvu. Tak dlouho plánoval, dával si takový pozor! Zachovával klidný výraz i tón, nemračil se a dával si záležet na upřímném, pokojném pohledu. Naplánoval si námořní kariéru s precizností podmořského navigátora. Nic mu ji nesmí překazit, zvlášť když má cíl na dohled.

A tak se rozhlížel po přítomných a sebevědomým hlasem jim vyprávěl další příběhy.

Ale jeho mysl tížil problém.

Potenciální hrbol na silnici.

Garmisch.

3

Garmisch

Malone zíral na pistoli, ale zachovával klid. Posuzoval Jessiku příliš příkře. Jak vidno, i on sám vypadl ze střehu. Pokynul rukou k obálce. „Chcete tohle? Je to jen pár ochranářských letáků o horách, které jsem slíbil poslat naší pobočce Greenpeace. Připíšu si body za aktivitu.“

Kabina lanovky pokračovala v jízdě dolů.

„Pán je humorista,“ ušklíbla se žena.

„Uvažoval jsem o kariéře komika. Myslíte, že to byla chyba?“

Právě kvůli takovýmhle situacím odešel na odpočinek. Jako agent Magellan Billetu bral 72 300 dolarů ročně před zdaněním. Jako knihkupec si vydělal víc a bez rizika.

Anebo si aspoň myslel, že bez rizika.

Je namístě vrátit se ke starému způsobu uvažování.

A hrát o čas.

„Kdo jste?“ zeptal se.

Byla malá a zavalitá, se světle hnědými, lehce narezlými vlasy. Něco málo přes třicet. Na sobě měla modrý vlněný kabát a zlatavý šátek. Muž byl oblečený ve vínovém plášti a zdálo se, že se řídí jejími pokyny. „Seber mu to,“ naznačila žena svému společníkovi pohybem pistole.

Vínový plášť vyškubl Maloneovi obálku.

Žena na okamžik sjela pohledem ke skalnatému úbočí ubíhajícímu za zamlženými okny. Malone toho využil, máchl zaťatou levou rukou a odrazil hlaveň pistole stranou.

Žena zmáčkla spoušť.

Třeskla rána a oknem prolétla kulka.

Dovnitř se vevalil mrazivý vzduch.

Malone srazil druhou pěstí muže naznak na zem. Rukou v rukavici popadl ženu za bradu a praštil jí hlavou o okno. Po skle se rozběhla pavučina prasklin.

Žena ztratila vědomí a Malone ji odhodil na podlahu.

Vínový plášť se vymrštil na nohy a vrhl se po něm. Při rvačce se dopotáceli k protější stěně kabiny a tam se svalili na mokrou podlahu. Muž nasadil Maloneovi škrticí chvat a ten se překulil, aby se vyprostil. Zaslechl, jak žena něco mumlá, a uvědomil si, že za okamžik bude zase čelit dvěma protivníkům, z toho jednomu ozbrojenému. Rozevřenými dlaněmi uhodil muže přes uši. Výcvik u námořnictva ho patřičně poučil o tom, že uši patří k nejcitlivějším částem těla. V rukavicích byl ten chvat obtížnější, ale při třetí ráně muž zavyl bolestí a uvolnil sevření.

Malone ho ze sebe skopl a vyskočil na nohy. Jenže než stačil cokoli udělat, Vínový plášť ho zezadu znovu zahákoval paží pod krkem a přirazil mu tvář k oknu pokrytému námrazou.

„Ani hnout," poručil.

Zkroutil Maloneovi pravačku za záda. Malone se pokusil vymanit, ale Vínový plášť měl sílu.

„Říkal jsem ti, ať se nehýbáš."

Malone se rozhodl dočasně podvolit.

„Panyo, jsi v pořádku?" Vínový plášť zřejmě mluvil na tu ženu.

Malone zůstával přilepený obličejem k oknu, s očima upřenýma před sebe dolů, kam sjížděla lanovka.

„Panyo?"

Díval se na jeden z ocelových stožárů o nějakých padesát metrů dál, jak se rychle blíží. Vtom si uvědomil, že pod přimáčknutou levou rukou cítí cosi jako rukojeť. Zřejmě se při rvačce dostali ke dveřím.

„Panyo, ozvi se! Není ti nic? Seber pistoli."

Vínový plášť mu šeredně tiskl krk i zkroucenou ruku. Jenže Isaac Newton měl pravdu. Proti akci vždycky působí reakce, stejně silná, ale v opačném směru.

Vytáhlá ramena stožáru už byla skoro u nich. Kabina ho mine tak těsně, že by se ho dalo dotknout.

Malone otočil rukojetí, odšoupl dveře a v témže okamžiku vyskočil ven do mrazivého vzduchu.

Vínový plášť to nečekal. Vymrštilo ho to obloukem ven z kabiny a tělem narazil na hranu stožáru. Malone se zahákoval za kliku, kdežto jeho soupeře vmáčkl pohyb lanovky mezi kabinu a stožár.

Jeho výkřik rychle odumřel.

Malone se vysoukal zpátky do lanovky. Od úst mu šla pára. V krku ho pálilo.

Žena se pracně zvedala.

Kopl ji do čelisti a znovu ji srazil na podlahu.

Odpotácel se dopředu a zadíval se dolů.

Na nástupišti lanovky stáli dva muži v tmavých převlečnících. Posily? Zatím byl o tři sta metrů výš. Pod ním se až k úpatí horských svahů táhl hustý jehličnatý les s větvemi ztěžklými sněhem. Pohlédl na kontrolní panel. Tři světélka zářila zeleně, dvě červeně. Znovu se podíval z okna a uviděl, jak se blíží další vysoké stožáry. Natáhl se ke knoflíku označenému *anhalten* a zmáčkl ho.

Kabina sebou trhla a zpomalila, ale nezastavila. Zase Isaac Newton. Setrvačný pohyb se třením utlumuje postupně.

Sebral obálku pohozenou vedle ženina těla a zastrčil si ji pod bundu. Našel pistoli a dal si ji do kapsy. Pak popošel ke dveřím a čekal, až se stožár přiblíží. Kabina se sunula pomaloučku, ale i tak bude skok nebezpečný. Odhadl rychlost a vzdálenost, zaměřil se na jeden příčný ocelový nosník a rukama v rukavicích po něm hmátl.

Náraz byl tvrdý, ale kožená bunda ho ztlumila.

Pod prsty mu zavrzal sníh, kterým byl nosník zapadaný.

Pevně se chytil.

Kabina lanovky sjela po laně ještě kus a o třicet metrů níž zastavila. Malone si dopřál několik hlubokých nádechů a pak doručkoval k žebříku na sloupu stožáru. Zpod rukou mu jako mastek vířil prašan. Došlápl gumovými podrážkami na zasněženou příčel žebříku. Viděl, že dole ze stanice vyběhli dva muži v tmavých pláštích. Přesně jak předpokládal – budou potíže.

Slezl po žebříku a seskočil na zem.

Byl o sto padesát metrů výš na zalesněném svahu.

Brodil se závějemi mezi stromy, až narazil na asfaltovou cestu, která obtáčela úpatí hory. O kus dál se vynořila stavba z hnědých šindelů obklopená zasněženými keři. Asi nějaká bouda pro lesníky. Od ní vedla širší odhrabaná asfaltka. Doběhl k brance vedoucí na oplocený pozemek. Byla zamčená na visací zámek. Zaslechl motor auta namáhavě se drápajícího do kopce a přikrčil se za zaparkova-

ným traktorem. Zpoza zatáčky se vynořil tmavý peugeot, zpomalil a řidič si prohlížel vchod.

Malone se s pistolí v ruce připravil k boji.

Ale auto přidalo rychlost a dál šplhalo do kopce.

Mezi stromy zahlédl jinou úzkou asfaltovou stužku sbíhající dolů ke stanici lanovky.

Rozběhl se k ní.

Vysoko nad ním nehybně stála kabina lanovky. Uvnitř ležela v bezvědomí žena v modrém kabátě a kus opodál zůstal ve sněhu mrtvý muž ve vínovém plášti.

Ani jeden z nich Malonea nezajímal.

Tížil ho jiný problém.

Kdo se dozvěděl o té záležitosti mezi ním a Stephanií Nelleovou?

4

Atlanta, Georgia
7:45

Stephanie Nelleová se podívala na hodinky. Dorazila do své kanceláře po sedmé a od té doby pročítala zprávy z terénu. Z jejích dvanácti agentů-právníků bylo momentálně v akci osm. Dva tvořili v Belgii součást mezinárodního týmu připravujícího obžalobu válečných zločinců. Jiní dva právě dorazili do Saúdské Arábie s úkolem, který se může ukázat jako nebezpečný. Čtyři další se nacházeli na různých místech v Evropě a Asii.

A jedna agentka byla na dovolené.

V Německu.

Magellan Billet už ze své podstaty neměl mnoho zaměstnanců. Kromě dvanácti právníků v něm pracovalo pět administrativních asistentů a tři pomocné síly. Stephanie na malém oddělení trvala. Míň očí a uší znamenalo menší pravděpodobnost úniku informací, a pokud věděla, během čtrnácti let existence Magellan Billetu z něj nikdy nic neprosáklo.

Odvrátila se od počítače a odsunula židli.

Její kancelář byla jednoduchá a účelná, na zbytečnosti si Stephanie nepotrpěla. Měla hlad, protože když doma před dvěma hodinami vstávala, vynechala snídani. Na jídle jí záleželo čím dál míň. Zčásti to vyplývalo z jejího osamělého života, zčásti z toho, že nenáviděla vaření. Rozhodla se, že si dá něco k snědku v kantýně. Bude to sice typická závodní strava, ale v žaludku jí kručelo. Možná si v poledne zajde někam na oběd – na pečenou rybu nebo něco podobného.

Vyšla z uzavřeného oddělení a kráčela k výtahům. V pátém patře budovy sídlilo ministerstvo vnitra a lidé ze zdravotních a sociálních služeb. Magellan Billet schválně zastrčili do kouta – tuctová cedulka hlásala všehovšudy MINISTERSTVO SPRAVEDLNOSTI, PRÁVNÍ ODDĚLENÍ – a Stephanii ta anonymita vyhovovala.

Přijel výtah.

Když se dveře otevřely, vykročil z něj hubený čahoun s řídkými šedými vlasy a mírumilovnýma modrýma očima.

Edwin Davis.

Tvář se mu rozzářila úsměvem.

„Stephanie! Zrovna jdu za vámi."

Okamžitě se v ní rozdrnčel výstražný signál. Jeden z náměstků prezidentova poradce pro národní bezpečnost. Zničehonic se objevil tady v Georgii, bez ohlášení. Z toho nekouká nic dobrého.

„Je milé nemuset za vámi do vězeňské cely," dodal.

Vybavilo se jí, za jakých okolností se Davis nečekaně vynořil naposled.

„Měla jste někam namířeno?" zeptal se.

„Do kantýny."

„Nevadilo by vám, kdybych se připojil?"

„Mám na vybranou?"

Usmál se. „Tak zlé to snad není."

Sjeli do přízemí a našli si stůl. Davis upíjel stolní vodu z láhve a Stephanie pomerančový džus. Chuť k jídlu ji přešla.

„Neprozradila byste mi, proč jste se před pěti dny dívala do vyšetřovacího spisu o potopení *USS Blazek?"*

Skryla překvapení, že o tom ví. „Netušila jsem, že to vyvolá zájem Bílého domu."

„Ten spis je tajný."

„Neporušila jsem žádný zákon."

„Poslala jste ho do Německa. Cottonu Maloneovi. Máte ponětí, co jste tím odstartovala?"

Její vnitřní radar vyhlásil plnou pohotovost. „Vaše zpravodajská síť funguje bezvadně."

„Bez toho se nikdo z nás neobejde."

„Cotton má prověrku na vysoký stupeň utajení."

„Měl. Odešel do výslužby."

To ji rozčílilo. „Když jste ho vtáhl do té polízanice ve střední Asii, bylo vám to jedno. A jistě byla taky přísně tajná. A když ho prezident namočil do záležitosti Řádu zlatého rouna, taky vás to nezajímalo."

Davisova uhlazená tvář se ustaraně svraštila. „Vy netušíte, co se stalo před necelou hodinou na Zugspitzi, že ne?“

Zavrtěla hlavou.

Podrobně jí to vylíčil, pověděl jí o muži, který spadl z lanovky, o dalším, který vyskočil z téže kabiny a sešplhal po ocelovém stožáru, a o ženě, kterou našli na podlaze v bezvědomí poté, co lanovka s prostřeleným oknem konečně sjela do dolní stanice.

„Který z těch dvou byl Cotton, co myslíte?“ zeptal se jí.

„Doufám, že ten, co utekl.“

Přikývl. „Našli tělo. Malone to nebyl.“

„Jak to všechno víte?“

„Nechával jsem tu oblast hlídat.“

Stephanie zbystřila. „Proč?“

Davis dopil vodu. „Odjakživa se mi zdálo divné, že Malone odešel z Billetu tak náhle. Po dvanácti letech prakticky ze dne na den.“

„Těch sedm lidí zabitých v Mexico City se na něm podepsalo. A byl to váš šéf, prezident, kdo ho nechal jít. Půjčka za oplátku, pokud si vzpomínám.“

Davis se tvářil zamyšleně. „Tak to v politice chodí. Lidé si myslí, že náš systém stojí na penězích,“ potřásl hlavou, „jenže on stojí na protislužbách. Jednou dáš, podruhé dostaneš.“

Zachytila v jeho hlase podivný tón. „Když jsem Maloneovi předala ten spis, taky jsem mu tím oplácela službu. Chce zjistit, jak to bylo s jeho otcem…“

„To nespadá do vaší pravomoci.“

Stephaniina podrážděnost přerostla v hněv. „Domnívala jsem se, že ano.“

Dopila džus a snažila se zahnat myriádu rozčilujících myšlenek, které se jí honily hlavou.

„Je to už osmatřicet let,“ poznamenala.

Davis hrábl do kapsy a položil na stůl flash disk. „Četla jste ten spis?“

Zavrtěla hlavou. „Vůbec jsem ho neměla v rukou. Poslala jsem jednoho svého agenta, aby opatřil kopii.“

Ukázal na flash disk. „Měla byste si ho přečíst.“

5

Závěry vyšetřovací komise USS Blazek

Jelikož dosud nebyly nalezeny žádné stopy po USS Blazek, komise se na svém druhém zasedání v prosinci 1971 zaměřila na předpokládané, nikoli skutečné události. U vědomí nedostatku hmotných důkazů se vynasnažila zamezit veškerým předpojatým pokusům ovlivnit vyšetřování nejpravděpodobnějších příčin tragédie. Práci komise komplikuje skutečnost, že existence ponorky je přísně tajná. Bylo vyvinuto maximální možné úsilí, aby důvěrná povaha ponorky samé i jejího posledního úkolu zůstala zachována. Po prozkoumání všech známých faktů a okolností spojených s potopením ponorky Blazek předkládá komise následující závěry:

Zjištěná fakta

1. USS Blazek je krycí označení. Skutečným předmětem vyšetřování je ponorka NR-1A, uvedená do provozu v květnu 1969. Jde o jedno z plavidel postavených v rámci utajovaného programu rozvoje ponorkového loďstva. Stejně jako NR-1 ani NR-1A nemá oficiální jméno, ale v důsledku této tragédie a zájmu veřejnosti, který nevyhnutelně vyvolala, jí bylo uděleno krycí označení. Oficiálně se však toto plavidlo nazývá NR-1A. Pro účely veřejných diskusí bude USS Blazek popisována jako zdokonalená ponorka, která byla v severním Atlantiku testována pro účely podmořských záchranných operací.

2. NR-1A byla dimenzována na ponor do 915 metrů. Servisní záznamy naznačují, že během prvních dvou let aktivní služby na ní opakovaně docházelo k mechanickým závadám. Žádná nebyla považována za konstrukční selhání, pouze za výzvu k překonání složitostí spjatých s novým modelem, jenž posouvá hranice možností podmořských technologií. Podobné provozní problémy zakouší též NR-1, což činí toto vyšetřování ještě naléhavějším, neboť toto plavidlo zů-

stává v aktivní službě a jakékoli případné závady je nutno identifikovat a odstranit.

3. Miniaturní atomový reaktor na palubě byl zkonstruován výlučně pro obě plavidla třídy NR. Ačkoli se jedná o novátorský typ vykazující problémy, nevyskytly se v souvislosti s potopením žádné známky úniku radiace, jež by naznačovaly, že příčinou katastrofy byla havárie reaktoru. Tímto zjištěním se ovšem nevylučuje možnost elektrické poruchy. Obě ponorky třídy NR opakovaně hlásily problémy s bateriemi.

4. Na palubě NR-1A se v okamžiku potopení nacházelo jedenáct mužů: Velitel CAPT Forrest Malone; zástupce velitele LCDR Beck Stvan; navigátor LCDR Tim Morris; lodní inženýr a spojař ET1 Tom Flanders; kontrola reaktoru ET1 Gordon Jackson; obsluha reaktoru ETl George Turner; lodní elektrikář EM2 Jeff Johnson; obsluha interkomu IC2 Michael Fender; obsluha sonaru MM1 Mikey Blount; strojník IC2 Bill Jenkins; laborant MM2 Doug Vaught a specialista Dietz Oberhauser.

5. Akustické signály připisované NR-1A byly zachyceny na stanicích v Argentině a Jižní Africe. Přehled jednotlivých akustických signálů s uvedením stanic se nachází na následujících stranách pod záhlavím „Faktografická tabulka akustických událostí“. Jejich počet a frekvenci považují experti za důsledek prudkého uvolnění energie. Žádný expert nebyl schopen určit, zda se jednalo o explozi či implozi.

6. NR-1A operovala pod antarktickým ledovým příkrovem. Její kurz a skutečný cíl nebyly velitelství flotily známy, jelikož na její misi se vztahovalo přísné utajení. Pro účely tohoto vyšetřování obdržela komise údaj, že poslední známé souřadnice NR-1A byly 73° jižní šířky a 15° západní délky, 241,4 kilometrů na sever od mysu Norvegia. Pobyt v tak zrádných a poměrně nezmapovaných vodách znesnadňuje objevení jakýchkoli hmotných důkazů. K dnešnímu dni se po ponorce nenašly žádné stopy. Rozsah podmořského akustického monitoringu je bohužel v oblasti Antarktidy minimální.

7. Zkoumání NR-1, jež bylo provedeno za účelem zjištění, zda se na sesterském plavidle nenajdou nějaké zřejmé technické nedostatky, odhalilo, že záporné desky akumulátorů byly potaženy rtutí, aby se prodloužila jejich životnost. Použití rtuti je na podmořských plavidlech zakázáno. Proč u tohoto modelu došlo k nedodržení zákazu, není jasné. Pokud by se baterie na palubě NR-1A vznítily, k čemuž podle záznamů o opravách dříve došlo jak na NR-1, tak na NR-1A, následné rtuťové výpary by měly fatální účinek. Neexistuje však žádný důkaz požáru či selhání baterií.

8. Do míst poslední známé polohy NR-1A byla 23. listopadu 1971 vyslána ponorka USS Holden pod velením Zacharyho Alexandera. Speciální průzkumný tým ohlásil, že nenalezl po NR-1A žádné stopy. Důkladný sonarový průzkum nic neodhalil. Nebyla zachycena žádná radiace. Rozsáhlou pátrací a záchrannou akcí by se zřejmě dosáhlo jiných výsledků, avšak posádka NR-1Apodepsala před vyplutím vyrozumění, že v případě katastrofy k pátrací a záchranné akci nedojde. Souhlas k tomuto mimořádnému opatření vydalo přímo Hlavní velitelství námořních operací tajným rozkazem, jehož kopii komise ověřila.

Závěry

Jelikož NR-1 setrvává v provozu, nemožnost nalézt NR-1A nijak nezbavuje příslušná místa povinnosti identifikovat a odstranit jakékoli napravitelné praktické pochybení, okolnost či závadu, jež snad může existovat. Po pečlivém zvážení chatrných důkazů komise shledala, že neexistuje žádná prokazatelná příčina potopení NR-1A. Je očividné, že ať už došlo k čemukoli, následky byly katastrofální. Avšak izolovanost místa, na němž se ponorka nacházela, jakož i skutečnost, že její plavba a komunikace nebyly monitorovány a že neměla podporu na hladině, činí veškeré závěry, k nimž by snad komise mohla dospět, čistě spekulativními.

Doporučení

V rámci pokračujícího úsilí získat dodatečné informace o příčinách této tragédie a zabránit další případné nehodě, k níž by mohlo dojít na NR-1, by měl být okamžitě, jak to bude možné, proveden další mechanický průzkum NR-1 za využití nejpokrokovějších testovacích technik. Cílem testů by mělo být následující: Stanovit možná mechanická poškození, vyhodnotit jejich sekundární dopad, poskytnout dosud chybějící údaje pro vylepšení konstrukce a snad též určit, co se mohlo přihodit na NR-1A.

Malone seděl ve svém pokoji v Posthotelu. Z oken v prvním patře měl vyhlídku na Garmisch obkroužený pohořím Wetterstein s dominantním vrcholem Zugspitze, jenže pohled na ten vzdálený horský štít mu znovu připomínal, co se stalo přede dvěma hodinami.

Přečetl si zprávu komise. Dvakrát.

Předpisy námořnictva vyžadují, aby po každé námořní tragédii okamžitě došlo k ustavení vyšetřovací komise složené z vyšších důstojníků, která je pověřena zjistit pravdu.

Jenomže tohle vyšetřování byla jedna velká lež.

Jeho otec nebyl na misi v severním Atlantiku a *USS Blazek* dokonce vůbec neexistovala. Ve skutečnosti se jeho otec nacházel na palubě supertajné ponorky v Antarktidě a bůhví, co tam dělal.

Malone si pamatoval, co následovalo.

Severní Atlantik pročesaly lodě, ale žádné trosky nenašly. V tisku se naznačovalo, že *USS Blazek*, údajně ponorka s atomovým pohonem testovaná pro účely hlubokomořských záchranných operací, implodovala. Malone si vzpomínal, co řekl jeho matce muž v uniformě – nikoli viceadmirál z ponorkového loďstva, který by za normálních okolností doručil tragickou zprávu manželce velitele lodi, ale nějaký kapitán z Pentagonu: *„Byli v severním Atlantiku, v hloubce 365 metrů.“*

Buď lhal on, anebo válečné námořnictvo lhalo jemu. Žádný div, že zpráva zůstala tajná.

K haváriím amerických jaderných ponorek dochází jen zřídka. Od roku 1945 se potopily jen tři. *Thresher* kvůli vadnému potrubí.

Scorpion v důsledku nevysvětlené exploze. A *Blazek*, příčina neznámá. Anebo přesněji řečeno NR-1A, příčina neznámá.

Ve všech novinových článcích, které během léta pročítali s Garym, se psalo o severním Atlantiku. Trosky se podle nich nenašly proto, že v těch místech je moře hluboké a jeho dno připomíná spleť kaňonů. Maloneovi to bylo odjakživa divné. Ve velké hloubce se mohl trup ponorky zbortit, takže by ho zaplavila voda, ale trosky by nakonec vypluly na hladinu. Navíc námořnictvo monitoruje v té oblasti podmořské zvuky. Vyšetřovací komise uvedla, že byly zachyceny akustické signály, ale prakticky nic prý neobjasnily a zaslechlo je příliš málo uší, než aby se jim dal přikládat význam.

Sakra.

Sloužil ve válečném námořnictvu, vstoupil do něj dobrovolně, složil přísahu a dodržoval ji.

Oni ne.

Když se ponorka kdesi v Antarktidě potopila, nepročesala tu oblast žádná flotila, která by prozkoumávala hlubiny sonarem. Nikdo neshromáždil svědectví, mapy, náčrty, dopisy, fotografie ani rozkazy, které se k případu vztahovaly. Všehovšudy jedna všivá loď, třídenní pátrání a čtyři stránky nicneříkající zprávy.

V dálce se rozezněly zvony.

Malonea popadla chuť mlátit pěstí do zdi. Jenže k čemu by to bylo?

Místo toho sáhl po mobilním telefonu.

6

Kapitán Sterling Wilkerson z Vojenského námořnictva Spojených států sledoval přes zamrzlé okno Posthotel. Našel si diskrétní pozorovatelnu na opačné straně ulice v rušném McDonaldu. Venku před výlohou přecházeli sem a tam chodci, zachumlaní do kabátů, které je chránily proti mrazu a vytrvalému sněžení.

Garmisch tvořilo bludiště přecpaných uliček a pěších zón. Připomínal jedno z těch maličkých městeček, jaká se prodávají v hračkárnách – barevné alpské domečky uhnízděné ve vatě a hustě posypané umělými vločkami. Turisty sem lákalo nádherné okolí a zasněžené svahy. On sám přijel kvůli Cottonu Maloneovi a před chvílí viděl, jak ten bývalý agent Magellan Billetu, momentálně knihkupec, zabil jakéhosi muže, vyskočil z kabiny lanovky, doběhl k dolní stanici a ujel ve svém pronajatém voze. Wilkerson ho sledoval, a když si Malone namířil rovnou k Posthotelu a zmizel uvnitř, zaujal pozorovací stanoviště naproti, pochutnával si na pivu a čekal.

Věděl o Cottonu Maloneovi všechno.

Pochází z Georgie. Osmačtyřicet let. Bývalý důstojník námořnictva. Absolvent právnické univerzity v Georgetownu. Právník v úřadu hlavního vojenského prokurátora. Agent ministerstva spravedlnosti. Přede dvěma lety se zamíchal do přestřelky v Mexico City, kde utržil svoje čtvrté zranění ve službě a zřejmě se dostal za hranici toho, co snese; rozhodl se pro předčasný odchod do výslužby a prezident mu ho osobně povolil. Vzdal se důstojnické hodnosti, odstěhoval se do Kodaně a otevřel si tam antikvariát.

To všechno Wilkerson chápal.

Dvě věci ho však mátly.

Za prvé jméno Cotton. V Maloneově osobním spisu se uvádělo, že se jmenuje Harold Earl a neobvyklá přezdívka se nikde nevysvětlovala.

A za druhé, jak důležitý je pro něj otec? Anebo přesněji, vzpomínka na otce? Vždyť zemřel před osmatřiceti lety.

Přihnul si piva.

Záleží na tom ještě?

Zřejmě ano, protože Malone kvůli materiálům, které mu poslala Stephanie Nelleová, zabíjel.

Venku se zvedl vítr a rozvířil sněhové vločky. Kolem projely malebné saně tažené dvěma klusajícími koňmi. Pasažéři se choulili do kostkovaných pokrývek a kočí poškubával otěžemi.

Wilkerson měl pro lidi Maloneova ražení pochopení.

Sám byl stejný.

Sloužil u námořnictva už jedenatřicet let. Na námořního kapitána to dotáhlo jen málo lidí, na admiralitu ještě míň. Jedenáct let už byl přidělen k námořní rozvědce, posledních šest let sloužil v zámoří a povýšil na staničního náčelníka v Berlíně. Jeho služební záznamy přetékaly úspěšnými misemi a drsnými úkoly. Pravda, jakživ neskákal z lanovky, ale nebezpečím čelil.

Podíval se na hodinky. 16:20.

Život je krásný.

Loňský rozvod s druhou manželkou ho přišel celkem lacino. Odporoučela se prakticky bez fanfár. Shodil devět kilo a přebarvil si světlé vlasy na kaštanový odstín, čímž navenek omládl o deset let a už nevypadal na svých třiapadesát. Oči získaly nový lesk díky francouzskému plastickému chirurgovi, který mu odstranil přebytečné záhyby z víček. Další specialista ho zbavil brýlí a kamarád zaměřující se na výživu ho naučil, jak si pomocí vegetariánské diety uchovávat životní energii. Silný nos, výrazné obočí a ostře řezanou tvář ještě zúročí, až se konečně dočká povýšení mezi vlajkové důstojníky.

Admirál.

Takový cíl si stanovil.

Dvakrát ho přeskočili. Víc šancí obvykle vojenské námořnictvo neposkytovalo. Ale Langford Ramsey mu slíbil třetí.

Mobil zavibroval.

„Touhle dobou už si Malone přečetl ten spis," ozvalo se, když přijal hovor.

„Do posledního slova, tím jsem si jistý."

„Pošťouchněte ho k akci."

„Na muže jako on se nedá pospíchat," namítl.

„Ale dají se patřičně nasměrovat."

Neudržel se a řekl: „Čeká to na objevení tisíc dvě stě let."

„Tak ať už to nečeká o nic déle.“

Stephanie u svého pracovního stolu dočítala zprávu vyšetřovací komise. „Všechno to zfalšovali?“

Davis přikývl. „Ta ponorka vůbec nebyla v severním Atlantiku.“

„Jaký to mělo smysl?“

„Rickover nechal postavit dvě lodi NR. Byla to pro něj srdeční záležitost. V době vrcholící studené války do nich vrazil hotové jmění, ale nikdo se nijak zvlášť nezdráhal investovat dvě stě miliónů dolarů, pokud tím trumfneme Sověty. Jenže se příliš pospíchalo. Bezpečnost šla stranou, hlavně už aby to bylo. O existenci těch ponorek skoro nikdo nevěděl, jenomže potopením NR-1A vznikly potíže. Ponorka jako taková, její poslání – prostě vyvstala spousta zneklidňujících otázek. A tak se námořnictvo radši schovalo za národní bezpečnost a vyrukovalo s krycí historkou.“

„Po přeživších pátrala jen jediná loď?“

Přitakal. „Souhlasím s vámi, Stephanie, že Malone má právo si to přečíst. Je ale otázka, jestli je to nejrozumnější.“

Nezaváhala s odpovědí ani na vteřinu. „Rozhodně ano.“ Vzpomněla si na svou vlastní bolest nad nevysvětlenými okolnostmi manželovy sebevraždy a synovy smrti. Malone jí pomohl obojí rozřešit a právě za to se mu cítila zavázána.

Telefon na stole zabzučel a jeden z jejích zaměstnanců jí oznámil, že na lince je Cotton Malone a chce s ní mluvit.

Zalétla k Davisovi udiveným pohledem.

„Po mně se nedívejte,“ ohradil se. „Já mu ten spis nedal.“

Držela si sluchátko u ucha, ale Davis ukázal na hlasitý odposlech. Moc se jí to nezamlouvalo, ale zapnula ho, aby mohl poslouchat.

„Stephanie, dovol, abych tě nejdřív upozornil, že na nějaké kecy nemám náladu.“

„Já ti taky přeju dobrý den.“

„Přečetla sis tu zprávu, než jsi mi ji poslala?“

„Ne.“ Což byla pravda.

„Přátelíme se už dlouho. Vážím si toho, cos pro mě udělala, jenže potřebuju ještě něco a bez vyptávání.“

„Myslela jsem, že jsme si kvit," zkusila to na něj.

„Připočítej mi to k účtu."

Bylo jí jasné, co bude chtít.

„Jde mi o loď válečného námořnictva," řekl. *„Holden.* V listopadu 1971 ji poslali do Antarktidy. Rád bych věděl, jestli kapitán ještě žije – jmenoval se Zachary Alexander. Pokud ano, tak kde? A pokud už je pod kytičkama, žije některý z jeho důstojníků?"

„Předpokládám, že mi neřekneš, proč tě to zajímá."

„Už sis tu zprávu přečetla?" zeptal se.

„Proč se ptáš?"

„Z tvého hlasu slyším, že ano. Takže důvod znáš."

„Před chvílí mi řekli, co se seběhlo na Zugspitzi. Teprve pak jsem se rozhodla, že si to přečtu."

„To byli tvoji lidé, tam dole pod kopcem?"

„Moji ne."

„Jestli jsi tu zprávu četla, tak víš, že ti prevíti lhali. Nechali tu ponorku osudu. Můj otec a těch deset ostatních možná dřepěli na dně a čekali na záchranu. Na pomoc, která nikdy nedorazila. Chci vědět, proč to námořnictvo udělalo."

Očividně zuřil. Ona taky.

„Chci mluvit s nějakými důstojníky z *Holdenu,"* prohlásil. „Najdi mi je."

„Přijedeš sem?"

„Hned jak je najdeš."

Davis přikývl na znamení, že souhlasí.

„Dobře. Zjistím, kde jsou."

Ta šaráda jí začínala lézt na nervy. Edwin Davis sem nepřišel bezdůvodně. Sehráli s Malonem nějakou hru. A s ní vlastně taky.

„Ještě něco," řekl Malone. „Když tedy víš o té lanovce. Ta žena, co v ní byla… Div jsem z ní nevymlátil duši, ale potřebuju ji najít. Zatkli ji, anebo ji nechali jít? Jak to s ní dopadlo?"

Davis pohybem rtů naznačil *Řekněte, že mu zavoláte zpátky.*

Tak a dost. Malone je její přítel. Stál při ní, když to nejvíc potřebovala, takže je načase vyklopit mu, co se děje – Edwin Davis ať táhne k čertu.

„Beru to zpátky," ozval se najednou Malone.

„Cože?“
„Zrovna jsem ji našel.“

7

Garmisch

Malone stál u okna v prvním patře hotelu a díval se dolů na rušnou ulici. Směrem k zasněženému parkovišti u restaurace McDonald's poklidně kráčela ta žena z lanovky, Panya. Restaurace se nacházela v typickém bavorském stavení a upozorňovalo na ni jen nenápadné logo se žlutými oblouky a několik poutačů za výlohou.

Pustil krajkové záclony. Co tu pohledává? Že by utekla? Anebo ji policie prostě pustila?

Popadl koženou bundu a rukavice a nacpal si do kapsy pistoli, kterou jí sebral. Vyšel ze svého hotelového pokoje a navenek lhostejně, ale přitom obezřetně sešel do přízemí.

Venku bylo jako v mrazničce. Pronajaté auto měl zaparkované hned před vchodem. Na druhé straně ulice uviděl tmavý peugeot, ke kterému žena prve mířila – zrovna zapnul pravý blinkr a vyjížděl z parkoviště.

Malone naskočil do auta a vyrazil za ním.

Wilkerson dorazil zbytek piva. Všiml si, že když kolem restaurace prošla žena z lanovky, pohnuly se naproti v okně v prvním patře záclony.

Správné načasování dokáže divy.

Myslel si, že se Malone nenechá vyprovokovat.

Ale spletl se.

Stephanie měla vztek. „V tomhle nejedu," oznámila Edwinu Davisovi. „Zavolám Cottonovi zpátky. Klidně mě vyhoďte, je mi to fuk."

„Nejsem tu oficiálně."

Podezíravě si ho změřila. „Copak prezident o tom neví?"

Zavrtěl hlavou. „Tohle je osobní záležitost."

„Budete mi muset vysvětlit důvod."

Prozatím byla s Davisem v osobním kontaktu jen jednou a neměla na to nejlepší vzpomínky, ohrozil ji na životě. Ale zjistila, že není žádný hlupák. Měl dva doktoráty, z americké historie a mezinárodních vztahů, a nádavkem mimořádné organizační schopnosti. Oplýval galantností a srdečným vystupováním, podobně jako sám prezident Daniels. Postřehla, že okolí – ji nevyjímaje – má sklon ho podceňovat. Třem ministrům zahraničí pomáhal stavět do latě rozklížené ministerstvo. Momentálně pracoval pro Bílý dům jako náměstek poradce pro národní bezpečnost a pomáhal vládě zdolat poslední tři roky závěrečného volebního období.

A přesto teď tenhle kariérní úředník otevřeně porušuje předpisy.

„Myslela jsem, že jediný potřeštěnec jsem tu já," poznamenala.

„Neměla jste dopustit, aby se ten spis k Maloneovi dostal. Ale když už se stalo, usoudil jsem, že potřebuji vaši pomoc."

„Jakou?"

„Musím splatit dluh."

„Jelikož jste v postavení, kdy ho můžete splatit? Svým vlivem a pravomocemi v Bílém domě?"

„Tak nějak."

Povzdechla si. „Co po mně chcete?"

„Malone má pravdu. Potřebujeme se dozvědět víc o *Holdenu* a jeho důstojnících. Jestli jsou někteří ještě naživu, musíme je vypátrat."

Malone sledoval peugeota. Po obou stranách se zvedaly k nebi zubaté horské štíty s cákanci sněhu. Silnice lemovaná majestátním procesím vysokých stromů s tmavými kmeny se v serpentinách svažovala k severu, pryč od Garmische. Na té malebné scenérii by si smlsnul každý turistický průvodce. Takhle na sklonku podzimu se tu brzy stmívalo – ještě nebylo ani pět a denní světlo už se skoro vytratilo.

Hmátl na sedadlo spolujezdce po mapě okolí a zjistil, že vjíždějí do vysokohorského údolí v pohoří Ammergebirge, které se táhne několik kilometrů od úpatí Ettaler Manndl, hory s úctyhodnou výškou přes šestnáct set metrů. Poblíž hory byla na mapě tečka označu-

jící vesnici, do níž právě on i sledovaný peugeot vjížděli. Malone zpomalil.

Viděl, že jeho kořist prudce zabočila na parkovací místo před mohutnou budovou s bílým průčelím, jednopatrovou a přísně symetrickou, s řadami obloukových oken. Nad ní se uprostřed tyčila vysoká kupole a po stranách dvě menší vížky se střechami ze zčernalé mědi. Dům zalévalo světlo.

Bronzová cedule hlásala ETTALSKÉ OPATSTVÍ.

Žena vystoupila z vozu a zmizela v klenutém vchodu.

Zaparkoval a vykročil za ní.

Vzhledem k větší nadmořské výšce tu bylo mnohem chladněji než v Garmischi. Měl si vzít teplejší kabát, ale nosil ho strašně nerad. Stereotypní představa špióna v dlouhém nepromokavém kabátě je leda k smíchu. Příliš to omezuje v pohybu. Strčil si ruce v rukavicích do kapes bundy a sevřel v pravačce pistoli. Po betonovém chodníku došel na vnitřní dvůr kláštera, obestavěný barokními křídly a velký jako fotbalové hřiště. Pod botami mu vrzal sníh. Žena vyběhla po stoupající cestě ke dveřím, které patrně vedly do kostela.

Trousili se jimi dovnitř i ven lidé.

Dal se do klusu, aby ji dohonil; do ticha zaznívál jen dusot podrážek na zmrzlém chodníku a vzdálené kukání kukačky.

Vstup do kostela tvořil gotický portál s ozdobným tympanonem plným biblických výjevů. Když Malone vešel, oči mu okamžitě padly na fresky v kupoli znázorňující nebesa. Interiér kostela přímo hýřil sochami, andělíčky, ornamentální štukovou výzdobou a plejádou zářivých odstínů zlaté, růžové, šedé a zelené, až ze všech těch barev přecházel zrak. Malone viděl barokní kostely už dřív a většinou byly tak přeplácané, že se vlastní stavba pod výzdobou ztrácela, ale tady ne. Tady se výzdoba podřídila architektuře.

Kolem se hemžili lidé a další seděli v kostelních lavicích. Žena, kterou sledoval, byla asi patnáct metrů napravo před ním, hned pod kazatelnou, a mířila k dalšímu vchodu s reliéfním tympanonem.

Prošla jím a zavřela za sebou těžké dřevěné dveře.

Zastavil se a zvažoval možnosti.

Nemá na vybranou.

Došel ke dveřím a vzal za železnou kliku. V pravačce dál tiskl pistoli, ale nechal ji zastrčenou v kapse.

Uvolnil západku a dveře povolily.

Místnost za nimi byla menší, s klenutým stropem podepřeným štíhlými bílými sloupy. Stěny také přetékaly barokní výzdobou, ale méně nápadnou. Nejspíš to byla sakristie. Jediný nábytek tvořily dva vysoké sekretáře a dva stoly. U jednoho stály dvě ženy – ta z lanovky a ještě jedna další.

„Vítejte, pane Malone," řekla ta neznámá. „Čekám na vás."

8

Maryland
12:15

Dům byl opuštěný, okolní lesy liduprázdné, ale vítr přesto šeptal jeho jméno.

Ramseyi.

Zarazil se uprostřed kroku.

Neznělo to jako hlas, spíš jako zaševelení, které přivál zimní vítr. Vešel dovnitř otevřenými zadními dveřmi a teď stál v prostorném pokoji, kde bylo plno nábytku přikrytého špinavými hnědými povlaky. Za okny v protější stěně se rozprostírala louka. Ztuhl na místě a napjal uši. Přesvědčoval se, že svoje jméno vlastně neslyšel.

Langforde Ramseyi.

Opravdu to někdo řekl, anebo to byla jen halucinace vyvolaná tím přízračným prostředím?

Ze svého vystoupení na schůzi kiwaniánů odjel na marylandský venkov sám. V civilu. K postavení náčelníka námořní rozvědky patřilo, že na sebe nemá zbytečně upozorňovat, a tak se pokud možno vyhýbal uniformám i služebním autům s řidičem. Venku na zmrzlé zemi nezahlédl žádný náznak, že by tu poslední dobou někdo byl, a plot z ostnatého drátu už dávno zrezivěl. Dům obklopoval nahodilý slepenec různých přístaveb, hodně oken bylo rozbitých a ve střeše zela díra, kterou se nikdo ani nepokusil opravit. Odhadoval, že to tu postavili v devatenáctém století, a tehdy to jistě bylo elegantní venkovské sídlo, ale teď rychle chátralo.

Vítr neutichal. Předpověď počasí naznačovala, že se sněžení konečně přesouvá na východ. Zadíval se na dřevěnou podlahu a pokoušel se v té špíně rozeznat nějaké stopy, ale našel jen svoje vlastní šlépěje.

Někde daleko v domě se ozvala rána. Rozbité sklo? Třesknutí kovu? Těžko říct.

Už dost té šaškárny.

Rozepnul si kabát, vytáhl automatickou pistoli Walther a co nejtišeji zahnul doleva. Chodba se nořila do hlubokého šera, z něhož ho bezděčně zamrazilo. Krůček za krůčkem se plížil na druhý konec.

Ozval se další zvuk. Zaškrábání. Zprava. A pak další. Cinknutí kovu o kov. Ze zadní části domu.

Zřejmě jsou tu vevnitř dva.

Dorazil na konec chodby a rozhodl se, že nejlepší bude prudce vyrazit kupředu – zvlášť když ten kdosi nepřestával upozorňovat na svou přítomnost vytrvalým *ta-ta-ta*.

Zhluboka se nadechl, sevřel pistoli pevněji a vtrhl do kuchyně.

Z kuchyňské linky o tři metry dál na něj zíral pes. Byl to ohromný kříženec. Na hlavě mu stály nastražené uši, srst měl béžovou, vespod trochu světlejší a pod krkem bílou skvrnu.

Z hrdla se mu vydralo zavrčení. Vycenil ostré tesáky a zadní nohy se mu napjaly.

Vepředu v domě se ozvalo zaštěkání.

Dva psi?

Ten v kuchyni seskočil na zem a pelášil zadními dveřmi pryč.

Ramsey se rozběhl do přední části domu a ještě stačil zahlédnout, jak druhé zvíře utíká oknem.

Oddechl si.

Ramseyi.

Zdálo se, jako by se hvízdání větru zformovalo do souhlásek a samohlásek a zavolalo na něj. Nezřetelně a potichu, ale zavolalo.

Anebo že by ne?

Přinutil mozek, aby tu podivnost ignoroval, a vyšel z předního pokoje do chodby. Míjel další místnosti s přikrytým nábytkem a se stěnami, na nichž nepřízní živlů naskákaly puchýře. V jedné stálo nezakryté piano. Z obrazů pod látkovými povlaky čišela strašidelná prázdnota. Zajímalo ho, jaký druh umění se ukrývá vespod, a tak se zdržel a na některé se podíval – byly to sépiové tisky z časů občanské války, na jednom Jeffersonovo sídlo Monticello, na druhém Washingtonova plantážnická rezidence Mount Vernon.

V jídelně se zastavil a představil si, jak se tu běloši před dvěma stoletími cpali bifteky a drobenkovým koláčem. V salónu jim potom nejspíš naservírovali whisky se sodou. A pak se hrál bridž a z ohříva-

cích košů se linula do vzduchu eukalyptová vůně. Ramseyovi předkové mezi nimi ovšem nebyli, ti mrzli venku v otrockých příbytcích.

Pohlédl do dlouhé chodby a upoutala ho místnost na jejím konci. Zkontroloval podlahu, ale na prknech neviděl nic než prach.

Na konci chodby se ve dveřích zastavil.

Za zašlým oknem se rýsovala další holá louka. Nábytek byl stejně jako jinde přikrytý, až na psací stůl. Byl z ebenového dřeva, starý a opoužívaný, a na jeho vykládané desce ležela vrstva šedomodrého prachu. Na špinavě béžových zdech viselo paroží a pod hnědými povlaky se zřejmě skrývaly knihovny. Vzduchem vířily prachové chuchvalce.

Ramseyi.

Jenže tohle nebyl vítr.

Konečně rozeznal, odkud zvuk vychází, doběhl k přikryté židli a strhl povlak, čímž zvířil další mračno prachu. Na odřeném čalounění ležel magnetofon s napůl přetočenou kazetou.

Sevřel pistoli pevněji.

„Vidím, že jste objevil mého ducha," ozval se čísi hlas.

Obrátil se a uviděl ve dveřích muže. Malého, asi pětačtyřicetiletého, s kulatým obličejem a pletí bílou jako blížící se sníh. Řídké ulízané černé vlasy mu prokvétaly stříbrem.

A usmíval se. Jako vždycky.

„Neobešlo by se to bez té šaškárny, Charlie?" zeptal se Ramsey a schoval pistoli.

„Je to zábavnější než jen pozdravit a psy mám hrozně rád. Zdá se, že se jim tu líbí."

Pracovali spolu patnáct let, a přesto Ramsey dokonce ani neznal jeho pravé jméno. Znal ho jen jako Charlese C. Smithe juniora, s důrazem na slovu junior. Jednou se zeptal na Smithe seniora a dostalo se mu půlhodinové přednášky o rodinné historii, pravděpodobně komplet vycucané z prstu.

„Komu to tady patří?" zeptal se Ramsey.

„Momentálně mně. Koupil jsem to před měsícem. Usoudil jsem, že venkovské sídlo je rozumná investice. Chci to tu dát do pořádku a pronajímat. Budu tomu říkat Bailey Mill."

„Copak ti neplatím dost?"

„Člověk potřebuje víc zdrojů příjmu, admirále. Neměl by se spoléhat, že mu živobytí zajistí výplatní páska. Akciový trh, nemovitosti – to jsou způsoby, jak se zabezpečit na stáří.“

„Tohleto opravit bude stát hotové jmění.“

„Což mě vede k drobné poznámečce. Vzhledem k nepředvídaným výdajům na pohonné hmoty, vyššímu cestovnému i běžnému nárůstu fixních a provozních nákladů se dá čekat mírný vzestup sazeb. Třebaže se snažíme výdaje tlumit a zároveň poskytovat zákazníkům i nadále špičkové služby, naši akcionáři se dožadují udržení přijatelné míry zisku.“

„Příšerně kecáš, Charlie.“

„Kromě toho mě tohle místo stálo balík a potřebuju peníze.“

Papírově byl Smith najatý externista, který prováděl specializovaná šetření v zámoří, kde neexistují přísné zákony ohledně odposlechu, hlavně ve střední Asii a na Blízkém východě. Ramseyho tudíž ani za mák nezajímalo, kolik si účtuje. „Pošli mi fakturu. A teď poslouchej. Je čas spustit akci.“

Byl rád, že veškeré přípravy proběhly už loni. Dokumentaci měli po ruce, plány připravené. Od začátku věděl, že časem přijde vhodná chvíle, i když netušil kdy.

A taky že přišla.

„Začni s hlavním cílem, jak jsme se dohodli. Pak vyřid na jihu ty dva další v pořadí.“

Smith mu posměšně zasalutoval. „Rozkaz, kapitáne Sparrowe. Nechť nám duje do plachet příznivý vítr.“

Ramsey ty idiotské šaškárny ignoroval. „Nekontaktuj mě, dokud s nimi neskončíš. Proveď to hezky čistě, Charlie. Opravdu čistě.“

„Spokojenost zaručena, jinak vracíme peníze. Spokojenost zákazníků je nám nadevše.“

Někteří lidé umějí psát písničky, romány, malovat nebo tesat sochy – Smith zabíjel; měl pro to nadání, jemuž nebylo rovno. Kdyby Charlie Smith nebyl nejlepší vrah, jakého kdy Ramsey poznal, už dávno by toho otravného idiota odpráskl.

Přesto se rozhodl jaksepatří zdůraznit vážnost situace.

Vytasil walthera a vrazil Smithovi hlaveň do obličeje. Využil svých přinejmenším patnácti centimetrů k dobru, z výšky na něj

shlédl a prohlásil: „Ne abys to podělal. Toleruju ti ty tvoje kecy a vytahování, ale *neopovaž se tohleto podělat.*“

Smith s přehrávanou pokorou zvedl ruce. „Prosím vás, nebijte mě, slečinko Scarlett. Jenom mě nebijte…,“ kvílivě parodoval černošskou výslovnost komorné Prissy.

Ramsey neměl pro rasový humor pochopení. Mířil na něj dál.

Smith se rozesmál. „Bez obav, admirále.“

Ramsey by rád věděl, co by tím chlapem otřáslo. Zastrčil si zbraň zpátky pod kabát.

„Ale přece jen mám ještě jednu otázečku,“ ozval se Smith. „Je to důležité. Fakt to potřebuju vědět.“

Ramsey vyčkával.

„Jste trenkař, nebo slipař?“

Tak a dost. Ramsey se otočil k odchodu.

Smith se znova rozchechtal. „No tak, admirále! Trenky, nebo slipy? Anebo patříte k těm, co choděj navostro? Podle CNN deset procent chlapů nenosí spodní prádlo. Já jsem taky takovej – navostro.“

Ramsey šel dál.

„Ať vás provází Síla, admirále,“ zahalekal za ním Smith. „Rytíř Jedi nikdy neprohrává. A nebojte se, všichni budou bradou vzhůru, než řeknete švec.“

9

Malone přejížděl místnost očima. Každá maličkost mohla být důležitá. Zostražitěl při pohledu na otevřené dveře napravo, za nimiž vládla hluboká tma.

„Jsme tu sami," ujistila ho hostitelka. Mluvila dobrou angličtinou s lehkým německým přízvukem.

Pokynula ženě z lanovky a ta vykročila jeho směrem. Cestou si mnula modřinu na tváři, kam ji kopl.

„Doufám, že vám to jednou oplatím," prohlásila.

„Myslím, že už se stalo. Podle všeho jste mě pořádně vodili za nos."

Z jejího úsměvu čišelo uspokojení; minula ho, vyšla ven a práskla za sebou dveřmi.

Malone se zadíval na tu druhou. Byla vysoká, měla hezkou postavu, popelavě plavé vlasy vzadu nakrátko zastřižené na štíhlém krku a bezvadnou, narůžovělou mléčně bílou pleť. Oči měla v barvě světlé kávy; takový odstín ještě nikdy neviděl a kouzlu těch očí při nejlepší vůli nedokázal odolat. Byla oblečená v béžovém svetru ke krku, džínách a blejzru z jehněčí vlny.

Na první pohled na ní bylo znát, že patří k vyšší společenské vrstvě. A že s ní budou potíže.

Byla nádherná a dobře si to uvědomovala.

„Kdo jste?" zeptal se jí a tasil pistoli.

„Nemáte důvod k obavám, věřte mi. Stálo mě to hodně problémů, abych se s vámi mohla setkat."

„Jestli vám to nevadí, s pistolí se cítím líp."

Pokrčila rameny. „Jen si poslužte. Abych odpověděla na vaši otázku, jmenuji se Dorothea Lindauerová. Bydlím tady poblíž. Můj rod pochází z Bavorska, mezi předky máme Wittelsbachy. Jsme Hornobavoráci, patříme k horám. Váže nás také pevné pouto ke zdejšímu opatství. Tak pevné, že nám benediktini dopřávají určité výsady."

„Jako třeba nechat zabít člověka a pak zavést vraha do jejich sakristie?"

Mezi obočím jí naskočila vráska. „Kromě jiného. Musíte uznat, že to je mimořádná výsada.“

„Jak jste se dozvěděla, že dnes budu na té hoře?“

„Mám přátele, kteří mi poskytují informace.“

„Rád bych dostal lepší odpověď.“

„Zajímá mě *USS Blazek.* I já chci vědět, co se ve skutečnosti stalo. Předpokládám, že už jste si přečetl ten spis. Povězte mi, bylo to k něčemu?“

„Odcházím.“ Obrátil se ke dveřím.

„Vy a já máme jednu věc společnou,“ řekla.

Pokračoval v chůzi.

„Na té ponorce byli naši otcové.“

Stephanie zmáčkla tlačítko na telefonu. Ještě pořád seděla u sebe v kanceláři s Edwinem Davisem.

„Volá Bílý dům,“ ozval se z mikrofonu hlas její asistentky.

Převzala hovor. Davis dál mlčel.

„Tak se mi zdá, že už v tom zas lítáme,“ zaburácel ze sluchátka i z hlasitého odposlechu zvučný hlas.

Prezident Danny Daniels.

„Copak jsem provedla tentokrát?“ zeptala se.

„Stephanie, raději snad abychom mluvili k věci.“ Nový hlas, ženský. Diana McCoyová. Další náměstkyně poradce pro národní bezpečnost, na téže úrovni jako Edwin Davis. Se Stephanií se rozhodně neměly v lásce.

„Oč jde, Diano?“

„Před dvaceti minutami jste si stáhla soubor o Zacharym Alexanderovi, námořním kapitánu ve výslužbě. Zajímá nás, proč se námořní rozvědka vyptává na důvody vašeho zájmu a proč jste před několika dny schválila okopírování tajného spisu o ponorce potopené před osmatřiceti lety.“

„Zdá se mi, že existuje lepší otázka,“ řekla Stephanie. „Proč do toho námořní rozvědka vůbec strká nos? Je to stará historie.“

„V tom s vámi souhlasíme,“ přitakal Daniels. „Taky bych to rád věděl. Prohlédl jsem si ten osobní spis, který jste zrovna dostala, a

nic zvláštního v něm není. Alexander byl obyčejný důstojník, který si odsloužil svých dvacet let a odešel do výslužby.“

„Proč jste do té záležitosti vstoupil vy, pane prezidente?“

„Protože za mnou přišla Diana a řekla mi, že vám musíme zavolat.“

Řečičky. Danny Daniels si nenechával diktovat, co má dělat. Měl za sebou tři funkční období jako guvernér a jedno jako senátor a dvakrát se mu povedlo být zvolen prezidentem Spojených států. Nebyl žádný trouba, i když si to o něm někteří tu a tam mysleli.

„Promiňte, pane, ale jak vás znám, děláte jen to, co sám chcete.“

„To je jedna z výhod mého postavení. Ale protože se vám zřejmě nechce do odpovědi na Dianinu otázku, položím vám jednu já. Nevíte, kde je Davis?“

Davis jí rukou naznačil *ne.*

„Ztratil se vám?“

Daniels se zachechtal. „S tím syčákem Brentem Greenem jste parádně zatočila a nejspíš jste mi přitom zachránila krk. Kuráž vám nechybí, Stephanie. Jenže tentokrát máme problém. Edwin se utrhl ze řetězu. Je v tom nějaká jeho osobní záležitost. Vzal si pár dní dovolené a včera odjel. Diana si myslí, že jel za vámi.“

„Vždyť ho nemám ráda. V Benátkách mě skoro připravil o krk.“

„Podle záznamů ostrahy u vchodu do vaší budovy je zrovna uvnitř,“ konstatovala McCoyová.

„Stephanie,“ navázal Daniels, „když jsem byl malý kluk, jeden kamarád vykládal učitelce, že jeli s tátou na ryby a nachytali za hodinu skoro třicet kilo okounů. Učitelka nebyla padlá na hlavu a namítla, že je to nemožné. Aby mu předvedla, že se na lež přijde, spustila historku, jak na ni v lese zaútočil medvěd a jak ho zahnal na útěk svým štěkotem mrňavý jezevčík. ‚No věřil bys tomu?‘ zeptala se. ‚Jasně,‘ opáčil kamarád, ‚vždyť to byl můj pes.‘“

Stephanie se usmála.

„Edwin je takový můj pes, Stephanie. Všechno, co udělá, se mi obratem donese. A momentálně se dostal do šeredné bryndy. Pomůžete mi? Proč se zajímáte o kapitána Zacharyho Alexandera?“

Došla jí trpělivost. V dobré víře, že pomáhá z bryndy nejdřív Maloneovi a potom Davisovi, už se do toho namočila až kam. A tak

Danielsovi odpověděla po pravdě: „Protože mi Edwin řekl, že bych měla.“

Davis se zatvářil schlíple.

„Nechte mě s ním promluvit,“ požádal Daniels.

Předala Davisovi sluchátko.

10

Malone hleděl na Dorotheu Lindauerovou a čekal na vysvětlení.

„Můj otec Dietz Oberhauser byl na palubě ponorky *Blazek*, když zmizela."

Všiml si, že ponorku zase nazvala falešným označením. Buď toho moc neví, anebo na něj hraje habadůru. Ale jednou věcí ho zaujala – zpráva vyšetřovací komise opravdu zmiňovala specialistu jménem Dietz Oberhauser.

„Co tam dělal?"

Dorotheina půvabná tvář zjemněla, ale Malonea stejně nejvíc upoutávaly její baziliščí oči. Připomínala mu Cassiopeiu Vittovou, jinou ženu, ke které ho to táhlo.

„Byl tam, aby odhaloval počátky civilizace."

„Nic víc? A já myslel, že šlo o něco důležitého."

„Chápu, pane Malone, že humorem je možné odzbrojit. Ale o otci žertovat nebudu a myslím, že vy o tom svém taky ne."

Nijak to na něj nezapůsobilo. „Odpovězte mi na otázku. Co tam dělal?"

Obličejem jí prokmitl vztek, ale hned se zase ovládla. „Mluvím vážně. Jel hledat počátky civilizace. Luštění té záhady zasvětil celý život."

„Nemám rád, když si se mnou někdo zahrává. Dnes jsem kvůli vám zabil člověka."

„Zavinil si to sám. Přehnal to s horlivostí. Anebo vás možná podcenil. Každopádně se vám povedlo potvrdit všechno, co jsem o vás slyšela."

„Zdá se mi, že berete zabíjení na lehkou váhu. Já ne."

„Ale podle toho, co jsem se doslechla, vám není tak úplně cizí."

„To víte taky od těch svých informovaných *přátel?*"

„Opravdu jsou dobře informovaní." Ukázala na stůl. Už prve si všiml starobylého svazku, který ležel na odřené dubové desce. „Jste antikvář. Podívejte se na to."

Přistoupil ke stolu a zastrčil si pistoli do kapsy u bundy. Usoudil, že kdyby ho ta žena mínila sprovodit ze světa, už by to udělala.

Kniha měla zhruba patnáct centimetrů na šířku, necelých třiadvacet na výšku a pět na tloušťku. Automaticky se ji pokoušel zařadit do příslušného časového období. Vázaná v teletině. Slepotisková výzdoba beze stop zlacení nebo barvy. Nezdobené zadní desky svědčící o vysokém stáří, protože do vrcholného středověku se knihy uchovávaly naplocho, ne vestoje, takže zezadu bývaly jednoduché.

Jemně rozevřel desky a zkoumal zpuchřelé stránky ze ztmavlého pergamenu. Opatrně si je prohlížel a povšiml si podivných kreseb na okrajích a nečitelného textu v jazyce, který nepoznával.

„Co je to?“

„Dovolte, abych vám odpověděla tím, že vám povím, co se stalo na sever odtud v Cáchách jedné květnové neděle tisíc let po Kristu.“

Ota III. přihlížel, jak se poslední překážky na jeho cestě k císařské velikosti rozpadají na kusy. Stál v předsíni palácové kaple, svatostánku, který před dvěma stoletími vybudoval muž, do jehož hrobky se chystal vstoupit.

„Hotovo, pane,“ oznámil von Lomello.

Hrabě byl protivný chlap, který zajišťoval řádnou správu marky během císařovy nepřítomnosti, což v Otově případě znamenalo po většinu času. Císař nijak nedychtil po německých lesích ani po horkých pramenech v Cáchách, o zdejších tuhých zimách a naprostém nedostatku kultivovanosti ani nemluvě. Dával přednost teplu a vytříbené kultuře Říma.

Dělníci odnesli poslední z rozbitých dlažebních kamenů.

Nevěděli, kde přesně mají kopat. Krypta byla zapečetěna už dávno a ti, kdo ji uzavírali, ji nijak neoznačili. Chtěli ukrýt jejího obyvatele před blížícími se vikingskými nájezdníky a to se jim také povedlo. Když Normané roku 881 kapli vyplenili, nic nenašli. Von Lomello ji však nechal před Otovým příjezdem prozkoumat a podařilo se mu najít slibné místo.

Naštěstí správné.

Ota neměl čas na omyly.

Vždyť byl právě apokalyptický rok, první rok nového tisíciletí, v němž se očekává návrat Krista a den Posledního soudu.

Dělníci za mlčenlivého přihlížení dvou biskupů pilně pracovali. Hrobka, do níž se chystali vejít, nebyla otevřena od 29. ledna 814 – ode dne, kdy zemřel Nejvznešenější Bohem pomazaný panovník, velký císař-mírotvůrce, vladař Říše římské, z milosti Boží král Franků a Langobardů. Podle legend oplýval moudrostí přesahující kteréhokoli smrtelníka, byl inspirátorem zázraků, ochráncem Jeruzaléma, jasnovidcem, mužem ze železa, biskupem nad biskupy. Slovy jistého básníka, nikdo jiný se nikdy tolik nepřiblíží sboru apoštolů. Za života ho nazývali Carolus. Magnus se za jeho jménem poprvé objevilo jako odkaz na jeho mimořádně vysokou postavu, ale časem začalo označovat spíš velikost jeho významu. Nejběžněji se však používalo jeho franské pojmenování, spojení slov Carolus a Magnus ve jménu, jež se nyní pronáší s hlavou skloněnou a uctivým tónem, jako když se mluví o Bohu.

Charlemagne. Karel Veliký.

Dělníci ustoupili od černého otvoru v podlaze a von Lomello zkontroloval jejich dílo. Do chrámové předsíně se linul podivný pach – odporně nasládlý a pižmový. Otovi připadalo, že je cítit po zkaženém mase, zkyslém mléce a lidských výkalech. Charakteristický pach, odedávna týž. Vzduch stojící na stráži nad tím, co není určeno lidskému oku.

Zapálili pochodeň a jeden z dělníků si s ní posvítil co nejhlouběji do otvoru. Přikývl a jeho druhové přinesli zvenčí dřevěný žebřík.

Zrovna se slavily Letnice a v kapli se ještě před chvílí tísnili věřící. Ota sem zavítal jako poutník. Právě dorazil od hrobu svého dávného přítele Vojtěcha, pražského biskupa pohřbeného ve Hnězdně; svou císařskou mocí pozdvihl ono město k důstojenství a učinil je sídlem arcibiskupství. A nyní přišel, aby pohlédl na smrtelné ostatky Karla Velikého.

„Já první," prohlásil.

Bylo mu rovných dvacet let a měl impozantní vysokou postavu. Byl synem německého krále a řecké matky. Za krále Svaté říše římské byl korunován jako tříletý; prvních osm let vládl pod regentstvím svojí matky, poté další tři roky pod regentstvím babičky. Posledních šest let vládl sám. Dal si za cíl znovuobnovit Renovatio Imperii, křesťanskou Říši římskou, v níž by Teutoni, Latinci a Slované žili pod

společnou vládou císaře a papeže jako za časů Karla Velikého. To, co spočívá tam dole, mu může pomoci proměnit sen ve skutečnost.

Vlezl na žebřík a von Lomello mu podal pochodeň. Sestoupil o osm příčlí, než ucítil pod nohou pevnou zem. Vzduch tu byl těžký a vlhký jako v jeskyni a ten podivný pach ho div nesklátil, ale přesvědčoval se, že to není nic než vůně moci.

Pochodeň osvětlila omítnutou komoru obloženou mramorem, zhruba stejně velikou jako předsíň nahoře. Po žebříku sestupovali von Lomello a oba biskupové.

A vtom to spatřil.

Pod baldachýnem čekal na mramorovém trůnu Karel Veliký.

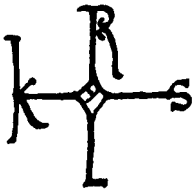
Mrtvý král byl oděn v nachu a levou rukou v rukavici třímal žezlo. Seděl jako zaživa, rameny se opíral o trůn a hlavu mu přidržoval ve vzpřímené poloze zlatý řetěz upevněný ke koruně. Tvář mu halila tenká rouška. Jevil nepřehlédnutelné známky rozkladu, ale kromě špičky nosu mu ještě neodpadl žádný úd.

Ota uctivě poklekl a ostatní se k němu připojili. Žasl. Takový pohled nečekal. Doputovaly k němu různé zkazky, ale nepřikládal jim váhu. K císařům patří legendy.

„Říká se, že do té koruny je vsazen kus Kristova kříže," zašeptal von Lomello.

Ota se doslechl totéž. Trůn spočíval na stupínku z tesaného mramoru, ze tří viditelných stran se na něm skvěly neuvěřitelně živé reliéfy. Muži. Koně. Válečný vůz. Dvouhlavý pes. Ženy s košíky květin. Samí Římané. Ota vídal podobně nádherné exempláře v Itálii. Jejich přítomnost tady, v křesťanské hrobce, bral jako znamení, že jeho vize budoucnosti říše je správná.

Po králově boku ležel meč a štít. O štítu Ota věděl. Přede dvěma sty lety, v den Karlovy korunovace císařem, ho osobně posvětil sám papež Lev a byl na něm znak z královské pečeti. Ota ten symbol vídal na dokumentech v císařské knihovně.

Vstal.

Přišel si sem mimo jiné pro žezlo a korunu a nečekal, že ho uvítá něco víc než jen kosti.

Jenže teď bylo všechno jinak.

Všiml si, že panovníkovi leží na klíně svazek listů. Opatrně popošel ke stupínku a rozeznal iluminovaný pergamen; písmo i kresby vybledly, ale pořád byly čitelné. „Umíte někdo číst latinsky?“ zeptal se.

Jeden biskup přikývl a Ota mu pokynul, ať přijde blíž. Mrtvý dvěma prsty v rukavici ukazoval na jednu pasáž.

Biskup se shýbl a studoval ji. „Je to evangelium svatého Marka.“

„Přečti to.“

„Co prospěje člověku, by všechen svět získal, a své duši škodu učinil?“

Ota zíral na mrtvého. Papež ho ujistil, že insignie Karla Velikého jsou ideální nástroje pro obnovu velkoleposti Svaté říše římské. Nic nepřioděje moc větším majestátem než minulost a on teďmělpřed očima minulost v její nejvznešenější podobě. Tento muž, jehož Einhard popsal jako urostlého atleta s mohutnými rameny a rozložitým hrudníkem válečného oře, s modrýma očima, tmavě plavými vlasy a ruměnou pletí, jako mimořádně temperamentního muže, který nezná únavu a srší energií a bystrostí dokonce i ve chvílích odpočinku, prý probouzel v bázlivých a nevýbojných uctivou hrůzu. Ota teď pochopil, kolik pravdy se v oněch slovech skrývalo.

Na mysli mu vytanul druhý účel jeho návštěvy.

Rozhlédl se po kryptě.

Jeho babička, která před několika měsíci zemřela, mu vyprávěla příběh, jejž vyslechla od jeho děda Oty I. Příběh, který mezi sebou sdílejí pouze císaři. Carolus Magnus prý nařídil, aby určité věci byly pohřbeny spolu s ním. O meči, štítu a úlomcích pravého kříže se běžně vědělo. O úryvku z Marka ne, ten Otu překvapil.

A vtom to uviděl – to, pro co si sem hlavně přišel. Leželo to na mramorovém stole.

Přikročil blíž, podal pochodeň von Lomellovi a zadíval se na malý zaprášený svazek. Na jeho deskách byl vyražen symbol, který mu popsala babička.

Opatrně otevřel desky a spatřil stránky pokryté obrazci, podivnými kresbami a nerozluštitelným písmem.

„Co je to, pane?“ zeptal se von Lomello. „V jakém je to jazyce?“

Normálně by takové vyptávání nepřipustil. Císařům se nekladou otázky. Ale zaplavila ho radost a nekonečná úleva, že doopravdy našel to, o čem mu babička vyprávěla. Papež se domníval, že moc spočívá v žezlech a korunách, ale pokud se dalo babičce věřit, tato podivná slova a symboly jsou daleko mocnější. A tak hraběti odpověděl stejnými slovy jako ona kdysi jemu: „Je to jazyk nebes.“

Malone pochybovačně naslouchal.

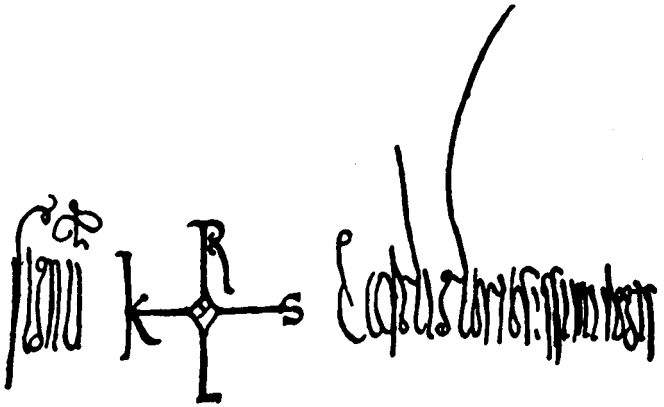
„Tvrdí se, že Ota mrtvému odtrhl nehty, vytáhl zub, nechal mu špičku nosu nahradit zlatem a potom hrobku znovu zapečetil.“

„Říkáte to, jako byste tomu nevěřila.“

„Tehdejším časům se neříkalo temný středověk zbůhdarma. Kdo ví?“

Na poslední stránce knihy zahlédl stejný symbol, který byl podle Dorotheina vyprávění vyražen na štítu v hrobce – podivný spletenec písmen K, R, L a S, ale nejen to. Tady bylo ještě něco navíc. Zeptal se na to Dorothey.

„To je úplný podpis Karla Velikého,“ odpověděla. „Uprostřed toho křížku je písmeno A ze jména Karel. Úředníci k němu zleva a zprava doplňovali další slova. Signum Caroli gloriosissimi regis. Znamení nejvznešenějšího krále Karla.

„Tohle je ta kniha z jeho hrobu?“
„Ano.“

11

Atlanta, Georgia

Stephanie viděla, jak se Edwin Davis na židli ošil; byl zjevně nesvůj.

„Ozvěte se, Edwine," naléhal Daniels ze sluchátka. „Co se děje?"

„To by bylo složité vysvětlování."

„Vychodil jsem školu. Sloužil jsem u armády. Byl jsem guvernérem a senátorem. Myslím, že to zvládnu."

„S tímhle se musím vypořádat sám."

„Kdyby bylo na mně, tak klidně, jen do toho. Ale Diana pění. Námořní rozvědka se vyptává na věci, na které neznáme odpověď. Normálně bych nechal dětičky na pískovišti, ať si to mezi sebou vyříkají, ale když už mě zatáhly do pranice, chci vědět kvůli čemu. O co jde?"

Stephanie nikdy nezažila náměstka poradce pro národní bezpečnost jinak než jako klidného a vyrovnaného muže. Teď to neplatilo. Diana McCoyová si jeho úzkost možná vychutnávala, ale Stephanii ten pohled nijak netěšil.

„Operace Highjump," řekl Davis. „Co o ní víte?"

„No dobře, dostal jste mě," přiznal prezident. „První kolo jste vyhrál."

Davis mlčky seděl.

„Čekám," ozval se Daniels.

Rok 1946 byl rokem vítězství a zotavování. Druhá světová válka skončila a svět už nikdy nebude, jaký býval. Dřívější nepřátelé se stali přáteli. Dřívější přátelé se stali protivníky. Ameriku zatížilo břemeno nové odpovědnosti, protože se přes noc stala globálním vůdcem. Politickému dění dominovala sovětská agrese a začala studená válka. Americké námořnictvo se však z vojenského hlediska postupně rozkládalo. Sláva velkých vojenských základen v Norfolku, San Diegu, Pearl Harboru, jokosuce a Quonset Pointu pomalu pohasínala. Křižníky, torpédoborce i letadlové lodi se vytrácely do tichých

zátok a vzdálených doků. Z válečného námořnictva Spojených států se rychle stával pouhý stín toho, čím bylo ještě před rokem.

Uprostřed toho všeho podepsal náčelník námořních operací pozoruhodnou sérii rozkazů, jimiž byl ustaven Projekt rozvoje Antarktidy naplánovaný na období antarktického léta od prosince 1946 do března 1947. Operace dostala kódové označení Highjump. Bylo povoláno dvanáct lodí a několik tisíc mužů, aby se vydali k antarktickému pobřeží a splnili tam řadu úkolů: vycvičit posádky a vyzkoušet materiály pro nasazení v polárním pásmu; upevnit a rozšířit americkou moc nad největší využitelnou oblastí antarktického kontinentu; prozkoumat možnost založení a udržování základen a vytipovat jejich případné umístění; zkoumat a rozvíjet technologie umožňující provozovat základny na ledovém podloží, se zvláštním důrazem na využitelnost těchto technologií v Grónsku, jehož fyzické a klimatické podmínky – jak se tvrdilo – Antarktidu připomínají; a konečně prohlubovat stávající znalosti tamních hydrografických, geografických, geologických, meteorologických a elektromagnetických podmínek.

Veliteli výpravy byli jmenováni kontradmirálové Richard H. Gruzen a Richard Byrd, onen proslulý badatel, jemuž se říkalo antarktický admirál. Výprava byla rozdělena do tří útvarů. Střední skupinu tvořily tři nákladní lodi, ponorka, ledoborec, velitelská loď expedice a letadlová loď, na níž se měl plavit Byrd. Jejím úkolem bylo založit na šelfovém ledovci ve Velrybí zátoce základnu Malá Amerika IV. Zboku ji provázely Východní a Západní skupina. Východní skupina sestávající z tankeru, torpédoborce a nosiče hydroplánů měla plout k nultému stupni zeměpisné délky. Západní skupina v podobném složení měla zamířit k Ballenyho ostrovům a potom nabrat kurz na západ kolem Antarktidy, dokud se nespojí s Východní skupinou. Předpokládalo se, že půjde-li vše podle plánu, obepluje výprava antarktický kontinent kolem dokola a za několik týdnů získá o tom velkém bílém neznámu více poznatků, než se nashromáždilo za sto let předchozích výzkumů.

V srpnu 1946 vyplulo z přístavu 4700 mužů. Expedice nakonec zmapovala 8690 kilometrů pobřeží, z toho 2253 dosud zcela neznámých. Objevila 22 dosud neznámých horských pásem, 26 ostrovů, 9 *zátok, 20 ledovců a 5 mysů a pořídila 70 000 leteckých snímků.*

Technika prošla krajně obtížnou zatěžkávací zkouškou.
Čtyři muži zahynuli.

„Ta akce vdechla námořnictvu nový elán," prohlásil Davis. „Představovala velký úspěch."

„Copak to dnes už není každému putna?" zeptal se Daniels.

„Víte, že jsme se roku 1948 do Antarktidy vrátili? Při operaci Windmill. Těch sedmdesát tisíc snímků vyfotografovaných během předchozí operace bylo údajně k ničemu, protože nikoho nenapadlo vyznačit pozemní kontrolní body, podle nichž by se daly vyhodnotit. Snímky vypadaly jako archy čistého bílého papíru. A tak se tam plulo znova, aby se ty kontrolní body pořídily."

„Co na tom záleží, Edwine?" ozvala se Diana McCoyová. „Nedává to smysl."

„Utratíme milióny dolarů za to, že pošleme do Antarktidy – do oblasti, o níž víme, že je pokrytá ledem – lodě a muže, aby tam pořizovali záběry, a přesto se při fotografování zapomene na pozemní kontrolní body? Nikoho nenapadne, že bez nich nastanou problémy?" nadhodil Davis.

„Naznačujete snad, že operace Windmill měla jiný cíl?" zeptal se Daniels.

„Obě operace. Součástí obou expedic byla i jedna malá jednotka. Pouhých šest mužů. Se speciálním výcvikem a instrukcemi. Několikrát se vypravili na pevninu. Kvůli tomu, co tam dělali, byla roku 1971 do Antarktidy vyslána loď kapitána Zacharyho Alexandera."

„V jeho osobním spisu se žádná taková mise nezmiňuje," namítl Daniels. „Stojí tam jenom, že dva roky velel na *Holdenu."*

„Alexander odplul do Antarktidy hledat zmizelou ponorku."

Na druhém konci linky se znovu rozhostilo ticho.

„Tu, co zmizela před osmatřiceti lety?" zeptal se konečně Daniels. „Tu ze zprávy vyšetřovací komise, ke které se dostala Stephanie?"

„Ano, pane. Koncem šedesátých let jsme postavili dvě vysoce tajné ponorky, NR-1 a NR-1A. NR-1 je ještě pořád v provozu, ale NR-1A zmizela roku 1971 v Antarktidě. Nikdo se o tom nezdaru

nedověděl – ututlalo se to. Hledal ji jenom *Holden.* Pane prezidente na NR-1A velel kapitán Forrest Malone.“

„Cottonův otec?“

„A důvod vašeho zájmu?“ zeptala se bez jakéhokoli náznaku emocí Diana.

„Jedním z členů posádky byl muž jménem William Davis. Můj starší bratr. Rozhodl jsem se, že pokud se někdy ocitnu v postavení, kdy budu moci zjistit, co se s ním stalo, udělám to.“ Davis se odmlčel. „A konečně v tom postavení jsem.“

„Proč se o ten případ tolik zajímá námořní rozvědka?“ chtěla vědět Diana.

„Copak to není jasné? Potopení ututlali pomocí dezinformací. Nechali tu ponorku prostě zmizet. Na pátrací výpravu vyrazil všehovšudy *Holden.* Umíte si představit, jaký skandál by kolem toho ztropil nějaký investigativní pořad jako *60 minut?“*

„No dobře, Edwine,“ řekl Daniels. „Pospojoval jste tečky šikovně. Vyhrál jste i druhé kolo. Pokračujte. Ale nezamíchejte se do žádných trablů a za dva dny ať jste tu zpátky.“

„Díky, pane. Velmi si té svobody jednání vážím.“

„Dám vám jednu radu,“ dodal prezident. „Je sice pravda, že odvážnému štěstí přeje, ale taky platí, že opatrnost je matka moudrosti.“

V telefonu cvaklo.

„Umím si představit, jak Diana běsní, že zůstala stranou,“ podotkla Stephanie.

„Nesnáším ctižádostivé byrokraty,“ zamumlal Davis.

„Leckdo by si myslel, že do té kategorie patříte taky.“

„A spletl by se.“

„V tomhle případě zřejmě jednáte na vlastní pěst. Mám dojem, že admirál Ramsey z námořní rozvědky nasadil páky pro minimalizaci škod a ochranu zájmů námořnictva, nebo jak se tomu všemu říká. Když už mluvíme o ctižádostivých byrokratech, zrovna on je exemplární ukázka.“

Davis vstal. „S Dianou máte pravdu. Brzy se zorientuje a námořní rozvědka jakbysmet.“ Ukázal na vytištěné kopie materiálů, které si stáhl. „A proto musíme zajet na Floridu do Jacksonville.“

Už si přečetla spis, takže věděla, že tam žije Zachary Alexander. Pozastavila se však nad něčím jiným. „Proč my?“

„Protože James Bond mě odmítl.“

Ušklíbla se. „Být Osamělým jezdcem vás neláká?“

„Potřebuji vaši pomoc, Stephanie. Vzpomínáte si, jak jsme mluvili o protislužbách? Budu vám jednu dlužit.“

Vstala. „To beru.“

Jenže to nebyl pravý důvod, proč tak rychle souhlasila, a jejímu společníkovi to jistě taky došlo. Na jeho naléhání si přečetla zprávu vyšetřovací komise.

Na seznamu posádky NR-1A žádný William Davis uveden nebyl.

12

Klášter Ettal

Malone obdivoval knihu položenou na stole. „Opravdu pochází z hrobky Karla Velikého? Je tisíc dvě stě let stará? Jestli ano, je v pozoruhodně dobrém stavu.“

„Je to komplikovaná historie, Herr Malone. Táhne se celých těch dvanáct set let.“

Že si ale ta ženská libuje v uhýbání otázkám! „Zkuste to se mnou,“ požádal ji.

„Poznáváte to písmo?“ ukázala prstem.

Zadíval se na jednu stránku. Zaplňoval ji podivný rukopis a malůvky nahých žen dovádějících v nádržích propojených složitým potrubím, které působilo spíš anatomicky než hydraulicky.

Prohlédl si další stránky a všiml si čehosi, co připomínalo hvězdné mapy s astronomickými tělesy jakoby odpozorovanými pomocí dalekohledu. Živé buňky, jak by se jevily pod mikroskopem. Vegetaci se složitým kořenovým systémem. Podivný kalendář se znameními zvěrokruhu, zalidněný miniaturními nahými postavičkami v čemsi, co vypadalo jako odpadkové koše. Tolik ilustrací! Nečitelné písmo působilo spíš jako doplněk.

„Jak prohlásil Ota III.,“ ozvala se Dorothea, „je to jazyk nebes.“

„Netušil jsem, že se na nebesích vyžaduje nějaký jazyk.“

Usmála se. „Za časů Karla Velikého si nebe představovali úplně jinak.“

Přejel prstem symbol vyražený na předních deskách.

„Co je to?“ zeptal se.

„Nemám ponětí.“

Vtom si uvědomil, co v té knize chybí. Nikde v ní nenašel žádné krvavé výjevy, příšery ani mytická stvoření. Žádné boje a drancování. Žádné náboženské symboly ani lákadla světské moci. Vlastně v ní nebylo nic, co by poukazovalo na jakoukoli známou hmotnou kulturu – žádné běžné nástroje, nábytek či dopravní prostředky. Stránky působily dojmem, jako by pocházely z nějakého jiného světa stojícího mimo čas.

„Ráda bych vám ukázala ještě něco.“

Zaváhal.

„Ale jděte, jste přece na takovéhle situace zvyklý.“

„Živím se prodejem knih.“

Pokynula rukou k otevřeným dveřím na protější straně tmavé místnosti. „Vezměte tu knihu a pojďte za mnou.“

Natolik jí to neusnadní. „Co kdybyste vy nesla knihu a já pistoli?“ Znovu vytáhl zbraň.

Dorothea přikývla. „Jestli je vám to milejší…“

Sebrala knihu ze stolu a Malone jí v patách prošel dveřmi. Na druhé straně sbíhalo do ještě větší tmy kamenné schodiště a pod ním se rýsoval světlem zalitý obdélník dalšího dveřního otvoru. Sešli dolů.

Pod schody se táhla patnáct metrů dlouhá chodba. Po obou stranách ji lemovaly dveře z hrubých fošen a na konci čekaly ještě jedny.

„Je to krypta?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Mniši pohřbívají své mrtvé nahoře v křížové chodbě. Tohle jsou prostory starého kláštera, z období středověku. Teď se využívají jako skladiště. Můj dědeček tu za druhé světové války strávil spoustu času.“

„Skrýval se?“

„Dalo by se to tak říct.“

Vedla ho chodbou osvětlenou holými žárovkami. Za zavřenými dveřmi na protějším konci se nacházela místnost zařízená jako muzeum, plná podivných kamenných artefaktů a dřevořezeb. Bylo jich tu přinejmenším čtyřicet, padesát. Na všechny dopadaly zářivé kužely světla ze sodíkových výbojek. Podél zadní stěny stály stoly, také

osvětlené shora. O zdi se opíralo několik malovaných dřevěných skříní v bavorském stylu.

Dorothea ukázala na dřevořezby – pestrou sbírku ornamentů, půlměsíců, křížů, trojlístků, hvězd, srdíček a královských korun. „Pocházejí ze štítů holandských statků. Většinou se pokládají za lidové umění. Můj dědeček věřil, že se za nimi skrývá mnohem víc, ale že se na jejich význam během času zapomnělo. Proto je sbíral."

„Po tom, co dokončil svou práci Wehrmacht?"

Zaregistroval, že jí tváří prokmitla nevole.

„Dědeček byl vědec, ne nacista."

„Takhle se vymlouval kdekdo."

Zdálo se, že jeho výpad ignoruje. „Kolik toho víte o Árijcích?"

„Dost na to, abych věděl, že s tím konceptem nepřišli až nacisté."

„Vděčíte za to své eidetické paměti?"

„Jste hotová studna informací o mojí maličkosti."

„Vy byste si toho o mně pošháněl taky tolik, kdybyste usoudil, že vám to stojí za čas a námahu."

To tedy ano.

„Koncept árijské rasy, vysokých štíhlých svalnatých lidí se zlatými vlasy a modrýma očima, se zrodil v osmnáctém století," vykládala Dorothea. „Tehdy si povšimli podobnosti mezi různými starobylými jazyky. Jako první na ni upozornil – a to byste měl ocenit – britský právník přidělený k Nejvyššímu soudu v Indii. Studoval sanskrt a uvědomil si, že silně připomíná řečtinu a latinu. Začal pro indické dialekty podobné evropským jazykům používat slovo *árja*, které v sanskrtu znamená *vznešený*. Další učenci, kteří se později zabývali podobnostmi mezi sanskrtem a jinými jazyky, začali celou tuto jazykovou skupinu označovat slovem *árijský*."

„Jste lingvistka?"

„Kdepak. Ale dědeček tyhle věci znal." Ukázala na jeden z kamenných bloků. Byla na něm skalní rytina – lidská postava na lyžích. „Tenhle kámen pochází z Norska. Může být tak čtyři tisíce let starý. Ostatní exponáty, které vidíte, jsou ze Švédska. Jsou na nich vytesány kruhy, disky, kola. Podle dědečka představovaly jazyk Árijců."

„To je nesmysl."

„No ovšem. Ale to horší teprve přijde."

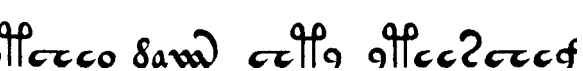
Vyprávěla mu, že kdysi prý poklidně žil v jednom himálajském údolí národ skvělých bojovníků. Jakási událost, dějinami dávno zapomenutá, je od základu proměnila – zavrhli mírumilovný způsob života a stali se válkychtivými. Někteří vytáhli na jih a dobyli Indii. Jiní se pohnuli na západ a objevili chladné, deštivé lesy severní Evropy. Cestou jejich jazyk splynul s jazyky místních obyvatel, čímž se vysvětluje jejich dnešní podobnost. Ti himálajští nájezdníci neměli žádné jméno. Až roku 1808 je pojmenoval jeden německý literární kritik – nazval je Árijci. Později si je jiný německý spisovatel, jemuž chyběly historické a lingvistické znalosti, spojil se Seveřany a došel k závěru, že jsou jedno a totéž. Napsal o nich řadu knih, ze kterých se v Německu ve dvacátých letech staly bestsellery.

„Je to holý nesmysl," podotkla. „Naprosto nepodložený. Jeho Árijci jsou v podstatě mytický národ s fiktivní historií a vypůjčeným jménem. Ale ve třicátých letech se jeho romantického pojetí chopili nacionalisté. Slova árijský, nordický a germánský se začala používat jako synonyma a používají se tak dodnes. Představa plavovlasých árijských dobyvatelů uhodila u Němců na správnou strunu – zapůsobila na jejich marnivost. Tak se z původně neškodného lingvistického bádání stal vražedný rasový nástroj, který připravil o život milióny lidí a pohnul Němce k činům, které by jinak jakživi nespáchali."

„To už je dávná minulost," poznamenal Malone.

„Dovolte, abych vám ukázala něco, co tak dávná minulost není." Odvedla ho mezi exponáty k podstavci, na kterém ležely čtyři úlomky kamene. Byly na nich hluboko vyryté znaky. Malone se shýbl a zkoumal je.

„Jako v tom rukopisu," řekl. „Je to totéž písmo."

„Přesně totéž," souhlasila.

Vstal. „Nějaké neznámé skandinávské runy?"

„Tyhle kameny pocházejí z Antarktidy."

Kniha. Kameny. Neznámé písmo. Jeho otec. Její otec. NR-1A. Antarktida. „O co vám vlastně jde?"

„Ty kameny našel můj dědeček a přivezl si je s sebou domů. Můj otec zasvětil celý život tomu, že se pokoušel rozluštit tyhle nápisy a tenhle text," zvedla do výšky knihu. „Oba dva byli beznadějní snílci. Ale jestli chci pochopit, kvůli čemu zemřeli, a jestli se vy chcete dozvědět, proč zemřel váš otec, potřebujeme přijít na kloub tomu, co dědeček nazýval *Karl der Große Verfolgung.*"

V duchu si to přeložil. Výprava Karla Velikého.

„Jak víte, že to souvisí s tou ponorkou?"

„Otec se na ní neocitl náhodou. Na tom, co se dělo, měl svůj podíl. Vlastně se to dělo kvůli němu. Celá desetiletí jsem se snažila získat utajovanou zprávu o *Blazekovi*, ale marně. A vám se to teď povedlo."

„Ještě pořád jste mi neřekla, jak jste se o ní dozvěděla."

„Mám své zdroje u vojenského námořnictva. Prozradily mi, že vaše bývalá nadřízená Stephanie Nelleová tu zprávu získala a posílá vám ji."

„Tím se nevysvětluje, jak jste věděla, že dnes budu na té hoře."

„Co kdybychom tu záhadu prozatím nechali stranou?"

„Poslala jste ty dva, aby ji ukradli?"

Přikývla.

Svým chováním ho dráždila, ale probudila v něm zájem. Ocitl se v prostorách pod bavorským klášterem, obklopen sbírkou prastarých kamenů s podivnými znaky a zírá na knihu, která údajně pochází od Karla Velikého a kterou nelze přečíst. Kdyby to, co Dorothea Lindauerová tvrdí, byla pravda, opravdu by to mohlo mít spojitost se smrtí jeho otce.

Jenže jednat s touhle ženskou je k zbláznění.

Obejde se bez ní. „Jestli proti tomu nic nemáte, sbírám se a jdu." Otočil se k odchodu.

„Souhlasím s vámi," řekla, zatímco šel ke dveřím. „Nám dvěma by spolupráce neklapala."

Zastavil se, ohlédl a nesmlouvavě ji varoval: „Víckrát se mi nepleťte do cesty."

„*Guten Abend*, Herr Malone."

13

Füssen, Německo
20:30

Wilkerson stál pod zasněženým bukem a pozoroval knihkupectví. Nacházelo se uprostřed podloubí se stylovými butiky, hned vedle pěší zóny a nedaleko rušného vánočního trhu, kde tlačenice a horká zář reflektorů vyvolávaly navzdory větrné zimní noci iluzi tepla. Suchým vzduchem se linula vůně skořice, perníku a pražených mandlí a mísila se s pachem smažených řízků a klobás. Nahoře v kostele spustil dechový orchestr Bacha.

Slabé světlo za výlohou knihkupectví signalizovalo, že majitel poslušně čeká. Wilkerson měl před sebou životní změnu. Jeho stávající nadřízený Langford Ramsey mu slíbil, že napotřetí dojde při povyšování k zázraku a on se vrátí z Evropy domů se zlatou kontradmirálskou hvězdou.

Jenže Wilkerson měl o Ramseym svoje pochybnosti.

S černými to tak prostě je – nedá se jim důvěřovat. Dodnes se pamatoval na dobu, kdy mu bylo devět a žil v malém městečku na jihu Tennessee, kde si lidé jako jeho otec vydělávali na živobytí v tkalcovnách. Černí a bílí tam kdysi bydleli odděleně, ale změna zákona a společenských poměrů je násilím tlačila k těsnějšímu soužití. Jednoho letního večera si hrál doma na koberci. Vedle v kuchyni se sešlo plno sousedů, a tak se připlížil ke dveřím a poslouchal, jak se ti lidé, které dobře znal, baví o budoucnosti. Nechápal, kvůli čemu se tolik rozčilují, a tak když příštího odpoledne seděli s otcem na zadním dvorku, zeptal se ho na to.

„Kazej nám čtvrť, synku. Negři tu nemaj co pohledávat.“

Sebral odvahu a namítl: „Vždyť jsme je sem z Afriky přivezli my.“

„No a co? Copak jim kvůli tomu něco dlužíme? Za všecko si můžou sami. V tkalcovně si neudrží práci ani jeden. Na všecko kašlou, jen čekaj, co jim bílej dá. Lidi jako já a sousedi z našeho bloku makaj celej život, a voni si kliďánko přivandrujou a všecko zničej.“

Vzpomněl si, co zaslechl předchozího večera. „Chcete se sousedama koupit ten dům o kus níž v ulici a nechat ho strhnout, aby tam nemohli bydlet?“

„To je to nejchytřejší, co můžem udělat.“

„Copak chcete koupit všechny domy v naší ulici a strhnout je?“

„Když to bude potřeba, tak jo.“

Otec měl pravdu. Žádnému černochovi se nedá věřit. Zvlášť ne těm, kteří se vyšvihli k postavení admirála vojenského námořnictva Spojených států a náčelníka námořní rozvědky.

Jenomže copak má na vybranou?

K admirálské hodnosti se jinak než přes Langforda Ramseyho nedostane.

Podíval se na hodinky.

Ulicí přijela toyota kupé a zaparkovala o dva obchody dál. Řidič stáhl postranní okénko a dal mu znamení.

Wilkerson si natáhl kožené rukavice a došel ke vchodu do knihkupectví. V zámku cvaklo, jak majitel odemkl. Když Wilkerson vešel, ohlásilo ho cinknutí zvonku.

„*Guten abend,* Martine,“ řekl podsaditému obtloustlému muži s rozježeným černým knírem.

„Rád vás zase vidím,“ odpověděl muž německy.

Měl na sobě stejného motýlka a látkové šle jako před několika týdny, když se poprvé setkali. Krám nabízel pozoruhodnou směsku starých i nových knih především z oblasti okultismu a jeho majitel se těšil pověsti diskrétního překupníka.

„Jakpak vám šly obchody? Doufám, že dobře,“ prohodil Wilkerson.

„Upřímně řečeno, nic moc. Zákazníků přišlo jen pár. Když takhle sněží a navíc jsou vánoční trhy, lidi nemají na knihy ani pomyšlení.“ Martin zavřel dveře a otočil klíčem v zámku.

„Snad tu smůlu zlomím. Je načase, abychom dokončili naši obchodní záležitost.“

Poslední tři měsíce mu tenhle Němec sloužil jako prostředník. Získával pro něj z nejrůznějších zdrojů – Wilkerson doufal, že nepozorovaně – vzácné tisky a dokumenty o jistém konkrétním tématu.

Protáhl se za Martinem za ošoupaný závěs dozadu do krámu. Při své první návštěvě se dozvěděl, že v tomhle domě kdysi na počátku dvacátého století sídlila banka. Zůstal tu po ní trezor a Wilkerson teď přihlížel, jak Němec otáčí číselníkem, odemyká západky a otevírá těžké kovové dveře.

Martin vešel dovnitř a škubl řetízkem visícím od holé žárovky. „Mořil jsem se s tím skoro celý den."

Uprostřed stál stoh krabic. Wilkerson prozkoumal obsah té nejhořejší. Byly v ní výtisky *Germanien,* archeologického a antropologického měsíčníku, který vydávali ve třicátých letech nacisté. Další krabice obsahovala v kůži vázané svazky nesoucí titul *Společnost pro studium prehistorie duchovní kultury Ahnenerbe: Vývoj, podstata, výsledky.*

„Tyhlety věnoval Adolfu Hitlerovi osobně Heinrich Himmler, k padesátinám," oznámil Martin. „Najít je byl husarský kousek. A přitom přišly celkem lacino."

V ostatních krabicích byly další časopisy, dopisy, odborné publikace a stati z období před válkou, během ní i po ní.

„Měl jsem štěstí, že jsem natrefil na prodejce, kteří vzali platbu v hotovosti. Hledají se čím dál hůř. Což mi připomíná, že i já mám dostat zaplaceno."

Wilkerson vytáhl zpod kabátu obálku a podal mu ji. „Deset tisíc eur, jak jsme se dohodli."

Němec bankovky projel palcem a zatvářil se spokojeně.

Opustili trezor a zamířili zpátky do přední místnosti.

Martin došel k závěsu jako první. Zničehonic se otočil na patě a v ruce se mu objevila pistole. „Nejsem žádný amatér. Ale ten, pro koho pracujete, mě za něj asi považuje."

Wilkerson se snažil nedat najevo úlek.

„Ti chlapi venku – proč jste si je sem přivedl?" obořil se na něj Martin.

„Aby mi pomohli."

„Udělal jsem, oč jste mě požádal, koupil jsem vám, co jste chtěl, a postaral jsem se, aby k vám nevedla žádná stopa."

„Pak se nemáte čeho bát. Přišel jsem si jen pro ty krabice."

Martin mávl obálkou. „Je to kvůli těm penězům?"

Wilkerson zavrtěl hlavou. „Ne, vůbec ne.“

„Řekněte tomu, kdo ty nákupy financoval, ať mě nechá na pokoji.“

„Jak víte, že jsem je nefinancoval já?“

Martin si ho změřil. „Někdo vás využívá. Anebo ještě hůř, prodáváte se mu. Máte kliku, že vás neodprásknu.“

„A proč ne?“

„Nebudu mrhat kulkou. Nebojím se vás. A tomu svému dobrodinci řekněte, ať mě nechá na pokoji. Teď si vemte ty svoje krabice a vypadněte.“

„Potřebuju s nimi pomoct.“

Martin zavrtěl hlavou. „Ti dva zůstanou v autě. Vyneste je ven sám. A nezapomeňte: Jestli se pokusíte o podraz, odprásknu vás.“

14

Klášter Ettal

Dorothea Lindauerová upírala zrak na lesklé šedomodré kameny, které sem údajně dopravil její dědeček z Antarktidy. Po léta navštěvovala klášter jen zřídka. Tuhle posedlost nesdílela. A když teď hladila drsný povrch a konečky prstů přejížděla podivná písmena, kterým se dědeček a otec tolik snažili porozumět, zaplavila ji jistota.

Byli hlupáci. Oba dva.

Především dědeček.

Hermann Oberhauser se narodil do aristokratické rodiny plné reakcionářských politiků, kteří své postoje vášnivě prožívali, ale nedokázali je prosazovat. Účastnil se protipolského hnutí, jež se přelilo Německem na počátku třicátých let, a sháněl peníze pro boj s nenáviděnou Výmarskou republikou. V době Hitlerova nástupu k moci získal vydavatelskou firmu, prodával národním socialistům tiskový prostor pod cenou a napomáhal jejich přerodu z teroristů ve vůdčí sílu. Vytvořil novinový řetězec a stanul v čele Německé národní lidové strany, která se později připojila k nacistům. Zplodil tři syny. Dva z nich se nedožili konce války – jeden zahynul v Rusku, druhý ve Francii. Dorothein otec přežil jen díky tomu, že byl na bojové nasazení příliš mladý. Po uzavření míru se dědeček stal jedním z oněch nesčíslných zklamaných lidí, kteří udělali Hitlera tím, kým byl, a vydrželi naživu dost dlouho, aby se na ně snesla hanba. Přišel o svoje noviny, ale naštěstí si udržel továrny, papírny a ropnou rafinérii – Spojenci je potřebovali, a tak byly jeho hříchy ne-li odpuštěny, pak aspoň šikovně pozapomenuty.

S iracionální hrdostí se hlásil rovněž ke svému teutonskému dědictví. Propadl germánskému nacionalismu a věřil, že západní civilizace stojí na samém pokraji zhroucení a její jedinou nadějí je návrat k dávno ztraceným pravdám. Jak už Dorothea prozradila Maloneovi, koncem třicátých let si Hermann Oberhauser povšiml podivných symbolů na štítech holandských statků a uvěřil, že podobně jako

skalní rytiny z Norska a Švédska a kameny z Antarktidy i ony představují árijské hieroglyfy.

Prapředky veškerého písma.

Jazyk nebes.

Byl to vyložený nesmysl, jenže nacisté podobné romantické představy přímo milovali. V období před rokem 1931 vstoupilo deset tisíc mužů do SS a Himmler z té organizace učinil rasovou elitu mladých árijců. Hlavní úřad SS pro rasové a osidlovací záležitostí pedantsky zkoumal uchazeče, zda vyhovují z genetického hlediska. Později, roku 1935, zašel Himmler ještě dál a vytvořil mozkový trust, který měl rekonstruovat velkolepou árijskou minulost.

Trust měl dvojí poslání: odkrývat důkazy o germánských předcích od doby kamenné a předkládat získané poznatky německému lidu.

Důvěryhodnost a význam mu propůjčoval sáhodlouhý název *Deutsches Ahnenerbe – Studiengesellschaft für Geistesurgeschichte*, neboli *Německé dědictví předků – Společnost pro studium prehistorie duchovní kultury.* Zkráceně prostě jen Ahnenerbe – dědictví po předcích. V instituci pracovalo sto třicet sedm vědců a badatelů, k tomu dvaaosmdesát filmařů, fotografů, umělců, sochařů, knihovníků, techniků, účetních a sekretářek.

Všechny je vedl Hermann Oberhauser.

A zatímco se Dorothein děd hmoždil s výplody fantazie, Němci po miliónech umírali. Nakonec ho Hitler z Ahnenerbe vyhodil a veřejně ponížil jak jeho osobně, tak i celou Oberhauserovu rodinu. Poté se dědeček uchýlil sem do opatství, do bezpečí zdí chráněných náboženstvím, a usiloval o svou rehabilitaci.

Nikdy jí nedosáhl.

Pamatovala se na den, kdy zemřel.

„Dědečku.“ Klečela u postele a držela ho za křehkou ruku.

Starcovy oči se otevřely, ale nic neřekl. Už dávno ji nepoznával.

„Člověk se nikdy nemá vzdávat,“ prohlásila.

„Nechte mě jít na břeh.“ Ta slova spíš jen vydechl a Dorothea napínala uši, aby mu rozuměla.

„Co říkáš, dědečku?“

Oči se mu zastřely; ten zamžený pohled ji zneklidňoval. Pomalu zavrtěl hlavou.

„Ty chceš umřít?“ zeptala se.

„Musím na břeh. Řekni to kapitánovi.“

„O čem to mluvíš?“

Znovu zavrtěl hlavou. „Jejich svět… je pryč. Musím na břeh.“

Dala se do řeči, aby ho uklidnila, ale stisk jeho ruky ochabl a hrudník se mu zachvěl. Pomalu otevřel ústa a řekl: „Heil… Hitler.“

Kdykoli si na jeho poslední slova vzpomněla, po zádech jí přejel mráz. Proč jen musel dokonce i ve své poslední chvilce projevit věrnost zlu?

To se bohužel už nikdy nedozví.

Dveře do suterénní místnosti se otevřely. Vrátila se žena z lanovky. Dorothea ji pozorovala, jak sebevědomě kráčí mezi vystavenými exponáty. Jak je vůbec možné, že to všechno dospělo až sem? Její dědeček zemřel jako nacista, její otec jako snílek.

A teď má podobným směrem nakročeno i ona sama.

„Malone je pryč,“ oznámila žena. „Odjel. Chci dostat zaplaceno.“

„Co se dnes na té hoře stalo? Nepočítali jsme, že váš společník zahyne.“

„Vymklo se nám to z ruky.“

„Zbytečně jste upoutali pozornost k něčemu, co mělo projít bez povšimnutí.“

„Vždyť to klaplo. Malone sem přišel a vy jste si s ním mohla popovídat, jak jste chtěla.“

„Málem jste všechno zkazila.“

„Udělala jsem, co jste po mně žádala, a chci slíbené peníze. Včetně Erikova podílu. Rozhodně si ho zasloužil.“

„Snášíte jeho smrt s klidem,“ podotkla Dorothea. „Přepískl to a pak na to doplatil.“

Dorothea přestala kouřit před deseti lety, ale nedávno zase začala. Nikotin jí klidnil nervy. Popošla k jedné malované skříňce, našla balíček cigaret a nabídla z něj návštěvnici.

„*Danke,*“ přijala žena.

Dorothea z jejich prvního setkání věděla, že kouří. Sama si taky vybrala cigaretu, našla zápalky a oběma připálila.

Žena dvakrát zhluboka vtáhla kouř. „Ty peníze, prosím."

„Ovšem."

Postřehla změnu nejprve v ženiných očích. Soustředěný pohled vystřídalo leknutí a bolest a vzápětí hrůza. Svaly na ženině tváři se napjaly; bylo vidět, jak trpí. Cigareta jí vypadla ze rtů, popadla se rukou za krk a v zoufalé snaze nabrat dech vyplázla jazyk. Marně.

U úst se jí objevila pěna.

Podařilo se jí naposledy nasát vzduch do plic; zakašlala a pokusila se promluvit, ale krční svaly jí ochably a zhroutila se.

Z jejího posledního vydechnutí zavanula vůně hořkých mandlí.

Kyanid. Obratně přimísený do tabáku.

Zvláštní, jak klidně ta mrtvá pracovala pro lidi, o kterých nic nevěděla. Nikdy nepoložila jedinou otázku. Takovou chybu Dorothea neudělala. Pečlivě si svoje spojence prověřila. U té mrtvé to bylo jednoduché, šla po penězích. Jenže Dorothea si nemohla dovolit riskovat, že si pustí pusu na špacír.

A Cotton Malone? S tím to může být složitější.

Něco jí napovídalo, že s ním ještě neskončila.

15

Washington, D. C.
15:20

Ramsey se vrátil do Národního námořního zpravodajského centra, v němž sídlila námořní rozvědka. Přišel ho pozdravit jeho nejbližší podřízený, ctižádostivý kapitán jménem Hovey.

„Co se to dělo v Německu?“ zjišťoval Ramsey okamžitě. „Spis o NR-1A podle plánu předali Maloneovi na Zugspitzi, jenže cestou dolů se v lanovce strhlo drama.“

Ramsey si vyslechl Hoveyho líčení. „Kde je Malone?“ zeptal se.

„Celou dobu ho sledujeme pomocí GPS. Chvíli strávil v hotelu a potom odjel pronajatým autem na místo, které se jmenuje klášter Ettal. Je asi patnáct kilometrů na sever od Garmische. Podle posledních zpráv je zrovna na zpáteční cestě.“

Chytře nasadili Maloneovi do auta štěnici, která umožňovala pohodlné sledování prostřednictvím satelitu. Ramsey se posadil za stůl. „A Wilkerson?“

„Ten pacholek si myslí, bůhvíjak není mazaný,“ odvětil Hovey. „Držel se vpovzdálí za Malonem, nějakou dobu čekal v Garmischi, pak odjel do Füssenu a sešel se tam s nějakým knihkupcem. Venku v autě měl dva pomocníky. Odvezli odtamtud hromadu krabic.“

„Leze vám na nervy, viďte?“

„Nadělá mnohem víc potíží, než za kolik stojí. Potřebujeme se ho zbavit.“

Ramsey vycítil Hoveyho nevraživost vůči Wilkersonovi už dřív. „Kde jste se vy dva potkali?“

„Na velitelství NATO. Skoro mě připravil o kapitánské prýmky. Naštěstí můj velící důstojník toho vlezdoprdelku taky nesnášel.“

Ramsey neměl na malichernou žárlivost čas. „Víme, co Wilkerson v tuhle chvíli dělá?“

„Asi se rozhoduje, kdo mu bude užitečnější – jestli my, nebo oni.“

Když se Ramsey dozvěděl, že Stephanie Nelleová získala zprávu vyšetřovací komise o NR-1A a komu ji chce předat, okamžitě poslal na Zugspitzi najaté externí pomocníky a schválně o jejich přítomnosti před Wilkersonem pomlčel. Nechal svého berlínského staničního náčelníka v domnění, že jediným želízkem v ohni je on, a nařídil mu, ať Malonea nenápadně sleduje a podává hlášení. „Ozval se nám?“

Hovey zavrtěl hlavou. „Ne, vůbec.“

Ramseymu zabzučel na stole interkom a sekretářka oznámila, že má na lince Bílý dům. Gestem poslal Hoveyho pryč a zvedl telefon.

„Máme potíže,“ oznámila mu Diana McCoyová.

„Jak to, že *my* máme potíže?“

„Edwin Davis dělá vlny.“

„Nemůže ho prezident usměrnit?“

„Dvakrát se do toho nehrne.“

„Máš ten dojem?“

„Povedlo se mi Danielse přimět, ať si s Davisem promluví, ale celou dobu jen poslouchal nějaké žvásty o Antarktidě, pak prohlásil ‚Mějte se hezky‘ a zavěsil.“

Vyptal se jí na podrobnosti a McCoyová mu vylíčila, co se seběhlo. Pak se jí zeptal: „Prezidentovi je jedno, že jsme vznesli dotaz na spis Zacharyho Alexandera?“

„Zřejmě ano.“

„Asi bychom měli přitlačit.“ Právě proto povolal do akce Charlieho Smithe.

„Davis se dal do kupy se Stephanií Nelleovou.“

„To je lehká váha.“

Magellan Billet si rád namlouval, že je v mezinárodní špionáži důležitým hráčem. Kdeže! Dvanáct pitomých právníků? Spadli z višně naznak. Žádný z nich nestojí za zlámanou grešli. Cotton Malone, to byl jiný kalibr, jenže ten už je ve výslužbě a záleží mu jen na otci. V tuhle chvíli nejspíš pění vzteky a nic tak nezamává se zdravým úsudkem jako zuřivost.

„Nelleová není důležitá.“

„Davis se rozjel rovnou do Atlanty. A ten nemá ve zvyku jednat impulzivně.“

„To je pravda, ale stejně… V téhle hře se nevyzná. Nezná pravidla a netuší, co je v sázce," namítl.

„Uvědomuješ si, že má asi namířeno za Zacharym Alexanderem?"

„Chceš mi ještě něco?"

„Nepodělej to."

Možná je náměstkyně poradce pro národní bezpečnost, ale on taky není žádný zelenáč, aby se nechal sekýrovat. „Vynasnažím se."

„Mně jde taky o krk, nezapomínej na to. Měj se, admirále."

Zavěsila.

Tohle bude ožehavá záležitost. Přemítal, kolika míčky dokáže žonglovat naráz. Podíval se na hodinky.

Přinejmenším jeden z těch míčků mu může každou chvíli vyklouznout.

Sklopil pohled k *New York Times* položeným na stole, ke článku v domácím zpravodajství. Psalo se v něm o čtyřhvězdičkovém admirálu Davidu Sylvianovi, viceprezidentovi Sboru náčelníků štábů ozbrojených sil. Měl za sebou sedmatřicet let vojenské služby a bylo mu devětapadesát. Zrovna ležel v nemocnici po motocyklové havárii – před týdnem dostal smyk na náledí na virginské dálnici. Novináři psali, že jeho zdravotní stav je vážný, ale snad se prý uzdraví. Citovali Bílý dům, který mu přál brzké zotavení. Sylvian byl přeborník na čistky a v Pentagonu zgruntu předělal pravidla týkající se rozpočtu a veřejných zakázek. Námořník z ponorkového loďstva. Oblíbený. Respektovaný.

Překážka v cestě.

Ramsey netušil, kdy přijde jeho chvíle, ale když teď nastala, byl na ni připraven. Minulý týden všechny kousky zapadly na místo. Charlie Smith to tady zvládne.

Je čas vyrazit do Evropy.

Sáhl po telefonu a vytočil zahraniční číslo.

Na druhé straně to vzali po čtyřech zazvoněních. „Jaké tam máte počasí?" zeptal se.

„Zamračeno, zima, pod psa."

Správná odpověď. Mluvil s tím pravým člověkem. „Ty vánoční dárky, které jsem si objednal – prosím pošlete mi je a pečlivě je zabalte.“

„Chcete je expres, nebo normální poštou?“

„Expres. Svátky se rychle blíží.“

„Můžeme to zařídit do hodiny.“

„Výborně.“

Zavěsil.

Sterling Wilkerson a Cotton Malone budou co nevidět po smrti.

DRUHÁ ČÁST

16

White Oak, Virginia
17:15

Charlie Smith pohlédl na droboučké fluoreskující ručičky na své sběratelské napodobenině hodinek Indiana Jonese a pak se zadíval ven předním oknem zaparkovaného hyundai. Bude rád, až se vrátí jaro a posune se čas. Jeho psychika reagovala na zimu neblaze. Trpěl těmihle stavy už během dospívání, a když pak pobýval v Evropě, ještě se zhoršily. Viděl o nich pořad v televizním týdeníku *Inside Edition.* Způsobují je dlouhé noci, málo sluníčka a zima.

Je to příšerně depresivní.

Hlavní vchod do nemocnice se nacházel o třicet metrů dál. Šedě omítnutá obdélníková budova se zvedala do výše tří podlaží. Na sedadle spolujezdce vedle Smithe ležel otevřený spis, aby ho měl pohotově při ruce, ale teď se vrátil ke svému iPhonu a epizodě *Star Treku,* kterou si do něj přehrál. Na neobývaném asteroidu sváděl Kirk boj s mimozemšťanem podobným ještěrce. Smith viděl všech původních devětasedmdesát epizod tolikrát, že obvykle přesně věděl, jaká replika bude následovat. A Uhuře se rozhodně nedalo upřít, že je sexy. Díval se, jak mimozemská ještěrka zahnala Kirka do kouta, ale pak odtrhl oči od displeje, protože vstupními dveřmi nemocnice vyšli dva lidé a zamířili k hybridnímu fordu v barvě moka.

Porovnal jeho poznávací značku se spisem.

Vůz patřil dceři a jejímu manželovi.

Z nemocnice se vynořil další muž – zhruba pětatřicetiletý, s nerezlými vlasy – a šel k tmavomodré terénní toyotě.

Ověřil si poznávací značku. Byl to syn.

Následovala postarší žena. Manželka. Její obličej odpovídal černobílému snímku ve spisu.

Být dobře připraven je ryzí požitek.

Kirk zběsile prchal před ještěrkou, ale Smith věděl, že daleko neuteče. Blížil se rozhodující střet.

A tady zrovna tak.

Místnost 245 by teď měla být prázdná.

Věděl, že nemocnice slouží širokému okolí, její dva operační sály se využívají non-stop a na pohotovost se sjíždějí záchranky přinejmenším ze čtyř dalších okresů. Je tu hodně rušno, takže když se obleče za sanitáře, bude se moci po budově volně pohybovat.

Vystoupil z auta a volným krokem došel k hlavnímu vchodu.

V recepci nikdo nebyl. Věděl, že recepční skončila směna v pět odpoledne a na novou nastoupí až zítra ráno v sedm. K parkovišti se trousilo pár návštěvníků. Návštěvní hodiny končily v pět, ale ve spisu se připomínalo, že většina lidí odchází až před šestou.

Minul výtahy. Po nablýskané mozaikové podlaze došel na opačný konec vstupní haly a stavil se v prádelně. Pět minut poté se suverénně vynořil z výtahu ve druhém patře. Měkké gumové podrážky jeho ošetřovatelských bot nevydávaly na prošoupaném koberci žádný zvuk. V chodbě nalevo i napravo vládlo ticho, dveře obsazených pokojů byly pozavírané. V sesterně hned naproti výtahu seděly nad kartami pacientů dvě starší ženy.

Nesl plnou náruč úhledně poskládaných lůžkovin. Dole v prádelně se dozvěděl, že na pokojích 248 a 250, které byly pokoji 245 nejblíž, by se čisté povlečení hodilo.

Ten den se musel vypořádat jen s dvojím náročným rozhodováním – když si vybíral, co si stáhne na iPhone, a když volil způsob usmrcení. Naštěstí se v nemocniční počítačové síti dalo pohodlně nahlédnout do zdravotní dokumentace. Rozsah pacientových vnitřních zranění by ospravedlnil selhání srdce či jater – Smithovy oblíbené způsoby –, ale doktorům momentálně dělal starosti nízký tlak. Už mu předepsali léky, ale v poznámce stálo, že s nasazením chtějí počkat na ráno, až pacient ještě trochu nabere sílu.

To se perfektně hodilo.

Už si ověřil virginské zákony týkající se pitev. Pokud k úmrtí nedojde v důsledku násilného činu nebo sebevraždy a pokud smrt nenastane nečekaně při dobrém zdraví nebo za nějakých podezřelých či neobvyklých okolností, pitva se neprovádí.

Přímo miloval, když mu předpisy hrály do karet.

Vešel do pokoje 248 a hodil lůžkoviny na holou matraci. Rychle ustlal a vypnul prostěradlo. Pak znovu zkontroloval chodbu. Letmým pohledem na obě strany se ujistil, že v ní panuje naprostý klid.

Třemi rychlými kroky došel k pokoji 245.

Na vytapetované stěny dopadalo mdlé světlo slabé žárovky. Monitor srdečního rytmu pípal. Respirátor syčel. V sesterně se přístroje ustavičně sledovaly, takže si dal záležet, aby jejich chod nijak nenarušil.

Pacient ležel na lůžku a hlavu, tvář, paže i nohy měl utopené pod tlustou vrstvou obvazů. V kartě stálo, že když ho sem na úrazové oddělení přivezla záchranka, měl frakturu lebky, řadu tržných ran a potrhaná střeva. Jen zázrakem nedošlo k poškození míchy. Operace trvala tři hodiny, lékaři dávali do pořádku především vnitřní zranění a sešívali tržné rány. Pacient utrpěl těžkou ztrátu krve a několik hodin se nacházel v kritickém stavu. Ale nakonec se vše obrátilo k lepšímu a lékaři oficiálně změnili jeho stav z vážného na stabilizovaný.

Stejně ale musí umřít.

Proč? Smith neměl ponětí. A nezajímalo ho to.

Natáhl si latexové rukavice a vyndal z kapsy injekční stříkačku. Nemocniční počítač mu poskytl dokonce i údaje o tom, kolik nitroglycerinu do ní má nasát.

Odstříkl kapičku a vbodl jehlu do vaku s intravenózní výživou, který visel v držáku u lůžka. Odhalení nehrozí, protože než ten muž zemře, nitroglycerin se vstřebá a v těle po něm nezůstane ani stopy.

Smith by sice dal přednost okamžité smrti, jenže ta by se projevila na monitorech a zburcovala sestry.

Potřeboval čas, aby mohl odejít – a věděl, že takhle k smrti admirála Davida Sylviana dojde zhruba za půl hodiny.

Tou dobou už se za ním definitivně zavře voda, protože se zbaví stejnokroje a bude daleko odtud, na cestě za dalším úkolem.

17

Garmisch
22:00

Malone se znovu vrátil do Posthotelu. Z kláštera jel rovnou do Garmische a všechno se v něm svíralo. Nedokázal zahnat představu, jak posádka NR-1A vězí v pasti na dně zamrzlého oceánu a doufá, že ji někdo zachrání.

Jenže nezachránil.

Stephanie se mu už neozvala a Malone byl v pokušení zavolat jí, ale uvědomoval si, že kdyby mu měla co oznámit, zatelefonovala by sama.

Ta žena, Dorothea Lindauerová, představuje problém. Je možné, že by na palubě NR-1A skutečně byl její otec? Jestli ne, jak se dozvěděla jméno toho muže ze zprávy vyšetřovací komise? Oficiální tisková zpráva sice po katastrofě uvedla seznam členů posádky, ale Malone si nepamatoval, že by v něm byl Dietz Oberhauser. Informace o přítomnosti Němce na palubě zřejmě neměla prosáknout na veřejnost, o všech těch dalších lžích ani nemluvě.

Co se to tu děje?

Na tomhle výletě do Bavorska jde všechno šejdrem.

Vyploužil se po dřevěných schodech. Potřebuje se trochu prospat a zítra všechno vyřeší. Pohlédl do chodby a uviděl, že dveře jeho pokoje jsou pootevřené. Naděje na odpočinek se rozplynula.

Sevřel v kapse pistoli a po špičkách vykročil po pestrobarevném běhounu, aby mu prkna pod nohama vrzala co nejmíň a zbytečně neupozorňovala na jeho příchod.

V duchu si vybavoval, jak to v pokoji vypadá.

Dveře se otevíraly do předsíňky a proti nim se vcházelo do prostorné koupelny. Napravo byl hlavní obytný prostor s velkou postelí, psacím stolem, několika menšími stolky, televizí a dvěma křesly.

Že by za sebou personál při úklidu špatně zavřel? Třeba ano, ale po dnešku nemínil nic riskovat. Zastavil se a s tasenou pistolí rozrazil dveře dokořán. Uvnitř se svítilo.

„Všechno je v pořádku, pane Malone,“ ozval se ženský hlas.

Nakoukl dovnitř.

Za postelí stála žena, vysoká, s hezkou postavou a popelavými vlasy po ramena. Měla sametovou pleť bez jediné vrásky a pěkně utvářené rysy, které neměly daleko k dokonalosti.

Už ji někde viděl.

Není to Dorothea Lindauerová?

Ne.

Aspoň ne tak úplně.

„Jmenuji se Christl Falková,“ představila se.

Letadlo společnosti Delta na cestě z Atlanty se blížilo k mezinárodnímu letišti Jacksonville. Stephanie seděla u okénka, Edwin Davis na vedlejším sedadle u uličky. Pod nimi se rozprostírala východní část Národní přírodní rezervace Okefenokee; černé bažiny i s jejich vegetací pokrýval hnědavý zimní povlak. Během padesátiminutového letu nechávala Stephanie Davise jeho myšlenkám, ale usoudila, že to už stačilo.

„Co kdybyste mi pověděl pravdu, Edwine?“

Měl hlavu zabořenou do opěrky a zavřené oči. „Chápu. Žádného bratra jsem na té ponorce neměl.“

„Proč jste Danielsovi lhal?“

Napřímil se. „Musel jsem.“

„To se vám nepodobá.“

Obrátil se k ní. „Jak to víte? Vždyť se skoro neznáme.“

„Tak proč tu teď jsem?“

„Protože jste férová. Občas býváte neskutečně naivní a paličatá, ale vždycky jednáte fér. A to se hned tak nevidí.“

Napadlo ji, kde se v něm bere tolik cynismu.

„Náš systém je prohnilý, Stephanie. Až na dřeň. Ať se ve vládě podíváte, kam se podíváte, všude samá křivárna.“

Přemítala, kam asi těmi řečmi spěje.

„Co víte o Langfordovi Ramseym?“ zeptal se.

„Nemám ho ráda. Myslí si, že všichni ostatní jsou idioti a že by bez něj zpravodajská branže nepřežila.“

„Stojí v čele námořní rozvědky už devět let. To je neslýchané. Ale kdykoli mělo dojít na vystřídání, dovolili mu zůstat.“

„Vidíte v tom problém?“

„To se vsaďte. Ramsey si jde za svým.“

„Říkáte to, jako byste ho znal.“

„Znám ho líp, než bych si přál.“

„Přestaň, Edwine,“ řekla Millicent.

Držel v ruce telefon a vytáčel číslo místní policie. Millicent mu vyškubla sluchátko a položila ho zpátky do vidlice.

„Nech to plavat,“ řekla.

Pohlédl jí do očí. Ty svoje nádherné dlouhé tmavé vlasy měla rozcuchané. Vypadala stejně půvabně jako jindy, ale ustaraně. V lecčem se jeden druhému podobali. Oba byli chytří, oddaní své práci a loajální. Jen rasou se lišili – ona byla překrásnou ukázkou afrických genů, on typický bílý anglosaský protestant. Zamiloval se do ní při práci na velitelství NATO v Bruselu, kam ho přidělili ke kapitánovi Langfordu Ramseymu jako styčného pracovníka ministerstva zahraničí.

Jemně jí pohladil čerstvou modřinu na stehně. „Uhodil tě.“ Další slova ze sebe sotva vysoukal. „Už zas“

„Je prostě takový“

Měla hodnost poručice, pocházela z rodiny, jejíž členové už po čtyři generace sloužili ve vojenském námořnictvu, a poslední dva roky dělala Langfordu Ramseymu pobočnici. Druhý rok z těch dvou byla Ramseyho milenkou.

„Stojí ti za to?“ zeptal se jí.

Ustoupila od telefonu a přitáhla si župan k tělu. Před půlhodinou mu zatelefonovala, aby přišel. Ramsey se zrovna odporoučel Davis vlastně ani nevěděl, proč jí vyhoví pokaždé, když mu zavolá.

„Nemyslí to tak,“ řekla. „Je pruďas. Nesnáší odmítnutí.“

Dělalo se mu nanic, když si ty dva představil spolu, ale nechal ji mluvit, protože věděl, že Millicent si tím chce ulevit od nemístného pocitu viny. „Měla bys to ohlásit.“

„Tím by se nic nevyřešilo. Je to muž na vzestupu, Edwine. Má přátele všude. Nikoho by nezajímalo, co tvrdím.“

„Mě to zajímá.“

Polekaně na něj upřela oči. „Slíbil mi, že už to nikdy neudělá.“

„To sliboval posledně taky.“

„Je to moje vina. Vyprovokovala jsem ho. Neměla jsem to dělat, ale stalo se.“

Posadila se na gauč a pokynula mu, aby si sedl k ní. Když to udělal, položila mu hlavu na rameno a za chviličku usnula.

„Šest měsíců nato zemřela,“ uzavřel Davis nepřítomně.

Stephanie mlčela.

„Selhalo jí srdce. Podle úřadů v Bruselu prý nejspíš vrozená vada.“ Davis se odmlčel. „Tři dny předtím ji Ramsey zase zbil. Tak, aby to nebylo poznat – jen pár dobře mířených ran.“ Ztichl. „Hned nato jsem požádal o přeložení.“

„Věděl Ramsey, co jste k ní cítil?“

Davis pokrčil rameny. „Sám nevím, co jsem k ní cítil. Ale pochybuji, že by ho to zajímalo. Bylo mi osmatřicet, na ministerstvu zahraničí jsem začínal dělat kariéru. Diplomatická služba se hodně podobá armádě. Jdete, kam vás přidělí. Ale jak už jsem říkal, když jsem mluvil o tom svém údajném bratrovi – zapřisáhl jsem se, že jestli někdy získám postavení, abych si mohl s Ramseym vyrovnat účty, udělám to.“

„Co má Ramsey společného s tou ponorkou?“

Davis si znovu opřel hlavu.

Letadlo zahájilo sestup na přistání.

„Všechno,“ odpověděl.

18

Bavorsko
22:30

Wilkerson ubral plyn a volvo zpomalilo. Silnice se svažovala do širokého alpského údolí vmáčknutého mezi vysoké horské hřebeny. Ze tmy se nořily sněhové vločky a rozletovaly se zpod stěračů na předním skle. Byl patnáct kilometrů severně od Füssenu, v hustých bavorských lesích kousek od Linderhofu, jednoho z pohádkových zámků krále Ludvíka II.

Zpomalil ještě víc a odbočil na kamenitou silničku, která se vinula hlouběji mezi stromy. Kolem vládl nadpozemský klid. V dohledu se objevil statek, typické zdejší stavení. Měl sedlovou střechu, zdi z kamene a dřeva a hýřil barvami. Okna v přízemí byla zabedněna zelenými okenicemi, stejně jako když odtud prve odjížděl.

Zaparkoval a vystoupil z vozu.

Pod podrážkami mu zavrzal sníh. Došel k přednímu vchodu, uvnitř rozsvítil pár lamp a prohrábl oheň, který doutnal v krbu. Pak se vrátil do auta, odnosil do domu krabice z Füssenu a uložil je do kuchyňské skříňky.

Tím svůj úkol dokončil.

Přešel ke dveřím a zahleděl se do zasněžené noci.

Brzy bude muset podat hlášení Ramseymu. Bylo mu řečeno, že bude během měsíce převelen na vysoký administrativní post ve washingtonském ústředí námořní rozvědky. Jeho jméno se objeví na příštím seznamu lidí navržených na povýšení mezi vlajkové důstojníky a Ramsey slíbil, že se postará, aby to prošlo.

Ale dopadne to tak?

Nezbývalo mu než doufat. Připadalo mu, že poslední dobou celý jeho život závisí na ostatních.

A ani za mák se mu to nezamlouvalo.

V krbu zasyčelo, jak se sesypaly žhavé uhlíky. Měl by z hromady dříví u boční zdi domu přinést pár dalších polen. Později se bude pořádný oheň hodit.

Otevřel přední dveře.

Nocí zaburácela exploze.

Instinktivně si zaclonil obličej před nečekaným výbuchem oslnivého světla a přívalem žáru. Uviděl, že volvo stojí v plamenech – zbylo z něj sotva víc než podvozek, všechno ostatní stravoval oheň.

Zadíval se do tmy, jestli nepostřehne pohyb. Zahlédl dvě postavy. Mířily k němu a měly zbraně.

Přirazil dveře.

Sklo v jednom okně se roztříštilo a cosi zadunělo o dřevěnou podlahu. Podíval se na tu věc. Byl to granát. Ruské výroby. Vrhl se do sousední místnosti právě v okamžiku, kdy granát explodoval. Přízemí očividně mělo pevnou konstrukci, protože mezistěna výbuch vydržela. V pokoji za zdí, předtím tak útulném, teď ale hvízdal vítr; vnější stěnu to nejspíš smetlo.

Povedlo se mu vyškrábat na nohy. Přikrčil se.

Bylo slyšet hlasy. Zvenčí. Dva muži, na každé straně domu jeden.

„Hledej tělo," řekl jeden.

Wilkerson slyšel, jak se někdo prohrabuje doutnajícími troskami, a tmou projelo světlo baterky. Útočníci se nijak nesnažili maskovat svou přítomnost. Přitiskl se ke zdi.

„Máš něco?" ozval se mužský hlas.

„*Nein.*"

„Jdi dál."

Wilkerson se připravil.

U dveří se mihl úzký světelný paprsek. Do místnosti se vnořila baterka a potom hlaveň. Počkal si, až ten muž překročí práh, praštil ho pěstí do čelisti a zároveň chňapl po zbrani a vyškubl mu ji.

Muž se zapotácel, ale baterku neupustil. Wilkerson nelenil. Než útočník stačil nabrat rovnováhu, vpálil mu ránu do hrudi a okamžitě zase připravil zbraň k výstřelu, protože se k němu stočil další pruh světla.

Vzduchem prosvištěl černý předmět a s bouchnutím dopadl na podlahu.

Další granát.

Wilkerson se vrhl pod gauč a překlopil ho přes sebe. Granát vybuchl a zasypal ho deštěm trosek. Exploze rozmetala další okna a zdi, takže dovnitř vtrhl ledový noční chlad. Sklopený gauč před ní Wilkersona ochránil, takže si už začínal myslet, že je z nejhoršího venku, jenže vtom se ozvalo zapraštění a na gauč se zřítil jeden ze stropních trámů.

Naštěstí Wilkersona nezavalil.

Muž s baterkou se pomalu kradl blíž.

Během té mely Wilkerson ztratil pistoli, a tak se po ní ve tmě rozhlížel. Zpozoroval ji, vyvlékl se zpoza gauče a jako had se plazil kupředu.

Druhý útočník vešel do místnosti a opatrně našlapoval mezi sutí.

Do podlahy těsně před Wilkersonem se zaryla střela.

Než si ho našla další, mrskl sebou za haldu trosek. Jeho šance rapidně klesaly. Pistole ležela příliš daleko. Do tváře ho štípal ledový vítr. Vtom ho objevilo světlo baterky.

Zatraceně! Proklel nejdřív sebe a pak Langforda Ramseyho.

Práskla rána z pušky.

Světelný paprsek zakolísal a vzápětí se zběsile rozkomíhal všemi směry.

O podlahu zadunělo tělo.

Všechno ztichlo.

Wilkerson se povytáhl výš a uviděl v kuchyňských dveřích temný obrys postavy – vysoké, hezky formované a ženské – s brokovnicí v rukou.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Dorothea Lindauerová.

„Dobrá trefa.“

„Viděla jsem, že máš potíže.“

Došel k ní a navzdory tmě se na ni zadíval.

„Předpokládám, že tímhle ses zbavil veškerých iluzí ohledně admirála Ramseyho a jeho záměrů,“ prohodila.

Přikývl. „Odteď bude po tvém.“

19

Malone zatřepal hlavou. Dvojčata? Zavřel za sebou dveře. „Zrovna jsem se seznámil s vaší sestrou. Bylo mi divné, že mě nechala tak klidně jít. To jste si se mnou nemohly promluvit najednou?“

Christl Falková zavrtěla hlavou. „My spolu moc nevycházíme.“

To ho zmátlo. „Ale přesto spolupracujete.“

„Nespolupracujeme.“ Na rozdíl od sestřiny angličtiny nebylo v té její ani stopy po německém přízvuku.

„Tak co tady děláte?“

„Dorothea vám předhodila návnadu. Vtáhla vás do toho. Zajímalo mě proč. Chtěla jsem si s vámi promluvit, až se vrátíte z vrcholku, ale po tom, co se tam seběhlo, jsem si to rozmyslela.“

„Viděla jste to?“

Přitakala. „A potom jsem vás sledovala sem.“

Do čeho se to sakra zamotal?

„Neměla jsem s tím nic společného,“ dodala obratem.

„Až na to, že jste o tom předem věděla.“

„Věděla jsem jenom, že tam budete. Nic víc.“

Rozhodl se přejít k věci. „Vy se taky chcete dozvědět, jak to bylo s vaším otcem?“

„Ano.“

Posadil se na postel a zalétl pohledem na opačnou stranu pokoje k vestavěnému dřevěnému sedátku pod okny, kde si zrovna telefonoval se Stephanií, když zpozoroval tu ženu z lanovky. Zpráva o ponorce *Blazek* ještě pořád ležela, kde ji nechal. Rád by věděl, jestli do ní jeho návštěvnice nahlédla.

Christl Falková se uvelebila v jednom křesle. Měla na sobě džínovou košili s dlouhým rukávem a khaki kalhoty a obojí lichotilo jejím nepřehlédnutelným křivkám. Ty dvě krásné ženy se jedna druhé podobaly skoro jako vejce vejci – jen účes měly odlišný, protože Christl měla vlasy po ramena, hladce vykartáčované a rozpuštěné ale povahově se zdály každá jiná. Z Dorothey Lindauerové čišela pýcha a společenská nadřazenost, z Christl Falkové spíše bojovnost.

„Vyprávěla vám Dorothea o dědečkovi?“

„Podala mi stručný souhrn.“

„Pracoval pro nacisty, stál v čele Ahnenerbe.“

„Vskutku ušlechtilé poslání.“

Jeho sarkasmus jí neunikl. „Máte pravdu, nebylo to nic víc než badatelská instituce vyrábějící archeologické důkazy pro politické účely. Himmler věřil, že údajní árijští předkové Němců žili původně kdesi daleko, kde byli vládnoucí rasou, a potom migrovali do různých částí světa. A tak založil Ahnenerbe – společenstvo dobrodruhů, mystiků a učenců – a pustil se do hledání původního árijského plemene a vyhlazování všech ostatních.“

„Co z toho byl váš dědeček?“

Zatvářila se popleteně.

„Dobrodruh, mystik, nebo učenec?“

„Myslím, že všechno dohromady.“

„Ale nejspíš i politik. Tu instituci řídil, takže jistě znal její pravé poslání.“

„V tom se mýlíte. Dědeček prostě jen věřil v koncept mytické árijské rasy. To Himmler jeho posedlost přetvořil v nástroj pro etnické čistky.“

„Taková zdůvodnění se po válce používala během Norimberského procesu, a neúspěšně.“

„Věřte si, čemu chcete; kvůli tomu tady nejsem.“

„A já čekám – rád bych dodal, že poměrně trpělivě –, kdy mi konečně vysvětlíte, kvůli čemu tady jste.“

Přehodila si nohu přes nohu. „V Ahnenerbe se zajímali především o písmo a výklad symbolů, hledali odvěká árijská poselství. A koncem roku 1935 dědeček opravdu něco našel.“ Ukázala na svůj kabát, který ležel pohozený na posteli vedle Malonea. „Je to v kapse.“

Sáhl do ní a vyndal knihu zabalenou v igelitovém sáčku. Velikostí, tvarem i stářím se podobala té první, ale na deskách nebyl vyražen žádný symbol.

„Znáte Einharda?“ zeptala se Christl.

„Četl jsem jeho *Život Karla Velikého.*“

„Einhard pocházel z východu franské říše, z části, která byla výrazně germánská. Vzdělání se mu dostalo ve Fuldě, což bylo jedno z

nejvýznamnějších center učenosti ve franských zemích. Ke dvoru Karla Velikého přišel někdy kolem roku 791. Karel Veliký byl jedinečná osobnost své doby. Stavitel, vladař a politik, propagátor víry, reformátor, patron věd a umění. Rád se obklopoval vzdělanci a Einhard se stal jeho tajemníkem a rádcem. Když Karel Veliký roku 814 zemřel, jeho syn Ludvík Pobožný také učinil Einharda svým důvěrným rádcem. Po šestnácti letech však Ludvík a jeho synové začali válčit navzájem a Einhard ode dvora odešel. Zemřel ve čtyřiaosmdesáti letech a byl pohřben v Seligenstadtu."

„Jste hotová studnice informací."

„Mám tři tituly ze středověké historie."

„Žádný z nich nevysvětluje, co tady děláte."

„Ahnenerbe prohledala kvůli Árijcům kdeco. Pozotvírala hroby po celém Německu." Ukázala na svazek. „V Einhardově hrobě dědeček našel knihu, kterou máte v rukou."

„Myslel jsem, že pochází z hrobky Karla Velikého."

Usmála se. „Vidím, že vám Dorothea ukázala svoji. Ta z Karlovy hrobky opravdu pochází. Tohle je jiná."

Malone neodolal. Vytáhl knihu z pytlíku a opatrně ji otevřel. Byla psána latinsky a obsahovala ukázky téhož podivného písma, nezvyklých obrázků a symbolů, které už viděl.

„Dědeček ji našel ve třicátých letech společně s Einhardovou poslední vůlí a odkazem. Za Karlových časů zámožní lidé běžně nechávali písemné poslední vůle. V té Einhardově dědeček objevil záhadu."

„Jak víte, že to není jen další výplod fantazie? Vaše sestra se o dědečkovi nevyjadřovala příliš uctivě."

„To je další důvod, proč se my dvě nesnášíme."

„A proč vy jste z něj tak nadšená?"

„Protože zároveň našel i důkaz."

Dorothea jemně políbila Wilkersona na rty. Všimla si, že se ještě pořád třese. Stáli v troskách stavení a přihlíželi, jak auto hoří.

„Teď v tom jedeme spolu," řekla.

Dobře si to uvědomoval. A uvědomoval si ještě jednu věc – že na admiralitu může zapomenout. Dorothea ho pořád přesvědčovala, že je Ramsey zrádný, ale on tomu odmítal uvěřit.

Teď se mu otevřely oči.

„Život v luxusu mezi společenskou smetánkou ti to vynahradí," dodala.

„Jsi vdaná."

„Jen formálně." Viděla na něm, že potřebuje dodat sebevědomí. Většina mužů to potřebuje. „Vedl sis dobře."

Setřel si pot z čela. „Dokonce se mi povedlo jednoho zabít. Střelil jsem ho do prsou."

„Z toho je poznat, že si umíš v nouzi poradit. Když jsem přijížděla sem nahoru, viděla jsem je mířit ke statku. Zaparkovala jsem v lese a potichu jsem se přiblížila, zrovna když poprvé zaútočili. Doufala jsem, že je zdržíš, než najdu brokovnici."

Údolí rozprostírající se všude kolem patřilo její rodině. Poblíž nežili žádní sousedé.

„A ty cigarety, které jsi mi dal, zafungovaly," dodala. „S tou ženskou jsi měl pravdu – představovala problém, který bylo potřeba odstranit."

Lichotky zabraly. Uklidňoval se.

„Jsem rád, žes tu brokovnici našla," poznamenal.

Žár z hořícího auta proteplil mrazivé ovzduší. Dorothea ještě pořád držela brokovnici, už znovu nabitou a připravenou k výstřelu, ale pochybovala, že sem dnes večer ještě dorazí nějaká návštěva.

„Potřebujeme ty krabice, které jsem přivezl," připomněl Wilkerson. „Dal jsem je do skříňky v kuchyni."

„Viděla jsem je."

Je zajímavé, jak nebezpečí probouzí touhu. K tomuhle muži, kapitánovi vojenského námořnictva, který je sice hezký, ale rozumu a odvahy moc nepobral, ji to táhlo. Proč jen jsou slaboši tak přitažliví? Její manžel byl nicka a nechával ji, ať si dělá, co se jí zlíbí. Většina jejích milenců byla podobného ražení.

Opřela brokovnici o strom.

A znovu Wilkersona políbila.

■ ■ ■

„Jaký důkaz?“ zeptal se Malone.

„Vypadáte unaveně,“ řekla Christl.

„To taky jsem. A mám hlad.“

„Tak se pojďme někam najíst.“

Už měl po krk ženských, které ho vláčejí jako na vodítku sem a tam, a nebýt otce, řekl by jí stejně jako její sestře, ať se jde vycpat. Jenže se chtěl dozvědět víc.

„No dobře. Ale platíte vy.“

Opustili hotel a vyrazili padajícím sněhem do hospůdky o kus dál na pěší zóně. Malone si objednal pečené vepřové se smaženými brambůrky, Christl požádala o polévku s chlebem.

„Slyšel jste někdy o *Deutsche Antarktische Expedition?*“ zeptala se.

Německá antarktická expedice.

„Odplula z Hamburku v prosinci 1938,“ pokračovala. „Veřejně se tvrdilo, že má v Antarktidě zajistit místo pro německou velrybářskou základnu a že je to součást plánu, jak zvýšit německou výrobu tuků. Věřil byste, že na to lidé opravdu skočili?“

„Věřil. Velrybí tuk tehdy byl vysoce žádaná surovina na výrobu margarínu a mýdla. Německo ho v obrovských kvantech nakupovalo od Norů. Připravovat válku a přitom záviset s něčím tak důležitým na zahraničních zdrojích? Z toho se mohl vyklubat problém.“

„Vidím, že jste informovaný.“

„O nacistech v Antarktidě jsem se dočetl v knížkách. Na *Schwabenlandu*, té nákladní lodi, co tam poslali, bylo kolik…, šedesát lidí? Norsko krátce předtím vzneslo územní nárok na oblast, kterou nazývalo země královny Maud, ale nacisté ji zmapovali a přejmenovali na Nové Švábsko. Pořídili tam fotodokumentaci a ze vzduchu poshazovali německé vlaječky s kovovými ostny. To ale musel být pohled – sníh posetý maličkými svastikami.“

„Dědeček se té expedice v osmatřicátém zúčastnil. Zmapovali sice pětinu Antarktidy, jenže skutečným účelem bylo ověřit, jestli je pravda to, co napsal Einhard v té knize, kterou jsem vám ukázala.“

Malone si vzpomněl na kameny z opatství. „A přivezl si odtamtud skalní bloky se stejnými symboly jako v knize.“

„Navštívil jste klášter?“

„Na pozvání vaší sestry. Ale proč mám pocit, že už to beztak víte?“ Nezareagovala, a tak se zeptal: „Jak to dopadlo? Co váš dědeček zjistil?“

„V tom je ta potíž – nevíme. Po válce byly dokumenty Ahnenerbe zničeny, anebo je zabavili Spojenci. Hitler dědečka na stranickém sjezdu v devětatřicátém roce odsoudil. Nesouhlasil s některými jeho závěry, hlavně s těmi feministickými, podle kterých prý dávné árijské společnosti zřejmě vládly kněžky a věštkyně.“

„To byla představa hodně vzdálená továrnám na děti, jaké v ženách viděl Hitler.“

Přikývla. „A tak Hermanna Oberhausera umlčeli a jeho myšlenky zakázali. Nesměl publikovat ani přednášet. Necelých sedm let poté přišel o rozum a zbylých dvacet let svého života trpěl senilitou.“

„Divím se, že ho Hitler prostě neodpravil.“

„Potřeboval naše továrny, ropnou rafinérii a noviny. Tím, že dědečka nechal naživu, si nad nimi udržel legitimní kontrolu. A dědeček bohužel nadevšechno toužil dělat Adolfu Hitlerovi radost, a tak mu je všechny ochotně dával k dispozici.“ Vyndala z kapsy knihu a vyprostila ji z igelitového sáčku. „Ten text vyvolává spoustu otázek, na které jsem nenašla odpověď. Doufala jsem, že mi tu záhadu pomůžete vyřešit.“

„Výprava Karla Velikého?“

„Vidím, že jste si s Dorotheou důkladně popovídali. *Ja. Karl der Große Verfolgung.*“

Podala mu knihu. Latinsky uměl slušně, takže textu zhruba rozuměl, ale Christl si všimla, jak s ním zápolí.

„Dovolíte?“

Zaváhal.

„Myslím, že vás to zaujme. Mě to tedy zaujalo.“

20

Jacksonville, Florida
17:30

Stephanie pozorovala postaršího muže, který otevřel dveře skromného cihlového domku na jižním předměstí. Byl nevysoký, při těle a měl baňatý červený nos, kterým jí připomínal soba Rudolfa. Podle služebních záznamů táhlo Zacharymu Alexanderovi na sedmdesát a vypadal na svůj věk. Edwin Davis mu vysvětlil, kdo jsou a proč přišli.

„Co čekáte, že vám řeknu?“ zeptal se Alexander. „Už nejsem u námořnictva dobrých třicet let.“

„Dvacet šest,“ upřesnil Davis.

Alexander do něj zapíchl tučný prst. „Nerad zbůhdarma ztrácím čas.“

V sousední místnosti hrála televize, nějaká vědomostní soutěž. Stephanie si všimla, že dům je bez poskvrnky a ve vzduchu visí vůně úklidových prostředků.

„Stačí nám pár minut,“ naléhal Davis. „Přicházím z Bílého domu.“

Stephanii ta lež udivila, ale zůstala zticha.

„Já Danielse nevolil.“

Usmála se. „Takových je nás hodně. Ale stejně, nevěnoval byste nám pár minut?“

Alexander se nakonec podvolil a zavedl je do obývacího pokoje. Vypnul televizi a vybídl je, ať se posadí.

„Sloužil jsem u vojenského námořnictva dlouho,“ prohlásil, „ale musím vám říct, že na to nemám nejlepší vzpomínky.“

Četla jeho služební záznamy. Dosáhl nižší kapitánské hodnosti, ale pak ho při povyšování dvakrát přeskočili. Nakonec byl vyřazen z aktivní služby a s plnou penzí odešel do důchodu.

„Zdálo se jim, že pro ně nejsem dost dobrý.“

„Byl jste dost dobrý na to, abyste velel na *Holdenu.*“

Oči ve vrásčité tváři se zúžily. „A na několika dalších lodích.“

„Přijeli jsme za vámi kvůli misi, kterou *Holden* plnil v Antarktidě,“ oznámil Davis.

Alexander mlčel a Stephanii by zajímalo, jestli je to ticho vypočítavé, anebo obezřetné.

„Přijal jsem tehdy ten rozkaz s nadšením,“ řekl konečně. „Chtěl jsem zažít zamrzlý oceán. Ale po čase jsem dospěl k přesvědčení, že ta plavba nějak souvisela s tím, proč mě přestali povyšovat.“

Davis se naklonil kupředu. „Povězte nám o tom.“

„Proč?“ vyštěkl Alexander. „Celá ta záležitost je tajná. Nejspíš i dnes. Poručili mi, ať držím jazyk za zuby.“

„Jsem náměstek poradce pro národní bezpečnost. Moje kolegyně vede vládní zpravodajskou agenturu. Můžete s námi mluvit otevřeně.“

„Kecy.“

„Máte nějaký důvod, proč se k nám chováte tak nepřátelsky?“ zeptala se Alexandera Stephanie.

„Krom toho, že nenávidím námořnictvo?“ opáčil. „A krom toho, že vy dva jste na lovu a já nemíním posloužit jako návnada?“

Rozvalil se ve svém polohovacím křesle. Představila si ho, jak tam vysedává celá léta a přemílá si v hlavě totéž co teď. „Udělal jsem, co jsem dostal nařízeno, a udělal jsem to dobře. Vždycky jsem se do puntíku řídil rozkazy. Ale už je to strašně dávno… Tak to chcete vědět?“

„Víme, že *Holden* vyslali do Antarktidy v listopadu devatenáct set sedmdesát jedna. Jeli jste pátrat po ponorce.“

Alexanderovou tváří prolétl zmatek. „O čem to prokristapána mluvíte?“

„Četli jsme zprávu vyšetřovací komise o potopení ponorky *Blazek* – anebo NR-1A, vyberte si. Stojí v ní černé na bílém, že *Holden* pod vaším velením vyrazil na pátrací akci.“

Alexander na ně zíral se směsicí zvědavosti a nepřátelství. „Dostal jsem rozkaz plout do Weddellova moře, shromažďovat údaje ze sonaru a dávat pozor na anomálie. Měl jsem na palubě tři pasažéry a bylo mi řečeno, že jim mám bez vyptávání ve všem vyjít vstříc. To jsem taky udělal.“

„Žádná ponorka?“

Zavrtěl hlavou. „Nic takového.“

„Co jste našli?“ zeptal se Davis.

„Vůbec nic. Jenom nám tam dva týdny mrznul zadek.“

Vedle Alexanderova křesla stála kyslíková láhev a naproti na knihovničce pestrá sbírka léků vyrovnaných do řady. Stephanie přemítala proč asi. Alexander jí nepřipadal nemocný a dýchal normálně.

„O žádné ponorce nic nevím,“ zopakoval. „Vzpomínám si, že se tenkrát jedna potopila v severním Atlantiku. Byl to *Blazek*, pravda. Pamatuju se na to. Ale můj úkol s tím nijak nesouvisel. Pluli jsme do jižního Pacifiku, odbočili k Jižní Americe, tam jsme naložili tři pasažéry a pluli dál na jih.“

„Jaké to bylo v ledových mořích?“ zeptal se Davis.

„I když už bylo skoro léto, v těch končinách se plaví mizerně. Zima jako v mrazničce, všude ledovce. Ale jinak je tam krásně, to uznávám.“

„Nic jste během těch dvou týdnů nezjistili?“

„Mě se na to neptejte.“ Už se choval srdečněji, jako by usoudil, že třeba přece jen nejsou nepřátelé. „V těch vašich zprávách se o těch třech pasažérech nemluvilo?“

Davis zavrtěl hlavou. „Ani slůvkem. Dozvídáme se to až od vás.“

„To jsou celí oni – podělaná admiralita.“ Ze tváře se mu vytratil nezúčastněný výraz. „Měl jsem rozkaz odvézt ty tři, kam budou chtít. Několikrát vystoupili na břeh, ale když se vrátili, neřekli ani popel.“

„Brali si s sebou nějaké vybavení?“

Alexander přitakal. „Potápěčské obleky a dýchací přístroje pro potápění ve studených vodách. Po čtvrté cestě na pevninu řekli, že můžeme odplout.“

„Žádný z vašich mužů s nimi nešel?“

„Kdepak. Nesměli. Všechno dělali jen ti tři poručíci. Ať už to bylo, co chtělo.“

Stephanii se to zdálo divné, jenže v armádě jsou podivnosti na denním pořádku. Přesto položila rozhodující otázku: „Kdo byli ti tři?“

Stařec zrozpačitěl. „Víte, ještě nikdy jsem o tom nemluvil.“ Zjevně nedokázal potlačit hořkost. „Chtěl jsem povýšení. Zasloužil jsem si ho, jenže vojenské námořnictvo bylo jiného názoru.“

„Už je to dávno,“ řekl Davis. „Minulost dost dobře napravit nemůžeme.“

Stephanii napadlo, jestli tím myslí Alexanderovu, anebo svou vlastní.

„Musí to být důležité,“ poznamenal stařec.

„Natolik, že jsme kvůli tomu přijeli až sem.“

„Jeden se jmenoval Nick Sayers. Druhý byl Herbert Rowland. Oba dva byli nafoukanci, jako většina poručíků.“

V duchu souhlasila.

„A ten třetí?“ otázal se Davis.

„Největší náfuka ze všech. Jak já toho prevíta nesnášel! Bohužel udělal kariéru a dotáhl to ke kapitánským prýmkům. A potom ke zlatým admirálským hvězdám. Jmenoval se Ramsey. Langford Ramsey.“

21

Mračna mě zvou a sbírá se mlha. Běh hvězd mě nabádá, abych si pospíšil, a větry mě unášejí a zdvíhají k nebesům. Blížím se ke stěně zbudované z křišťálu a jsem obklopen ledovými jazyky. Blížím se k chrámu z kamene a jeho zdi jsou jako mozaiková podlaha z kamínků. Jeho strop je jako stezka z hvězd. Ze stěn sálá teplo, padá na mě strach a zmocňuje se mě chvění. Vrhám se tváří k zemi a vidím vyvýšený trůn, tone v křišťálové záři jako samo slunce. Sedí na něm Nejvyšší rádce a jeho roucho září jasněji než slunce a je bělejší než padlý sníh. Nejvyšší rádce mi praví: „Einharde, písaři spravedlnosti, předstup a slyš můj hlas.“ Promlouvá ke mně v mém jazyce, což mne udivuje. „Ten, jenž stvořil člověka a dal mu schopnost porozumět slovu moudrosti, stvořil též mne. Vítej v naší zemi. Řekli mi, že jsi učenec. Je-li tomu tak, pak můžeš nazřít tajemství větrů a jak se dělí, aby vály po této zemi, a tajemství mraků a rosy. Můžeme tě učit o Slunci a Měsíci, odkud přicházejí a kam jdou, i o tom, jak jsou nadřazeny ostatním, o jejich majestátní oběžné dráze, na níž setrvávají a ničeho k ní nepřidávají a ničeho neubírají, a o tom, jak si navzájem zachovávají věrnost v souladu s přísahou, jež je k sobě váže.“

Malone poslouchal, jak Christl překládá latinský text. „Kdy to bylo sepsáno?“ zeptal se.

„Mezi rokem 814, kdy zemřel Karel Veliký, a rokem 840, kdy zemřel Einhard.“

„Vyloučeno. Mluví se tam o oběžných drahách Slunce a Měsíce a jejich vzájemném vztahu. Taková astronomická koncepce vznikla daleko později. Tenkrát by ji pokládali za kacířství.“

„Lidé žijící v západní Evropě ano. Ale u těch, kdo žili kdekoli jinde a nebyli svazováni církví, vládla jiná situace.“

Nepřestával se tvářit skepticky.

„Dovolte, abych to zasadila do historického kontextu,“ řekla. „Dva nejstarší synové Karla Velikého zemřeli dřív než on. Třetí,

Ludvík Pobožný, zdědil karlovskou říši. Ludvíkovi synové se pustili do válek s otcem i mezi sebou. Einhard sloužil Ludvíkovi stejně věrně jako předtím Karlu Velikému, ale byl tak znechucen vnitřními třenicemi, že se stáhl ode dvora a strávil zbytek svých dnů v opatství, které mu Karel Veliký věnoval. V té době napsal Karlův životopis a také…," zvedla do výšky starobylý tlustý svazek, „… tuhle knihu."

„Líčení výpravy do dalekých končin?" zeptal se Malone.

Přikývla.

„Kde je psáno, že se zakládá na skutečnosti? Zní to jako čirá fantazie."

Zavrtěla hlavou. „Jeho *Život Karla Velikého* je jednou z nejuznávanějších prací všech dob. Vydává se dodnes. O Einhardovi není známo, že by psal fikci, a navíc si dal velkou práci, aby tenhle text ukryl."

Ani tím ho nepřesvědčila.

„Víme toho hodně o tom, co Karel Veliký vykonal," pokračovala, „ale jen málo o tom, v co věřil. Žádné věrohodné popisy se nedochovaly. Přesto ale víme, že miloval dávnou historii a epiku. Do jeho doby se mýty uchovávaly ústním podáním. On byl první, kdo je přikázal zapsat. Víme, že na tu práci dohlížel Einhard. Ale když trůn zdědil Ludvík, dal všechny texty kvůli jejich pohanskému obsahu zničit. Zničení těch písemností znechutilo Einharda natolik, že se postaral, aby tahle kniha přežila."

„Tím, že ji zčásti napsal v jazyce, kterému nikdo nerozumí?"

„Tak nějak."

„Četl jsem pojednání, podle kterých Einhard možná nenapsal dokonce ani Karlův životopis. Nikdo si není ničím jistý."

„Pane Malone…"

„Proč mi neříkáte Cottone? Kvůli vám se cítím jako stařešina."

„Zajímavé jméno."

„Líbí se mi."

Usmála se. „Mohu vám to všechno vysvětlit mnohem podrobněji. Můj dědeček a otec strávili bádáním dlouhé roky. Existují jisté věci, které vám potřebuji ukázat, a jiné, které vám potřebuji vysvětlit. Až je uvidíte a uslyšíte, určitě budete souhlasit, že naši otcové nezemřeli zbytečně."

Přestože jí viděl na očích, že je připravena čelit jeho argumentům, oběma bylo jasné, že právě vynesla svůj trumf.

„Můj otec byl kapitán ponorky," řekl. „Váš otec se na ní plavil jako pasažér. Pravda, nemám ani tušení, co jeden či druhý v Antarktidě pohledávali, ale přesto jejich smrt zbytečná byla."

A všem byla srdečně fuk, doplnil v duchu.

Christl odstrčila polévku. „Pomůžete nám?"

„Koho myslíte tím *my?*"

„Mě. Mého otce. A vašeho."

Zachytil v jejím hlase vzpurný podtón, ale potřeboval čas, aby získal informace od Stephanie. „Mám návrh. Nechte mě, ať se na to vyspím, a zítra mi ukažte, co chcete."

Její pohled zvlídněl. „Tak dobře. Už se připozdívá."

Vyšli z hospůdky a po zasněženém chodníku se vraceli k Posthotelu. Do Vánoc chybělo necelých čtrnáct dnů a Garmisch už se na ně připravil. Sváteční období prožíval Malone se smíšenými pocity. Dvoje poslední Vánoce strávil s Henrikem Thorvaldsenem v Christiangade a letos to nejspíš dopadne stejně. Zajímalo by ho, jaké vánoční tradice si uchovává Christl Falková. Čišela z ní hluboká melancholie, kterou se ani nepokoušela tajit. Připadala mu inteligentní a odhodlaná – v tom se nijak zvlášť nelišila od sestry –, ale obě pro něj byly cizí, a tak si zachovával ostražitost.

Přešli ulici.

Spousta oken v živě barevné fasádě Posthotelu zářila do noci. Jeho pokoj v prvním patře nad restaurací a vstupní halou měl čtyři okna z boku a další tři v průčelí. Nechal v něm rozsvíceno, a tak ho teď upoutalo, když za jedním zahlédl pohyb.

Zastavil se.

Někdo tam je. Christl si toho všimla také.

Záclony se rozhrnuly.

Objevil se mezi nimi mužský obličej a pohledem se setkal s Malonem. Pak ten muž sjel očima doprava, na ulici, a uskočil od okna. Z jeho stínu bylo poznat, že se dal na útěk.

Malone zpozoroval u protějšího chodníku zaparkované auto se třemi muži uvnitř.

„Honem,“ vykřikl.

Věděl, že musejí zmizet, a to rychle. Díkybohu měl ještě pořád u sebe klíčky od vypůjčeného vozu. Doběhli k němu a naskočili.

Nastartoval a vyjel od chodníku. Přeřadil a smykem vyrazil od hotelu, až pneumatiky na zmrzlém asfaltu zakvílely. Stáhl okénko a zahnul na hlavní ulici. Ve zpětném zrcátku zahlédl, že z hotelu vychází muž.

Malone vytáhl z bundy pistoli, zpomalil, a když se přiblížili k zaparkovanému autu, prostřelil vozu zadní pneumatiku a donutil ty tři uvnitř, aby se kryli.

Pak odsvištěl pryč.

22

Středa 12. prosince
0:40

Malone se proplétal ven z Garmische a snažil se co nejvíc využít spleti neosvětlených úzkých uliček i náskoku před muži, kteří číhali u Posthotelu. Nemohl si být jistý, jestli nemají po ruce druhé auto. Celý šťastný, že se na ně pronásledovatelé nenalepili, našel silnici na sever, po které předtím přijel, a z Christliných instrukcí brzy pochopil, kam mají namířeno.

„Ty věci, které mi chcete ukázat, jsou v ettalském klášteře?“ zeptal se.

Přitakala. „Nemá cenu čekat do rána.“

Souhlasil.

„Vsadím se, že když jste tam byl, Dorothea vám řekla jen to, co sama chtěla.“

„Kdežto vy jste jiná?“

Zadívala se na něj. „Naprosto.“

Nebyl si tím tak jistý. „Ti lidé u hotelu byli vaši, anebo její?“

„Ať řeknu, co řeknu, stejně mi neuvěříte.“

Silnice začala klesat ke klášteru, a tak přeřadil na nižší rychlost. „Chcete nevyžádanou radu? Měla byste mi vysvětlit, o co přesně tu kráčí. Začíná mi docházet trpělivost.“

Váhala, ale Malone čekal.

„Tak dobře. Před padesáti tisíci lety vznikla na naší planetě civilizace, které se dařilo rozvíjet se rychleji než zbytek lidstva. Dá se říci, že razila cestu. Dosáhla technologického pokroku? Vlastně ani ne, ale jinak byla velmi vyspělá. Matematika, architektura, chemie, biologie, geologie, meteorologie, astronomie – to byly obory, ve kterých vynikala.“

Malone naslouchal.

„Naše představy o dávné minulosti jsou silně ovlivněny biblí. Jenže biblické pasáže týkající se dávnověku vycházejí z omezeného rozhledu. Zkreslují starověké kultury a některé důležité, například

Mínójce, úplně pomíjejí. Kultura, o níž mluvím já, v bibli není. Byla to mořeplavecká civilizace, která obchodovala s celým světem, měla výborné lodi a velmi pokročilé znalosti navigace. Později je rozvinuly další kultury jako Polynésané, Féničané, Vikingové a nakonec i Evropané, ale ona prvotní civilizace si je osvojila ze všech nejdřív."

O těch teoriích už četl. Poslední dobou hodně vědců odmítá myšlenku lineárního společenského vývoje od starší doby kamenné přes mladší dobu kamennou, dobu bronzovou a dobu železnou. Namísto toho věří, že se kultury vyvíjely nezávisle na sobě. Důkazy se dodnes nacházejí na všech kontinentech, kde koexistují primitivní společenstva vedle vyspělých. „Takže vy tvrdíte, že v dávné minulosti, kdy Evropu obývali paleolitičtí lidé, jinde existovaly vyspělejší kultury." Vzpomněl si, co mu říkala Dorothea Lindauerová. „Už zase Árijci?"

„To těžko. Árijci jsou mýtus. Ale ten mýtus může mít reálný základ. Vezměte si Krétu a Tróju. Dlouho jsme je považovali za smyšlenku, ale teď už víme, že doopravdy existovaly."

„Co se tedy s tou prvotní civilizací stalo?"

„Každá civilizace v sobě bohužel nese zárodek vlastního sebezničení. Pokrok a úpadek jdou ruku v ruce. Dějiny dokazují, že všechny společnosti nakonec vyvinou nástroje svého pádu. Podívejte se na Tróju, Babylón, Řecko, Řím, Mongoly, Huny, Turky a tolik monarchií, že se snad ani nedají spočítat. Vždycky si to zaviní samy. Prvotní civilizace nebyla výjimkou."

To, co říkala, dávalo smysl. Jak se zdá, člověk opravdu vždycky zničí všechno, co vytvořil.

„Dědeček i otec byli tou ztracenou civilizací přímo posedlí. Musím se přiznat, že mě přitahuje taky."

„Moje knihkupectví přetéká módními publikacemi o Atlantidě a tuctu podobných, takzvaně ztracených civilizací, po kterých se jakživo nenašlo ani památky. Jsou to čiré fantazie."

„Na lidských dějinách se podepsaly války a dobývání. Je to cyklický proces: pokrok, válka, zkáza a obrození. Podle otřepané sociologické poučky platí, že čím vyspělejší civilizace, tím snáz ji lze zničit a tím méně stop se po ní dochová. Zjednodušeně se dá říci, že nacházíme jen to, co hledáme."

Zpomalil. „Ba ne. O většinu objevů náhodně zakopneme."

Zavrtěla hlavou. „Všechny největší objevy lidstva začaly u jednoduché teorie. Třeba taková evoluce: Teprve když Darwin zformuloval svou teorii, začali jsme si všímat věcí, které ji podporovaly. Koperník předložil zbrusu nový náhled na solární systém, a když jsme konečně prozřeli, zjistili jsme, že měl pravdu. Ještě před padesáti lety nikdo doopravdy nevěřil, že by nás mohla předcházet vyspělá civilizace. Považovalo se to za nesmysl. A tak se důkazy prostě přehlížely."

„Jaké důkazy?"

Vyndala z kapsy Einhardovu knihu. „Tohle."

Březen 800. Karel Veliký vyráží koňmo z Cách na sever. Ke Galskému moři se v tuto roční dobu, kdy pobřeží bičuje ledový severák a ryby neberou, nikdy dřív neodvážil. Na této výpravě však trvá. Doprovázím ho já a tři vojáci a celé dny trávíme na cestě. Když dorazíme k cíli, stavíme tábor na obvyklém místě za dunami, jež skýtají pouze chabou ochranu před vichřicemi. Tři dny po příjezdu zahlédneme plachty a usoudíme, že jsou to lodi Dánů anebo část saracénské flotily ohrožující říši ze severu i z jihu. Nakonec však král radostně vzkřikne a čeká na pláži, zatímco lodi vytahují vesla a k pobřeží připlouvají menší čluny obsazené Pozorovateli. Vede je Uriel, jenž vládne Tartaru. Provází jej Arakiba, jenž je ustanoven nad dušemi lidí, a Raquel, jenž je ustanoven nad světlem, a Danel, jenž je ustanoven nad nejlepší částí lidstva a chaosem, a Saraqael, jenž je ustanoven nad živly. Jsou oděni v těžkých pláštích, kožešinových kalhotách a kožešinových botách. Světlé vlasy mají úhledně ostříhané a učesané. Karel Veliký je jednoho po druhém sevře v mocném objetí. Klade mnoho otázek a Uriel odpovídá. Králi je dovoleno vstoupit na lodi, všechny jsou postaveny z mohutných trámů a utěsněny dehtem a král obdivuje jejich pevnost. Vyprávějí nám, že se stavějí daleko od jejich země v místech, kde roste hojnost stromů. Milují moře a rozumějí mu daleko více než my. Danel ukazuje králi mapy míst, o jejichž existenci nemáme potuchy, a dozvídáme se, jak

jejich lodi nacházejí správnou cestu. Danel nám předvádí, jak kousek zašpičatělého železa upevněný na tenoučkém prkénku plovoucím v misce vody ukazuje cestu přes moře. Král chce vědět, jak je to možné, a Danel vysvětluje, že kov je přitahován určitým směrem, a pokyne rukou k severu. Ať se miska natočí jakkoli, železo tím směrem ukazuje pokaždé. Jejich návštěva trvá tři dny a Uriel a král dlouze rozprávějí. Navazuji přátelství s Arakibou, jenž je Urielovým rádcem právě tak jako já královým. Arakiba mi vypráví o své zemi, kde žijí pospolu led a oheň, a já mu říkám, jak rád bych to místo spatřil.

„Pozorovatelé jsou podle Einharda příslušníky prvotní civilizace," řekla Christl. „Používá pro ně také označení Svatí. On i Karel Veliký věřili, že přicházejí z nebes."

„Kde je psáno, že nepatřili k nějaké kultuře, kterou už známe?"

„Znáte snad nějakou, která používala abecedu anebo jazyk podobný těm, které jste viděl v Dorotheině knize?"

„To není nezvratný důkaz."

„Existovala v devátém století nějaká mořeplavecká civilizace? Jedině Vikingové. Jenže tohle Vikingové nebyli."

„Vždyť nevíte, kdo to byl."

„Ne, nevím. Ale zato vím, že Karel Veliký nařídil, aby tu knihu, kterou vám Dorothea ukazovala, pohřbili spolu s ním. Zřejmě byla natolik důležitá, že ji chtěl ochránit před každým vyjma císařů. Einhard podstoupil hodně strázní, aby ji ukryl. Postačí říct, že mimo jiné vysvětluje pravý důvod, proč se nacisté v roce 1938 plavili do Antarktidy a proč se tam naši otcové v roce 1971 vrátili."

Před nimi se vynořil klášter, ještě pořád zářící do noci.

„Zaparkujte tamhle," řekla. Zajel tam a zastavil.

Ani teď za sebou neměli pronásledovatele.

Otevřela dvířka. „Dovolte, abych vám ukázala, co před vámi Dorothea určitě zatajila."

23

Washington, D. C.
20:20

Ramsey noc miloval. Vždycky ožíval až kolem šesté odpoledne, nejlepší myšlenky ho napadaly a nejlepší rozhodnutí činil po setmění. Spát musel, ale obvykle nanejvýš čtyři pět hodin – jen tolik, aby dopřál mozku odpočinek, ale přitom nemarnil čas. Noc navíc skýtala soukromí, protože ve dvě ráno se dá mnohem snadněji zjistit, jestli se o vaše aktivity někdo zajímá, než ve dvě odpoledne. Proto se s Dianou McCoyovou zásadně scházel po nocích.

Žil ve skromném georgetownském městském domě; pronajal si ho od starého kamaráda, kterému se zamlouvalo mít za nájemníka čtyřhvězdičkového admirála. Přinejmenším jednou týdně a hlavně před každou Dianinou návštěvou elektronicky kontroloval obě podlaží, jestli tam nejsou odposlechové štěnice.

Měl štěstí, že si ji Daniels vybral za náměstkyni poradce pro národní bezpečnost. O její kvalifikaci nebylo sporu, měla diplom z mezinárodních vztahů a globální ekonomiky a politické kontakty na levici i na pravici. Přišla loni z ministerstva zahraničí po personálním zemětřesení, které tam nastalo, když nečekaně skončila kariéra Larryho Daleyho. Ramsey měl Daleyho rád, jelikož se s ním dalo dohodnout, ale Diana byla lepší – chytrá, ctižádostivá a odhodlaná vydržet na svém postu déle než ty tři roky, které zbývaly do konce Danielsova posledního prezidentského období.

Bohudík jí tu šanci mohl nabídnout.

A ona to věděla.

„Věci se dávají do pohybu," řekl.

Pohodlně se usadili v jeho pracovně, v cihlovém krbu praskal oheň. Venku se ochladilo. Zatím nesněžilo, ale schylovalo se k tomu.

„Jelikož o těch věcech skoro nic nevím," podotkla McCoyová, „můžu se jen dohadovat, že je to dobře."

Usmál se. „A co ty? Můžeš zorganizovat tu schůzku?"

„Ještě nemáme z cesty admirála Sylviana. Je šeredně rozmlácený po havárii na motorce, ale předpokládá se, že se uzdraví.“

„Znám Davida. Bude upoutaný na lůžko celé měsíce a nenechal by svou práci ležet tak dlouho ladem. Podá rezignaci, aby ho mohl zastoupit někdo jiný.“ Odmlčel se. „Pokud ovšem svým zraněním nepodlehne.“

McCoyová se usmála. Byla to klidná blondýnka, působila schopným dojmem a z očí jí vyzařovalo sebevědomí. To se mu na ní líbilo. Chová se skromně, je nenápadná, ale přitom chladnokrevná a ďábelsky nebezpečná. Seděla v křesle rovně jako pravítko a v dlaních si hýčkala whisky se sodou.

„Skoro bych věřila, že dokážeš Sylvianovu smrt zařídit,“ prohodila.

„Co když ano?“

„Pak před tebou smekám.“

Zasmál se. „Ve hře, do které se pouštíme, neplatí žádná pravidla a existuje jen jediný cíl – vyhrát. Takže mě zajímá Daniels. Bude spolupracovat?“

„Záleží na tobě. Nepatří zrovna do tvého fanklubu, ale máš pro ten post kvalifikaci. Tedy za předpokladu, že se uvolní.“

Vycítil z její odpovědi ostražitost. Původní plán byl jednoduchý: odstranit Davida Sylviana, zabrat jeho místo ve Sboru náčelníků štábů ozbrojených sil, odsloužit si tam tři roky a pak přejít k fázi číslo dvě. „Dá Daniels na tvoji radu?“ zeptal se.

Upila whisky. „Vadí ti, když nemáš věci pod palcem, co?“

„A komu ne?“

„Daniels je prezident. Dělá si, co chce. Ale myslím, že v tomhle případě bude záležet na Edwinu Davisovi.“

To slyšel nerad. „Jak to? Vždyť je to jen náměstek poradce pro národní bezpečnost.“

„Stejně jako já?“

Postřehl v jejím tónu nelibost. „Víš, jak to myslím, Diano. Proč by pro nás měl Davis představovat problém?“

„Tohle je tvoje chyba, Langforde – máš sklon podceňovat nepřátele.“

„Copak je Davis můj nepřítel?“

„Četla jsem zprávu o *Blazekovi*. Na té ponorce nikdo jménem Davis nezahynul. On prezidentovi lhal. Nezemřel tam jeho starší bratr.“

„Ví to Daniels?“

Zavrtěla hlavou. „Nečetl zprávu vyšetřovací komise. Pověřil tím mě.“

„Nemůžeš Davise usměrnit?“

„Jak jsi moudře podotkl, zastáváme stejné postavení. Na základě prezidentova příkazu má k Danielsovi volný přístup stejně jako já. Tak to v Bílém domě chodí, Langforde. Já si ta pravidla nevymýšlím.“

„Co poradce pro národní bezpečnost?“

„Je v Evropě a stranou toho všeho.“

„Myslíš, že Daniels s Davisem přímo spolupracuje?“

„Jak to mám sakra vědět? Vím akorát, že Danny Daniels není ani z desetiny tak pitomý, jak se snaží vypadat.“

Ramsey se podíval na hodiny na krbové římse. Éter co nevidět zaplaví zprávy o tragické smrti admirála Davida Sylviana, která se bude připisovat zraněním z tragické nehody na motocyklu. Zítra se do místních zpráv na Floridě zřejmě dostane další smrt. Dělo se toho hodně a to, co říkala McCoyová, mu dělalo starosti.

„Zatáhnout do toho Cottona Malonea je možná taky průšvih,“ poznamenala.

„Proč? Je ve výslužbě. Jen se chtěl dozvědět něco víc o otci.“

„Ta zpráva se mu neměla dostat do rukou.“

S tím souhlasil, ale snad na tom nesejde. Wilkerson a Malone už jsou pravděpodobně mrtví. „Jen jsme té chyby využili ve svůj prospěch.“

„Nechápu, jak nám to prospěje.“

„Prostě to tak ber.“

„Nebudu toho jednou litovat, Langforde?“

„Pro mě za mě si můžeš odsloužit Danielsovo období a pak si najít místo v nějakém think tanku a sepisovat tam zprávy, které si jakživo nikdo nepřečte. Na hlavičkovém papíře se bývalí zaměstnanci Bílého domu vyjímají skvěle a slyšel jsem, že jim dobře platí. Možná si tě nějaká taková organizace najme, abys trousila desetivte-

řinová moudra o tom, jak se druzí snaží změnit svět. To se taky vyplácí, i když přitom člověk většinou vypadá jako idiot.“

„Ptám se – nebudu toho jednou litovat?“

„Diano, když někdo touží po moci, musí ji popadnout za pačesy sám. Jinak si k ní nepomůže. Ještě jsi mi neodpověděla na moji otázku. Bude Daniels spolupracovat a jmenuje mě do té funkce?“

„Četla jsem zprávu o *Blazekovi,*“ opáčila, „a podnikla jsem takové menší šetření. Byls na *Holdenu,* když odplul do Antarktidy tu ponorku hledat. Ty a dva další. Pohlaváři vás tam poslali s tajnými rozkazy. Ta mise je tajná dodneška. Dokonce ani já jsem o ní nic nezjistila. Zjistila jsem jen, že jste vystoupili na břeh a sepsali zprávu o tom, co jste našli, a že tys ji osobně doručil náčelníkovi námořních operací. Jak s ní pak naložil, nikdo netuší.“

„Nic jsme nenašli.“

„Lžeš.“

Odhadoval závažnost jejího útoku. Je to nebezpečná ženská – politické zvíře s vynikajícími instinkty. Může mu pomoci, ale taky ublížit. A tak změnil taktiku. „Máš pravdu. Lžu. Ale věř mi – je pro tebe lepší nevědět, co se doopravdy stalo.“

„Budiž. Ale ať to bylo cokoli, může se ti to vrátit jako bumerang.“

Na to myslel už osmatřicet let. „Pokud tomu dokážu zabránit, tak ne.“

Viditelně potlačovala podrážděnost nad tím, jak uhýbá jejím otázkám. „Udělala jsem v životě zkušenost, Langforde, že minulost si vždycky najde způsob, jak se vrátit. Ti, kdo to nechápou anebo na to zapomínají, jsou odsouzeni, aby si ji prožili znova. Teď máš na krku bývalého agenta – a ráda bych upozornila, že zatraceně dobrého –, který má na téhle záležitosti osobní zájem. A Edwin Davis se urval ze řetězu. Nemám tušení, co dělá…“

Ramsey už toho měl dost. „Tak můžeš to zařídit u Danielse, nebo ne?“

Udělala pauzu a vstřebávala jeho výtku. Po chvilce pomalu řekla: „Myslím, že to plně záleží na tvých přátelích v Kapitolu. Daniels je na jejich pomoc odkázán ve spoustě věcí. Dělá totéž, co každý prezident ke konci funkčního období – přemýšlí o svém odkazu. Má

zájem na legislativě, takže pokud budou ti správní kongresmani chtít, aby ses stal členem Sboru náčelníků, vyhoví jim…, samozřejmě výměnou za jejich hlasy. Otázka ale je, jestli se tam uprázdní místo a jestli si to dokážeš zařídit u správných kongresmanů.“

Dost už povídání. Než půjde spát, musí ještě něco udělat. A tak schůzku ukončil poznámkou, na kterou by Diana McCoyová neměla zapomenout: „Nejen že moji kandidaturu podpoří – oni na ní budou trvat.“

24

Klášter Ettal
1:05

Malone přihlížel, jak Christl Falková odemyká dveře do opatského kostela. Rodina Oberhauserova se očividně těšila u mnichů mimořádnému postavení. Je hluboká noc a Christl si jen tak přijde a odejde, jak ji napadne.

V okázalém kostele se i teď matně svítilo. Kráčeli po věkem ztmavlé mramorové podlaze a kolem se rozléhalo jen pleskání jejich podrážek. Malone byl plně ve střehu. Už se poučil, že uprostřed noci se v prázdných evropských kostelích může nadít ledačeho.

Vešli do sakristie a Christl zamířila rovnou k portálu, jímž se scházelo do nitra opatství. Dole pod schody zely dveře na protějším konci dokořán.

Chytil ji za paži, zadržel ji a zavrtěl hlavou, aby jí naznačil, že dál musejí opatrně. S tasenou pistolí, kterou sebral té ženě z lanovky, se plížil co nejtěsněji při zdi. Na konci chodby nahlédl do místnosti.

Všechno tam bylo vzhůru nohama.

„Že by mnichy popadl amok?“ utrousil.

Kameny a dřevořezby se válely na podlaze, výstavní exponáty byly rozházené. Stoly na protější straně někdo převrátil a obě skříňky u zdi přehrabal.

Pak uviděli tělo.

Ženu z lanovky. Neměla žádnou viditelnou ránu a nekrvácela, ale Malone ucítil v nehybném vzduchu povědomou vůni.

„Kyanid.“

„Otrávili ji?“

„Podívejte se na ni. Udusila se vlastním jazykem.“

Viděl, že Christl se zdráhá na mrtvou podívat.

„Nedokážu to,“ vydechla. „Mrtvola…“

Začala panikařit, a tak se jí zeptal: „Na co jsme se to vlastně šli podívat?“

Zdálo se, že se vzpamatovala, a rozhlédla se po troskách. „Jsou pryč – ty kameny z Antarktidy, které dědeček našel. Nejsou tady.“

Ani on je nikde neviděl. „Jsou důležité?“

„Je na nich totéž písmo jako v knihách.“

„Neřekla byste mi radši něco, co ještě nevím?“

„Tohle se nemělo stát,“ zamumlala.

„To bych řekl. Mnichy to asi poněkud rozladí, i když nad nimi vaše rodina drží patronát.“

Bylo na ní znát rozrušení.

„Jeli jsme sem jen kvůli těm kamenům?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Správně hádáte, že je tu ještě něco.“ Přistoupila k jedné z pestře pomalovaných skříní, která měla dvířka i zásuvky pozotvírané, a podívala se do ní. „Kristepane.“

Nahlédl jí přes rameno a uviděl v zadní stěně prosekanou díru. Otvor v rozštípaném dřevě byl dost velký, aby se jím dala prostrčit ruka.

„Tam otec a dědeček schovávali dokumenty.“

„A někdo o tom zřejmě věděl.“

Sáhla dovnitř. „Jsou pryč.“

Rozběhla se ke dveřím.

„Kam jdete?“ zeptal se jí.

„Musíme si pospíšit. Jen doufám, že ještě není pozdě.“

Ramsey v přízemí zhasl a vyšel po schodech do ložnice. Diana McCoyová už byla pryč. Nejednou uvažoval, že posune jejich spolupráci na novou úroveň. Přitahovala ho svou inteligencí i tělem. Usoudil však, že to není dobrý nápad. Kolik vlivných mužů už zničila hezká prdelka? Nespočet, a on se k tomu sáhodlouhému seznamu nemínil připojit.

McCoyové očividně dělá starosti Edwin Davis. Ramsey Davise znal. Jejich cesty se zkřížily před lety v Bruselu prostřednictvím Millicent, ženy, se kterou si častokrát užíval. I ona byla bystrá, mladá a horlivá. Jenže taky…

„Jsem těhotná,“ řekla Millicent.

Až teď ji začal pořádně poslouchat. „A co s tím mám podle tebe dělat?“

„Třeba se se mnou oženit.“

„Jenže já tě nemiluju.“

Rozesmála se. „Ale ano, miluješ. Jen si to nechceš připustit.“

„Ne, vážně tě nemiluju. Jen s tebou rád spím. Rád poslouchám, když mi vyprávíš, co se děje v úřadu. Rád se s tebou bavím, protože ti to myslí. Ale vzít si tě nechci.“

Přitulila se k němu blíž. „Chyběla bych ti, kdybych tu nebyla.“

Překvapovalo ho, jak málo i zdánlivě chytré ženy dbají o sebeúctu. Zbil ji tolikrát, že by to ani nespočítal, ale přesto od něj neutekla, skoro jako by se jí to líbilo. Jako by si to zasloužila. Jako by to chtěla. Teď by bylo pár ran taky namístě, ale rozhodl se, že mu zdrženlivost udělá lepší službu. Sevřel Millicent v náručí a něžně prohlásil: „Máš pravdu. Chyběla bys mi.“

Ani ne za měsíc byla mrtvá.

A do týdne zmizel i Edwin Davis.

Millicent mu prozradila, že Davis přijde, kdykoli mu zavolá, a pomáhá jí vyrovnat se s ustavičným bitím. Dost dobře nechápal, proč se mu s něčím takovým svěřuje. Skoro jako by doufala, že když o tom někomu poví, přestane jí Ramsey ubližovat. Ale stejně ji pokaždé zbil znova a ona mu pokaždé odpustila. Davis nikdy neřekl ani slovo, ale Ramsey mnohokrát postřehl v jeho očích nenávist – a zároveň i zoufalství z čiré bezmoci, že s tím nic nezmůže. Davis tehdy byl řadovým zaměstnancem ministerstva zahraničí na jedné ze svých prvních zahraničních misí, měl za úkol problémy řešit, ne je vytvářet, mít pusu zavřenou a oči otevřené. Jenže teď se z něj stal náměstek poradce prezidenta Spojených států pro otázky národní bezpečnosti. Jiná doba, jiná situace. *Na základě prezidentova příkazu má k Danielsovi volný přístup stejně jako já,* tak to McCoyová povídala. Měla pravdu. To, co Davis momentálně provádí, s událostmi z Bruselu nějak souvisí. Neměl pro ten úsudek žádný důkaz, byl to pouhý pocit, ale už dávno se naučil pocitům důvěřovat.

Takže se Edwina Davise možná bude muset zbavit.

Zrovna tak, jako se zbavil Millicent.

■ ■ ■

Wilkerson se plahočil sněhem k místu, kde Dorothea Lindauerová zaparkovala svůj vůz. Z jeho vlastního auta se ještě pořád kouřilo. Jak se zdálo, Dorotheu zničení statku nijak nesebralo, přestože před pár týdny tvrdila, že její rodina ten dům vlastní už od poloviny devatenáctého století.

Těla nechali ležet uprostřed rumiště. Dorothea prohlásila, že se o ně postarají později. Teď se prý musejí věnovat jiným věcem.

Přinesl poslední z krabic, které přivezl z Füssenu, a uložil ji do kufru auta. Zimy a sněhu už měl plné zuby. Měl rád horko a sluníčko. Byl by z něj daleko lepší Říman než Viking.

Otevřel dvířka u auta a vsoukal zmožené údy za volant. Dorothea už seděla na sedadle spolujezdce.

„Tak do toho," přikázala mu.

Podíval se na svoje fluoreskující hodinky a propočítal časový rozdíl. Do toho telefonátu se mu nechtělo. „Později."

„Ne. Musíme mu to říct."

„Proč?"

„Muže jako on je potřeba vyvádět z konceptu. Pak dělají chyby."

Svářila se v něm nejistota a strach. „Zrovna mě div nezabili. Nemám na to náladu."

Dotkla se jeho paže. „Sterlingu, poslouchej. Věci nabírají spád. Vycouvat se nedá. Řekni mu to."

Ve tmě její obličej stěží rozeznal, ale v duchu si snadno představil jeho neodolatelnou krásu. Dorothea byla jedna z nejpřitažlivějších žen, jaké kdy poznal. A navíc chytrá. Správně předpověděla, že Langford Ramsey je úskočný jako had.

A taky mu právě zachránila život.

Našel svůj telefon a vyťukal číslo. Sdělil operátorce na druhém konci svůj zabezpečovací kód a heslo dne a pak jí řekl, co po ní chce.

Dvě minuty poté se na lince ozval Langford Ramsey.

„Tam u vás už musí být hodně pozdě," prohodil vlídně.

„Ty hajzle mizerná. Jsi prolhanej sráč."

Na okamžik zavládlo ticho. „Počítám, že máte důvod mluvit s nadřízeným důstojníkem tímhle tónem."

„Přežil jsem to."

„Co jste přežil?“

Tou otázkou Wilkersona zaskočil. Ale co jiného mohl Ramsey dělat než lhát? „Poslal jste komando, aby mě oddělalo.“

„Ujišťuji vás, kapitáne, že kdybych vás chtěl doopravdy zabít, už byste byl mrtvý. Měl byste spíš přemýšlet, kdo jiný vám to jde po krku. Že by Frau Lindauerová? Poslal jsem vás za ní, abyste se s ní seznámil a zjistil mi, co potřebuji vědět.“

„Udělal jsem přesně, co jste mi nařídil. Chtěl jsem tu podělanou admirálskou hvězdu.“

„A taky ji dostanete, jak jsem slíbil. Docílil jste vůbec něčeho?“

V tichu uvnitř auta Dorothea Ramseyho slyšela. Popadla telefon: „Lžete, admirále. To vy ho chcete odpravit. A řekla bych, že toho docílil hodně.“

„Rád s vámi konečně mluvím, Frau Lindauerová,“ slyšel Wilkerson Ramseyho ze sluchátka.

„Povězte mi, admirále, proč vás tak zajímám.“

„Vy mě nezajímáte. Zato vaše rodina ano.“

„Víte o mém otci, viďte?“

„Jsem obeznámen se situací.“

„Víte, proč byl na té ponorce.“

„Otázka je, proč to tak zajímá vás. Vaše rodina si pěstuje kontakty v americkém vojenském námořnictvu už léta. Nemyslíte si doufám, že o tom nevím? Prostě jsem vám jeden další přihrál.“

„Víme, že je za tím něco víc,“ namítla.

„Lituji, ale to se nikdy nedozvíte, Frau Lindauerová.“

„S tím bych na vašem místě nepočítala.“

„Tomu říkám kuráž. Celý hořím touhou vidět, jak svému vychloubání dostojíte.“

„Co kdybyste mi odpověděl aspoň na jednu otázku?“

Ramsey se zachechtal. „No dobře, tak na jednu.“

„Je tam něco k nalezení?“

Wilkersona ten dotaz zaskočil. *Kde* jestli je něco k nalezení?

„Nemáte ani představu,“ řekl Ramsey.

Na lince cvaklo, jak zavěsil.

Dorothea podala Wilkersonovi telefon. „Co jsi tím myslela?“ zeptal se jí. „Jestli je tam něco k nalezení?“

Opřela se v sedadle. Auto zvenčí pomalu zapadávalo sněhem.

„Právě toho jsem se bála," zamumlala. „Všechny odpovědi jsou bohužel v Antarktidě."

„Po čem to pátráš?"

„Než ti to řeknu, musím si přečíst materiály, které máme v kufru. Zatím si nejsem jistá."

„Dal jsem kvůli tomu v sázku celou svou kariéru, celý svůj život, Dorotheo. Slyšelas Ramseyho. Možná že po mně fakticky nešel on."

Strnule seděla a ani se nepohnula. „Nebýt mě, už bys byl po smrti." Obrátila k němu hlavu. „Tvůj život je propojen s mým."

„Ještě jednou ti to zopakuju: Jsi vdaná."

„Mezi mnou a Wernerem všechno skončilo. Už dávno. Teď jsme tu my dva, ty a já."

Měla pravdu a on to věděl. Vadilo mu to a zároveň ho to vzrušovalo.

„Co chceš dělat?" zeptal se.

„Velkou věc – pro nás oba, aspoň doufám."

25

Bavorsko

Malone si předním okénkem prohlížel zámek, mohutnou stavbu přilepenou na příkrém svahu. Do noci zářila sloupková okna, vikýře i půvabná arkýřová okna. Obloukové lampy nasvětlující budovu zvenčí podtrhávaly její středověké kouzlo. Vytanulo mu na mysli, co kdysi řekl Luther o jiné citadele Němců: *Mocnou pevností jest náš Pán, baštou nedobytnou.*

Jel ve svém pronajatém voze, Christl Falková seděla vedle něj. Ve spěchu odjeli z ettalského kláštera a razili si cestu zasněženými bavorskými lesy; ujížděli po opuštěné silnici, kde kromě nich nebylo ani živáčka. Nahoře na inkoustově modré obloze blikotaly třpytivé hvězdy.

„Tohle je náš domov," řekla Christl, když odbočili stranou. „Panství Oberhauserů. *Reichshoffen."*

„Říše a naděje," přeložil si to. „Zajímavé jméno."

„Je to naše rodinné motto. Obýváme ten vrchol kopce přes sedm set let."

Prohlížel si stavbu vyznačující se přísným řádem, dokonalou symetrií a neutrálními barevnými odstíny, které tu a tam narušily jen ostrůvky navátého sněhu, jež se zachytily na starobylém kameni.

Christl se odvrátila a Malone ji vzal za zápěstí. S krásnými ženami je to těžké a tahle cizinka byla skutečně krásná. A co hůř, hrála s ním podivnou hru a on si toho byl vědom.

„Proč se jmenujete Falková, a ne Oberhauserová?" zeptal se, aby ji vyvedl z míry.

Sjela očima k zápěstí a odtáhla mu ruku.

„Důsledek manželství, ze kterého se vyklubal omyl."

„Vaše sestra se jmenuje Lindauerová. Je ještě vdaná?"

„Je, i když se nedá mluvit o manželství v pravém slova smyslu. Werner má rád její peníze a jí se líbí být vdaná. Má výmluvu, díky které její milenci nemohou pomýšlet na víc."

„Prozradíte mi, proč vy dvě spolu nevycházíte?"

Usmála se a vypadala tím půvabněji. „Záleží na tom, jestli mi slíbíte, že mi pomůžete.“

„Víte přece, proč tu jsem.“

„Kvůli svému otci. Já jsem tu ze stejného důvodu.“

O tom pochyboval, ale rozhodl se přestat se zdržovací taktikou. „Tak se pojďme podívat, co je tady tak důležitého.“

Vešli klenutým vchodem do domu a Malonea upoutala obrovská tapisérie pověšená na protější stěně. Další podivný obrazec, tentokrát vyšitý zlatem na tmavě kaštanovém a tmavě modrém pozadí.

Povšimla si jeho zájmu. „Náš rodinný znak.“

Prohlížel si ho. Koruna nad kresbou jakéhosi symbolického zvířete – snad psa nebo kočky, těžko říct – svírajícího v tlamě cosi, co vypadalo jako hlodavec. „Co má znamenat?“

„Nikdy se mi nedostalo pořádného vysvětlení. Ale jednomu z našich předků se to zalíbilo, tak dal vyšít tuhle tapisérii a pověsit ji sem.“

Zvenčí uslyšel hlasité vrčení motoru auta vjíždějícího velkou rychlostí na nádvoří. Vyhlédl otevřenými dveřmi ven a uviděl, jak z mercedesu kupé vystupuje muž s útočnou puškou.

Poznal ho.

Ten z jeho pokoje v Posthotelu.

Jak je to sakra možné?

Muž zvedl zbraň.

Malone strhl Christl stranou. Dveřmi hvízdly střely a roztříštily stolek u protější zdi. Ze stojacích hodin poblíž se vysypalo sklo. Rozběhli se pryč, Christl napřed, aby ukazovala cestu. Zeď za nimi pokropily další kulky.

Tiskl v ruce pistoli z lanovky. Zahnuli za roh a proběhli krátkou chodbou, která ústila do velké síně.

Rychle se rozhlédl. Ocitli se ve čtyřúhelníkové síni obestavěné na všech stranách sloupořadím, za nímž se ve dvou patrech nad sebou táhly dlouhé ochozy. Na opačném konci, nasvícen slabými zářivkami, visel symbol někdejší německé Říše – černý, rudý a zlatý prapor s orlicí. Pod ním zel černý otvor kamenného krbu, do kterého by se vestoje pohodlně vešlo několik lidí.

„Rozdělíme se," špitla Christl. „Vy běžte nahoru."

Než stačil něco namítnout, odběhla do tmy.

Zahlédl schodiště vedoucí na ochoz v patře. Zlehka došlápl na první schod. V černočerné tmě vůbec nic neviděl. Všude kolem byly samé výklenky a prázdné tmavé prostory. Bál se, že v nich mohou číhat v záloze další útočníci.

Tápal po schodech nahoru, až došel na horní galerii a zůstal stát ve tmě kus od zábradlí. Dole vstoupila do síně tmavá postava zezadu zalitá světlem dopadajícím z chodby. Kolem masivního jídelního stolu uprostřed stálo osmnáct židlí. Jejich vysoká zlacená opěradla se rýsovala jako vyrovnaná řada vojáků až na dvě, pod které zřejmě zalezla Christl, protože ji nikde nebylo vidět.

Tichem prorazil smích. „Máš to spočítané, Malone."

Vida, zná jeho jméno.

„Pojď si pro mě," křikl Malone. Bylo mu jasné, že se jeho hlas v síni odrazí ozvěnou, takže nebude poznat, odkud přichází.

Viděl, jak muž propátrává tmavou místnost, prohlíží si oblouky galerie, kachlová kamna v rohu, těžký stůl a mosazný lustr visící od stropu.

Malone po něm vypálil.

Minul.

Směrem ke schodům zaduněly kroky.

Rozběhl se kupředu, zahnul za roh a v protějším ochozu zpomalil. Za sebou sice nic neslyšel, ale zabiják už určitě došel nahoru.

Malone se podíval na stůl v přízemí. Dvě židle byly ještě pořád posunuté. Vtom se jedna další převrhla a bouchla o podlahu, až to zadunělo celou síní.

Z horní galerie třeskla salva; stůl zasypaly střely a zničily jeho horní desku. Těžké dřevo je naštěstí zadrželo. Malone vypálil na protější ochoz do míst, kde zahlédl záblesky z hlavně. Další výstřely byly určeny jemu – zabubnovaly o kámen za jeho zády.

Propátrával očima tmu a pokoušel se zahlédnout, kde ten zabiják může být. Prve na něj křikl, aby ho odlákal, jenže Christl, ať už úmyslně nebo bezděčně, jeho snahu zmařila. Za zády měl zeď plnou dalších černých výklenků. Dál na ochozu to nevypadalo o nic líp. Naproti zachytil pohyb – jeho směrem se přesouval tmavý tvar. Malone se stáhl hlouběji do tmy, přikrčil se a plížil se dopředu. Zahnul doleva na kratší stranu síně.

Co se to děje? Ten chlap ho přišel zlikvidovat až sem.

Najednou se dole uprostřed síně v pruhu slabého světla objevila Christl.

Malone ji na sebe neupozornil. Místo toho couvl do tmy, přitiskl se k jednomu sloupu a vyhlížel zpoza něj.

„Vylez," zavolala Christl na útočníka.

Žádná odpověď.

Malone vyklidil svou pozici a zrychlil; chtěl se dostat zabijákovi do zad.

„Poslyš, jdu pryč. Jestli mě chceš zarazit, víš, co musíš udělat."

„To není zrovna chytré," ozval se ten muž.

Malone se zastavil na rohu. Útočník stál kus před ním v polovině ochozu a díval se na druhou stranu. Malone sjel pohledem do přízemí a uviděl, že Christl dál stojí na svém místě.

Vzrušení vystřídal ledový klid.

Stín před ním zdvihl zbraň.

„Kde je?" zeptal se ten muž Christl. Neodpověděla. „Malone, ukaž se mi, nebo je po ní."

Malone vykročil s připravenou zbraní kupředu. „Tady jsem."

Muž dál mířil dolů.

„Ještě pořád můžu Frau Lindauerovou zabít," řekl klidně.

Malone si uvědomil svou chybu, ale prohlásil: „Odprásknu tě daleko dřív, než to stačíš zmáčknout."

Zdálo se, že muž zvažuje svoje dilema. Pomalu se obracel k Maloneovi. Pak prudce zrychlil pohyb a stočil útočnou pušku jeho smě-

rem a zároveň stiskl spoušť. Síní hvízdly střely. Malone se užuž chystal vypálit, když vtom se od stěn odrazila ozvěnou jiná rána.

Muži cukla hlava dozadu. Přestal střílet.

Jeho tělo odletělo od zábradlí.

Nohy se mu podlomily, zavrávoral.

Do ticha zazněl jeho výkřik, krátký a užaslý, a zabiják se zhroutil na podlahu.

Malone spustil pistoli.

Viděl, že muži chybí hořejší část lebky.

Popošel k zábradlí.

V přízemí vedle Christl Falkové stál štíhlý vysoký muž a mířil nahoru puškou. Po Christlině druhém boku stála stará žena. „Oceňujeme, že jste odvedl jeho pozornost, pane Malone.“

„Nemuseli jste ho hned zabíjet.“

Starší žena pokynula a muž vedle Christl sklonil pušku.

„Měla jsem dojem, že ano,“ prohlásila.

26

Malone sešel do přízemí. Muž a stará žena pořád ještě stáli u Christl.

„Tohle je Ulrich Henn," řekla Christl. „Pracuje pro naši rodinu."

„A co dělá?"

„Stará se o tenhle zámek," odvětila starší žena. „Je hlavní správce."

„A kdo jste vy?" zeptal se jí Malone.

Pobaveně zvedla obočí a obdařila ho bezzubým úsměvem, který mu připomněl vyřezávanou halloweenskou tykev. Byla nepřirozeně vychrtlá, s lesklými prošedivělými plavými vlasy a měla v sobě cosi ptačího. Na pavoučích pažích jí vyvstávaly klikaté žíly a na zápěstích měla jaterní skvrny.

„Jsem Isabel Oberhauserová."

Ačkoli s ním mluvila tónem vlídné hostitelky, v očích tolik přívětivosti nenašel.

„Mělo by to na mě udělat dojem?"

„Jsem matriarcha této rodiny."

Ukázal na Ulricha Henna. „Vy a váš zaměstnanec jste zrovna zabili člověka."

„Vešel do mého domu nelegálně se zbraní v ruce a pokusil se zabít vás a mou dceru."

„A vy jste čistě náhodou měla po ruce pušku a někoho, kdo ve slabě osvětlené místnosti dokáže z patnácti metrů ustřelit člověku hlavu."

„Ulrich je vynikající střelec."

Henn mlčel. Zjevně si uvědomoval, kde je jeho místo.

„Nevěděla jsem, že tady jsou," řekla Christl. „Myslela jsem, že matka je pryč. Ale když jsem je s Ulrichem viděla vejít, naznačila jsem jim, ať se připraví, a přilákala jsem pozornost toho zabijáka k sobě."

„To byl ale pitomý nápad."

„Zdá se, že zabral."

A navíc mu o Christl něco prozradil – čelit namířené zbrani vyžaduje odvahu. Jen se nedokázal rozhodnout, jestli je chytrá, odváž-

ná, anebo blázen. „Neznám moc akademiků, kteří by udělali něco podobného.“ Obrátil se ke starší Oberhauserové. „Potřebovali jsme toho chlapa živého. Znal moje jméno.“

„Taky jsem si všimla.“

„Hledám odpovědi, ne další záhady. A vy jste mi teď zkomplikovali už beztak zamotanou situaci.“

„Ukaž mu to,“ řekla Isabel dceři. „Pak si spolu popovídáme v soukromí, pane Malone.“

Následoval Christl zpátky do hlavní haly a potom po schodech nahoru do jedné z ložnic, kde se ve vzdálenějším rohu vypínala ke stropu obrovská kachlová kamna s datem 1651.

„Tohle byl pokoj mého otce a dědečka.“

Vešla do výklenku se sedátkem pod sloupkovým oknem.

„Moji předkové, kteří ve třináctém století stavěli Reichshoffen, byli posedlí obavou, že uvíznou v pasti. Z každé místnosti proto nechali pořídit aspoň dva východy a tahle není výjimkou. Vlastně se na svou dobu těšila nejvyšší možné bezpečnosti.“

Přitlačila na jednu maltovou spáru, část zdi se odsunula a odkryla spirálové schodiště stáčející se proti směru hodinových ručiček dolů do podzemí. Christl stiskla vypínač a tmu projasnila šňůra halogenových světel.

Sešel za ní dolů. U paty schodiště zmáčkla další vypínač.

Všiml si, jaký je tu vzduch – suchý, teplý, s řízenou teplotou. Podlahu tvořila šedá břidlice s tenkými spárami z černého cementu. Na šedě omítnutých hrubých kamenných stěnách bylo znát, že je před staletími vysekali rovnou ve skále.

Sklepení se stáčelo, jedna prostora plynule přecházela do druhé a všechny byly plné neobvyklých předmětů. Nacházely se tu nacistické vlajky, dokonce i replika oltáře SS připraveného ke křtinám, jaké se pořádaly ve třicátých letech; nesčetné figurky vojáčků rozestavěné na barevné mapě Evropy z počátku dvacátého století, nacistické helmy, šavle, dýky, čepice, uniformy, větrovky, pistole, pušky, chrániče, náramenní pásy na náboje, prsteny, šperky, rukavice a fotografie.

„Takhle můj dědeček po válce trávil čas – tohle všechno sbíral.“

„Vypadá to jako nacistické muzeum.“

„Když ho Hitler odvrhl, hluboce ho to ranilo. Sloužil tomu parchantovi dobře, ale nikdy nepochopil, že pro národní socialisty nic neznamená. Celých těch šest let, co trvala válka, dělal všechno možné, jen aby znovu získal jeho přízeň. Než v padesátých letech nakonec zešílel, shromáždil tohle všechno."

„Tím se nevysvětluje, proč to vaše rodina uchovává."

„Můj otec si svého otce vážil. Ale chodili jsme sem dolů málokdy."

Zavedla ho k prosklené vitríně. Ukázala dovnitř na prsten s runami SS ve tvaru, jaký ještě nikdy neviděl. Byly šikmé, skoro jako kurzíva. „Mají správný germánský tvar, jaký se vyskytuje na starodávných severských štítech. Je to namístě, protože tyhle prsteny nosili jedině lidé z Ahnenerbe." Upozornila ho na další předmět ve vitríně. „Odznak s runou Othila a svastiku s krátkými rameny používala také výlučně Ahnenerbe. Navrhl je dědeček. Velice zajímavá je ta jehlice do kravaty – představuje posvátný Irminsul, saský Strom života. Údajně se tyčil na vrcholu Slunečních skal u Detmoldu a zničil ho osobně Karel Veliký, čímž začaly vleklé války mezi Sasy a Franky."

„Mluvíte o těch památkách skoro s úctou."

„Opravdu?" Zaznělo to udiveně.

„Zdá se, že pro vás hodně znamenají."

Pokrčila rameny. „Jsou to vzpomínky na minulost. Můj dědeček založil Ahnenerbe z čistě kulturních důvodů, ale vyvinulo se z ní něco úplně jiného. Její Institut pro vojenský a vědecký výzkum prováděl nepředstavitelné pokusy na vězních z koncentračních táborů. Využíval k nim tlakové komory, zkoumal účinky podchlazení, testoval krevní srážlivost. Dělali příšerné věci… Pro aplikovaná přírodovědná studia shromáždili sbírku preparovaných kostí židovských mužů a žen, které nacisté povraždili. Po válce několik lidí z Ahnenerbe pověsili za válečné zločiny a hodně dalších poslali do vězení. Zvrhlo se to v ohavnost."

Pozorně ji sledoval.

„Na ničem z toho se můj dědeček nepodílel," řekla, jako by mu četla myšlenky. „Všechno se to dělo až po tom, co ho vyhodili a veřejně zostudili." Chvíli mlčela. „Dlouho po tom, co sám sebe odsou-

dil k pobytu v tomhle sklepení a v opatství, kde se lopotil už jen na vlastní pěst.“

Vedle vlajky Ahnenerbe visela tapisérie, která zobrazovala tentýž Strom života jako jehlice do kravaty. Malonea upoutal nápis dole. ŽÁDNÝ LID NEŽIJE DÉLE NEŽ DOKLADY O JEHO KULTUŘE.

Postřehla jeho zájem. „Dědeček tomu věřil.“

„A vy?“

Pokývala hlavou. „Já taky.“

Ještě pořád nechápal, proč rodina Oberhauserova tuhle sbírku opatruje v klimatizované místnosti bez jediného zrnka prachu. Ale bral Christlino vysvětlení. On si také vážil svého otce. I když otec během jeho dětství býval málokdy doma, Malone se pamatoval na chvíle, které spolu strávili hraním baseballu, plaváním i pracemi kolem domácnosti. Po otcově smrti ho celé roky užíralo, že přišel o to, co jeho kamarádi, kteří mají oba rodiče, pokládají za samozřejmost. Matka se postarala, aby na otce nezapomněl, ale jak rostl, začínal si uvědomovat, že její vzpomínky jsou nejspíš zdeformované. Být manželkou vojáka z námořnictva byl těžký úděl – stejně jako být manželkou agenta Magellan Billetu, jak se ukázalo u jeho bývalé ženy, která to neunesla.

Christl ho prováděla mezi dalšími exponáty. Za každým rohem se vynořilo další svědectví posedlosti Hermanna Oberhausera. Pak se Christl zastavila u pestře pomalované skříňky, podobné té v opatství. Z jedné zásuvky vyndala dokument chráněný pevným laminovaným obalem.

„Tohle je originál Einhardova odkazu, který dědeček našel. V opatství byla uložena kopie.“

Malone si ho prohlížel – zdálo se, že je to pergamen, byl hustě popsaný latinkou a inkoust na něm vybledl do světlešeda.

„Na rubu je překlad,“ upozornila ho Christl. „Důležitý je hlavně poslední odstavec.“

Za svého života jsem odpřisáhl nejvznešenějšímu pánu Karlovi, císaři a vládci, že se zdržím jakékoli zmínky o Tartaru. Úplné vylíčení všeho, co jest mi známo, bylo již dávno s nej-

vyšší úctou uloženo spolu s pánem Karlem v den, kdy zesnul. Bude-li jeho svatý hrob kdy otevřen, nechť ony stránky zůstanou pohromadě, neb vězte, že náš pán Karel je odkázal svatému císaři, na jehož hlavě bude v té době spočívat koruna. Čtením oněch pravd se odhalí mnohé. Bych učinil zadost pietě a prozíravosti, veden však obzvláště tím, že jsem se stal svědkem hrubé neúcty pána Ludvíka vůči ušlechtilým snahám otce jeho, zajistil jsem, aby ona slova dokázala přečíst pouze osoba znalá dvou dalších pravd. Prvou tímto odkazuji svému synu, jemuž tímto ukládám střežit ji pro jeho syna a předávat ji z otce na syna a syny jeho synů až navěky. Střez ji jako oko v hlavě, neboť jest sepsána jazykem církve a snadno srozumitelná, leč její poselství není úplné. Druhá pravda, jež předává plné pochopení moudrosti nebes čekající u pána Karla, začíná v novém Jeruzalémě. Zjevení se objasní, jakmile bude rozluštěno tajemství onoho zázračného místa. Pochopíš výpravu, jež tě čeká, až použiješ andělskou dokonalost na zasvěcení pánu. Přijmi varování: Ani já, ani Svatí nemáme trpělivost s hlupci.

„O tomhle jsem mluvila," řekla Christl. *„Karl der Große Verfolgung* – výprava Karla Velikého. Tohle musíme rozluštit. Právě na tom ztroskotal Ota III. i pozdější císaři Svaté říše římské. Když ten hlavolam vyřešíme, zavede nás k tomu, co naši otcové hledali v Antarktidě."

Malone potřásl hlavou. „Říkala jste přece, že tam byl váš dědeček a přivezl si odtamtud nějaké věci. Zřejmě tedy tu hádanku vyřešil. Nezanechal vám odpověď?"

„Nezanechal žádný záznam o tom, co a jak zjistil. Jak jsem říkala, postihla ho senilita a už se s ním nedalo rozumně mluvit."

„Proč to najednou začalo být tolik důležité?"

S odpovědí chvilku váhala. „Dědeček ani otec se nestarali o podnikání. Zajímal je svět. Dědeček žil bohužel v době, která kontroverzní myšlenky zakázala, a tak mu nezbylo než pracovat na vlastní pěst. Otec byl beznadějný snílek, který nic nedokázal dotáhnout do konce."

„Patrně dokázal dostat se do Antarktidy na palubě americké ponorky.“

„Což vyvolává otázku…“

„Proč se o to americká vláda zajímala natolik, že ho na svou ponorku pustila?“

Věděl, že zčásti se to dá vysvětlit dobovými okolnostmi. V padesátých, šedesátých a sedmdesátých letech probíhala v Americe celá řada nekonvenčních výzkumů. Týkaly se záležitostí, jako jsou paranormální jevy, mimosmyslové vnímání, ovládání psychiky a UFO. Američané je zkoumali ze všemožných úhlů, protože doufali, že objeví něco, čím získají navrch nad Sověty. Byl tohle snad nějaký další z těch bláhových pokusů?

„Doufala jsem, že mi pomůžete najít vysvětlení,“ řekla Christl.

Jenže Malone se ještě nedočkal odpovědi na svou otázku. Položil ji znovu: „Proč by na čemkoli z toho vůbec mělo záležet?“

„Může to mít obrovský význam. Dá se říci, že to může změnit celý náš svět.“

Za zády Christl se objevila její matka; pomalu a téměř neslyšně se k nim blížila.

„Nech nás o samotě,“ poručila dceři.

Christl neprotestovala a odešla.

Malone zůstal, kde byl, s Einhardovou závětí v ruce.

Isabel se napřímila. „Musíme si o něčem promluvit.“

27

Jacksonville, Florida
1:20

Charlie Smith čekal na protější straně ulice. Než tahle pracovní noc skončí, čeká ho ještě jedna schůzka.

Kapitán Zachary Alexander, důstojník vojenského námořnictva ve výslužbě, nedělal posledních třicet let nic jiného, než že si stěžoval. Na srdce. Na slezinu. Na játra. Na klouby. Jeho pozornosti neunikla žádná část těla. Před dvanácti lety dospěl k přesvědčení, že potřebuje odoperovat slepé střevo; až doktor mu musel připomenout, že mu ho odoperovali už před deseti lety. Kouřival balíček cigaret denně, dokud před třemi lety neusoudil, že si tím vykoledoval rakovinu plic, i když opakovaná vyšetření žádný nádor neodhalila. Poslední dobou si vypěstoval novou obsesi, rakovinu prostaty, a týdny mořil doktory přesvědčováním, že jí trpí.

Dneska večer všechny obavy Zacharyho Alexandera o zdraví jednou provždy pominou.

Jen bude těžké rozhodnout se, jak ten úkol provést. Každičký orgán Alexanderova těla prošel důkladným lékařským vyšetřením, takže úmrtí na nemoc by vypadalo podezřele. Násilná smrt nepřipadala v úvahu, protože vždycky upoutá pozornost. Jak že to stojí v Alexanderově spisu?

Žije osaměle. Manželka nevydržela jeho ustavičné nářky a před lety se s ním rozvedla. Děti ho navštěvují zřídka, i jim leze na nervy. Nikdy si nezačal s žádnou ženou – sex považuje za špinavý a za zdroj infekcí. Prohlašuje, že před lety přestal kouřit, ale večer si obzvlášť v posteli rád dopřává doutník – silný druh z dovozu, který si speciálně objednává v obchodu s kuřivem v Jacksonville (adresa na konci). Vykouří přinejmenším jeden denně.

Ta záliba probudila Smithovu představivost a spolu s některými dalšími zajímavostmi ze spisu mu pomohla vykoumat způsob, jakým Zachary Alexander zemře.

Smith přiletěl z Washingtonu D. C. do Jacksonville pravidelnou linkou pozdě večer, potom podle instrukcí ve spisu dojel na místo a zaparkoval nějakých čtyři sta metrů od Alexanderova bydliště. Navlékl si keprovou vestu, sebral ze zadního sedadla pronajatého auta plátěnou tašku a vykročil ulicí.

Ulice byla klidná, po obou stranách stálo jen pár domů.

Alexander prý má tvrdý spánek a vždycky chrápe – ta poznámka ve spisu neopomněla podotknout, že jeho chrápání bývá slyšet až ven.

Našel Alexanderův dům a vešel na přední dvorek.

Na jedné straně burácel kompresor klimatizace, kterou se vevnitř přitápělo. Noc byla chladná, i když zdaleka ne tak chladná jako ve Virginii.

Smith potichu zamířil k jednomu z postranních oken a počkal si, dokud neuslyší Alexanderovo rytmické pochrupování. Na rukou už měl nový pár latexových rukavic. Opatrně si odložil na zem plátěnou tašku. Vyndal z ní gumovou hadičku s dutou kovovou špičkou. Pozorně si prohlédl okno. Spis měl pravdu – z obou stran bylo po zfušované opravě utěsněno silikonovým tmelem.

Propíchl kovovou špičkou tmel a vytáhl z tašky tlakovou láhev. Obsahovala směsný plyn, o kterém už dlouho věděl, že dokáže přivodit hluboké bezvědomí, aniž zanechá rezidua v krvi nebo plicích. Připevnil hadičku k láhvi, otevřel ventil a nechal chemikálii tajně vkrádat do domu.

Po deseti minutách pochrupování ztichlo.

Uzavřel ventil, vytáhl hadičku a všechno uložil zpátky do tašky. V silikonovém tmelu sice zůstala dírka, ale nedělal si s ní těžkou hlavu. Ten nepatrný usvědčující důkaz brzy zmizí.

Zamířil kolem domu dozadu.

V půli cesty položil plátěnou tašku na zem, vypáčil dřevěná přístupová dvířka v betonové podezdívce pod domem a vsoukal se dovnitř. Pod podlahou se táhla změť elektrických drátů. Ze spisu vyplývalo, že Alexander, prokazatelný hypochondr, je navíc drž-

grešle. Před několika lety šoupl sousedovi pár babek, aby mu přidělal v ložnici zásuvku a zároveň napojil venkovní kompresor klimatizace na rozvodnou skříňku.

Nic z toho nebylo uděláno podle předpisů.

Smith našel rozvodnou skříňku, o které se spis zmiňoval, a odšrouboval kryt. Uvolnil drát s napětím 220 voltů, přerušil vedení a umlčel kompresor. Chvilku napjatě vyčkával a poslouchal, jestli se nějakou nepředvídatelnou shodou okolností nestane, že by na Alexandera plyn nezapůsobil. Všude vládl ničím nerušený noční klid.

Z jiné kapsičky u vesty vytáhl nůž a sloupl izolaci ze všech drátů vedoucích do skříňky. Ať už tu elektrikářskou práci dělal kdokoli, neopatřil dráty ochranným obalem, takže bude snadné připsat závadu právě tomu. Dával si pozor, aby to s odstraňováním izolace nepřehnal.

Schoval nůž.

Z další kapsy vyndal igelitový sáček. Uvnitř byla hmota podobná hlíně a keramický konektor. Připevnil konektor k šroubkům v rozvodné skříňce. Než znovu zapojil elektrický obvod, vecpal do skříňky těstovitou hmotu a obalil s ní obnažené dráty po celé délce. V současném stavu byla neškodná, ale až vzplane a udrží si po určitou dobu potřebnou teplotu, roztaví zbývající izolaci a sama se vypaří. Horko nezbytné k vyvolání toho procesu vznikne v konektoru. Sice několik minut potrvá, než se v něm dráty zahřejí na správnou teplotu, ale to nevadí.

Beztak potřeboval čas, aby zmizel z domu.

Znovu utáhl šroubky.

Kompresor se rozběhl.

Smith schválně nechal skříňku otevřenou a schoval si kryt do kapsy.

Prohlédl si své dílo. Všechno se zdálo v pořádku. Až hmota chytne plamenem, promění se v žhavý plyn a vyprodukuje vysoký žár podobně jako kouzelnické pomůcky pro ohnivou magii. Je to šikovná věcička; obvykle ji sice používají spíš jeho kolegové, kteří se specializují na nájemné žhářství, ne na vraždy, ale občas – třeba dneska večer – ty dva obory splynou.

Vyplazil se zpod domu, vrátil na místo dvířka a sebral plátěnou tašku. Zkontroloval, že na zemi nezůstala žádná stopa, která by prozradila, že tu někdo byl.

Vrátil se zpátky za roh k postrannímu oknu.

Mezerou ve špinavé žaluzii si pomocí tenké baterky posvítil do ložnice. Na stolku u Alexanderovy postele ležel popelník a doutník. Bezva. Kdyby se požár náhodou vyšetřoval kvůli možnému žhářství a nezabrala varianta „elektrický zkrat“, skončí to verdiktem „kouření v posteli“.

Vrátil se na ulici stejnou cestou, kterou přišel.

Na svítícím ciferníku jeho hodinek stálo 1:35.

Trávil venku spoustu nocí. Před pár lety si koupil Petersenova *Průvodce po hvězdách a planetách* a naučil se ledacos o noční obloze. Je fajn mít koníčky. Všiml si, že dneska večer na západě krásně září Jupiter.

Uteklo pět minut.

Zpod domu prokmitl zášleh, jak se hmota ve skříňce vznítila. Představoval si, jak se k tomu komplotu přidávají obnažené dráty a jak se oheň sytí elektrickým proudem. Dřevěná kostra domu byla stará hodně přes třicet let a požár se zespodu rychle šířil, jako když pod hromádkou suchého dříví chytí troud. Za chviličku stál celý dům v plamenech.

Zachary Alexander se ale nikdy nedozví, co se stalo.

Z uměle navozeného spánku ho nic nevytrhne a udusí se mnohem dřív, než plameny sežehnou jeho tělo na uhel.

28

Bavorsko

Malone naslouchal Isabel Oberhauserové.

„Vzali jsme se s manželem už dávno. Ale jak vidíte, on i jeho otec měli svá tajemství.“

„Byl váš manžel také nacista?“

Zavrtěla hlavou. „Jen si myslel že poválečné Německo už není stejné jako dřív. V tom mu dávám za pravdu.“

Zdálo se, že odpovídat na otázky vyhýbavě je charakteristický rodinný rys. Zpytavě si ho měřila a Malone si všiml, že jí v pravém oku slabě cuká. Dýchala drsně a přerývaně. Někde poblíž tikaly hodiny, jinak nic nerušilo hluboký klid.

„Herr Malone, obávám se, že moje dcera k vám nebyla upřímná.“

„To je dneska první výrok, se kterým souhlasím.“

„Od manželovy smrti spravuji rodinné jmění. Je to obrovský úkol. Náš rod je výlučným vlastníkem rozsáhlého majetku, ale žádní další Oberhauserové už bohužel nežijí. Moje tchyně byla beznadějně neschopná; vlastně je štěstí, že zemřela pár let po Hermannovi. Všichni ostatní blízcí příbuzní buď zahynuli ve válce, anebo zemřeli krátce po ní. Dokud žil můj manžel, stál v čele rodu on. Zůstal naživu jako poslední z Hermannových dětí. Hermann sám přišel kompletně o rozum v polovině padesátých let. Dneska se té chorobě říká Alzheimer, tehdy se považovala prostě jen za senilitu. Každý rod se musí vypořádat s následnictvím a nastává čas, aby se ho ujaly moje děti. Majetek Oberhauserů se nikdy nedělil, vždycky žil nějaký syn, jenže mému manželovi a mně se narodily jen dcery. Dvě silné osobnosti, každá jiná. Aby předvedly své schopnosti a abych je přiměla akceptovat realitu, podnikají toto pátrání.“

„Takže je to soutěž?“

Mírně svraštila obočí. „Kdepak. Hledají pravdu. Ačkoli jsem manžela upřímně milovala, byl stejně pošetilý jako jeho otec. Hermanna Hitler veřejně zavrhl a já se domnívám, že právě ta rána se

přičinila o tchánův duševní úpadek. A zrovna tak slabý byl i můj manžel. Dělalo mu potíže, kdykoli se měl rozhodnout. Moje dcery spolu bohužel celý život válčí. Nikdy se neměly rády. Příčinou té nevraživosti byl jejich otec. Dorothea využívala jeho slabých stránek, manipulovala jím. Christl se příčily a bouřila se proti němu. Oběma bylo teprve deset, když zemřel, ale rozdílný vztah k otci je nejlépe charakterizuje dodnes. Dorothea je praktická, střízlivá, stojí oběma nohama na zemi – hledá muže, který je spokojen sám se sebou. Christl je snílek s horoucím srdcem – hledá u druhých sílu. Teď se zabývají pátráním, které ani jedna z nich úplně nechápe…“

„Patrně díky vám.“

Přitakala. „Přiznávám, že si nad nimi ponechávám určitou kontrolu. Jenže v sázce je hodně. Doslova všechno.“

„Co všechno?“

„Naše rodina vlastní spoustu továren, ropnou rafinérii, několik bank a akcie po celém světě. Milióny eur.“

„Dnes kvůli těm vašim hrátkám zemřeli dva lidé.“

„Uvědomuji si to, ale Dorothea chtěla ten spis o *Blazekovi.* Patří k tomu, po čem se tolik pídí. Jenže asi usoudila, že přes vás cesta k úspěchu nevede, a vzdala se. Bála jsem se, že to tak dopadne. A tak jsem se postarala, aby si s vámi mohla promluvit Christl.“

„To vy jste poslala Christl na Zugspitzi?“

Přikývla. „Dohlížel na ni Ulrich.“

„Co když se na něčem takovém nechci podílet?“

V jejích vodnatých očích se mrzutě zablesklo. „Ale jděte, Herr Malone, přece se nebudeme navzájem bulíkovat. Já s vámi jednám na rovinu; smím vás požádat, abyste mi oplatil stejnou mincí? Chcete se dozvědět, co se před osmatřiceti lety stalo, úplně stejně jako já. Můj manžel a váš otec zemřeli společně. Mezi námi dvěma je rozdíl jedině v tom, že já věděla, že odplouvá do Antarktidy. Netušila jsem ale, že ho už nikdy neuvidím.“

Mozek se mu točil na plné obrátky. Ta žena má očividně spoustu bezprostředních informací.

„Hledal Pozorovatele,“ řekla. „Svaté.“

„Nechce se mi věřit, že opravdu existovali.“

„Einhard tomu věřil. Zmiňuje se o nich v odkazu, který držíte v ruce. Hermann tomu věřil. Dietz za tu víru položil život. Ve skutečnosti je různé kultury nazývaly různě. Aztékové používali jméno Opeřený had; byl to prý velký bílý muž s rudými vousy. Bible ho v knize Genesis nazývá Elohim, Sumerové Anunnaki. Ve starém Egyptě se mu říkalo Akhu, nověji pak Hor. Pozorovatele popisuje hinduismus i buddhismus. *Ja,* Herr Malone, v tomhle s Christl souhlasím – jsou skuteční. Ovlivnili dokonce i samotného Karla Velikého.“

Žvanila nesmysly. „Frau Oberhauserová, mluvíme o věcech, které se udály před tisíciletími…“

„Můj muž byl pevně přesvědčen, že Pozorovatelé existují dodnes.“

Malone si uvědomil, že v roce 1971 vypadal svět jinak. Neexistovala celosvětově působící média, navigační systémy GPS, geosynchronní družice ani internet. Bylo možné zůstávat vskrytu a nepozorován. Dnes už ne. „To je absurdní.“

„Tak proč Američané souhlasili, že vezmou Dietze s sebou?“

Viděl na ní, že si odpoví sama.

„Protože je hledali také. Po válce vypravili do Antarktidy mohutnou vojenskou misi nazvanou Highjump. Manžel se o ní mnohokrát zmiňoval. Jeli hledat to, co našel v roce 1938 Hermann. Dietz odjakživa věřil, že Američané během té operace něco objevili. Uběhla spousta let a potom, šest měsíců před tou plavbou do Antarktidy, sem vaši vojáci přijeli a vyhledali ho. Vykládali mu o operaci Highjump a byli zasvěceni do Hermannových výzkumů. Zřejmě po válce zkonfiskovali některé jeho knihy a studie.“

Maloneovi se vybavilo, co mu před chvílí řekla Christl. *Může to mít obrovský význam. Může to změnit celý náš svět.* Normálně by to všechno pokládal za pitomost, jenomže vláda Spojených států kvůli tomu vyslala na pátrací misi jednu ze svých nejmodernějších ponorek a potom lhala o jejím potopení.

„Dietz dal moudře přednost Američanům před Sověty. Ti sem taky přijeli a žádali ho o pomoc, ale on komunisty nenáviděl.“

„Máte ponětí, co to tam v té Antarktidě je?“

Zavrtěla hlavou. „Už dlouho nad tím přemýšlím. Znám Einhardův odkaz, vím o Svatých a o těch dvou knihách, které mají Dorothea a Christl. Chci se to dozvědět, a proto moje dcery tu záhadu řeší. Doufejme, že jim přitom dojde, že si mohou být navzájem užitečné."

„Anebo taky ne. Zdá se, že jedna druhou nenávidí."

Isabel sklopila oči k podlaze. „Neumím si představit, že by se nějaké sestry mohly nenávidět víc. Ale můj život se chýlí ke konci a chci mít jistotu, že rod přetrvá."

„A chcete se zbavit pochybností?"

Přitakala. „Přesně tak. Pochopte, Herr Malone, když člověk ví, co hledá, najde to."

„To říkala i Christl."

„Její otec to často opakoval taky a v tomhle se nemýlil."

„Proč jste do toho zatáhli mě?"

„Nejdřív to napadlo Dorotheu. Myslela si, že vaším prostřednictvím zjistí něco víc o té ponorce. Ale pak si to rozmyslela – mám dojem, že kvůli vaší síle. Asi ji pořádně vyděsila. Já se pro vás rozhodla, jelikož Christl může z vaší síly těžit. Navíc jste člověk, který jí dokáže umetat cestu."

Jako by mu na tom záleželo! Ale tušil, s čím Isabel vyrukuje dál.

„A když nám pomůžete, zbavíte se zároveň toho, co ve vás hlodá."

„Vždycky pracuji sám."

„Víme ledacos, o čem vy nemáte ani ponětí."

To nemohl popřít. „Ozvala se vám Dorothea? V opatství leží mrtvola."

„Vím to od Christl. Ulrich se o tělo postará, stejně jako o tohle tady. Zneklidňuje mě, že do toho strká nos ještě někdo další, ale věřím, že máte všechny předpoklady, abyste se s tou komplikací vypořádal."

Příval adrenalinu, který ho zaplavil nahoře, rychle vystřídala únava. „Ten vrah sem přijel zabít mě a Dorotheu. O Christl se nezmínil."

„Slyšela jsem ho. Od Christl víte o Einhardovi a Karlu Velikém. Dokument, který držíte v ruce, nepochybně představuje výzvu – popud k hledačské výpravě. Viděl jste knihu, kterou Einhard vlastno-

ručně sepsal. I tu druhou, z Karlovy hrobky, kterou měl obdržet jenom císař Svaté říše římské. To je skutečnost, Herr Malone. Představte si na okamžik, že by ona prvotní civilizace opravdu existovala. Pomyslete, jaký by to mělo dopad na historii lidstva.“

Nebyl s to rozeznat, jestli jím ta stařena manipuluje, snaží se na něj nalepit, anebo ho chce využít. Patrně všechno naráz. „Je mi to srdečně jedno, Frau Oberhauserová. Upřímně řečeno, mám dojem, že jste se všechny zbláznily. Chci prostě jen zjistit, kde, jak a proč zemřel můj otec.“ Odmlčel se a doufal, že nebude litovat toho, co se chystá říct. „Jestli získám odpověď díky tomu, že vám pomůžu, bohatě mi to jako motivace stačí.“

„Takže jste se rozhodl?“

„Ještě ne.“

„Pak dovolte, abych vám nabídla nocleh, a rozhodněte se zítra.“

Bolela ho kdejaká kost v těle a nechtělo se mu jet zpátky do Posthotelu, který vzhledem k počtu nezvaných návštěvníků za posledních pár hodin asi není nejbezpečnější místo, kde složit hlavu. Tady je aspoň Ulrich. Kupodivu ho to pomyšlení uklidňovalo.

„Fajn. Proti tomu nic nenamítám.“

29

Washington, D. C.
4:30

Ramsey si navlékl župan. Je čas začít nový den. Když se to tak vezme, může se z něj vyklubat nejvýznamnější den jeho života, první krok směrem k životnímu vrcholu.

Zdálo se mu o Millicent, Edwinu Davisovi a NR-1A. Sen mu předestřel podivnou míchanici rozčilujících výjevů, ale Ramsey nemínil fantazii dovolit, aby pokazila skutečnost. Došel už pořádně daleko – a za pár hodin vznese nárok na odměnu. Diana McCoyová má pravdu. Není jisté, že prezident sáhne zrovna po něm, aby nahradil Davida Sylviana. Ramsey věděl nejméně o dvou dalších kandidátech, které by Daniels stoprocentně nominoval radši – tedy za předpokladu, že by rozhodoval čistě jen Bílý dům. Zaplaťpánbůh je ve washingtonské politice svobodný výběr raritou.

Sešel do přízemí, a sotva vstoupil do pracovny, rozezvonil se mu mobil. Nosil ho u sebe pořád. Displej ukazoval zámořské číslo. Výborně. Po rozhovoru s Wilkersonem už čekal na zprávu, jestli se to zjevné škobrtnutí povedlo napravit.

„Ohledně té vánoční zásilky, kterou jste si objednal…," ozval se hlas. „Je nám líto, ale možná nedorazí v plánovanou dobu."

Potlačil novou vlnu vzteku. „Z jakého důvodu?"

„Mysleli jsme, že máme ve skladu po ruce zásobu, ale ukázalo se, že ne."

„Vaše zásobovací problémy mě nezajímají. Zálohu jsem poslal už před několika týdny a očekával jsem promptní doručení."

„Uvědomujeme si to a jsme připraveni zajistit, aby zásilka spolehlivě dorazila. Jen jsme vás chtěli informovat o mírném zpoždění."

„Jestli je potřeba uhradit expresní přepravu, připočtěte ji k nákladům. Nebude mi to vadit. Hlavně to dodejte."

„Momentálně sledujeme situaci a brzy snad budeme s to potvrdit dodání."

„To doufám," odsekl a zavěsil.

Rozrušilo ho to. Co se to v Německu děje? Je Wilkerson ještě naživu? A Malone? Dva tak nejisté faktory si dost dobře nemůže dovolit. Ale nic s tím nenadělá, musí se spolehnout na agenty v terénu. Zatím fungovali spolehlivě, tak jim to snad vydrží.

Rozsvítil pracovní lampu.

Jednou z věcí, kvůli nimž se pro tenhle městský dům rozhodl – kromě šikovné polohy, velikosti a příjemné atmosféry –, byl příruční trezor, který sem nechal majitel diskrétně zabudovat. Ke špičkové kvalitě měl daleko, ale bohatě stačil jako bezpečné místo pro spisy, které si Ramsey bával domů přes noc, a pro pár jeho soukromých šanonů.

Otevřel tajný dřevěný panel a namačkal digitální kód.

Uvnitř stálo v řadě šest složek.

Vytáhl první zleva.

Charlie Smith nebyl jenom vynikající zabiják; navíc taky shromažďoval informace s horlivostí veverky pořizující si zásobu oříšků na zimu. Zřejmě se vyžíval v odhalování tajemství, která se lidé pokoušejí úporně skrývat. Strávil sbíráním informací poslední dva roky. Některé se právě používaly, na jiné dojde v příštích dnech, podle potřeby.

Ramsey otevřel složku a znovu si prošel podrobnosti.

Je úžasné, jak se v soukromí člověk liší od svého veřejného obrazu. Fascinovalo ho, že se politikům daří udržet si fasádu. Musí to být dřina. Nutkavé potřeby a touhy je táhnou jedním směrem, kariéra a image je postrkují jinam.

Senátor Aatos Kane byl perfektním příkladem.

Bylo mu padesát šest let. Čtyřikrát za sebou ho zvolili do Kongresu za stát Michigan, byl ženatý, měl tři děti. Kariérní politik už od nějakých pětadvaceti, nejdřív ve státní správě, momentálně v Senátu. Daniels o něm uvažoval, když se loni uvolnil post viceprezidenta, jenže Kane odmítl; prý si důvěry Bílého domu váží, ale je přesvědčen, že prezidentovi lépe poslouží, když zůstane v Senátu. Michigan si oddechl. Podle několika nevládních organizací patřil Aatos Kane k nejvýkonnějším předkladatelům legislativy bránící zneužívání státních prostředků ve volebních kampaních. Těch dvaadvacet let na Kapitolu mu udělilo všechny potřebné lekce.

A která je nejdůležitější?

Politika se dělá doma.

Ramsey se usmál. Miloval lidi, se kterými se dá vyjednávat.

Ještě pořád mu zvonila v uších otázka Dorothey Lindauerové: *Je tam něco k nalezení?* Už léta si na výpravu do Antarktidy nevzpomněl.

Kolikrát se tehdy vypravili na pobřeží?

Čtyřikrát?

Kapitán lodi Zachary Alexander byl všetečka, ale Ramsey splnil rozkaz a udržel jejich poslání v tajnosti. Jedině rádiový přijímač, který si na palubu přinesl jeho tým, byl vyladěn na nouzový vysílač ponorky NR-1A. Monitorovací stanice na jižní polokouli nikdy žádný její signál nezachytily, což vydatně napomohlo úplnému utajení. Neobjevila se ani sebemenší stopa radiace. V těch dobách se stávalo, že led citlivou elektroniku mátl, a tak se vyskytla domněnka, že signály i radiaci snáz postřehnou blíž ke zdroji. *Holden* proto dva dny patroloval ve Weddellově moři, oblasti zuřivých větrů, zářivých purpurových mračen a přízračných aureol kolem matného slunce, a oni tři naslouchali a monitorovali vody.

Nic.

Potom vynesli vybavení na pobřeží.

„Co máte?“ zeptal se poručíka Herberta Rowlanda.

Rowland vypadal vzrušeně. „Signál – na dvě stě čtyřiceti stupních.“

Ramsey se zadíval přes bezživotný kontinent, pokrytý skoro dvoukilometrovým ledovým krunýřem. Dvaadvacet stupňů pod nulou, a to je skoro léto. Signál? Tady? Ani náhodou. Byli ve vnitrozemí, šest set metrů od místa, kde přistáli s člunem, a terén byl plochý a nedozírný jako moře; nedalo se nijak poznat, jestli je pod nimi voda, nebo pevnina. Vepředu napravo se nad třpytivou plání zubatily hory.

„Zřetelný signál na dvě stě čtyřiceti stupních,“ zopakoval Rowland.

„Sayersi,“ křikl Ramsey na třetího člena týmu.

Zbývající poručík byl padesát metrů před nimi, kontroloval, jestli v ledu nejsou praskliny. Bylo těžké uchovávat si dobrý postřeh. Bílý sníh, bílé nebe, dokonce i vzduch se bělal sraženým dechem, který

jim šel od úst. Tohle byla končina mumifikované prázdnoty, na kterou není lidské oko uzpůsobeno o nic lépe než na úplnou tmu.

„Je to ta zatracená ponorka,“ řekl Rowland, aniž přestal sledovat přijímač.

Ramsey dodnes cítil bezmezný chlad, který ho trýznil v té zemi beze stínů, kterou každou chvíli halil závoj lezavé šedozelené mlhy. Pronásledovalo je mizerné počasí, nízká oblačnost, husté mraky a neutuchající vítr. Od té doby každou tuhou zimu, kterou zakusil na severní polokouli, porovnával s mrazivostí všedního antarktického dne. Strávil tam čtyři dny – čtyři dny, na které nikdy nezapomene.

Nemáte ani představu, odpověděl Dorothee Lindauerové na její otázku.

Zíral do sejfu.

Vedle šanonů ležel deník.

Před třiceti osmi lety námořní předpisy vyžadovaly, aby ho vedli velitelé všech lodí plavících se na otevřeném moři.

Vzal knihu do ruky.

30

Atlanta
7:22

Stephanie vyburcovala Edwina Davise z tvrdého spánku. Trhl sebou a chvíli mu trvalo, než se zorientoval, kde je.

„Chrápete," řekla mu.

I přes zavřené dveře ho celou noc slyšela až na druhý konec chodby.

„Už jsem to o sobě slyšel. Stává se mi to, když jsem hodně unavený."

„Kdopak vám to povídal?"

Protřel si oči. Ležel na posteli úplně oblečený, s mobilem vedle sebe. Vrátili se do Atlanty krátce před půlnocí, posledním letem z Jacksonville. Davis chtěl jít do hotelu, ale Stephanie trvala na tom, aby přespal v jejím pokoji pro hosty.

„Nejsem mnich," vyhnul se odpovědi na otázku.

O jeho soukromém životě toho moc nevěděla, jenom to, že není ženatý. Ale byl někdy? Má děti? Teď nebyla na vyptávání vhodná chvíle. „Potřebujete oholit."

Zamnul si bradu. „Je od vás ohromně milé, že mi to připomínáte."

Vykročila ke dveřím. „V koupelně na chodbě jsou ručníky a holicí strojky – bohužel jen dámské."

Sama už se osprchovala a oblékla, takže byla připravená na všechno, co den přinese.

„Rozkaz, madam," zvedl se z postele. „Udržujete na palubě tuhou disciplínu."

Nechala ho, odešla do kuchyně a zapnula televizi. Málokdy snídala něco víc než muffin nebo trochu vloček; kávu nesnášela, z teplých nápojů většinou dávala přednost zelenému čaji. Musí zkontrolovat, jak to vypadá v práci. Nemít skoro žádné zaměstnance je sice šikovné z bezpečnostního hlediska, ale s přidělováním práce bývá zatracená potíž.

„… bude jistě zajímavé,“ říkala právě reportérka CNN. „Prezident Daniels nedávno vyjádřil se Sborem náčelníků štábů značnou nespokojenost. Ve svém projevu přede dvěma týdny naznačil pochyby, zda je takového článku velení vůbec zapotřebí.“

Na obrazovce se objevil Daniels stojící na modrém stupínku.

„Ničemu nevelí,“ prohlašoval svým charakteristickým barytonem. „Jsou to poradci. Politici. Politiku uplatňují, ale netvoří. Nerad bych, abyste mi špatně rozuměli: Já si těch mužů velice vážím, ale jsem v rozpacích nad institucí jako takovou. Schopnosti důstojníků, kteří jsou momentálně členy Sboru náčelníků štábů, by se daly mnohem lépe využít v jiných funkcích.“

Znovu střih na reportérku, energickou brunetku: „Vzniká tedy otázka, zda a kým prezident obsadí post, jenž se tak nešťastně uprázdnil smrtí admirála Davida Sylviana.“

Davis vešel do kuchyně a pověsil se očima na televizi.

Postřehla jeho zájem. „Copak?“

Mlčky stál jako uhranutý, se zamračeným výrazem. Konečně odpověděl: „Sylvian zastupuje ve Sboru náčelníků vojenské námořnictvo.“

Pořád nechápala. O motocyklové nehodě a Sylvianově zranění už četla. „Je to tragédie, že zemřel, Edwine, ale proč je to tak důležité?“

Sáhl do kapsy a vyndal mobil. Zmáčkl pár tlačítek a řekl do telefonu: „Potřebuju vědět, na co zemřel admirál Sylvian – přesnou příčinu úmrtí, a to rychle.“

Ukončil hovor.

„Tak vysvětlíte mi to konečně?“ naléhala Stephanie.

„Souvisí to s Langfordem Ramseym, Stephanie. Zhruba před šesti měsíci dostal prezident dopis od jedné vdovy po námořním poručíkovi…“

Telefon zapípal. Davis se podíval na displej a přijal hovor. Chvilku poslouchal a zmáčkl ukončovací tlačítko.

„Ten poručík pracoval v hlavní účtárně námořnictva. Všiml si jistých nesrovnalostí. Několik miliónů dolarů se přesouvalo z banky do banky a nakonec prostě zmizely. Všechny ty účty patřily námořní rozvědce, kanceláři náčelníka.“

„Zpravodajská práce se bez černých fondů neobejde," namítla Stephanie. „Mám několik tajných kont, která používám pro platby bokem, vyplácení najatých lidí a podobně."

„Ten poručík zemřel dva dny před schůzkou, na které měl podat hlášení nadřízeným. Jeho vdova věděla, co zjistil, a nikomu v armádě nedůvěřovala. Obrátila se s osobní prosbou na prezidenta a její dopis doputoval ke mně."

„A jakmile jste uviděl, že jde o velení námořní rozvědky, váš radar vyhlásil pohotovost. Tak copak jste zjistil, když jste ta konta prozkoumal?"

„Nejsou k nalezení."

Podobná zklamání zažila také. Některé banky v různých koutech světa jsou utajováním kont proslulé, samozřejmě pokud za to vlastník patřičně zaplatí. „Co vás teď tak zneklidnilo?"

„Ten poručík zemřel doma, u televize. Jeho žena si odskočila nakoupit zeleninu, a když se vrátila, našla ho mrtvého."

„To se stává, Edwine."

„Prudce mu klesl krevní tlak. Léčil se na srdeční šelest; máte pravdu, takové věci se stávají. Při pitvě se nenašlo nic podezřelého, takže vzhledem k jeho anamnéze se zdála příčina smrti nasnadě."

Vyčkávala.

„Právě jsem se dozvěděl, že admirál David Sylvian taky zemřel na nízký tlak."

Z jeho výrazu vyčetla znechucení, hněv a frustraci.

„Připadá vám to jako příliš velká náhoda?" zeptala se.

Přikývl. „Oba víme, že těmi účty, kterými se poručík zabýval, disponuje Ramsey. A teď se zničehonic uvolnilo místo ve Sboru náčelníků štábů."

„Přeháníte, Edwine."

„Myslíte?" utrousil jízlivě. „Z úřadu mi zrovna chtěli volat. Než jsem včera v noci usnul, poslal jsem do Jacksonville dva agenty tajné služby. Pověřil jsem je, aby hlídali Zacharyho Alexandera. Před hodinou se vrátili. Včera v noci jeho dům vyhořel do základů; on zůstal uvnitř."

Stephanií to otřáslo.

„Všechno ukazuje na zkrat v elektrickém vedení pod budovou."

V duchu se rozhodla, že s Edwinem Davisem jakživa nebude hrát poker. Přijal obě novinky, aniž hnul brvou. „Musíme najít ty dva další poručíky, kteří byli s Ramseym v Antarktidě," řekla.

„Nick Sayers je mrtvý. Už roky. Herbert Rowland ještě žije. Bydlí poblíž města Charlotte. To jsem si taky nechal včera v noci zjistit."

Dělá na tom tajná služba? A zaměstnanci Bílého domu? „Jste pěkný prevít, Edwine. Nejdete za tím jen vy sám. Plníte zadání."

Zamžikal. „Všechno záleží na výsledku. Jestli to dobře dopadne, budu v pohodě. Jestli ne, smete mě to."

„Vy kvůli tomu riskujete kariéru?"

„Dlužím to Millicent."

„Jak jsem se v tom všem ocitla já?"

„Už jsem vám přece řekl, že mě James Bond odmítl. Ale upozornil mě, že pokud jde o sólo akce, nikdo se vám nevyrovná."

Tím zdůvodněním ji nijak neuklidnil. Ale co, beztak už překročila Rubikon.

„Jedeme do Charlotte."

31

Cáchy, Německo
11:00

Vjeli na předměstí Cách a Malone ucítil, jak vlak zpomaluje. Když se teď obavy z minulé noci smrskly do přiměřenějších proporcí, divil se sám sobě, co tu dělá. Vedle něj seděla Christl Falková, ale během tříhodinové jízdy z Garmische spolu prohodili sotva pár slov.

Když se na Reichshoffenu vzbudil, už na něj čekaly jeho šaty a toaletní potřeby z Posthotelu. Z přiloženého vzkazu se dozvěděl, že je včera v noci vyzvedl Ulrich Henn. Vyspal se v lůžkovinách vonících po jeteli, osprchoval se, oholil a vzal si čisté oblečení. Z Dánska si samozřejmě přivezl jen pár kousků prádla a košil – počítal, že bude pryč nanejvýš den dva. Teď si tím přestával být jistý.

Isabel, matriarcha rodu Oberhauserů, na něj čekala dole. Oznámil jí, že se rozhodl, že jim pomůže. Copak měl na vybranou? Chtěl se dozvědět co nejvíc o otci a chtěl zjistit, kdo se ho snaží zabít. Kdyby odkráčel středem, nijak by si nepomohl. Stará paní to řekla jasně: *Vědí ledacos, o čem on nemá ponětí.*

„Před dvanácti sty lety," ozvala se znenadání Christl, „tady bylo centrum sekulárního světa. Hlavní město nově ustavené Říše severu. Té, které se o dvě stě let později začalo říkat Svatá říše římská."

Ušklíbl se. „Nebyla svatá, nebyla římská a nebyla to říše."

Přikývla. „Pravda. Ale Karel Veliký byl velmi pokrokový. Byl to nesmírně energický muž – zakládal univerzity, formuloval právní zásady, které časem přešly do zvykového práva, vytvořil systém vlády a začal s nacionalismem, který vyústil ve zrod Evropy. Studovala jsem ho léta. Zdá se, že vždycky činil správná rozhodnutí, vládl čtyřicet sedm let a dožil se čtyřiasedmdesáti v dobách, kdy králové horko těžko vydrželi u moci pět let a umírali ve třiceti."

„A podle vás se mu to povedlo díky cizí pomoci?"

„Jedl a pil s mírou – přestože tehdy obžerství a pijáctví neznalo mezí. Denně jezdil na koni, lovil a plaval. Jedním z důvodů, proč si

vybral za hlavní město Cáchy, byly horké prameny, které přímo zbožňoval.“

„Takže Svatí ho poučili o dietě, hygieně a tělesném cvičení?“

Neunikl jí jeho sarkastický tón.

„Byl především válečník,“ ohradila se. „Celá jeho vláda se nesla ve znamení výbojů. Ale přistupoval k válce disciplinovaně. Plánoval tažení přinejmenším rok předem, studoval protivníka. A bitvy *řídil*, místo aby se jich účastnil.“

„Taky byl pořádně brutální. U Verdenu nařídil setnout čtyři a půl tisíce zajatých Sasů.“

„To se neví jistě,“ namítla. „Nikdy se nenašel jediný archeologický důkaz toho údajného masakru a původní zdroj vyprávění mohl omylem použít slovo *decollabat*, setnout, zatímco mínil *delocabat*, poslat do vyhnanství.“

„Musí se vám nechat, že historii znáte. Latinu taky.“

„Když myslíte… Karlovým kronikářem byl Einhard. Všechny ty postřehy zaznamenal on.“

„Za předpokladu, že ty spisy jsou autentické.“

Vlak už se sotva ploužil.

Maloneovi ještě pořád vrtal hlavou včerejšek a to, co leží pod Reichshoffenem. „Smýšlí vaše sestra o nacistech a o tom, co provedli vašemu dědečkovi, stejně jako vy?“

„Dorotheu to vůbec nezajímá. Rod ani historii nebere vážně.“

„A co ano?“

„Sebe samu.“

„Žasnu, že se dvojčata mohou tak nenávidět.“

„Nikde není psáno, že k sobě musíme lnout. Odmalička je mi jasné, co je Dorothea zač.“

Chtěl tu jejich odlišnost prozkoumat. „Zdá se, že matka má radši vás.“

„Ani bych neřekla.“

„Poslala vás za mnou.“

„To je fakt. Ale předtím pomáhala Dorothee.“

Vlak zastavil.

„Jak to?“

„To ona jí dala tu knihu z Karlovy hrobky.“

Dorothea dokončila zběžnou prohlídku krabic, které Wilkerson vyzvedl ve Füssenu. Knihkupec se blýskl. Hodně dokumentů Ahnenerbe zabavili po válce Spojenci, a tak žasla, že se jich ještě tolik našlo. Ale přes všechno čtení, kterým strávila několik posledních hodin, pro ni Ahnenerbe zůstávala velkou neznámou. Historikové začali tu organizaci studovat teprve v posledních letech a nepočetné knihy, které o ní vyšly, pojednávaly hlavně o jejích selháních.

Tyhle krabice však vypovídaly o úspěších.

Ahnenerbe poslala expedici do Švédska pro kamenné rytiny a na Střední východ, aby tam studovala vnitřní mocenské zápasy v Římské říši, které tam podle Ahnenerbe mezi sebou sváděly nordické a semitské národy. Tu druhou osobně financoval Göring. V Damašku Syřané uvítali badatele jako spojence v boji se vzmáhající se židovskou populací. V Iránu navštívili perské zříceniny a Babylón a zajímali se o jejich případnou souvislost s Árijci. Ve Finsku studovali starodávné pohanské náboženské zpěvy. V Bavorsku získali jeskynní malby a nálezy dochované po kromaňoncích, o jejichž árijském původu Ahnenerbe ani v nejmenším nepochybovala. Další jeskynní malby prostudovali ve Francii, kde – jak poznamenal jeden komentátor – „Himmler a tolik dalších nacistů snilo o mystickém spojení s předky“.

Nejvíce ji však fascinovala Asie.

Ahnenerbe věřila, že Árijci kdysi dobyli většinu Číny a Japonska a že Buddha byl jejich potomkem. Díky velké expedici do Tibetu získala tisíce fotografií, výsledky měření hlav a těl obyvatel, nespočet exotických zvířecích a rostlinných druhů, a doufala, že s jejich pomocí prokáže příbuznost. Měla v úmyslu uskutečnit cesty do Bolívie, Iránu, na Ukrajinu, Island a Kanárské ostrovy, ale k nim už nedošlo, přestože pro každou existoval detailní, velmi promyšlený plán.

Ze záznamů rovněž vyplývalo, jak se s postupem války rozšiřovala i role Ahnenerbe. Poté co Himmler nařídil arizaci dobytého Krymu, dostala Ahnenerbe za úkol vysazovat tam lesy německého typu a kultivovat nové plodiny pro Říši. Zároveň dohlížela na přesídlování etnických Němců do této oblasti a na deportace tisíců Ukrajinců.

Jenže jak rostla, potřebovala čím dál víc peněz.

Vznikla tedy nadace, aby pro ni shromažďovala finanční příspěvky.

Ke stálým dárcům patřily Deutsche Bank, BMW a Daimler-Benz – svědčily o tom opakované oficiální dopisy s poděkováním. Když se Himmler dozvěděl, že si jistý německý mechanik nechal patentovat odrazky na bicykly, zareagoval pohotově jako vždycky: Přiměl ho k založení společného podniku a pak se postaral o přijetí zákona, že odrazky musejí být na všech pedálech. Vydělával tím pro Ahnenerbe desetitisíce říšských marek ročně.

Kolik úsilí se promrhalo na bohapusté výmysly…

Ale při všem tom pošetilém hledání ztracených Árijců a politováníhodné spoluúčasti na organizovaném zabíjení zakopl Dorothein dědeček o poklad.

Dorothea zírala na starou knihu ležící na stole.

Je skutečně z hrobky Karla Velikého?

Nezmiňoval se o ní žádný z dokumentů, které četla, přestože se podle matčina vyprávění našla v archivech Výmarské republiky spolu se vzkazem, který napsal jakýsi neznámý písař a v němž se stvrzovalo, že ji 19. května roku 1000 vyzvedl z cášské hrobky císař Ota III. Že se ta kniha dochovala až do jednadvacátého století, je hotový zázrak. Co v ní stojí? Proč je tak důležitá?

Malone vyšel společně s Christl z nádraží. Vlhký studený vzduch mu připomněl zimy v Nové Anglii. Podél chodníku stály taxíky. Na nádraží a ven ustavičně proudili lidé.

„Matka chce, aby se to povedlo mně," řekla Christl.

Nevěděl, jestli přesvědčuje jeho, anebo sama sebe. „Matka s vámi oběma manipuluje."

Podívala se na něj. „Pane Malone…"

„Jmenuju se Cotton."

Zdálo se, že Christl potlačuje nevoli. „Už jste mě upomínal včera večer. Jak jste k tomu divnému jménu přišel?"

„Povyprávím vám o tom jindy. Chtěla jste mi vynadat, tak jsem vás trošku vyvedl z konceptu."

Uvolnila se a usmála. „S vámi je to těžké."

„Podle toho, co říkala vaše matka, si to Dorothea myslí taky. Ale rozhodl jsem se, že to budu brát jako kompliment.“ Zamnul si ruce v rukavicích a rozhlédl se kolem dokola. „Musíme si udělat zastávku. Hodilo by se mi dlouhé spodní prádlo. Tohle není suché bavorské ovzduší. A co vy? Není vám zima?“

„Já v takovém počasí vyrůstala.“

„Já ne. V Georgii, kde jsem se narodil a dospíval, je devět měsíců v roce parno.“ Dál zkoumal okolí se zdánlivě nezúčastněným výrazem, ale potlačoval neklid. „Taky potřebuju něco na převlečení. Nevzal jsem si dost věcí na dlouhý výlet.“

„Nedaleko dómu je obchodní centrum.“

„Doufám, že mi časem vysvětlíte, jak je to s vaší matkou a proč jsme sem vlastně jeli.“

Christl mávnutím přivolala taxík.

„*Ja,*“ přitakala. „Vysvětlím.“

Když odjížděli z nádraží, Malone vykoukl zadním okénkem. Tentýž muž, kterého si předtím všiml na nádraží v Garmischi – vysoký, s ostře řezanými rysy a protáhlým obličejem zbrázděným vráskami – si právě zastavoval taxi.

Neměl žádná zavazadla a zdálo se, že se zajímá jen o jedno.

Jak se jim pověsit na paty.

Dorothea ve snaze získat dokumenty Ahnenerbe hazardovala. Podstoupila riziko i tím, že navázala kontakt s Cottonem Malonem, a měla dojem, že jí to žádný valný užitek nepřineslo. Přesto pochybovala, jestli je tahle cesta k úspěchu rozumnější. Jedno se zdálo jisté – vystavit rodinu dalšímu výsměchu nepřipadá v úvahu. Na Reichshoffen tu a tam zavolal nějaký badatel nebo historik a chtěl si prohlédnout dědečkovy materiály nebo si popovídat s členy rodiny o Ahnenerbe. Vždycky ho odmítli a věděli proč.

Minulost má zůstat minulostí.

Zírala na postel a spícího Sterlinga Wilkersona.

Včera v noci odjeli na sever a pronajali si pokoj v Mnichově. Nejpozději během dneška se matka dozví o zničení statku. Určitě se už našla i mrtvola v opatství. Mniši nebo Henn se jí zbaví. Spíš asi Ulrich.

Uvědomovala si, že když jí matka pomohla tím, že jí darovala knihu z Karlovy hrobky, určitě dala něco podobného i Christl. Právě matka trvala na tom, ať si promluví s Cottonem Malonem – proto s Wilkersonem využili té ženy a vlákali Malonea do opatství. Matka Wilkersonem opovrhovala. Mluvila o něm jako o „dalším slabochovi“. *A my, dítě, nemáme na slabost čas.* Jenže matce táhlo na osmdesátku, kdežto Dorothea byla ještě pořád v nejlepších letech. Hezkých dobrodruhů, jako je Wilkerson, se dá využít lecjak.

Jako včera v noci.

Popošla k posteli a probudila ho.

Otevřel oči a usmál se.

„Je skoro poledne,“ poznamenala.

„Byl jsem unavený.“

„Musíme odjet.“

Všiml si obsahu krabic roztahaného po podlaze. „Kam pojedeme?“

„Opatřit si náskok před Christl – aspoň doufám.“

32

Washington, D. C.
8:10

Ramsey cítil nový příliv energie. Prohlédl si webstránky novin z floridského Jacksonville a s radostí na nich objevil zprávu o osudném požáru v domě Zacharyho Alexandera, námořního důstojníka na odpočinku. Neuváděly nic neobvyklého a předběžné vyšetřování přičítalo požár zkratu ve vadném elektrickém vedení. Charliemu Smithovi se očividně povedly dva mistrovské kousky za den. Ramsey doufal, že i dnešek bude stejně produktivní.

Ráno bylo svěží a slunečné. Kráčel po promenádě kolem Smithsonian Institute, nad ním trůnil na návrší oslnivě bílý Kapitol. Mrazivé zimní dny měl hrozně rád. Do Vánoc chybělo jen třináct dní a Kongres nezasedal, vládní mašinérie se zpomalila, všechno čekalo na nový rok a začátek dalšího legislativního období.

Média měla okurkovou sezónu, čímž se zřejmě vysvětlovalo, proč dopřávají tolik prostoru smrti admirála Sylviana. Danielsova nedávná kritika Sboru náčelníků dodala té události patřičný rámec. Ramsey bral prezidentův odsudek s pobaveným nadhledem, protože věděl, že v Kongresu nikoho ani nenapadne překotně usilovat o změnu velení. Pravda, Sbor náčelníků prakticky ničemu nevelel, ale měl autoritu a právě to asi Bílý dům dráždilo víc než cokoli jiného. Zvlášť Danielse, jehož bezmoc rostla s blížícím se koncem volebního období i jeho politické kariéry.

Před sebou zahlédl nevysokého muže jako ze škatulky, v dobře padnoucím vlněném plášti. Měl bledý andílkovský obličej celý zrudlý mrazem, ulízané vlasy a byl hladce oholený. Podupával nohama ve snaze se zahřát. Ramsey se podíval na hodinky a odhadl, že zmocněnec tady čeká už nejmíň čtvrt hodiny.

Došel k němu.

„Máte ponětí, jak strašně mrzne, admirále?“

„Jsou dva pod nulou.“

„To jste nemohl přijít včas?“

„Kdyby to bylo potřeba, přišel bych.“

„Nemám náladu přetlačovat se funkcemi. Vlastně vůbec nemám náladu.“

Zvláštní, jakou odvahu dodává člověku postavení vedoucího kanceláře senátora Spojených států. Ramseyho by zajímalo, jestli Aatos Kane tomuhle svému poskokovi řekl, ať se chová drze, anebo jestli improvizuje sám od sebe.

„Jsem tu, protože senátor povídal, že mu něco chcete.“

„Ještě pořád chce být prezidentem?“ Prostřednictvím tohohle emisara se odehrály i všechny jeho předchozí kontakty s Kanem.

„Ano. A taky bude.“

„Promlouvá z vás sebedůvěra zaměstnance, který se pověsil šéfovi na šos.“

„Na každého žraloka se přisaje nějaký ten štítovec.“

Ramsey se usmál. „To je fakt.“

„Co tedy chcete, admirále?“

Povýšenost toho mládenečka mu šla na nervy. Je načase odkázat ho do patřičných mezí. „Chci, abyste držel klapačku a poslouchal.“

Zaregistroval, že ho mladík odhaduje zkušeným pohledem politického profesionála.

„Když měl Kane potíže, požádal mě o pomoc a já mu ji poskytl. Bez řečí.“

Kolem procházeli tři lidé, a tak Ramsey umlkl, dokud nepřešli.

„Měl bych dodat,“ pokračoval, „že jsem přitom porušil spoustu zákonů, i když na těch vám nejspíš nesejde o nic víc než na loňském sněhu.“

Jeho posluchači se nedostávalo věku, moudrosti ani bohatství, ale byl ctižádostivý a chápal hodnotu politické úsluhy.

„Senátor si uvědomuje, co jste pro něj udělal, admirále. Ale jak víte, nebyli jsme plně obeznámeni s tím, co zamýšlíte,“ řekl.

„Těžit z mé pomoci jste neodmítli.“

„To je fakt. Co tedy chcete tentokrát?“

„Chci, aby Kane požádal prezidenta, ať mě jmenuje do Sboru náčelníků štábů. Na uprázdněné místo po Sylvianovi.“

„Nezdá se vám, že prezident může senátora odmítnout?“

„Nemůže, aniž by to mělo vážné důsledky.“

Mladíkovým podrážděným výrazem prokmitl výsměch. „Nepřipadá v úvahu.“

Slyší dobře?

„Senátor předpokládal, že budete chtít zrovna tohle. Volal jste, ještě než Sylvianovo tělo stačilo vychladnout.“ Mladík zaváhal. „Přimělo nás to k zamyšlení.“

V jeho pronikavých očích probleskovala nedůvěra.

„Sám jste přece konstatoval, že jste nám jednou poskytl službu. Je to uzavřená záležitost.“

Ramsey se nehodlal jen tak vzdát a zeptal se: „Jak jste myslel to svoje ‚nepřipadá v úvahu?‘“

„Jste příliš kontroverzní. Hotová rozbuška. Hodně lidí v námořnictvu vás buď nesnáší, nebo vám nedůvěřuje. Prosazovat vás by nebylo jen tak. A jak už jsem se zmínil, chceme usilovat o Bílý dům, zahájíme kampaň začátkem příštího roku.“

Ramsey si uvědomil, že právě začíná typický washingtonský taneček, ve kterém političtí matadoři Kaneova typu vynikají. Informace o Kaneově útoku na Bílý dům zněla hodnověrně. Byl hlavním uchazečem své strany a v podstatě neměl konkurenci. Jak Ramsey věděl, v tichosti si shromažďoval příspěvky na kampaň a už posháněl milióny. Kane byl pohledný a charismatický, cítil se dobře před davy i před kamerou. Nebyl zarytý konzervativec ani liberál, ale představoval onu směsici obého, kterou tisk s oblibou označuje za zlatou střední cestu. Už třicet let žil v manželství s toutéž ženou a nikdy se o něj neotřel ani stín skandálu. Skoro by se dalo říci, že je skrznaskrz dokonalý. Až na tu službičku, kterou kdysi potřeboval.

„Umíte pěkně poděkovat přátelům,“ vyčetl Ramsey emisarovi.

„Kdo říká, že jste náš přítel?“

Ramsey se zamračil, ale rychle to zamaskoval. Měl s tím počítat – s arogancí, nejběžnější chorobou postihující politiky, kteří jsou dlouho u moci. „Jistě, máte pravdu. Bylo to ode mě příliš domýšlivé.“

Z mužovy tváře zmizela lhostejnost. „Vyjasněme si situaci, admirále. Senátor Kane vám děkuje za to, co jste pro něj udělal. Dal by sice přednost jinému způsobu, nicméně i tak to oceňuje. Ale už se vám odměnil, když zablokoval snahu námořnictva přeložit vás. A

nejen jednou – hned dvakrát. Svedli jsme kvůli tomu hotovou bitvu. Žádal jste nás o to a my jsme vám vyhověli. Aatos Kane není váš majetek. Už ne. To, co chcete, je vyloučeno. Za necelých šedesát dní se senátor stane oficiálním uchazečem o Bílý dům. Vy jste admirál před důchodem. Odejděte do něj. Užijte si zaslouženého odpočinku."

Ramsey spolkl námitky a jen kývl, že rozumí.

„A ještě něco. Senátorovi se nezamlouval váš ranní telefonát, ve kterém jste naléhal na schůzku. Mám vám vyřídit, že vztah mezi vámi dvěma skončil. Už žádné návštěvy, žádné telefony. A teď už musím jít."

„Ovšem. Nedejbože abych vás zdržel."

„Podívejte, admirále, chápu, že jste naštvaný. Na vašem místě bych byl taky. Ale do Sboru náčelníků neprorazíte. Odejděte do výslužby. Staňte se analytikem Fox TV a vykládejte světu, co jsme za bandu idiotů. Užívejte si života."

Ramsey neřekl ani slovo a prostě se jen díval, jak ten nadutec pochoduje pryč, nepochybně pyšný na svoje hvězdné vystoupení a celý žhavý vylíčit, jak uzemnil šéfa námořní rozvědky.

Došel k prázdné lavičce a posadil se.

Mezerami mezi laťkami se mu pod kabát plížila zima.

Senátor Aatos Kane netuší, která bije. Ani vedoucí jeho kanceláře.

Ale brzy to oba zjistí.

33

Mnichov, Německo
13:00

Wilkerson spal dobře, spokojen s tím, jak si poradil na statku a poté i s Dorotheou. Mít přístup k penězům, míň povinností a krásnou ženu, to je solidní náhražka za admirálskou hodnost.

Samozřejmě za předpokladu, že zůstane naživu.

Když se připravoval na svůj úkol, důkladně probádal rodinnou historii Oberhauserových. Měli jmění v řádu miliónů, a nebyly to peníze staré, nýbrž přímo prastaré – přečkaly staletí politických zvratů. Že jsou oportunisté? No ovšem. Jejich rodinný znak mluvil za všechno. Pes s krysou v mordě, uvnitř čehosi připomínajícího kotel s korunou na horním okraji. Naprosto nesourodá směsice, stejně jako sama rodina. Ale jak jinak by přežili?

Čas si však vybral svou daň.

Z Oberhauserových už zbývala jen Dorothea a její sestra.

Obě byly krásné a bystré. Oběma táhlo na padesátku. Vypadaly jedna jako druhá, přestože se úporně snažily odlišit. Dorothea vystudovala ekonomii a společně s matkou aktivně spravovala rodinný majetek. Vdala se těsně po dvacítce a narodil se jí syn, ale před pěti lety, krátce po svých dvacátých narozeninách, se zabil při autonehodě. Všichni se shodovali, že to Dorotheu změnilo. Zatvrdila se. Střídala hlubokou sklíčenost a nepředvídatelné změny nálad. Že dokáže zastřelit člověka brokovnicí jako včera v noci a pak se divoce a nevázaně pomilovat, dobře ilustrovalo rozpolcenost její povahy.

Christl se nikdy nezajímala o ekonomické záležitosti, manželství ani děti. Wilkerson se s ní setkal jen jednou, na společenské události, které se zúčastnila i Dorothea s manželem a kde s nimi poprvé navázal kontakt. Christl byla nenáročná. Stejně jako její otec a dědeček se dala na akademickou dráhu, zabývala se výstředními výzkumy a hloubala nad nezměrným potenciálem legend a mýtů. Přečetl si obě její disertace a zjistil, že v nich zvláštně propojila bájné starověké civilizace – například Atlantidu s rozvojem různých kultur. Samé

nesmysly, jenže mužské členy Oberhauserova rodu takové věci fascinovaly a Christl jejich zvídavost patrně zdědila. Už nebyla ve věku, kdy by mohla mít dítě, a tak Wilkerson přemítal, jak to s oberhauserovským majetkem dopadne po smrti Isabel. Všechno zdědí dvě ženy, které se navzájem nesnášejí – a ani jedna nemůže porodit legitimního dědice.

Fascinující scénář s nekonečnými možnostmi.

Procházel se venku na mrazu poblíž jejich hotelu, který by svou velkolepostí uspokojil nároky kteréhokoli krále. Dorothea včera v noci zatelefonovala z auta správci, promluvila si s ním, a když dorazili, už na ně čekalo apartmá.

Slunný Marienplatz, po kterém se potuloval, byl plný turistů. Náměstí obestíral zvláštní klid, do něhož zaznívaly jen dusot podrážek a tlumený hovor. Nacházely se tu obchodní domy, kavárny, hlavní tržiště, královský palác i chrámy. Jedné straně náměstí dominovala mohutná radnice s malovanou fasádou ztmavlou staletími. Wilkerson minul muzea a zamířil k pekařství, ve kterém vládl čilý ruch. Měl hlad a dostal chuť na nějaké čokoládové pečivo.

Na náměstí byly roztroušeny stánky nazdobené voňavými větvemi borovic; patřily k vánočním trhům, které se táhly po rušné hlavní třídě starého města do nedohledna. Doslechl se, že se sem každoročně na svátky sjíždějí milióny lidí, ale pochyboval, že oni dva s Dorotheou budou mít na oslavu čas. Dorothea plní svůj úkol a on jakbysmet, což mu připomnělo práci. Musí se ohlásit do Berlína a oznámit, že tady ze služebních důvodů zůstane. Vylovil svůj mobil a zavolal do úřadu.

„Kapitáne Wilkersone," řekl nižší důstojník, který zvedl sluchátko, „mám rozkaz okamžitě přepojit jakýkoli váš hovor přímo na komandéra Bishopa."

Než se Wilkerson stačil zeptat proč, ozval se na lince hlas jeho zástupce. „Musím vás požádat, abyste mi sdělil, kde jste, kapitáne."

Ve Wilkersonovi se rozblikaly poplašné kontrolky. Brian Bishop ho nikdy neoslovoval „kapitáne", pokud neposlouchal někdo cizí.

„Co se děje?"

„Pane, tento hovor je nahráván. Byl jste postaven mimo službu a prohlášen za bezpečnostní riziko třetího stupně. Máme rozkaz najít vás a zadržet.“

Silou vůle se ovládl. „Kdo ten rozkaz vydal?“

„Kancelář náčelníka rozvědky. Vydal ho kapitán Hovey a podepsal admirál Ramsey.“

Wilkerson Bishopa osobně doporučil k povýšení jakožto přičinlivého důstojníka, který bez vyptávání poslušně splní jakýkoli rozkaz. Tehdy se mu to jevilo jako ohromné plus, dnes právě naopak.

„Vyhlásili jste po mně pátrání?“ zeptal se. Vtom ho jako blesk zasáhlo pochopení a přerušil hovor, aniž počkal na odpověď.

Zůstal na přístroj zírat. Tyhle telefony se dodávaly s vestavěným GPS lokátorem, aby se v případě nouze daly vystopovat. Sakra! Tak takhle ho včera v noci našli. Vůbec mu to nemyslelo. Pochopitelně, než na něj zaútočili, neměl tušení, že se stal cílem. A potom byl v šoku a Ramsey – ten hajzl – ho ukolébal a vykoupil si tím čas, aby na něj nasadil další tým.

Jeho otec měl pravdu. Žádnému barevnému se nedá věřit.

Město o tři sta deseti čtverečních kilometrech a s milióny obyvatel se najednou změnilo z útočiště ve vězení. Wilkerson se rozhlédl po lidech kolem. Zachumláni v teplých kabátech se hemžili sem a tam.

Na pečivo ho rázem přešla chuť.

Ramsey opustil National Mall a odjel do centra Washingtonu, k Dupont Circle. Obvykle nasazoval na mimořádné úkoly Charlieho Smithe, ale to teď nepřipadalo v úvahu. Naštěstí si udržoval seznam tajných agentů použitelných pro nejrůznější účely. Těšil se pověsti člověka, který platí dobře a rychle, což se mu hodilo, když potřeboval něco zařídit obratem.

Nebyl jediný admirál, který se dere o post Davida Sylviana. Věděl přinejmenším o pěti dalších, kteří určitě začali obtelefonovávat kongresmany, hned jak se dozvěděli o Sylvianově smrti. Sylviana pohřbí s patřičnými poctami až za několik dní, ale jeho následovníka vyberou v nejbližších hodinách, protože místečka na tak vysokých stupních armádní hierarchie nezůstávají dlouho prázdná.

Měl tušit, že Aatos Kane bude dělat potíže. Senátor se pohyboval v politice už dlouho a znal ji jako svoje boty. Jenže zkušenost přichází ruku v ruce se závazky. Lidé Kaneova typu se spoléhají, že protivníci nemají buď nervy, anebo dostatečné prostředky, aby oněch závazků využili.

On sám však naštěstí ani jedním z těch nedostatků netrpí.

Urval si parkovací místo u chodníku, odkud zrovna vyjelo jiné auto. Aspoň něco se mu dneska povedlo. Hodil do parkovacích hodin pětasedmdesát centů, vylezl ven na mráz a došel do obchodu Capitol Maps.

Byl to zajímavý obchod.

Nic než mapy ze všech koutů světa, včetně ohromující sbírky cestovních průvodců. Ramseyho však dnes kartografie nezajímala. Potřeboval si promluvit s majitelkou.

Jakmile vešel dovnitř, zahlédl ji, jak se baví s nějakým zákazníkem.

Všimla se ho, ale nedala na sobě znát, že ho poznává. Byl přesvědčen, že se jí daří financovat tenhle obchod právě díky nemalým honorářům, které jí během let za externí služby vyplatil. Nikdy o tom spolu nemluvili, to bylo jedno z jeho pravidel. Agenti jsou nástroje, se kterými se zachází stejně jako s kladivem, pilou či šroubovákem. Použiješ je a odložíš. Většina lidí, které zaměstnával, to pravidlo respektovala. Těm, kteří ho nepochopili, už víckrát nezavolal.

Majitelka obchodu se rozloučila se zákazníkem a jakoby nic přešla k němu. „Hledáte nějakou konkrétní mapu? Máme velký výběr.“

Rozhlédl se. „To opravdu máte. A to je dobře, protože dnes potřebuji velkou pomoc.“

Wilkerson si uvědomil, že se mu někdo pověsil na paty. Asi třicet metrů za ním se drželi nějací dva lidé, muž a žena; pravděpodobně je zaktivizoval telefonát s Berlínem. Nepokoušeli se mu přiblížit, což znamenalo jednu ze dvou věcí: Buď chtějí dostat i Dorotheu a čekají, až je k ní zavede, anebo ho chtějí zahnat do kouta.

Ani jedno se mu nezamlouvalo.

Pomocí loktů si razil cestu chumlem Mnichovanů na poledních nákupech a přemítal, kolik protivníků proti sobě má. Označili ho za bezpečnostní riziko třetího stupně? To znamená, že sáhnou po jakýchkoli prostředcích, zabití nevyjímaje. A co hůř, měli na přípravu celé hodiny. Věděl, že operace Oberhauser je důležitá – spíš osobně než z profesionálního hlediska – a že Ramsey nemá svědomí o nic choulostivější než kat. V ohrožení udeří. A teď to vypadá, že v ohrožení je.

Nasadil ostré tempo.

Měl by zavolat Dorothee a varovat ji, ale vadilo mu, jak se včera v noci vmísila do telefonátu s Ramseym. Tohle je jeho problém a on se s ním vypořádá. No, aspoň ho nezahrnula výčitkami, jak se v Ramseym spletl; místo toho ho odvezla do luxusního mnichovského hotelu a dopřála jim oběma potěšení. Kdyby jí teď zavolal, musel by jí vysvětlovat, jak je vystopovali, a tomu by se radši vyhnul.

O padesát metrů dál končily stísněné uličky starého města a ústily na hlučný bulvár přecpaný auty. Lemovaly ho budovy se žlutým průčelím, které mu bůhvíproč připomínaly Středomoří.

Ohlédl se.

Ti dva se k němu přiblížili.

Rozhlédl se doleva i doprava, pak se zadíval na shon na bulváru před sebou. U protějšího chodníku bylo stanoviště taxíků, řidiči se o ně zvenku opírali a čekali na rito. Dělila ho od nich rušná šestiproudá vozovka; hluk dopravy si nezadal s divokým nepravidelným bušením jeho srdce. Nalevo naskočila zelená a ulice se zaplnila auty.

V prostředním pruhu přijížděl autobus.

Vnitřní a vnější pruh zpomalovaly.

Wilkersona opustila sklíčenost a vystřídal ji strach. Nemá na vybranou – Ramsey ho chce mrtvého. A jelikož věděl, co může čekat od obou pronásledovatelů, rozhodl se risknout bulvár.

Vrhl se do ulice. Přijíždějící řidič ho zahlédl a dupl na brzdu.

Další pohyb si Wilkerson přesně načasoval – přeběhl prostřední pruh v okamžiku, kdy na semaforu naskočila červená a autobus začal brzdit před křižovatkou. Překonal i třetí pruh, kde naštěstí zrovna nic nejelo, a dostal se na zelený dělicí pás.

Autobus zastavil a zaclonil ho před výhledem z chodníku. Houkání klaksonů a kvikot brzd, jako když se hádají sovy s husami, signalizovaly šanci. Získal několik drahocenných vteřin a rozhodl se, že nepromarní ani jedinou. Sprintem překonal tři pruhy před sebou, kde bylo díky červené prázdno, a naskočil do prvního taxíku. „Jeďte," křikl německy na řidiče.

Muž hupsl za volant, taxi vyrazilo vpřed a Wilkerson se přikrčil na sedadle.

Vykoukl z okénka.

Naskočila zelená a kolona vozidel se hbitě rozjela. Muž a žena se propletli první polovinou bulváru, ale přejít zbývající tři pruhy jim bránila řeka aut řítící se k nim.

Rozhlíželi se po něm.

Usmál se.

„Kam to bude?" zeptal se německy řidič.

Rozhodl se provést další chytrý tah. „Jen o pár bloků dál, pak mi zastavte."

Když taxi zajelo k chodníku, hodil řidiči deset eur a vyskočil. Zahlédl ceduli U-Bahn upozorňující na vstup do metra, seběhl po schodech, koupil si lístek a spěchal na nástupiště.

Přijel vlak a Wilkerson nastoupil do skoro plného vagónu. Posadil se, zapnul mobil a aktivoval zvláštní funkci. Zadal číselný kód a na displeji se objevil dotaz SMAZAT VŠECHNA DATA? Potvrdil, že ano. Stejně jako jeho druhá manželka, která ho taky nikdy neposlechla napoprvé, se telefon zeptal: VÍTE TO JISTĚ? Znovu potvrdil, že ano.

Teď byla paměť dokonale vymazána.

Shýbl se, naoko proto, aby si povytáhl ponožky, a zastrčil telefon pod sedadlo.

Metro vjelo do další stanice.

Vystoupil, ale telefon pokračoval v jízdě.

To by mělo Ramseyho zaměstnat.

Vyšel ze stanice na povrch, plný radosti nad vydařeným útěkem. Potřebuje kontaktovat Dorotheu, ale musí si počínat opatrně. Když sledovali jeho, ji určitě sledují taky.

Vykročil do slunného odpoledne a zorientoval se. Byl kousek od řeky, poblíž Německého muzea. Před ním se táhla další rušná ulice a přelidněný chodník.

Náhle se před ním zastavil jakýsi muž.

„*Bitte*, pane Wilkersone," požádal ho německy, „nastupte si tamhle do toho auta u chodníku."

Wilkerson ztuhl.

Muž měl na sobě dlouhý vlněný kabát a obě ruce zastrčené v kapsách.

„Sice bych nerad," prohlásil ten neznámý, „ale když to jinak nepůjde, zastřelím vás rovnou tady."

Wilkerson sjel pohledem k jeho kapse.

Sevřel se mu žaludek. Ramseyho lidé ho rozhodně sledovat nemohli, ale soustředil se na ně tolik, že si nedával pozor na nikoho dalšího. „Vy nejste z Berlína, že ne?" zeptal se.

„*Nein.* Jsem někdo úplně jiný."

34

Cáchy, Německo
13:20

Malone obdivoval jednu z posledních dochovaných památek na karolínskou říši. V těch dobách se jí říkalo Kostel Panny Marie a později Karlova kaple. Stavba sestávala ze tří svébytných částí: z gotické věže stojící jakoby trochu stranou, z okrouhlé mnohoúhlé centrální části pod nezvyklou hvězdicovitou kupolí, kterou pojil s věží krytý můstek, a z vysoké podlouhlé přístavby, jíž dominovala střecha a vitrážová okna. Dóm vznikal postupně, od druhé poloviny osmého do patnáctého století, a byl zázrak, že vůbec přežil – zvlášť v posledním století, kdy se Cáchy nevyhnuly nemilosrdnému bombardování.

Stál na dolním konci svahu, na kterém se rozkládalo město. S palácem, v němž přebýval král s rodinou, ho kdysi pojila řada nízkých dřevěných staveb sloužících jako příbytky vojáků a sídlo soudního dvora.

Císařská falc Karla Velikého.

Do dnešních dob se dochovalo jen nádvoří, kaple a základy paláce, na nichž stavitelé ve čtrnáctém století vztyčili cášskou radnici. Zbytek zmizel už před staletími.

Vešli do dómu západním vchodem, starobylým portálem z ulice. Tři schůdky vedly dolů do barokní chrámové síně s obílenými nezdobenými stěnami.

„Ty schody jsou nutné," řekla Christl. „Venku se od Karlových časů zvýšila úroveň terénu."

Malone si vzpomněl na Dorotheino vyprávění o Otovi III. „Tady pod námi našli Karlovu hrobku? A Dorotheinu knihu?"

Přikývla. „Traduje se, že se Ota III. prokopal tady tou podlahou a našel krále vsedě a vzpřímeného, jak prsty ukazuje na evangelium svatého Marka. *Co prospěje člověku, by všechen svět získal, a své duši škodu učinil?"*

Postřehl v jejím tónu sarkasmus.

„Jiní tvrdí, že hrob našel Barbarossa v roce 1165 a že tělo leželo v mramorové rakvi. Ten římský sarkofág vystavují vedle v pokladnici. Barbarossa ho nechal nahradit zlacenou schránkou, která teď stojí tamhle v chóru," ukázala před sebe.

Malone zahlédl zlatý relikviář vystavený v osvětlené vitríně za oltářem. Prošli ze vstupní síně do kaple. Doleva i doprava se rozbíhala okružní chodba, ale Malonea to táhlo do středu oktogonu, centrální osmiúhlé kaple. Okny vysoko v kopuli prosakovalo dolů mlžné světlo.

„Osmiúhelník a kolem něj šestnáctiúhelník," konstatoval.

Vysokou kopuli dómu neslo osm masivních, zdvojených pilířů. Nad nimi se z horního ochozu vypínaly vzhůru vysokánské klenuté oblouky navzájem propojené štíhlými sloupky, mramorovými římsami a ozdobným kovovým mřížovím.

„Ještě tři sta let po dokončení to byla nejvyšší budova na sever od Alp," řekla Christl. „Na jihu se stavěly kamenné chrámy, arény, paláce a později i kostely, ale germánské kmeny podobný typ staveb neznaly. Tohle byl první pokus o kamennou klenbu mimo Středomoří."

Malone se zadíval do výše na ochoz.

„Jen málo z toho, co vidíme, pochází z Karlovy doby," pokračovala. „Zachovala se stavba jako taková. A šestatřicet mramorových sloupů tamhle na horní galerii – dopravili je sem na vozech z Itálie, pak je ukradl Napoleon, ale nakonec se vrátily. Také osm z těch ozdobných bronzových zábradlí mezi oblouky je původních. Všechno ostatní přibylo později. V karolínských dobách se stěny kostelů bílily vápenným mlékem a pak je vyzdobili malbami. Křesťané časem dodali interiéru eleganci. Tohle je jediný chrám v Německu vybudovaný na rozkaz Karla Velikého, který dosud stojí."

Malone se musel zaklonit, aby dohlédl na strop dómu. Zlatá mozaika zpodobňovala čtyřiadvacet starších v bílém odění, jak stojí před trůnem Beránka a s úctou a pokorou mu nabízejí zlaté koruny. Usoudil, že je to výjev ze Zjevení svatého Jana. Zeď pod kupolí zdobily další mozaiky, Panna Marie, Jan Křtitel, Kristus, archandělé Michael a Gabriel a dokonce sám Karel Veliký.

Od stropu visel na železném řetězu, jehož články nabíraly směrem vzhůru na tloušťce, mohutný zlacený lustr ve tvaru kola.

„Ten lustr chrámu věnoval císař Barbarossa ve dvanáctém století," řekla Christl. „Po své korunovaci. Symbolizuje svaté město Jeruzalém, město světel, jež se podle příslibu daného křesťanům snese z nebes jako koruna vítězství."

Zase odkaz na Zjevení. Vzpomněl si na jinou katedrálu, na svatého Marka v Benátkách. „Působí to tu byzantinsky."

„Chrám odráží Karlovu zálibu v byzantinské okázalosti jako protikladu ke strohosti Říma."

„Kdo ho navrhoval?"

Pokrčila rameny. „Nikdo neví. V některých textech se zmiňuje jakýsi Mistr Odo, ale neví se o něm nic víc než to, že očividně znal architekturu na jihu. Na návrhu se jistě podílel i Einhard a sám Karel Veliký."

Interiér neimponoval ani tak svou velikostí, jako spíš čímsi niternějším, co člověka nutilo zvedat oči vzhůru k nebi.

Vstup do kaple byl zdarma, ale potulovalo se po ní několik organizovaných skupin, kterým placení průvodci vykládali o zajímavostech. Bloumal tu i jejich přívěsek z nádraží a snažil se splynout s turisty. Pak ho zřejmě uklidnilo zjištění, že je tu jen jeden východ, a zase se vyplížil ven.

Malone hádal správně. Na jeho pronajatém autě musí být sledovací zařízení. Jak jinak by je ten pistolník včera v noci našel? Vždyť se jim na paty nikdo nepověsil. A dneska jeli tímtéž autem z Reichshoffenu do Garmische na vlak a tam si poprvé všiml Drsňáka, toho chlapa s ostře řezanou tváří.

Nejlepší způsob, jak odhalit špehy, je někam je zavést.

Christl ukázala na horní ochoz. „Prostor v patře byl vyhrazen výlučně monarchům. Korunovali tam třicet císařů Svaté říše římské. Tím, že usedli na trůn a stali se tak následovníky Karla Velikého, symbolicky převzali říši. Žádný císař nebyl považován za legitimního, dokud nevstoupil na ten trůn nahoře."

Oktogon zaplňovaly židle pro věřící, které využívali i turisté. Posadil se ke kraji. „No dobře. A proč tady jsme my?" zeptal se.

„K Einhardovým láskám patřila matematika a architektura."

Došlo mu, co nechala nevysloveno. „Učil se je od Svatých?“

„Podívejte se na tuhle stavbu. Na deváté století byla úžasná. Velmi novátorská. Vidíte tu kamennou klenbu nad námi? To byl revoluční počin. Ať ji navrhl a postavil kdokoli, dobře věděl, co dělá.“

„Ale co má tahle kaple společného s Einhardovým odkazem?“

„Einhard ve svém odkazu uvedl, že pochopení moudrosti nebes začíná v novém Jeruzalémě.“

„A tohle má být ten nový Jeruzalém?“

„Právě tak se Karel Veliký o této kapli vyjadřoval.“

Vzpomněl si na zbytek. *„Zjevení se objasní, jakmile bude rozluštěno tajemství onoho zázračného místa. Pochopíš výpravu, jež tě čeká, až použiješ andělskou dokonalost na zasvěcení pánu. Leč pouze ti, kdo jsou znalí trůnu Šalomounova a lehkovážnosti Římanů, naleznou cestu na nebesa.“*

„Máte dobrou paměť.“

„Lepší, než si dovedete představit.“

„Hádanky nejsou moje silná stránka a tahle mi dala zabrat.“

„Kde je psáno, že mně jdou líp?“

„Matka tvrdí, že máte vynikající reputaci.“

„Rád slyším, že jsem u vaší matinky při zkoušce obstál. Jak už jsem vám oběma říkal – mám dojem, že právě vy jste její oblíbenkyně.“

„Snaží se nás s Dorotheou přimět, abychom spolupracovaly. Třeba to tak nakonec dopadne, ale budu se tomu co nejdéle vyhýbat.“

„Když jste v opatství uviděla tu vyrabovanou skrýš, napadlo vás, že to udělala Dorothea, viďte?“

„Věděla, že si tam otec schovával svoje papíry. Nikdy jsem jí ale neprozradila, jak se ta skrýš otevírá. Donedávna ji to vůbec nezajímalo. Teď zřejmě nechtěla, abych ty dokumenty měla já.“

„Ale chce, abyste měla mě?“

„To mě zaráží.“

„Třeba si myslí, že jsem k ničemu.“

„Nechápu, proč by si něco takového myslela.“

„Lichotíte mi? Vidím, že jste ochotná sáhnout ke všemu.“

Usmála se.

„Proč by ale Dorothea kradla dokumenty z opatství, a přitom nechala originál přinejmenším jednoho z nich na zámku?“ přemítal Malone.

„Dorothea chodí do podzemí Reichshoffenu málokdy. O tom, co je tam dole, neví skoro nic.“

„A kdo zabil tu ženu z lanovky?“

Christlin výraz ztvrdl. „Dorothea.“

„Proč?“

Pokrčila rameny. „Už vám přece muselo dojít, že Dorotheino svědomí nestojí za řeč, pokud vůbec nějaké má.“

„Vy jste ta nejpodivnější dvojčata, na jaká jsem kdy narazil.“

„Že jsme se narodily v tutéž chvíli, ještě neznamená, že musíme být stejné. Odjakživa si od sebe udržujeme odstup a dělá nám to dobře.“

„Co bude, až vy dvě všechno zdědíte?“

„Připadá mi, že matka doufá, že se při tomhle pátrání udobříme.“

Neuniklo mu, jak zdráhavě to řekla. „Dělá si marné naděje?“

„Obě jsme jí slíbily, že se budeme snažit.“

„Jedna jako druhá se snažíte velmi zvláštním způsobem.“

Rozhlédl se po kapli. Opodál stál u vstupu do chóru hlavní oltář.

Christl si povšimla, kam se dívá. „O přední desce oltáře se říká, že je ze zlata, které Ota III. našel v Karlově hrobce.“

„Tuším, co dodáte: *Ale nikdo to neví jistě.*“

Zásobovala ho podrobnými a věcnými informacemi, ale to ještě neznamenalo, že jsou správné. Podíval se na hodinky a vstal. „Potřebujeme se najíst.“

Zaraženě se na něj podívala. „Neměli bychom se nejdřív zabývat tímhle tady?“

„Kdybych věděl kudy do toho, udělal bych to.“

Než šli do kaple, zaskočili do obchodu se suvenýry a zjistili, že dóm je otevřený do sedmi večer a poslední prohlídka začíná v šest. Malone se všiml širokého výběru tištěných průvodců a historických materiálů; některé byly v angličtině, většina v němčině. Naštěstí uměl německy docela slušně.

„Musíme se zastavit na jednom místě a pak najít, kde bychom se najedli.“

„Na Marktplatz je to odtud kousek.“

Pokynul rukou k hlavnímu vchodu. „Pojďme.“

35

Charlotte, Severní Karolína
11:00

Charlie Smith měl na sobě uměle ošoupané džíny, tmavou úpletovou košili a boty s kovovými špičkami; všechno si to koupil před pár hodinami ve Walmartu. Připadal si jako jeden z bratranců Dukeových v seriálu *Dukes of Hazzard,* který se zrovna prosoukal řidičovým okénkem ven z dodge přezdívaného Generál Lee. V poklidném provozu na dvouproudovce z Charlotte sem pohodlně dojel a teď stál celý promrzlý mezi stromy a zíral na dům o rozloze dobrých sto metrů čtverečních.

Znal jeho historii.

Herbert Rowland si tenhle pozemek kus cesty na sever od Charlotte koupil, když mu bylo něco málo přes třicet, do čtyřiceti ho splácel a v padesáti si na něm postavil obydlí. Dva týdny poté, co odešel z vojenského námořnictva do výslužby, se s manželkou spakovali, nasedli do stěhovacího vozu a přesídlili z Charlotte sem. Už deset let tu žili poklidným životem na břehu jezera.

Smith si během letu z Jacksonville prostudoval dokumentaci. Rowland měl dva vážné zdravotní problémy. Za prvé trpěl už dlouho cukrovkou a musel si denně píchat inzulín. Druhý problém měl s náklonností k alkoholu, hlavně k whisky. Byl svého druhu labužník – utrácel nemalou část své měsíční penze za vybrané značky v drahém charlottském obchodu s alkoholem. Pil zásadně doma, večer, ve společnosti manželky.

Smith si do spisu loni poznamenal, že nejlepší bude smrt, která bude tak či onak odpovídat cukrovce. A teď už měl i vymyšleno, jak toho docílit a nevyvolat podezření.

Vtom se otevřely přední dveře a Herbert Rowland vykráčel do zářivého slunného dne. Došel ke špinavému fordu a odjel. Druhý vůz, který měl patřit Rowlandově ženě, nebylo nikde vidět. Smith počkal deset minut v křoví a pak se odhodlal, že to riskne.

Došel ke dveřím a zaťukal.

Žádná reakce.

Znova.

Vyháčkovat zámek mu netrvalo ani minutu. Věděl, že vevnitř není žádné poplachové zařízení. Rowland rád kdekomu vykládal, že podle jeho názoru jsou to vyhozené peníze.

Opatrně otevřel dveře, vešel dovnitř a vyhledal záznamník. Poslechl si nahrané vzkazy. Šestý, od Rowlandovy ženy, ho potěšil. Byla u sestry – volala domů, aby si manžela zkontrolovala, a nakonec oznámila, že se vrátí pozítří.

Smith okamžitě změnil plán.

Rowlandovo dvoudenní osamění skýtalo skvělou příležitost.

Minul stojan s loveckými puškami. Rowland byl nadšený zálesák. Smith si prohlédl několik brokovnic a ručnic; sám taky rád lovil, jenže jeho kořist chodila vzpřímeně po dvou.

Vešel do kuchyně a otevřel lednici. Na poličce ve dvířkách stály vyrovnány v řadě čtyři ampulky inzulínu, přesně jak se o tom psalo v podkladech. Rukou v rukavici je prozkoumal. Tři byly plné a měly umělohmotné zátky nedotčené, čtvrtou Rowland právě používal.

Smith ji odnesl ke dřezu a vytáhl z kapsy prázdnou injekční stříkačku. Zapíchl jehlu do gumového špuntu, pomocí pístu nasál lék a vystříkl tekutinu do odtoku. Zopakoval celý postup ještě dvakrát, až ampuli úplně vyprázdnil. V jiné kapse našel láhev solného roztoku. Natáhl ho do injekce, vymáčkl obsah do ampule a pokračoval, dokud zase nebyla ze tří čtvrtin plná.

Pak vypláchl dřez a vrátil podvodnou ampuli do lednice. Až si Herbert Rowland za osm hodin píchne injekci, ničeho si nevšimne. Jenže alkohol a cukrovka nejdou dohromady. Když se nemírné popíjení spojí s neléčenou cukrovkou, má to osudné následky. Za pár hodin upadne Rowland do šoku a do rána bude po něm.

Smithovi stačí držet noční hlídku.

Vtom zaslechl zvenčí motor. Doběhl k oknu.

Uviděl chrysler, ze kterého vystupoval nějaký muž a žena.

■ ■ ■

Dorothea si dělala starosti. Wilkerson byl pryč už dlouho. Řekl, že zaskočí někam do pekařství pro něco sladkého k snědku, ale od té doby utekly už dvě hodiny.

V pokoji zadrnčel telefon a Dorothea sebou trhla. Nikdo neví, že tu je, kromě…

Zvedla sluchátko.

„Dorotheo," ozval se Wilkerson, „poslouchej. Sledovali mě, ale povedlo se mi je setřást."

„Jak nás našli?"

„Nemám tušení, ale když jsem se vracel do hotelu, zahlédl jsem před ním nějaké muže. Nepoužívej svůj mobil. Můžou ho odposlouchávat. My to taky v jednom kuse děláme."

„Víš jistě, žes je setřásl?"

„Ujel jsem jim podzemkou. Teď se zaměří na tebe, protože počítají, že je ke mně zavedeš."

Mozek se jí roztočil na plné obrátky. „Počkej pár hodin a potom dojeď metrem na *Hauptbahnhof*. Počkej u kanceláře pro turisty. Přijdu tam v šest."

„Jak se dostaneš z hotelu?" zeptal se.

„Vydělávají na mojí rodině tolik, že správce zařídí cokoli, oč ho požádám."

Stephanie vystoupila z auta a ze sedadla spolujezdce vylezl Edwin Davis. Přijeli do Charlotte z Atlanty a těch skoro tři sta devadesát kilometrů urazili po mezistátní za necelé tři hodiny. Současnou adresu Herberta Rowlanda, kapitána ve výslužbě, našel Davis v záznamech námořnictva a trasu jim obstaral Google.

Dům stál severně od Charlotte u Orlího jezera. Velikost a nepravidelný tvar jezera napovídaly, že je dílem lidských rukou. Mělo srázné břehy, zalesněné a skalnaté. Poblíž se nacházelo několik obytných domů. Ten Rowlandův – dřevěný, se šikmou střechou – se usadil čtyři sta metrů od silnice mezi holými listnáči a měl překrásnou vyhlídku.

Stephanii celá tahle akce moc nevoněla a během jízdy neskrývala obavu, že měli radši přizvat policii.

Jenže Davis se cukal.

„Je to pitomý nápad," tvrdila mu.

„Stephanie, kdybych šel za FBI nebo za místním šerifem a vykládal jim o svých podezřeních, řekli by mi, že jsem cvok. A co já sakra vím? Třeba nakonec jsem."

„Včerejší smrt Zacharyho Alexandera není žádný výmysl."

„Ale taky to není prokázaná vražda."

Dozvěděli se to od tajné služby v Jacksonville. Prý se nenašlo nic podezřelého.

Stephanie si všimla, že u domu neparkují žádná auta. „Zdá se, že nikdo není doma."

Davis zabouchl dvířka vozu. „To se dá snadno zjistit."

Než ho dohnala, už tloukl v krytém vchodu na dveře. Nic. Zabušil znova. Chvilku počkal, a když neslyšel nic než ticho, zkusil vzít za kliku.

Dveře povolily.

„Edwine…," vyhrkla, jenže on už byl vevnitř.

Zůstala stát na prahu. „Tohleto je trestný čin."

Otočil se. „Klidně si zůstaňte venku na mrazu. Nechci po vás, abyste porušila zákon."

Bylo jí jasné, že je zapotřebí někoho, kdo bude uvažovat rozumně, a tak šla za ním. „Asi mi přeskočilo, že se do toho pletu."

Usmál se. „Od Malonea vím, že jste mu loni ve Francii říkala totéž."

Překvapilo ji to. „Opravdu? Co vám ještě Cotton pověděl?"

Neodpověděl a začal si prohlížet dům. Zařízení připomínalo Stephanii katalogy nábytkářských obchodů Pottery Barn. Židle s laťkovými opěradly, konfekční pohovka, na podlaze z běleného tvrdého dřeva jutové koberečky. Všechno úhledné a uspořádané, stěny a stolky plné zarámovaných obrázků. Rowland byl zřejmě sportovec. Na zdech visely trofeje a mezi nimi další fotografie, nejspíš děti a vnoučata. Pohovka byla natočená k dřevěné terase. Přes jezero se dalo dohlédnout na protější břeh. Zdálo se, že dům postavili v ohybu zátoky.

Davis se zabral do průzkumu, díval se do šuplíků a do skříněk.

„Co to vyvádíte?" zeptala se ho.

Přesunul se do kuchyně. „Pokouším se získat celkový dojem."

Slyšela ho, jak otevírá ledničku.

„Z ledničky se toho o člověku dozvíte hodně," prohlásil.

„Opravdu? Co jste se dozvěděl z té mojí?"

Nakoukl do ní, než odjeli – hledal něco k pití.

„Že nevaříte. Připomněla mi studentskou kolej. Moc v ní toho nebylo."

Ušklíbla se. „A co jste zjistil tady?"

Ukázal jí to. „Že Herbert Rowland je diabetik."

Podívala se na ampule s Rowlandovým jménem nadepsané *Inzulín.* „To vám nedalo zrovna moc práce."

„A má rád vychlazenou whisky. Maker's Mark. Špičková kvalita."

Na horní poličce stály tři láhve.

„Jste pijan?" zeptala se.

Zabouchl ledničku. „Jednou za čas si dám panáka šedesát let starého Macallanu."

„Měli bychom odtud vypadnout," naléhala.

„Dělám to pro Rowlandovo dobro. Vždyť se ho někdo chystá úskočně zabít. Musíme zkontrolovat ještě ty ostatní místnosti."

Ještě pořád nepřesvědčená se vrátila do obývacího pokoje. Byla to velká místnost, ze které vedly troje dveře. Za jedněmi cosi postřehla – nepatrný pohyb a zákmit stínu, jako by na druhé straně zrovna někdo přešel.

V hlavě se jí rozhoukal alarm.

Sáhla pod kabát a vytáhla berettu, kterou používal Magellan Billet.

Davisovi to neuniklo. „Vy jste si s sebou vzala zbraň?"

Zvedla ukazováček, aby mu naznačila, že má být zticha, a ukázala na dveře.

„Máme společnost," naznačila pohybem rtů.

Charlie Smith napínal uši. Ti dva nakráčeli bez zábran dovnitř a donutili ho stáhnout se do ložnice. Zavřel za sebou a postavil se ke dveřím. Jakmile ten chlap prohlásil, že má v úmyslu zkontrolovat zbylé místnosti, bylo mu jasné, že lítá v maléru. Neměl u sebe pistoli. Nosil ji, jen když to jinak opravdu nešlo, a jelikož z Virginie na Flo-

ridu letěl letadlem, stejně by si ji nemohl vzít s sebou. Nemluvě o tom, že bouchačky jsou mizerný způsob, jak někoho nenápadně zabít. Vyvolávají pozornost a nechávají za sebou spoustu důkazů.

Nikdo tu přece nemá co pohledávat. V podkladech stálo černé na bílém, že Herbert Rowland pracuje každou středu až do pěti jako dobrovolník ve zdejší knihovně. Měl zůstat pryč ještě celé hodiny a jeho manželka je na návštěvě. Smith zachytil útržky rozhovoru těch dvou – připadal mu spíš soukromý než pracovní a ta ženská byla očividně nabroušená. Pak ale zaslechl otázku: *Vy jste si s sebou vzala zbraň?*

Potřeboval zmizet, ale neměl kam. Z ložnice vedla čtyři okna, ale těmi by utéct nestačil.

Byly tu taky dveře do koupelny a dvou šatníků.

Musí rychle něco udělat.

Stephanie otevřela dveře do ložnice. Dvojpostel byla ustlaná a bylo tu uklizeno stejně jako všude jinde v domě. Dveře koupelny zely dokořán. Čtyřmi okny padalo dovnitř světlo, které zalévalo svou září berberský koberec. Venku se ve větru kymácely stromy a po podlaze tančily černé stíny roztodivných tvarů.

„Tak co, žádní duchové?“ rýpl si Davis.

Spustila zbraň. „Planý poplach.“

Vtom ji cosi upoutalo.

V místnosti byly dva šatníky. Ten s posuvnými dveřmi zřejmě patřil paní Rowlandové, protože v něm visely halabala nastrkané ženské šaty. Druhý byl menší a měl dřevěné dveře na panty. Dovnitř neviděla, protože k ní stál bokem, v krátké chodbičce vedoucí do koupelny. Měl však pootevřené dveře – viděla ze svého místa jejich vnitřní stranu. Plastikové ramínko pověšené na klice se nepatrně kývalo ze strany na stranu.

Maličko, ale přece.

„Co je?“ zeptal se Davis.

„Měl jste pravdu,“ řekla. „Nikdo tu není. Jsem nervózní z toho, že jsme se sem vloupali.“

Viděla, že nic nepostřehl – anebo pokud ano, nedal to na sobě znát.

„Takže jdeme odtud?“ zeptala se.

„Jistě. Myslím, že už jsme toho viděli dost.“

Wilkerson byl strachy bez sebe.

Muž v dlouhém kabátě ho namířenou zbraní donutil zavolat Dorothee a přesně mu nadiktoval, co jí má říct. Hlaveň automatické devítky mu přitiskl ke spánku a varoval ho, že jakmile se třeba i jen nepatrně odchýlí od scénáře, zmáčkne spoušť.

Wilkerson poslechl instrukce do puntíku.

Pak následovala jízda přes celý Mnichov na zadním sedadle mercedesu kupé; měl ruce spoutané za zády a jeho únosce řídil. Trochu se zdrželi, když ho únosce nechal samotného v autě a šel si ven zatelefonovat z mobilu.

Už uběhlo několik hodin.

Dorothea co nevidět dorazí na nádraží, ale oni byli úplně jinde. Z centra vyrazili na jih a ujížděli ven z města, směrem ke Garmischi a Alpám vzdáleným skoro stovku kilometrů.

„Nemohl bych se vás zeptat aspoň na jednu věc?“ zkusil to Wilkerson.

Muž neodpověděl.

„Kdo si vás najal, mi nejspíš neřeknete, tak co aspoň vaše jméno? To taky nesmím znát?“

Učili ho, že přimět věznitele k řeči je první krok k tomu, jak se o nich něco dozvědět. Mercedes zabočil doprava na dálniční nájezd, přidal rychlost a vmísil se do provozu na autostrádě.

„Jmenuji se Ulrich Henn,“ odpověděl muž konečně.

36

Cáchy
17:00

Malone se přistihl, že si oběd vychutnává. Došli s Christl na trojúhelníkový Marktplatz a objevili restauraci s vyhlídkou na radnici. Cestou se ještě zastavili v chrámovém obchodu se suvenýry a koupili si půltucet průvodců. Odtamtud kráčeli spletí vlídných dlážděných uliček lemovaných měšťanskými domy, které si uchovaly středověkou atmosféru, přestože – vzhledem k tomu, jak těžce Cáchy ve čtyřicátých letech utrpěly bombardováním – byly nejspíš sotva padesát let staré. Mráz nijak neodradil koupěchtivce; v módních buticích se tísnili lidé shánějící vánoční dárky.

Drsňák se jim pořád držel v patách a usadil se v jiné kavárně úhlopříčně od té jejich. Malone požádal o stůl blízko u okna, ale ne těsně u něj, takže mohl hlídat, co se děje venku.

Přemítal nad jejich stínem. Je jenom jeden, takže buď mají co dělat s amatéry, anebo s lidmi, kteří nemají dost peněz, aby mu najali pomocníky. Anebo že by se Drsňák pokládal za takového borce, že si ho nikdo nevšimne? Na agenty s podobným egem narazil Malone nejednou.

Už si prolistoval tři tištěné průvodce. Jak mu říkala Christl, Karel Veliký považoval kapli za svůj „nový Jeruzalém“. O staletí později potvrdil Karlovo prohlášení císař Barbarossa, když chrámu daroval zlacený závěsný lustr. Malone si všiml rytého latinského nápisu na jeho obruči a teď objevil v jednom průvodci překlad: *Zde se zjevuje tvůj obraz, ó Jeruzaléme, božský Sióne, svatostánku míru a naděje na požehnaný odpočinek.*

Jiný citát v průvodci pocházel od historika z devátého století jménem Notker. Karel prý nechal kapli vystavět „podle svého vlastního návrhu“ tak, aby její délka, šířka i výška měly symbolický význam. Práce začala někdy v letech 790-800 po Kristu a 6. ledna 805 stavbu za císařovy přítomnosti vysvětil papež Lev III.

Malone sáhl po další knize. „Vy jste asi prostudovala dějiny karolínského období do nejmenších podrobností, že?“ prohodil ke Christl.

Objímala v dlaních sklenku vína. „Je to můj obor. Karolínská éra představuje pro západní civilizaci zásadní přelom. Do té doby nebyla Evropa nic než nekonečný politický chaos, kde to věčně vřelo – bojiště soupeřících kmenů, tonoucích v hluboké nevědomosti. Karel Veliký vytvořil první centralizovanou vládu na sever od Alp.“

„A přesto se po jeho smrti zhroutilo všechno, čeho kdy dosáhl. Jeho říše se rozpadla. Jeho syn a vnukové ji zničili.“

„Ale to, v co věřil, zapustilo kořeny. Věřil, že nejpřednějším zájmem vlády má být blaho lidu. Rolníky vnímal jako lidské bytosti, na které je třeba myslet. Vládl nejen pro svou slávu, ale i pro obecné dobro. Mnohokrát prohlásil, že jeho posláním není rozšiřovat říši, ale spravovat ji.“

„Přesto dobýval nová území.“

„Jen minimálně. Tu a tam některé, z konkrétních důvodů. Počínal si novátorsky skoro ve všem. Vládci z jeho éry se obklopovali svalnatými muži, lučištníky, válečníky. On kolem sebe shromažďoval učence a učitele.“

„Ale stejně všechno vzalo zasvé a Evropa zůstala zaostalá dalších čtyři sta let, než došlo ke skutečné změně.“

Přikývla. „Zdá se, že je to osud všech velkých vládců. Karlovi dědici nedosáhli jeho moudrosti. Oženil se mnohokrát a zplodil spoustu dětí, nikdo neví kolik. Jeho prvorozený syn, hrbáč Pipin, se nikdy k vládě nedostal.“

Při zmínce o tělesné deformaci se Maloneovi vybavila pokřivená páteř Henrika Thorvaldsena. Napadlo ho, co asi zrovna dělá. Thorvaldsen jistě zná Isabel Oberhauserovou, anebo o ní aspoň slyšel. Hrst důvěrných informací od dánského přítele by se mu hodila. Ale kdyby mu zavolal, Thorvaldsen by se ho vyptával, proč je ještě pořád v Německu. Jelikož si ani Malone sám nedokázal na tu otázku odpovědět, nemělo smysl si o ni koledovat.

„Karel Pipina vydědil,“ pokračovala Christl, „když mu další ženy porodily zdravé, nezdeformované syny. Pipin vůči otci zahořkl, ale stejně zemřel dřív než on. Nakonec Karla přežil jediný syn, Lud-

vík. Byl kultivovaný, hluboce zbožný a učený, ale před bitvami couval a chyběla mu důslednost. Donutili ho abdikovat ve prospěch jeho tří synů a ti do roku 841 rozervali říši na kusy. Teprve v 10. století ji znovu ustavil Ota I.“

„Dostalo se mu taky pomoci? Od Svatých?“

„Nikdo netuší. Jediné dobové zprávy o jejich zásahu do evropské kultury se týkají jejich kontaktů s Karlem Velikým a všechny pocházejí z deníku, který mám – z toho, s nímž se nechal Einhard pohřbít.“

„Jak to, že se o tom neví?“

„Dědeček se svěřil pouze mému otci. Ale jelikož nebyl duševně v pořádku, nedalo se odhadnout, jestli mluví pravdu, nebo si vymýšlí. Otec do toho zasvětil Američany. Ani on, ani Američané však nedokázali přečíst knihu z Karlova hrobu – tu, kterou vlastní Dorothea a která má vést k úplnému pochopení. A tak tajemství zůstalo tajemstvím.“

Ještě ani nedomluvila, když jí položil další otázku: „Jak tedy mohl váš dědeček v Antarktidě něco najít?“

„Nevím. Vím jenom, že něco našel. Viděl jste přece ty kameny.“

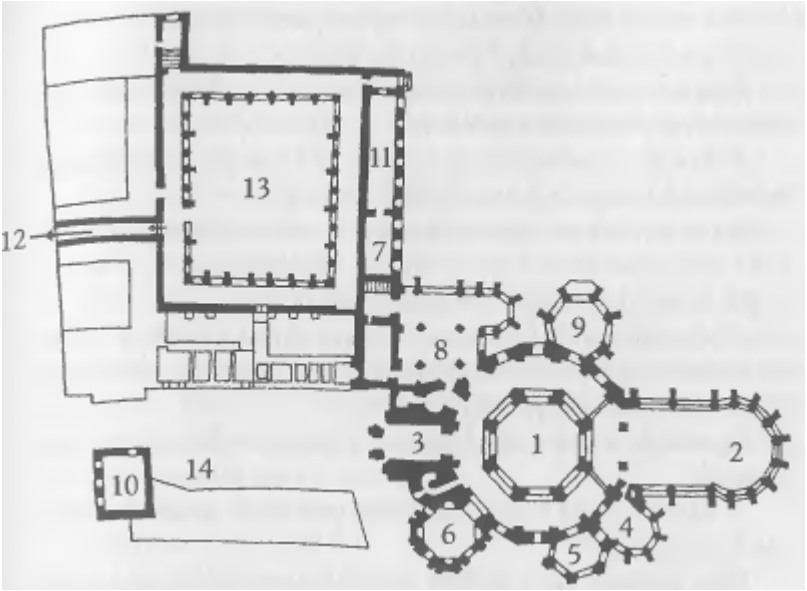
„A kdo je má teď?“

„Vsadila bych se, že Dorothea. Určitě mi je nepřeje.“

„Proto zničila ty vitríny? Všechno, co váš dědeček nashromáždil?“

„Moje sestra nikdy neměla k dědečkovu bádání žádný vztah. A je schopná čehokoli.“

Z jejího tónu dýchl mráz a Malone se rozhodl už na ni dál nenaléhat. Raději se zahloubal do dalšího průvodce a studoval mapku kaple, okolních nádvoří a přilehlých budov.

1.oktogon
2.chrámový chór
3.vstupní síň
4.Kaple sv. Matyáše 5. kaple sv Anny
5. kaple sv. Anny
6.Uherská kaple
7.kaple Všech svatých
8.kaple svatého Michaela
9.Karlova a Hubertova kaple
10.kaple s křtitelnicí
11.kaple Zesnulých
12.klenotnice (mala Dračí díra)
13.křížová chodba
14.hřbitov

Zdálo se, že chrámový komplex má téměř falický tvar – na jednom konci kruh a z něj protáhlý výběžek se zaobleným koncem. Ke kapli přiléhal někdejší refektář, nyní pokladnice. Na plánku byly vy-

značeny jen jedny dveře vedoucí ven – hlavní vchod, který prve použili a jemuž se říká Vlčí vrata.

„Na co myslíte?“ zeptala se Christl.

Vytrhla Malonea z hloubání nad mapkou. „Ta vaše kniha z Einhardova hrobu…, máte její úplný překlad?“

Přitakala. „Mám ho uložený ve svém počítači v Reichshoffenu. Ale je k ničemu. Einhard píše o Svatých a několika jejich návštěvách u Karla Velikého. Podstatné informace – to, čemu Einhard říká ‚plné pochopení‘ – jsou údajně v knize, kterou má Dorothea.“

„Ale váš dědeček k tomu pochopení patrně dospěl.“

„Vypadá to tak, i když to nevíme jistě.“

„Takže co bude, až dokončíme tuhle výpravu? Vždyť my přece tu Dorotheinu knihu nemáme.“

„Právě proto matka věří, že se dáme dohromady. Každé nechala jednu část, aby nás ke spolupráci donutila.“

„Jenže vy dvě se div nepřerazíte, abyste si opatřily všechny dílky skládanky samy a jedna druhou nepotřebovaly.“

Jak se mohl do takové šílenosti zaplést?

„Podle mého názoru se něco dozvíme jedině z Karlovy výpravy. Dorothea si myslí, že najde řešení prostřednictvím Ahnenerbe a jejích bádání. Jenže já tomu nevěřím.“

Popadla ho zvědavost. „Víte toho překvapivě hodně o tom, co si myslí.“

„V sázce je moje budoucnost. Tak proč bych si neměla zjistit všechno, co se dá?“

Tahle noblesní žena jakživa nezaváhala při volbě podstatného jména, nezarazila se při hledání správného gramatického času u sloves ani se nespletla ve frázi. Christl Falková byla krásná, chytrá a přitažlivá, ale přesto mu na ní něco tak úplně nesedělo. Pomyslel si, že je to podobné, jako když se loni poprvé setkal ve Francii s Cassiopeiou Vittovou.

Probouzela v něm zájem i ostražitost zároveň.

Jenže něčím takovým se nikdy nenechal odradit.

Proč ho to tolik táhne k silným ženám plným hlubokých protikladů? S Pam, jeho někdejší manželkou, to odjakživa bývalo těžké. I všechny ženy, se kterými chodil po rozvodu, byly kvítka z čertovy

zahrádky. A teď tahle německá dědička, v níž se spojují krása, inteligence a bezhlavá odvaha…

Zíral z okna na gotickou radnici s věžičkami na obou koncích. Na jedné byly hodiny a ukazovaly půl šesté.

Christl si jeho zájmu o budovu všimla. „K radnici se váže historka. Kaple stojí za ní. Karel Veliký dal kdysi ty dvě stavby spojit nádvořím, kolem kterého vznikly palácové příbytky. Když si Cáchy ve čtrnáctém století stavěly novou městskou radnici, přemístily vstup ze severní strany obrácené k nádvoří na jižní, takže dnes se do radnice vchází odtud. Odráželo se v tom nově získané měšťanské sebevědomí. Lidé si začali uvědomovat svou hodnotu a symbolicky se otočili zády k církvi.“ Ukázala oknem na kašnu na Marktplatzu. „Ta socha nahoře, to je Karel. Všimněte si, že i on se odvrací tváří od chrámu. Další zdůraznění téhož, ze sedmnáctého století.“

Využil její pobídky, ať se podívá ven, a prohlédl si restauraci, kam se uchýlil Drsňák; byla v hrázděném domě, který mu připomínal anglickou hospodu.

Poslouchal směsici různých jazyků prolínající se s cinkáním talířů a příborů všude kolem a uvědomil si, že už neprotestuje nahlas ani v duchu, že se už nepídí po důvodech, co tu vlastně pohledává. Místo toho si pohrával s jistou myšlenkou. Váha zbraně, kterou měl od včerejška v kapse saka, mu dodávala jistotu. Zbývalo mu však jen pět nábojů.

„Dokážeme to,“ řekla Christl.

Ohlédl se po ní. „My?“

„Je důležité, abychom to byli my.“

Oči jí zářily nadějí.

Jenže Malone byl na pochybách.

37

Charlotte

Charlie Smith čekal v šatníku. Bez rozmýšlení vklouzl dovnitř a ulevilo se mu, když zjistil, že šatník je hluboký a plný krámů. Skrčil se dozadu za oblečení na ramínkách a nechal za sebou otevřeno, protože doufal, že to pak nebude svádět k bližší prohlídce. Slyšel, jak se otevřely dveře ložnice a dovnitř vešli ti dva návštěvníci. Zdálo se, že jeho lest zabrala. Rozhodli se odejít; bylo slyšet, jak se dveře zase otevřely a potom zavřely.

Ještě nikdy se neocitl tak blízko odhalení. Nečekal, že by ho mohl někdo vyrušit. Co jsou ti dva zač? Měl by o nich informovat Ramseyho? Ba ne, admirál dal jasně najevo, že dokud Smith nedokončí všechny tři úkoly, nemá ho kontaktovat.

Připlížil se k oknu a díval se, jak auto dosud zaparkované před domem odjíždí po štěrkové příjezdovce k dálnici s oběma pasažéry uvnitř.

Pyšnil se důkladnou přípravou. Jeho podklady mu skýtaly nepřeberné množství užitečných informací. Lidé jsou otroky zvyku; dokonce i ti, kdo o sobě prohlašují, že žádné zvyky nemají, bývají předvídatelní. Herbert Rowland je prostý člověk, užívá si s manželkou důchodu u jezera, stará se jen o své a osvojil si pravidelnou rutinu. Vrátí se domů vpodvečer, nejspíš s nějakým jídlem koupeným ‚přes ulici', píchne si injekci, pochutná si na večeři a pak se pitím ukolébá do spánku, aniž by tušil, že prožívá svůj poslední den na tomto světě.

Smith potřásl hlavou a úzkost ho pomalu přecházela. Vydělává si na živobytí podivně, ale někdo tuhle práci dělat musí.

Potřeboval nějak utlouci příštích pár hodin, a tak se rozhodl odjet zpátky do města a zajít si na pár filmů. Možná si dopřeje k večeři steak. Měl rád restaurace Ruth's Chris a už objevil, že v Charlotte jsou dvě. Vrátí se sem později.

■ ■ ■

Stephanie seděla mlčky v autě, se kterým jel Davis po štěrkové příjezdovce, zapadané listím, směrem k dálnici. Ohlédla se a viděla, že dům už zmizel z dohledu. Obklopil je hustý les. Před domem dala Davisovi klíčky a požádala ho, aby řídil. Naštěstí se na nic nevyptával a posadil se za volant.

„Zastavte," řekla mu teď.

Pod pneumatikami zaskřípal štěrk.

„Jaké máte číslo mobilu?"

Řekl jí ho a Stephanie si ho uložila do paměti svého telefonu. Sáhla po kličce dveří. „Vraťte se na dálnici a ujeďte po ní pár kilometrů. Někde, kde na vás nebude vidět, zastavte a počkejte, až vám zavolám."

„Co chcete dělat?"

„Mám jedno takové tušení."

Malone kráčel s Christl po cášském Marktplatzu. Blížil se soumrak, slunce viselo nízko na obloze ztmavlé bouřkovými mračny. Počasí se zhoršovalo a do těla se jim zakusoval ledový severák.

Christl ho vedla ke katedrále přes staré palácové nádvoří, obdélníkový dlážděný prostor, který lemovaly holé stromy obalené sněhem. Okolní domy je chránily před větrem, ale ne před mrazem. Kolem pobíhaly děti a nadšeně povykovaly. Na nádvoří se rozložil vánoční trh; jak to tak vypadalo, měli ho v každém německém městě. Malonea napadlo, co asi dělá jeho syn Gary. Jistě už má vánoční prázdniny. Měl by mu zavolat. Dělával to každých pár dní.

Díval se, jak děti uhánějí k nové atrakci – starci v červeném plášti a vysoké biskupské mitře, který mu připadal důstojný jako sám Otec čas.

„Svatý Mikuláš," řekla Christl. „Náš Santa Claus."

„Vypadá úplně jinak."

Využil toho rozptýlení, aby se ujistil, že je Drsňák sleduje – držel se vpovzdálí a jakoby nic okukoval stánky pod mohutným stříbrným smrkem, jehož větve ověšené elektrickými svíčkami a drobounkými světélky se houpaly ve větru. Malone zachytil vůni svařeného

vína. Opodál stál stánek s kořeněným portským a prodavač v rukavicích na něm rovnal kouřící hnědé hrnky.

Ukázal na jiného stánkaře, který prodával jakési pečivo, a zeptal se Christl: „Co je tamhleto?“

„Místní pochoutka. *Aachener printen.* Kořeněný perník.“

„Pojďme si ho koupit.“

Tázavě si ho změřila.

„No a?“ ohradil se. „Mám rád sladké.“

Došli ke stánku a Malone koupil dva ploché tvrdé perníčky.

Z jednoho si ukousl. „Není to špatné.“

Počítal, že tím nákupem Drsňáka uchlácholí, a s potěšením zjistil, že se mu to povedlo. Jejich přívěsek se choval ledabyle a sebevědomě.

Brzy se setmí. Když se prve zastavili pro tištěné průvodce, Malone zároveň koupil i lístky na prohlídku kaple v šest hodin. Bude muset improvizovat. Jak se dočetl v průvodcích, chrám je na seznamu Světového kulturního dědictví UNESCO. Vloupat se do něj nebo ho poničit by byl závažný přečin. Ale copak na tom záleží po všem, co se odehrálo v klášteře v Portugalsku a v benátském svatém Marku?

Jak to tak vypadá, stal se z něj specialista na ničení světových památek.

Dorothea vešla na mnichovské vlakové nádraží. *Hauptbahnhof* byl šikovně situován přímo v centru, asi dva kilometry od Marienplatzu. Hodinu co hodinu sem přijížděly a zase odtud odjížděly vlaky z celé Evropy i místní spoje navazující na linky metra, tramvají a autobusů. Nádražní budova nebyla žádné historické veledílo, spíš moderní kombinace oceli, skla a betonu. Hodiny roztroušené všude po interiéru upozorňovaly, že je něco málo po šesté.

Co se to děje?

Admirál Langford Ramsey zřejmě chce nechat Wilkersona zabít, jenomže ona ho potřebuje. A vlastně ho má ráda.

Rozhlédla se a uviděla kancelář pro turisty. Letmo přejela pohledem lavičky; Wilkerson nikde, ale v zástupu zahlédla někoho jiného.

Byl to muž vysoké postavy, ve vlněném kabátu, pepita obleku na tři knoflíky a vycházkových polobotkách. Krk měl omotaný šátkem od Burberryho. Měl hezkou tvář s mladistvými rysy, i když už trochu poznamenanou věkem. Ocelově šedé oči za drátěnými obroučkami brýlí si ji pronikavě měřily.

Její manžel.

Werner Lindauer.

Zamířil k ní. „*Guten abend,* Dorotheo."

Nevěděla jak zareagovat. Žili spolu v manželství už skoro třiadvacet let a zpočátku měli hezký vztah. Posledních deset let ji však čím dál víc dráždily jeho věčné nářky a nedostatek pochopení pro cokoli, co se netýkalo jeho vlastních sobeckých zájmů. Snášela ho jen kvůli tomu, jak měl rád jejich syna Georga. Po Georgově smrti před pěti lety se mezi nimi rozevřela propast. Wernera synovo úmrtí zdrtilo a ji také, ale vyrovnávali se s žalem rozdílně. Ona se stáhla do sebe, on začal být zlostný. Od té doby si prostě žila vlastním životem a jeho nechávala, ať si žije svým, a nebavili se spolu.

„Co tady děláš?" zeptala se ho.

„Přišel jsem si pro tebe."

Na scény neměla náladu. Tu a tam se snažil chovat jako chlap, ale bývaly to jen dočasné záchvaty a nikdy mu dlouho nevydržely.

„Jak ses dozvěděl, že tady budu?" vyzvídala.

„Prozradil mi to kapitán Sterling Wilkerson."

Leknutí přerostlo v hrůzu.

„Zajímavý člověk," pokračoval. „Ani s pistolí u hlavy nezavře pusu."

„Co jsi udělal?" Neskrývala úžas.

Přimhouřil oči. „Velkou věc, Dorotheo. Musíme chytit vlak."

„S tebou nikam nejedu."

Na Wernerovi bylo znát, že ho to rozladilo. Asi takovou reakci nečekal. Přiměl se ke vlídnému úsměvu, ale tím ji naopak ještě víc vyděsil. „Pak ale prohraješ rodinný souboj se svou drahou sestřičkou. Copak ti to nevadí?"

Vůbec netušila, že Werner ví, co se děje. Neřekla mu o tom ani slovo. Ale jak vidno, manžel má dobré informace.

Konečně se zmohla na otázku: „Kam jedeme?"

„Navštívit našeho syna.“

Stephanie se dívala, jak Davis odjíždí. Pak nastavila mobil na tiché vyzvánění, zapnula si kabát a vnořila se do lesa. Nad hlavou se jí klenuly větve starých borovic a holých listnáčů, často obrostlé jmelím. Podrost navzdory zimě skoro vůbec nezřídí. Pomalu se vrátila těch sto metrů zpátky k domu a tlustý koberec borového jehličí tlumil její kroky.

To ramínko se opravdu kolébalo, byla si tím jistá. Ale udělala chybu ona, anebo ten člověk, kterého vytušila uvnitř?

Opakovaně zdůrazňovala svým agentům, že mají důvěřovat svým instinktům. Nic nefunguje líp než selský rozum. Cotton Malone v tom byl přeborník. Zajímalo by ji, co zrovna dělá. Ani se jí neozval kvůli té informaci o Zacharym Alexanderovi a ostatních důstojnících z *Holdenu.*

Nelítá snad taky v nějakém maléru?

Zahlédla dům nejasně se rýsující mezi stromy. Přikrčila se za jedním promrzlým kmenem.

Každý, i ten sebelepší člověk se někdy utne. Nejdůležitější je být poblíž ve chvíli, kdy se to stane. Pokud se dá Davisovi věřit, Zacharyho Alexandera a Davida Sylviana zabil někdo, kdo dokázal vraždu dokonale zakamuflovat. A když Davis vyprávěl o tom, jak zemřela Millicent, nevyslovil sice podezření otevřeně, ale jasně je vycítila.

Selhalo jí srdce.

Davis měl taky tušení.

To ramínko.

Hýbalo se.

Dobře udělala, že mu neprozradila, co v ložnici zahlédla. Rozhodla se přesvědčit sama, jestli je Herbert Rowland další na řadě.

Dveře domu se otevřely a ven vyklouzl malý hubený muž v džínách a těžkých botách.

Zaváhal a potom jako temný stín odklusal do lesa a zmizel. Srdce se jí rozbušilo. Ten parchant!

Co tam vevnitř dělal?

Našla telefon a vyťukala Davisovo číslo. Zvedl to po prvním zazvonění.

„Měl jste pravdu,“ řekla mu.

„V čem?“

„V tom, co jste říkal o Langfordovi Ramseym. Ve všem. Úplně ve všem.“

TŘETÍ ČÁST

38

Cáchy
18:15

Malone se loudal za prohlídkovou skupinou zpátky do oktogonu Karlovy kaple. Vevnitř bylo o deset stupňů tepleji než venku, takže byl rád, že utekl z té zimy. Průvodkyně mluvila anglicky, lístky na prohlídku si koupilo nějakých dvacet lidí a Drsňák mezi nimi nebyl. Bůhvíproč se rozhodl čekat venku. Možná se má na pozoru před uzavřenými prostory, anebo ho odradil malý počet návštěvníků. Židle pod kupolí zely prázdnotou, uvnitř se potulovalo kromě prohlídkové skupiny jen nějakých deset, dvanáct lidí.

Po stěně se mihlo světlo – nějaká žena si udělala snímek s bleskem. Okamžitě k ní přispěchal hlídač.

„Za fotografování se tu platí," zašeptala Christl.

Malone viděl, jak si hlídač bere od turistky několik eur a upevňuje jí na zápěstí papírový proužek.

„Teď už bude smět fotit legálně?"

Christl se uculila. „Udržovat to tu stojí peníze."

Poslouchal průvodkyni, jak vykládá o kapli – většinou omílala totéž, co si už přečetl v průvodcích. Přidal se k prohlídce jen kvůli tomu, že do některých prostor, hlavně nahoru k trůnu, směly jedině placené skupiny.

Vešli spolu s ostatními návštěvníky do jedné ze sedmi postranních kaplí, které se přimykaly ke karolínskému jádru. Tahle patřila svatému Michaelovi, a jak vysvětlila průvodkyně, nedávno ji zrenovovali. Čelem k mramorovému oltáři stály dřevěné lavice. Několik lidí ze skupiny se zastavilo, aby zapálili svíčky. V západní zdi zahlédl Malone těžké dřevěné dveře a vybavil si, že to nejspíš bude postranní východ, o kterém se dočetl v průvodcích. Byly zavřené. Zatímco průvodkyně repetila o historii, nenápadně prošel setmělým vnitřkem až k nim, zastavil se a rychle zkusil kliku. Zamčeno.

„Co to tropíte?" zeptala se Christl.

„Řeším váš problém."

Následovali skupinu kolem hlavního oltáře do gotického chóru, další části, kam směly jen placené skupiny. Malone se zastavil v oktogonu a studoval mozaikový nápis nad oblouky v přízemí, latinkou psaná černá písmena na zlaceném pozadí. Christl nesla igelitovou tašku s propagačními brožurkami. Rychle vytáhl tu, na kterou se rozpomněl – tenký sešitek vhodně otitulovaný jako *Malý průvodce cískou katedrálou* – a ověřil si, že mozaika odpovídá přetištěnému latinskému textu.

CUM LAPIDES VIVI PACIS CONPAGE LIGANTUR
INQUE PARES NUMEROS OMNIA CONVENIUNT
CLARET OPUS DOMINI TOTAM QUI CONSTRUIT
AULAM EFFECTUSQUE PIIS DAT STUDIIS HOMINUM
QUORUM PERPETUI DECORIS STRUCTURA MANEBIT
SI PERFECTA AUCTOR PROTEGAT ATQUE REGAT SIC DEUS
HOC TUTUM STABILI FUNDAMINE TEMPLUM
QUOD KAROLUS PRINCEPS CONDIDIT ESSE VELIT

Christl si všimla jeho zájmu. „To je zasvěcení kaple. Původně bylo malované na kameni. Mozaiky jsou pozdějšího data."

„Ale znění zůstalo stejné jako za Karlových časů?" ujišťoval se. „A na stejném místě?"

Přikývla. „Pokud se ví, tak ano."

Usmál se. „Se zdejší historií je to podobné jako s mým manželstvím. Nikdo neví nic jistě."

„Co se stalo s Frau Maloneovou?"

Postřehl v jejím tónu zájem. „Došla k názoru, že Herr Malone je pro ni trnem v patě."

„Třeba měla pravdu."

„Ujišťuji vás, že Pam měla pravdu vždycky a ve všem." V duchu však doplnil upřesnění, ke kterému dospěl až léta po rozvodu. *Skoro ve všem.* Ohledně jejich syna se zmýlila. Ale neměl chuť probírat Garyho otcovství s touhle cizinkou.

Znovu se zabral do studia nápisu. Mozaiky, mramorová podlaha a mramorem obložené stěny byly necelých dvě stě let staré. Za časů Karla Velikého, kdy žil i Einhard, býval všude kolem hrubý pomalo-

vaný kámen. Postupovat podle Einhardových instrukcí – *začít v novém Jeruzalémě* – může být nesnadné, protože tu už nic není stejné jako před dvanácti sty lety. Jenže Hermann Oberhauser tu hádanku vyřešil. Jak jinak by mohl něco najít? Takže někde uvnitř téhle stavby se nachází odpověď.

„Musíme je dohonit," upozornil Christl.

Odspěchali za skupinou a dorazili k chóru právě ve chvíli, kdy se průvodkyně chystala vrátit na místo červenou šňůru zabraňující v přístupu. V zadní části se skupina shromáždila kolem zlatého relikviáře, který stál na metr dvacet vysokém podstavci a byl chráněn skleněnou vitrínou.

„Relikviář Karla Velikého," zašeptala Christl. „Z třináctého století. Obsahuje císařovy kosti. Devadesát dva. Čtyři další jsou v pokladnici a zbytek zmizel."

„Oni je počítají?"

„Uvnitř relikviáře je záznam, který se od roku 1215 doplňuje, kdykoli se zvedne víko. Ano, ovšem – počítají je."

Zlehka ho chytila za paži a zavedla ho na místo před schránou. Skupina přešla dozadu za relikviář a průvodkyně jim vyprávěla, jak byl roku 1414 chór vysvěcen. Christl ukázala na památeční plaketu zasazenou v podlaze. „Pod tímhle místem je pohřben Ota III. Kolem nás údajně leží i patnáct dalších císařů."

Průvodkyně odpovídala na dotazy o Karlu Velikém a turisté ostošest fotografovali. Malone si prohlížel chór, ukázku odvážné gotické architektury, kde se kamenné zdi téměř ztrácely mezi ohromnými plochami vysokých oken. Všiml si, jak se napojuje na karolínské jádro – vyvýšené partie navazovaly na oktogon, aniž kterákoli z obou částí pozbyla půvabu.

Prohlížel si hořejšek, hlavně ochoz v patře, který obtáčel osmiúhlé jádro kaple. Když prve studoval plánky v průvodcích, usoudil, že právě odtud z chóru nejlíp uvidí, co potřebuje vidět.

A měl pravdu.

V horním patře všechno odpovídalo jeho očekávání. Takže zatím to vychází.

Průvodkyně odvedla skupinu zpátky k hlavnímu vchodu a odtamtud vystoupali na horní ochoz po čemsi, čemu říkala císařské

schodiště – točitou chodbou s kamennými schody ošlapanými tak, že byl každý prohnutý do oblouku. Zatímco jim přidržovala železnou mříž otevřenou, vysvětlovala, že nahoru po schodech směli chodit pouze císaři Svaté říše římské.

Schodiště vedlo na prostorný horní ochoz nad otevřeným oktogonem. Průvodkyně upozornila na podstavec z hrubě tesaných nestejnoměrných kamenů, na němž stál trůn. Zepředu vedly nahoru k trůnu kamenné stupně, ze zadní stěny vyčníval oltář. Celou tu neobvyklou konstrukci ohrazoval ozdobný železný řetěz, který udržoval návštěvníky v patřičném odstupu.

„Toto je trůn Karla Velikého," oznámila průvodkyně. „Stojí tady v horním patře a je vyvýšen, aby se podobal trůnům u byzantských dvorů. Stejně jako ony je umístěn v ose chrámu, proti hlavnímu oltáři a čelem k východu."

Malone poslouchal její výklad o tom, že císařský stolec tvoří čtyři desky z parského mramoru spojené prostými mosaznými sponami. Šest kamenných stupňů, po nichž se k němu stoupá, vytesali ze starořímského sloupu.

„Šest je jich proto," vysvětlovala průvodkyně, „aby to odpovídalo Šalomounovu trůnu, jak ho popisuje Starý zákon. Šalomoun byl první, kdo dal postavit chrám, první, kdo nastolil vládu míru, a první, kdo kdy usedl na trůn. To vše se podobá tomu, čeho dosáhl Karel Veliký v severní Evropě."

Maloneovi vytanulo na mysli, co napsal Einhard: *Leč pouze ti, kdo jsou znalí trůnu Šalomounova a lehkovážnosti Římanů, naleznou cestu na nebesa.*

„Neví se jistě, kdy byl ten trůn vztyčen," pokračovala průvodkyně. „Někteří prohlašují, že to bylo za Karlových dob. Jiní prohlašují, že k tomu došlo později, v desátém století za Oty I."

„Vypadá hrozně obyčejně," utrousil jeden turista. „Je skoro ošklivý."

„Z tloušťky těch čtyř mramorových desek, ze kterých trůn sestává – jak vidíte, není stejná – je poznat, že původně sloužily jako dlaždice. Rozhodně jsou římského původu. Nejspíš je sem dopravili z nějakého mimořádného místa a byly natolik významné, že na jejich vzhledu nesešlo. Na tomto prostém mramorovém stolci s dřevěným

sedadlem byli korunováni císaři Svaté říše římské a poté přijímali hold svých šlechticů.“

Ukázala na úzkou chodbičku v podstavci trůnu vedoucí z jedné strany na druhou.

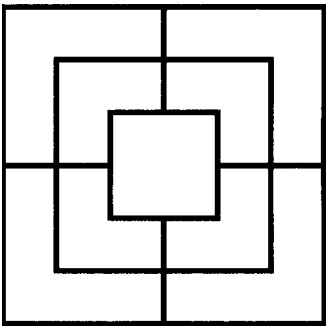
„Tudy pod trůnem procházeli s pokorně sehnutými zády poutníci a skládali tomuto místu hold. Bylo uctíváno po celá staletí.“

Odvedla skupinu na druhou stranu.

„Podívejte se sem,“ pokynula, „na ty rytiny.“

Právě kvůli nim sem Malone přišel. V průvodcích byly jejich obrázky přetištěny spolu s nejrůznějšími vysvětleními, ale on je chtěl vidět na vlastní oči.

Na hrubém mramorovém povrchu se rýsovaly tenké linie. Čtverec kolem jiného čtverce a kolem ještě jeden. V polovině každé strany největšího čtyřúhelníku vybíhala dovnitř čára, která končila u obrysu nejvnitřnějšího čtverce, a dělila tak meziprostor na dvě části. Všechny čáry se nedochovaly, ale viděl toho dost, aby si v duchu doplnil celkový obrázek.

„Je to důkaz, že ty mramorové desky opravdu původně sloužily jako dláždění,“ vysvětlila průvodkyně. „Tohle je hrací deska, na které se hrával mlýn – cosi jako kombinace dámy, šachů a vrhcábů. Římané tu jednoduchou hru zbožňovali. Stačilo vyrýt čtverce do kamene a dala se hrát donekonečna. Bývala v oblibě i za Karlových časů a hraje se dodnes.“

„Co dělá na královském trůnu?“ zeptal se kdosi.

Průvodkyně potřásla hlavou. „Nikdo netuší. Ale je to zajímavé, viďte?“

Malone pokynul Christl, aby poodešli stranou. Průvodkyně repetila o horním ochozu a znovu bleskaly fotoaparáty. Trůn byl fotogenický a všichni už měli na zápěstích proužky dokládající oficiální povolení.

Malone s Christl popošli za další oblouk, takže se ocitli mimo dohled skupiny.

Napínal oči do šera.

Při pohledu z chóru v přízemí odhadl, že trůn stojí na západní straně ochozu. Doufal, že se někde tady nahoře najde schovávačka.

Odvedl Christl do tmavé komůrky u vnější stěny a tam se vmáčkli do tmy v koutě. Naznačil jí, ať je zticha, a společně poslouchali, jak skupina opouští ochoz a sestupuje do přízemí.

Podíval se na hodinky.

Bylo 19:00.

Zavírací hodina.

39

Garmisch
20:30

Dorothea tonula ve zmatku. Její manžel očividně ví o Sterlingu Wilkersonovi úplně všechno, což ji udivilo. Ale starosti jí dělalo hlavně to, že ví také o hledačské výpravě s Christl a že zřejmě drží Wilkersona v zajetí.

Co se to proboha děje?

Nastoupili do vlaku v 18:40 a odjeli z Mnichova do Garmische. Během osmdesátiminutové jízdy Werner nepromluvil ani slovo, jen seděl a klidně si četl mnichovské noviny. Odjakživa ji rozčilovalo, jak hltá noviny do posledního slova, pročítá dokonce i nekrology a reklamy a tu a tam okomentuje, co ho zaujalo. Přemítala, co myslel tím, že jedou navštívit syna, ale nechtěla se vyptávat. Její muž poprvé za uplynulých třiadvacet let ukázal pevnou vůli, a tak se rozhodla radši mlčet a počkat, co se z toho všeho vyklube.

Teď ujížděli ztemnělou dálnicí na sever, pryč od Garmische, ettalského kláštera a Reichshoffenu. Auto na ně čekalo hned před nádražím, s klíčky pod přední rohožkou. Už pochopila, kam jedou – na místo, jemuž se poslední tři roky vyhýbala.

„Nejsem pitomec, Dorotheo," ozval se konečně Werner. „Myslíš si to o mně, ale nejsem."

Nehodlala mu dopřát pocit uspokojení. „Víš, Wernere, já o tobě vůbec nepřemýšlím."

Ignoroval její rýpnutí a jeli dál zimní tmou. Díkybohu nesněžilo. Jízda po téhle silnici probouzela vzpomínky, na které se úporně snažila zapomenout. Vzpomínky na dobu před pěti lety, kdy se Georgovo auto v Tyrolských Alpách skutálelo ze silnice bez svodidel. Jel tam lyžovat a těsně před nehodou jí telefonoval, že se ubytuje ve stejném hotelu jako jindy. Pár minut spolu klábosili – zlehka a nenuceně, jako obyčejná matka se synem, vedli prostě takové ty řeči, které se normálně vedou.

Jenže to bylo naposledy, co s ním mluvila.

Příště viděla svého jediného syna až v rakvi, nastrojeného v šedém obleku a připraveného k pohřbu.

Rodinná hrobka Oberhauserových přiléhala ke starobylému bavorskému kostelu několik kilometrů na západ od Reichshoffenu. Po pohřbu nechali založit na Georgovu památku novou kapli a Dorothea tam dva roky pravidelně zajížděla a rozsvěcela svíčky.

Ale poslední tři roky se od toho místa držela stranou.

Před sebou zahlédla kostel s vitrážovými okny, zpoza nichž se linula slabá zář. Werner před ním zaparkoval.

„Proč jsme museli zrovna sem?“ zeptala se.

„Věř mi, že bychom tu nebyli, kdyby to nebylo potřeba.“

Vystoupil do tmy. Vykročila za ním ke kostelu. Uvnitř nikdo nebyl, ale železná branka do Georgovy kaple byla otevřená.

„Už jsi tu dlouho nebyla,“ řekl.

„To je moje věc.“

„Já sem jezdím dost často.“

To ji nepřekvapovalo.

Došla k brance. Před malým oltářem stálo mramorové klekátko. Nad ním, vytesán do kamene, trůnil na stříbrném koni svatý Jiří. Dorothea se zřídkakdy modlila a pochybovala, že ještě vůbec věří v Boha. Její otec byl přesvědčený ateista, matka pasivní katolička. Pokud Bůh vůbec existuje, nechovala vůči němu nic než hněv za to, že ji připravil o jediného člověka, jehož kdy bezmezně milovala.

„Už toho mám dost, Wernere. Co po mně chceš? Tohle je Georgův hrob. Zaslouží si naši úctu. Není to místo, kde bychom si měli vyříkávat svoje rozepře.“

„Prokazuješ mu snad úctu tím, že mě o ni připravuješ?“

„Nestarám se o tebe, Wernere. Žiješ si svůj život a já svůj.“

„Se vším je konec, Dorotheo.“

„Souhlasím. Naše manželství skončilo už dávno.“

„Tak jsem to nemínil. Už nebudou žádní další muži. Jsem tvůj manžel a ty jsi moje žena.“

Rozesmála se. „Děláš si legraci.“

„Kdepak, mluvím naprosto vážně.“

„Co z tebe tak najednou udělalo chlapa?“

Couvl ke stěně. „V určitém bodu musí živí dát sbohem mrtvým. Já k takovému bodu dospěl.“

„A přivedl jsi mě sem, abys mi to oznámil?“

Poznali se prostřednictvím rodičů. Nešlo o dojednané manželství v pravém slova smyslu, ale předem naplánované bylo. Naštěstí si byli sympatičtí a první společná léta prožili šťastně. Z Georgova narození se oba nesmírně radovali. Jenže jeho smrt mezi ně vnesla nesmiřitelné rozpory. Jako by cítili potřebu obviňovat se navzájem a vylévat si na tom druhém vlastní zoufalství.

„Přivedl jsem tě sem, protože jsem musel,“ prohlásil.

„Já k tomu bodu, o kterém jsi mluvil, nedospěla.“

„Je ho škoda,“ řekl, jako by ji neslyšel. „Byl by z něj skvělý muž.“

S tím souhlasila.

„Měl svoje sny, ctižádost a my mu mohli splnit každé přání. Mohl si z nás obou vzít to nejlepší.“ Otočil se k Dorothee. „Co by si o nás teď asi myslel?“

Ta otázka jí připadala podivná. „Jak to myslíš?“

„Nechováme se k sobě zrovna hezky.“

„Co máš za lubem, Wernere?“ obořila se na něj.

„Možná nás slyší a rád by znal tvůj názor.“

Jeho naléhání se jí hnusilo. „Můj syn by mi schválil všechno, co dělám.“

„Opravdu? Opravdu by ti schválil to, cos udělala včera? Zabila jsi dva lidi.“

„Jakpak to víš?“

„Ulrich Henn po tobě uklízel.“

Polekalo ji to a zmátlo, ale nehodlala tu záležitost probírat tady, na posvátném místě. Vykročila k východu z kaple, jenže Werner jí zastoupil cestu. „Tentokrát neutečeš.“

Vzedmula se v ní vlna nevole. Nenáviděla ho za to, že znesvětil místo Georgova odpočinku. „Uhni mi z cesty.“

„Uvědomuješ si vůbec, co děláš?“

„Jdi k čertu, Wernere.“

„Jsi úplně mimo realitu.“

Netvářil se rozhněvaně ani ustrašeně a to v ní probudilo zvědavost. „Copak chceš, abych prohrála s Christl?“

Jeho výraz zjihl. „Nedošlo mi, že je to soutěž. Bral jsem to spíš jako výzvu. Ale jsem tady právě proto, abych ti pomohl.“

Potřebovala zjistit, co se dozvěděl a jak, ale zmohla se jen na námitku: „Na mrtvém dítěti manželství nestojí.“ Probodla ho pohledem. „Tvoji pomoc nepotřebuju. Už ne.“

„To se pleteš.“

„Chci odtud,“ prohlásila. „Necháš mě laskavě projít?“

Stál jako socha a chvíli jí doopravdy naháněl strach. Odjakživa se chytal emocí jako tonoucí záchranného kruhu. Uměl se vrhat do bitev, ale jejich závěr vždycky beznadějně zbabral. Takže ji nepřekvapilo, když ustoupil ode dveří.

Prošla kolem něj ven.

„Ukážu ti něco, co bys měla vidět,“ řekl.

Zastavila se, otočila a postřehla v jeho výrazu cosi, co tam neviděla už hrozně dlouho – sebejistotu. Znova na ni padl strach.

Vyšel z kostela a zamířil k autu. Šla za ním. Vytáhl klíčky a otevřel kufr. Uvnitř se v matném světle objevila křečovitě stažená mrtvá tvář Sterlinga Wilkersona s krvavou dírou uprostřed čela.

Dorothea zalapala po dechu.

„Tohle je vážná věc, Dorotheo.“

„Proč?“ zeptala se. „Proč jsi to udělal?“

Pokrčil rameny. „Využívala jsi ho a on využíval tebe. A teď je mrtvý. Já ne.“

40

Washington, D. C.
14:40

Ramseyho zavedli do obývacího pokoje Raymonda Dyalse juniora, čtyřhvězdičkového admirála válečného námořnictva USA ve výslužbě. Čtyřiadevadesátiletý Missouřan sloužil ve druhé světové válce, v Koreji i ve Vietnamu a do výslužby odešel počátkem 80. let. Roku 1971, kdy ztroskotala NR-1A, byl náčelníkem námořních operací; to on podepsal tajný rozkaz nezahajovat pátrání a nepodnikat žádnou akci na záchranu nezvěstné ponorky. Ramsey byl tehdy poručík, kterého si Dyals vybral, aby se zúčastnil utajované plavby *Holdenu* do Antarktidy a pak o ní osobně admirálovi referoval. Brzy nato byl povýšen na kapitána a začal sloužit přímo pod Dyalsem. Odtamtud už se dělala kariéra rychle a snadno.

Vděčil tomu starci za všechno.

A věděl, že Dyals má i nadále velký vliv.

Byl nejstarší žijící vlajkový důstojník. Radili se s ním prezidenti, toho současného nevyjímaje. Všichni si vysoce cenili jeho zdravého úsudku. Tisk s ním jednal uctivě a pro senátory byla místnost, kam nyní Ramsey vešel, čímsi jako poutním místem. Dyals seděl u plápolajícího ohně s vlněnou pokrývkou přehozenou přes pavoučí nohy a s chlupatou kočkou na klíně. Přezdívalo se mu „Jestřáb v zimě“, a jak Ramsey věděl, líbilo se mu to.

Když uviděl Ramseyho vcházet, oči se mu rozsvítily. „Vždycky mě potěší, když zaskočíte na návštěvu.“

Ramsey zůstal před svým mentorem uctivě stát, dokud ho admirál nevyzval, aby se posadil.

„Napadlo mě, že se ozvete,“ řekl Dyals. „Doslechl jsem se dneska ráno o Sylvianovi. Kdysi pode mnou sloužil. Jako pobočník ušel, i když byl trochu moc komisní. I potom si zřejmě vedl dobře. Slýchal jsem o něm jen samou chválu.“

Ramsey se rozhodl přejít rovnou k věci. „Chtěl bych jeho funkci.“

Admirálovi blýsklo v zádumčivých očích. „Ve Sboru náčelníků štábů… Tam jsem to nedotáhl.“

„Mohl jste.“

Stařec zavrtěl hlavou. „S Reaganem jsme vzájemně nevycházeli. Měl oblíbence, anebo přinejmenším jeho tajemníci měli oblíbence a já na jejich seznamu nebyl. Kromě toho jsem cítil, že bych měl odejít.“

„A co Daniels? U něj jste na seznamu oblíbenců?“ zeptal se Ramsey.

V Dyalsově výrazu se kmitla tvrdost a neústupnost.

„Víte přece, Langforde, že prezident není náš přítel. Drží armádu zkrátka – ořezává rozpočty, redukuje programy. Myslí si dokonce, že nepotřebujeme Sbor náčelníků.“

„Je na omylu.“

„Dost možná. Ale je to prezident a je oblíbený stejně, jako býval Reagan, i když má jiné politické názory.“

„Některých armádních důstojníků si jistě váží. Takových, které zná. Kdyby moji kandidaturu podpořili, mohlo by to rozhodnout.“

Dyals pohladil kočku. „Hodně jich chce tu funkci pro sebe.“

Ramsey na to nic neřekl.

„Nepřipadá vám to všechno nechutné?“ otázal se Dyals. „Muset se doprošovat o pomoc, být závislý na prodejných politicích. To je jeden z důvodů, proč jsem se odporoučel.“

„Tak to na světě chodí. My si ta pravidla nevymysleli, ale musíme podle nich hrát.“

Ramsey věděl, že hodně vlajkových důstojníků a nezanedbatelný počet oněch „prodejných politiků“ vděčí za svůj post právě Rayi Dyalsovi. Jestřáb měl hodně přátel a věděl, jak jich využít.

„Nikdy jsem vám nezapomněl, co jste tenkrát udělal,“ zamumlal admirál tiše. „Často na NR-1A myslím. Na ty muže. Povězte mi ještě jednou, jak to bylo, Langforde.“

Shora prosvítala ledem přízračná modravá záře; s přibývající hloubkou postupně temněla, až přešla v indigovou čerň. Ramsey měl na sobě speciální suchou kombinézu pro potápěče vojenského námořnictva, která mu chránila celé tělo kromě rtů a úzkého proužku

kůže kolem nich. Když se potopil, pálily ho, ale teď je měl znecitlivělé. Připadalo mu, že jeho ruce jsou v těžkých rukavicích k nepotřebě. Naštěstí ho voda nadlehčovala tak, že skoro nic nevážil, a když proplouval tou širou prázdnotou, průzračnou jako vzduch, měl dojem, že spíš letí než plave.

Signál z transpondéru, který zachytil Herbert Rowland, je zavedl přes sněhovou pláň k úzkému jazyku zátoky, kterým ledový oceán olizoval zamrzlé pobřeží, na místo, kde se v létě shromažďovali tuleni a ptáci. Signál vzhledem ke své síle zasluhoval přímý průzkum. A tak se Ramsey navlékl do kombinézy a Sayers s Rowlandem mu pomohli s výstrojí. Měl jasný rozkaz – do vody směl jen on sám.

Zkontroloval hloubku. Dvanáct metrů.

Netušil, kolík zbývá ke dnu, ale doufal, že zahlédne aspoň něco, co by potvrdilo osud ponorky. Rowland mu oznámil, že zdroj leží dál ve vnitrozemí, blíž k horám, které se zdvíhaly směrem od pobřeží.

Razil si cestu pod vodou.

Po jeho levici čněla černá vulkanická skalní stěna, posetá nádhernou směsicí oranžových anemonek, mořských hub, růžových korálů a žlutozelených měkkýšů. Nebýt ledové vody, mohl by si myslet, že je u korálového útesu. Zmrzlý příkrov, kterým dosud prosakovalo světlo, takže vypadal jako zamračené nebe v různých odstínech modři, najednou kompletně zčernal.

Led nad ním zřejmě nahradila skála.

Odepnul si svítilnu z opasku a rozsvítil ji. Všude se hemžil plankton. Nikde žádné usazeniny. Posvítil si kolem dokola. Paprsek zneviditelněl, protože tu nebylo nic, od čeho by se odrazil. Rozptýlil se prostě ve vodě a objevoval se jenom, když na něco dopadl.

Třeba na tuleně, který se mihl kolem a zdánlivě přitom nehnul ani svalem.

Vzápětí se objevili další tuleni.

Ramsey slyšel jejich trylkování a cítil ho dokonce i v těle, jako by ho přijímal sonarem. Tomuhle se říká úkol! Byla to šance blýsknout se před lidmi, kteří měli v rukou jeho kariéru. Proto se taky okamžitě nabídl jako dobrovolník. Osobně si vybral Sayerse a Rowlanda, protože je oba znal jako lidi, na které se může spolehnout. Rowland mu prve sdělil, že zdroj signálu je zhruba dvě stě metrů na

jih. Dál ne. Ramsey odhadoval, že tu vzdálenost už uplaval, a možná i víc. Prozkoumával hlubinu svítilnou, která měla dosah nějakých patnáct metrů, a doufal, že u dna zahlédne oranžovou velitelskou věž ponorky.

Vypadalo to, že proplouvá ohromnou podmořskou jeskyní otevírající se přímo do nitra antarktického kontinentu. Ze všech stran ho obklopovala vulkanická hornina.

Napínal zrak. Nic. Jen voda přecházející v černou tmu.

A přesto odtud přicházel signál.

Rozhodl se probádat dalších sto metrů.

Kolem se jako šipka mihl další tuleň a za ním ještě jeden. Provozovali před ním hotový balet. Díval se, jak zdánlivě bez námahy klouzou vodou. Jeden provedl salto a bleskurychle vystřelil směrem vzhůru.

Ramsey ho sledoval světelným paprskem.

Zvíře zmizelo.

Druhý tuleň sebou mrskl a vyrazil nahoru.

Taky prorazil na povrch.

Jak to?

Nahoře by měla být jenom skála.

Zamířil za nimi.

„Nádherné dobrodružství," poznamenal Dyals.

Ramsey souhlasil. „Když jsem se vynořil, měl jsem ve rtech pocit, jako bych se jimi dotkl zmrzlého kovu."

Admirál se zasmál. „Hned bych si to s vámi vyměnil."

„To dobrodružství ještě neskončilo, admirále."

Z jeho tónu dýchl strach a starci došlo, že tahle návštěva má ještě další důvod.

„Povídejte."

Ramsey vylíčil, že z Magellan Billetu unikl spis o vyšetřování havárie NR-1A a získal ho Cotton Malone, který se v té věci angažuje. A že si Bílý dům vyžádal přístup k osobním záznamům Zacharyho Alexandera, Herberta Rowlanda a Nicka Sayerse. Zamlčel jenom to, čemu se zrovna věnuje Charlie Smith.

„Někdo po tom jde," uzavřel.

„Byla to jen otázka času," zamumlal Dyals. „Dneska je hrozně těžké uchovat tajemství."

„Mohu to zarazit," navrhl Ramsey.

Stařec zúžil oči. „Musíte."

„Už jsem podnikl opatření. Ale kdysi jste mi nařídil, že *jeho* mám nechat na pokoji."

Jména nebylo zapotřebí. Oba věděli, koho myslí.

„A vy jste si přišel ověřit, jestli ten rozkaz ještě pořád platí?"

Ramsey přikývl. „Aby to bylo komplet, musíme zahrnout i *jeho."*

„Už nejsem váš velitel."

„Jste jediný, koho ochotně poslouchám. Když jsme se před osmatřiceti lety rozcházeli, vydal jste rozkaz. *Nechat ho na pokoji."*

„Ještě žije?" zeptal se Dyals.

Ramsey přitakal. „Je mu osmašedesát. Bydlí v Tennessee. Učí na univerzitě."

„Pořád omílá ty samé nesmysly?"

„Nic se nezměnilo."

„A co ti dva poručíci, co tam byli s vámi?"

Ramsey nic neřekl. Nemusel.

„Měl jste plné ruce práce," konstatoval admirál.

„Dostal jsem dobrou školu."

Dyals dál hladil kočku. „V jedenasedmdesátém jsme se chopili příležitosti. Je fakt, že Maloneova posádka před vyplutím souhlasila s přísnými podmínkami, ale nemuseli jsme na nich tolik lpět. Mohli jsme je hledat. Pořád přemítám, jestli jsem se zachoval správně."

„Zachoval."

„Jak si tím můžete být tak jistý?"

„Tehdy byla jiná doba. Ta ponorka představovala naši nejtajnější zbraň. V žádném případě jsme nemohli odhalit její existenci a už vůbec ne to, že se potopila. Jak dlouho by trvalo, než by Sověti našli vrak? A šlo taky o NR-1. Plnila tehdy různé úkoly a je v provozu dodnes. Udělal jste správnou věc – bez debaty."

„Máte dojem, že se prezident snaží zjistit, co se tehdy stalo?"

„Ne. Iniciativa vznikla u člověka o několik pater níž, ale ten dotyčný je Danielsova pravá ruka."

„A vy máte obavu, že to může zhatit vaši šanci na jmenování?“

„Bezesporu ano.“

Ani nemusel dodávat, co bylo nabíledni: *A zničit i vaši reputaci.*

„Pak tedy svůj rozkaz odvolávám. Dělejte, co uznáte za vhodné.“

41

Cáchy
21:50

Malone seděl na podlaze ve stísněné prázdné místnůstce přiléhající k hornímu ochozu, kam se s Christl schovali před prohlídkovou skupinou. Štěrbinou pode dveřmi pozoroval, jak v kapli zhasínají světla a zamyká se na noc. Od té doby už uplynula hodina a celou tu dobu vládl klid až za vzdálený ruch vánočního trhu, který doléhal do místnůstky jejím jediným oknem, a na kvílení větru opírajícího se zvenčí do zdí.

„Je tu divně," zašeptala Christl. „Tak ticho."

„Potřebujeme čas, abychom si to tady nerušeně prohlédli." Kromě toho doufal, že svým zmizením zmatou Drsňáka.

„Jak dlouho budeme čekat?" zeptala se.

„Než se venku všechno uklidní. Člověk nikdy neví; než noc skončí, může se sem přichomýtnout leckdo." Rozhodl se využít klidné chvilky. „Zajímala by mě jedna věc."

Tvář se jí v nazelenalém světle reflektorů zalévajících katedrálu zvenčí rozjasnila. „Říkala jsem si, kdy se asi zeptáte."

„Ti Svatí… Proč si myslíte, že opravdu existují?"

Zdálo se, že ji tím dotazem překvapil, jako by čekala něco jiného. Osobnějšího. Ale nenechala se vyvést z míry. „Slyšel jste někdy o Piri Reisově mapě?"

Malone o ní slyšel. Údajně ji vyrobil turecký pirát a pocházela z roku 1513.

„Našla se v roce 1929," řekla Christl. „Je jí jenom kousek, ale zobrazuje Jižní Ameriku a Západní Afriku ve správné zeměpisné délce. Navigátoři v šestnáctém století zeměpisnou délku přesně stanovit neuměli – k tomu se dopracovali až v osmnáctém století. Když Piri Reisova mapa vznikla, byl Gerhardu Mercatorovi teprve rok, takže jeho metoda, jak přenést zemský povrch na plochu pomocí souřadnic, ještě neexistovala. Jenomže Piri Reisova mapa právě tohle umí. Navíc podrobně zobrazuje severní pobřeží Antarktidy. O exis-

tenci toho kontinentu se do roku 1818 vůbec nevědělo. Tvar pevniny pod ledovým příkrovem byl poprvé prozkoumán až roku 1949 pomocí sonaru a potom pokročilejšími pozemními radiolokátory. Piri Reisova mapa skutečné linii antarktického pobřeží pod ledem téměř dokonale odpovídá.

Na mapě jsou popisky, které nasvědčují tomu, že jejímu autorovi posloužily jako zdroj informace z časů Alexandra Velikého. Alexandr žil ve čtvrtém století před Kristem. Tehdy už Antarktidu pokrývaly kilometry ledu. Zdrojové materiály znázorňující obrys pobřeží se musejí datovat do mnohem starší doby, kdy bylo zalednění podstatně menší, někam do období mezi deseti a padesáti tisíci lety před Kristem. A nezapomeňte, že mapa je k ničemu bez popisků vysvětlujících, nač se vlastně díváte. Představte si úplně nepopsanou mapu Evropy – moc by vám toho neřekla. Obecně se přijímá, že písmo vynalezli Sumerové zhruba 3500 let před naším letopočtem. Zdrojové mapy, které použil Reis, musely být daleko starší, takže písmo zřejmě vzniklo dřív, než jsme si mysleli."

„V těch vašich argumentech drhne logika."

„Jste vždycky takový skeptik?"

„Zjistil jsem, že se to vyplácí, když člověk nese vlastní kůži na trh."

„Když jsem psala disertaci, studovala jsem středověké mapy a objevila jsem zajímavý protiklad: Pozemní mapy v těch dobách bývaly hrubé – Itálie připojená ke Španělsku, špatný tvar Anglie, hory umístěné jinam, nepřesně zakreslené řeky. Ale s námořními mapami to bylo jiné. Říkalo se jim portolany, protože sloužily pro plavbu od přístavu k přístavu. A byly neuvěřitelně přesné."

„A vy myslíte, že jejich tvůrcům někdo pomáhal."

„Prostudovala jsem spoustu portolanů. Dulcertův z roku 1339 zachycuje s velkou přesností Rusko. Jedna turecká mapa z roku 1559 ukazuje svět při pohledu ze severu, jakoby ze vzduchu nad severním pólem. Jak je to možné? Mapa Antarktidy zveřejněná roku 1737 zobrazuje kontinent rozdělený na dva ostrovy – teď už víme, že je to pravda. A mapa z roku 1531, která se mi dostala do rukou, znázorňuje Antarktidu bez ledu, s řekami a dokonce i horami, o nichž se dnes ví, že jsou pohřbeny vespod. Žádná z těch informací nebyla k dispo-

zici v dobách, kdy ty mapy vznikaly. A přesto jsou obdivuhodně přesné – mýlí se nanejvýš *o půl stupně zeměpisné délky*. To je k nevíře, když se vezme v úvahu, že jejich tvůrci údajně ani nedokázali zeměpisnou délku měřit."

„Ale Svatí ano?"

„Aby se mohli plavit po oceánech, museli ovládat buď navigaci podle hvězd, anebo podle zeměpisných souřadnic. Při svém výzkumu jsem si všimla, že mezi portolany se dá najít řada podobností. Je jich příliš, než aby šlo o pouhou náhodu. Takže pokud kdysi dávno existovalo mořeplavecké společenství, které podnikalo dálné objevitelské plavby stovky let před velkými geologickými a meteorologickými katastrofami, které svět zasáhly deset tisíc let před Kristem, je logické, že informace, které se dochovaly, se předávaly dál a dál, až si našly cestu do těch map."

Malonea sice skepse neopouštěla, ale poté, co si letmo prohlédl kapli a popřemýšlel o Einhardově odkazu, začínal na věci pohlížet trochu jinak.

Popolezl ke dveřím a vykoukl pod nimi ven. Pořád ticho. Vsedě se o ně opřel zády.

„Ještě něco," řekla Christl.

Poslouchal a čekal, co se ještě dozví.

„Hlavní poledník. Prakticky každá civilizace, která se kdy plavila po mořích, nějaký měla. Potřebovaly pro určení zeměpisné délky nějaký výchozí bod. Roku 1884 se ve Washingtonu sešly nejvýznamnější národy světa a prohlásily za nultý poledník ten, který prochází Greenwichem. Stal se světovou konstantou a od té doby se používá. Ale portolany vyprávějí jiný příběh. Kupodivu se zdá, že shodně označují za nultý bod linii probíhající na jedenatřiceti stupních a osmi minutách východní délky."

Neviděl na tom nic zvlášť pozoruhodného; prostě linie, která se nachází na východ od Greenwiche kdesi za Řeckem.

„Prochází přímo Velkou pyramidou v Gíze," upozornila Christl. „Roku 1884 padl na konferenci ve Washingtonu návrh, aby se nultým poledníkem stala právě ona, ale neprošlo to."

Nechápal, o co běží.

„Portolany, které jsem našla, všechny využívají koncept zeměpisné délky. Nechápejte mě špatně: ty staré mapy neobsahují zeměpisnou délku a šířku v té podobě, jak je známe dnes. Používají jednodušší metodu. Zvolily si ústřední bod, potom kolem něj narýsovaly soustředné kruhy a ty rozdělily, takže vznikla hrubá mřížka. Všechny portolany, o kterých jsem mluvila, mají tentýž střed – místo v Egyptě poblíž dnešní Káhiry, kde stojí gízská pyramida."

Chtě nechtě připouštěl, že je to trochu moc náhod najednou.

„Poledník křižující Gízu prochází dál na jihu Antarktidou přesně v místech, která zkoumali roku 1938 nacisté – jejich Novým Švábskem, *Neuschwabenlandem.*" Odmlčela se. „Dědeček i otec si to uvědomovali. Poprvé jsem se o tom všem dozvěděla z jejich poznámek."

„Myslel jsem, že váš dědeček trpěl senilitou."

„Nějaké poznámky po sobě zanechal, i když ne moc. Otec taky. Škoda, že nebyli ohledně té výpravy sdílnější."

„To je bláznivina."

„O kolika dnešních vědeckých poznatcích se to zezačátku tvrdilo? Žádná bláznivina – je to fakt. Něco tam je a čeká to na objevení."

A Maloneův otec možná při tom objevování zemřel.

Malone se podíval na hodinky. „Asi bychom měli jít dolů. Potřebuju si ověřit pár věcí."

Chtěl se zvednout z podlahy a vykročit, ale Christl ho zarazila a položila mu ruku na nohavici. Po jejích vysvětleních pomalu dospíval k závěru, že jí možná přece jen nepřeskočilo.

„Vážím si toho, co děláte," řekla tiše.

„Ještě jsem nic neudělal."

„Ale jste tu."

„Jak jste mi patřičně objasnila, smrt mého otce s tímhle vším souvisí."

Naklonila se k němu a políbila ho; prodloužila polibek dost dlouho, aby mu dala najevo, že se jí zamlouvá.

„Líbáš při první schůzce každého?" zeptal se jí.

„Jen muže, kteří se mi líbí."

42

Bavorsko

Dorothea šokovaně strnula. Sterling Wilkerson na ni zíral mrtvýma očima. „Zabils ho ty?“ vydechla k manželovi.

Werner zavrtěl hlavou. „Já ne. Ale byl jsem u toho, když se to stalo.“

Zabouchl víko kufru. „Neznal jsem tvého otce, ale bylo mi řečeno, že prý jsme si hodně podobní. Necháváme svoje manželky, ať si dělají, co chtějí, pokud nám dopřejí totéž.“

Zahlodala v ní zneklidňující myšlenka. „Jak můžeš něco vědět o mém otci?“

„Já mu to pověděla,“ ozval se nový hlas.

Dorothea se otočila na podpatku.

Ve dveřích kostela stála její matka. Nad ní se jako obvykle tyčil Ulrich Henn. Rázem jí svitlo.

„Sterlinga zabil Ulrich,“ pronesla jen tak do vzduchu.

Werner se prosmýkl kolem ní. „Správně. A je klidně možné, že když nebudeme sekat dobrotu, pozabíjí nás všechny.“

Malone vylezl z úkrytu zpátky na horní ochoz kolem oktogonu. Zastavil se u bronzového zábradlí – vzpomněl si, že Christl tvrdila, že je původní, z Karlových časů – a podíval se dolů. Kapli teď v noci osvětlovalo několik nástěnných svícnů. Zvenčí dál dorážel na stěny vítr, ale z vánočního trhu se už vytrácel elán. Pohlédl přes otevřený prostor na vyvýšený trůn u protější zdi; zezadu na něj sloupkovými okny padala oslnivá záře. Potom si prohlédl latinskou mozaiku, která vroubila oktogon pod ním.

Einhardova hádanka nebyla až tak obtížná.

Díkybohu za tištěné průvodce a chytré ženy.

Obrátil se ke Christl. „Tamhleto je kazatelna, vid?“

Přitakala. „V chóru. *Ambo.* Hodně stará. Jedenácté století.“

Usmál se. „Pokaždé dostanu lekci z dějepisu.“

Pokrčila rameny. „Prostě to znám.“

Obešel horní ochoz, minul trůn a zamířil po točitém schodišti dolů. Železná branka byla kupodivu otevřená i v noci. V přízemí přešel napříč oktogonem do chóru. Nad vchodem do jedné postranní kaple vyčnívala z jižní zdi zlacená kazatelna s nádhernou ornamentální výzdobou. Vedly na ni krátké dřevěné schůdky. Sundal sametovou šňůru a vyšel nahoru. Naštěstí tam bylo to, co hledal. Bible.

Položil knihu na pozlacený pulpit a nalistoval Zjevení svatého Jana, kapitolu 21.

Christl stála pod ním a zírala na něj, zatímco nahlas předčítal:

„Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, zářící Boží slávou; jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál. Město mělo mohutné a vysoké hradby, dvanáct bran střežených dvanácti anděly a na branách napsaná jména dvanácti pokolení synů Izraele. Tři brány byly na východ, tři brány na sever, tři brány na jih a tři brány na západ. A hradby města byly postaveny na dvanácti základních kamenech a na nich bylo dvanáct jmen dvanácti apoštolů Beránkových. Ten, který se mnou mluvil, měl zlatou míru, aby změřil město i jeho brány a hradby. Město je vystaveno do čtverce: jeho délka je stejná jako šířka. Změřil to město, a bylo to dvanáct tisíc měr. Jeho délka, šířka i výška jsou stejné. Změřil i hradbu, a bylo to sto čtyřicet čtyři loket lidskou mírou, kterou použil anděl. Hradby jsou postaveny z jaspisu a město je z ryzího zlata, zářícího jako křišťál. Základy hradeb toho města jsou samý drahokam: první základní kámen je jaspis, druhý safír, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonyx, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint a dvanáctý ametyst. A dvanáct bran je z dvanácti perel, každá z jediné perly.

Všechno se tu točí kolem Zjevení. Cituje z něj nápis na lustru, který chrámu věnoval císař Barbarossa. Vztahuje se k němu mozaika kolem oktogonu. Karel Veliký tuhle kapli výslovně nazval ‚nový Jeruzalém'. A ta spojitost není žádné tajemství – dočetl jsem se o ní ve všech průvodcích. Jedna karolínská stopa se rovnala třetině metru, což je o kousíček víc než dnešní anglosaská stopa. Vnější šestnáctiúhelník má na délku sto čtyřicet čtyři karolínských stop. Vnější obvod oktogonu je stejný, sto čtyřicet čtyři stop. I výška odpovídá –

původně osmdesát čtyři stop, tím myslím bez kopule, kterou přistavěli o staletí později. Celá kaple spočívá na násobcích sedmi a dvanácti, má stejnou šířku a výšku.“ Ukázal na bibli. „Prostě převzali ze Zjevení rozměry svatého města, onoho ‚nového Jeruzaléma‘, a přenesli je do téhle stavby.“

„To se ví už celá staletí,“ namítla Christl. „Jak to souvisí s tím, co děláme?“

„Nezapomeň, co napsal Einhard: *Zjevení se objasní, jakmile bude rozluštěno tajemství onoho zázračného místa.* Zvolil ta slova obratně. Nejen Zjevení se objasnilo.“

Ukázal na bibli.

„Ostatní zjevení se objasnila také.“

Poprvé za mnoho let se Dorothee vymkly věci z ruky. Vůbec netušila, k čemu se schyluje. A když teď stála zase zpátky v kostele proti své matce a manželovi – Ulrich Henn poslušně ustoupil stranou –, měla co dělat, aby si zachovala obvyklou sebekontrolu.

„Toho Američana nelituj,“ řekla Isabel. „Byl to oportunista.“

Dorothea se obrátila k manželovi: „A ty snad ne?“

„Já jsem tvůj manžel.“

„Jen podle jména.“

„Protože to tak sama chceš,“ vyjela Isabel zvýšeným hlasem, ale pak se odmlčela. „Tvůj stesk po Georgovi chápu.“ Zabloudila pohledem k postranní kapli. „Taky mi chybí. Ale je pryč a nikdo z nás s tím nic nenadělá.“

Dorothee se odjakživa příčilo, jak snadno matka hází smutek za hlavu. Nepamatovala se, že by uronila slzu, když otec zmizel. Nic ji nedokázalo hluboce ranit. Jenže ona sama nedovedla vypudit z mysli Wilkersonův nevidoucí pohled. Samozřejmě, že byl oportunista. Ale připadalo jí, že by jejich vztah mohl přerůst v něco silnějšího.

„Proč jsi ho zabila?“ zeptala se matky.

„Nadělal by naší rodině spoustu problémů. A Američané by ho nakonec zabili tak jako tak.“

„Američany jsi do toho zatáhla ty. Chtělas ten spis o ponorce. To tys mě přiměla, ať to přes Wilkersona zařídím. Chtěla jsi po mně, ať seženu ten spis, navážu kontakt s Malonem a pak ho odradím. To

ty jsi chtěla, abych ukradla otcovy dokumenty a kameny z kláštera. Udělala jsem do puntíku přesně, o co jsi mě požádala.“

„Řekla jsem ti snad, abys zabila tu ženu? Ne. To byl nápad tvého milence. Otrávené cigarety, to je k smíchu! A co náš statek? Jsou z něj trosky. A vevnitř dva mrtví – muži, které poslali Američané. Kterého z nich jsi zabila ty, Dorotheo?“

„Jinak to nešlo.“

Matka vykročila po mramorové podlaze. „Praktická jako vždycky: *Jinak to nešlo.* To je pravda, ale stalo se to kvůli tomu tvému Američanovi. Kdyby se do toho pletl dál, mělo by to katastrofální důsledky. Tahle záležitost se ho netýká, a tak jsem ho vyřadila ze hry.“ Došla blíž, skoro těsně k ní. „Poslali ho, aby nás špehoval. Já tě prostě jen nabádala, ať využiješ jeho slabých míst, ale zašla jsi příliš daleko. I když uznávám, že jsem podcenila, jak moc se o naši rodinu zajímají.“

Dorothea ukázala na Wernera. „Proč do toho zatahuješ jeho?“

„Potřebuješ pomoc. A on ti pomůže.“

„Od něj nic nechci.“ Dorothea se odmlčela. „A od staré ženské, jako jsi ty, taky ne.“

Matčina ruka vystřelila a vlepila Dorothee pohlavek. „Takhle se mnou nemluv. Ani teď, ani jindy.“

Dorothea se nebránila. Věděla, že by sice zestárlou matku snadno přemohla, ale Ulricha Henna ne. Přejela si tvář zevnitř jazykem.

Ve spáncích jí bušilo.

„Dnes večer jsem přijela,“ pokračovala Isabel, „abychom si pár věcí vyjasnily. Wernera se to týká taky, protože jsem ho k tomu přizvala. Pátrání probíhá v mojí režii. Jestli se ti to nelíbí, jdi od toho a všechno převezme tvoje sestra.“

Zabodla do ní pohled ostrý jako rapír a Dorothea pochopila, že nemyslí svou výhrůžku naplano.

„Ale ty o to stojíš, Dorotheo, moc dobře to vím. Jsi jako já. Pozoruju tě – tvrdě pracuješ v rodinném podnikání a jsi šikovná.

Zastřelila jsi toho muže na statku. Máš odvahu, která tvojí sestře občas chybí. Ona má naopak vizi a tu ty občas opomíjíš. Škoda, že se vaše nejlepší stránky nedají sloučit v jedné osobě. Tehdy dávno se ve mně všechno nějak pomíchalo a obě jste na to bohužel doplatily.“

Dorothea upřela pohled na Wernera.

Už k němu necítila lásku, ale tu a tam ho potřebovala z důvodu, který pochopí jen ti, kdo přežili svoje děti. Spojoval je smutek. Ochromující žal nad Georgovou smrtí mezi nimi sice vztyčil bariéry, ale už si na ně oba zvykli. A i když se jí zhroutilo manželství, jinak se jí v životě daří. Matka má pravdu. Hrozně ji baví podnikání. Cti-žádost je silná droga, otupí všechno včetně citů.

Werner stál zpříma jako válečník, s rukama spojenýma za zády. „Než umřeme, měli bychom si užít života, který nám zbývá."

„Divím se, že myslíš na smrt. Jsi zdravý jako řípa a můžeš žít ještě léta."

„Ba ne, Dorotheo. Chodit po světě můžu ještě léta. Žít, to je něco jiného."

„O co ti jde, Wernere?"

Sklopil hlavu a popošel ke ztemnělému oknu. „Stojíme na křižovatce, Dorotheo. V nejbližších dnech možná celý tvůj život dospěje k vyvrcholení."

„*Možná?* Tomu se říká důvěra."

Stiskl rty. „Nechtěl jsem tě urazit. V lecčem spolu nesouhlasíme, ale nejsem tvůj nepřítel."

„A kdo je, Wernere?"

Oči mu ztvrdly na ocel. „Ty nepřátele nepotřebuješ. Vystačíš si sama."

Malone sešel dolů z kazatelny. „Zjevení je poslední kniha Nového zákona. Jan v ní popisuje svou vizi nových nebes, nové země a nového života." Pokynul směrem k oktogonu. „Tahle stavba tu vizi symbolizuje. *Bude bydlet s nimi a oni budou jeho lid,* píše se ve Zjevení. Zbudoval ji Karel Veliký a pobýval tu, obklopen svým lidem. Nejdůležitější ale byly dvě věci: Délka, výška a šířka musely být stejné a stěny měly měřit sto čtyřicet čtyři loktů. Dvanáct krát dvanáct."

„Jde ti to skvěle."

„Důležitá byla i osmička. Svět byl stvořen za šest dní a sedmý den Bůh odpočíval. Osmý den, kdy bylo vše dokončeno, symbolizuje Ježíše a jeho zmrtvýchvstání, nový počátek a velkolepé završení díla.

Proto má kaple tvar oktogonu obestavěného šestnáctistěnem. A pak stavitelé postoupili o krok dál.

Pochopíš výpravu, jež tě čeká, až použiješ andělskou dokonalost na zasvěcení pánu. Tak to řekl Einhard. Zjevení pojednává o andělích a o tom, jak budovali ‚nový Jeruzalém'. Dvanáct bran, dvanáct andělů, dvanáct kmenů dětí Izraele, dvanáct základních kamenů, dvanáct tisíc měr, dvanáct drahokamů, dvanáct bran z dvanácti perel." Udělal pauzu. „Číslo dvanáct, anděly považované za dokonalé."

Přešel z chóru do oktogonu.

Ukázal na mozaiku kolem dokola. „Dokážeš to přeložit? Trochu latinsky umím, ale ty líp."

Od stěn se odrazilo zadunění, jako by někde něco vzdorovalo nárazu.

A znovu.

Rozeznal směr, odkud to přichází. Z jedné postranní kaple – té Michaelovy. Té, kde je postranní východ.

Doběhl kolem prázdných lavic k silným dřevěným dveřím, které držela železná závora. Z druhé strany zaslechl ránu.

„Pokoušejí se vyrazit dveře."

„Kdo?" vyhrkla Christl.

Vytáhl zbraň.

„Nastaly další potíže."

43

Dorothea by nejradši odešla, ale neměla kudy. Byla vydána na milost a nemilost matce a manželovi, o Ulrichovi nemluvě. Henn pro její rodinu pracoval už přes deset let. Navenek se staral o údržbu Reichshoffenu, ale odjakživa měla podezření, že poskytuje mnohem různorodější služby. Teď se o tom přesvědčila. Zabíjel.

„Dorotheo," ozvala se matka, „manžel se s tebou chce usmířit. Přál by si, aby to mezi vámi bylo stejné jako kdysi. Určitě se máte pořád rádi, jinak by ses s ním už dávno rozvedla."

„Zůstávala jsem s ním kvůli synovi."

„Tvůj syn je mrtvý."

„Vzpomínka na něj ne."

„Dobře, ta ne. Jenomže bojuješ o svoje dědictví. Uvažuj. Ber, co se ti nabízí."

„Proč ti na tom tolik záleží?" zeptala se Dorothea.

Isabel potřásla hlavou. „Tvoje sestra usiluje o slávu, o rehabilitaci našeho rodu. Jenže to by se odehrálo na očích veřejnosti a o to my dvě nestojíme. Je tvojí povinností, abys tomu zabránila."

„Jakpak jsem k té povinnosti přišla?"

Matka se zatvářila znechuceně. „Obě jste tak strašně po otci! Copak po mně nemáte vůbec nic? Poslouchej mě, dítě. Cesta, po které se ubíráš, nikam nevede. Prostě se ti snažím pomoct."

Dorotheu rozčiloval matčin ochranitelský tón i to, jak nedůvěřuje jejím schopnostem. „Z četby periodik a korespondence Ahnenerbe jsem se dozvěděla ledacos. Dědeček sepsal zprávu o tom, co viděli v Antarktidě."

„Hermann byl snílek, žil svými fantaziemi."

„Psal o místech, kde sníh ustoupil skále. Kde existovala nezamrzlá jezera, ačkoli tam žádná být neměla. O holých horách a ledových jeskyních."

„A čímpak můžeme všechny ty výmysly dokázat, Dorotheo? To mi tedy pověz. Přiblížilo nás to nějakému nálezu?"

„Venku v kufru auta máme mrtvolu."

Její matka dlouze vydechla. „Jsi beznadějný případ."

Jenže i Dorothee docházela trpělivost. „Celé naše pátrání probíhá podle tvého scénáře. Chtěla ses dozvědět, co se stalo s otcem. Chtělas, abychom s Christl pracovaly společně. Každé z nás jsi dala kousek skládanky. Když jsi tak zatraceně chytrá, proč všechno děláme my, a ne ty?“

„Nech mě, ať ti něco převyprávím. Kdysi dávno mi to pověděl tvůj otec.“

Karel Veliký s úctou naslouchal Einhardovým slovům. Nacházeli se v bezpečí palácové kaple, v místnosti, kterou si udržoval na horním ochozu oktogonu. Konečně padla letní noc, okna ztemněla a v kapli zavládlo ticho. Einhard se teprve včera vrátil ze své dlouhé pouti. Král se mu obdivoval. Ten muž byl drobný, ale podobně jako malá včela vyrábějící lahodný med nebo pilný mravenec byl schopen velkých činů. Nazýval ho Bezalel podle Exodu – poukazoval tím na jeho obdivuhodnou šikovnost. Nikoho jiného by na tu cestu nevyslal. Teď naslouchal, jak mu Einhard vypráví o namáhavé plavbě přes moře do míst s vysokánskými sněžnými hradbami tak třpytivými, že na ně slunce vrhá modré a nefritově zelené odlesky. Na jedné z nich vznikl vodopád, valí se prý jako tekuté stříbro – a Karlu Velikému to připomnělo rozeklané hory na jihu a na východě. Je tam neuvěřitelná zima, vyprávěl dál Einhard, a ruka se mu při vzpomínce roztřásla. Vítr sviští takovou silou, že by to nevydržela dokonce ani kaple, v níž se právě nacházejí. Karel o tom měl své pochybnosti, ale pomlčel o nich. U nás lidé žijí v hliněných chýších bez oken, ze kterých kouř odchází dírou ve střeše, pokračoval Einhard. Postele používají jen privilegovaní, oděvy se vyrábějí z nepodšité kůže. Tam je to tak jiné! Domy jsou celé z kamene, zařízené a vytápěné. Šaty jsou silné a teplé. Neexistují tam společenské třídy, bohatství ani chudoba. Je to země sobě rovných, kde bývají noci bez konce a kde voda zůstává ztuhlá jako smrt, ale je tolik krásná.

„Takhle to napsal Einhard,“ uzavřela Isabel. „Vím to od tvého otce a ten zase od svého. Ten text pochází z knihy, kterou jsem ti dala, z té z Karlova hrobu. Hermann se ji naučil číst. My se to musí-

me naučit taky. Proto jsem přišla s tímhle pátráním. Chci, abyste se sestrou našly odpovědi, které potřebujeme.“

Ale vždyť kniha, kterou jí matka dala, obsahuje jenom nesrozumitelnou hatmatilku a spoustu fantastických obrázků nepochopitelných věcí.

„Vzpomeň si na slova z Einhardova odkazu,“ připomněla jí Isabel. *„Druhá pravda, jež předává plné pochopení moudrosti nebes čekající u pána Karla, začíná v novém Jeruzalémě.* Právě tam je teď tvoje sestra – v novém Jeruzalémě. Má před tebou pořádný náskok.“

Dorothea nevěřila vlastním uším.

„To není fikce, Dorotheo. Veškerá minulost není jen fikce. Slovo ‚nebesa‘ mívalo za Karla Velikého úplně jiný význam než dnes. Tehdejší lidé je nazývali *ha shemin,* čili výšiny. Nejedná se o náboženství a o Boha; je řeč o národu, který žil ve vzdálené hornaté zemi sněhu, ledu a nekonečných nocí. Na místě, které navštívil Einhard. Na místě, kde zemřel tvůj otec. Nechceš se dozvědět proč?“

Dorothea chtěla; štvalo ji to, ale strašně moc chtěla.

„Tvůj manžel je tu proto, aby ti pomohl,“ pokračovala matka. „Odstranila jsem potenciální problém s Herr Wilkersonem. Teď může pátrání nerušeně pokračovat. Postarám se, aby Američané jeho mrtvolu našli.“

„Nemuselas ho hned zabíjet,“ namítla znovu Dorothea.

„Vážně ne? Včera se k nám domů vloupal nějaký muž a pokusil se zabít Herr Malonea. Spletl si tvou sestru s tebou a snažil se ji zabít také. Ulrich tomu naštěstí zabránil. Američané si tě moc nepovažují, Dorotheo.“

Dorothea vyhledala pohledem Henna a ten na stvrzení matčiných slov přikývl.

„V tu chvíli mi došlo, že se musí něco udělat. Jelikož jsi otrok zvyku, našla jsem tě v Mnichově, přesně jak jsem tušila. Uvaž: když jsem tě tak snadno našla já, jak dlouho by to asi trvalo Američanům?“

Dorothea si vybavila Wilkersonovu paniku, když spolu mluvili po telefonu.

„Udělala jsem, co bylo potřeba. A ty teď, dítě, udělej totéž.“

„Ale co?“ zeptala se zaskočeně Dorothea. „Říkalas přece, že s tím, co jsem získala, zbytečně marním čas.“

Matka zavrtěla hlavou. „To, co jsi zjistila o Ahnenerbe, se ti určitě bude hodit. Jsou ty materiály v Mnichově?“

Dorothea přitakala.

„Pošlu pro ně Ulricha. Tvoje sestra se brzy vydá správným směrem – a je nutné, aby ses k ní připojila. Potřebuje krotit. Naše rodinné tajemství musí zůstat v rodině.“

„Kde Christl vůbec je?“

„Dělá totéž, cos dělala i ty.“

Dorothea čekala.

„Pokouší se důvěřovat Američanovi.“

44

Cáchy

Malone popadl Christl a utekli z kaple svatého Michaela do okružní chodby. Zahnuli ke vstupní síni a hlavnímu vchodu.

Z Michaelovy kaple se rozléhaly další rány.

Našel hlavní dveře; doufal, že se otevírají zevnitř. Vtom z jejich druhé strany uslyšel zarachocení. Někdo uvolňoval vnější západky. Takže Drsňák nepracuje sám.

„Co se děje?“ vyhrkla Christl.

„Našli nás naši kamarádíčkové z minulé noci. Sledovali nás celý den.“

„A to mi říkáš až teď?“

Vyběhl ze síně zpátky do oktogonu. Rozhlédl se po temném interiéru. „Měl jsem za to, že tě nemám obtěžovat s maličkostmi.“

„Tomu říkáš maličkost?“

Slyšel, že dveře v kapli svatého Michaela povolily. A vzápětí zaskřípění stařičkých pantů za jeho zády zvěstovalo, že se rozlétl i hlavní vchod. Zajel pohledem ke schodišti; hodili s Christl opatrnost za hlavu a o překot vyběhli po točitých schodech do patra.

Zaslechl zdola hlasy a naznačil Christl, ať je zticha.

Potřeboval ji uklidit někam do bezpečí, rozhodně se nemohli jen tak producírovat po horním ochozu. Před nimi se tyčil císařský trůn. Dole se v hrubém mramorovém podstavci se šesti kamennými schody černal malý průchod, jímž podle slov průvodkyně kdysi shrbeně procházeli poutníci. Vzadu pod oltářem vyčnívajícím za trůnem byl další otvor, zakrytý dřevěnými dvířky s železným kováním. Pokynul Christl, ať se vplíží pod trůn. Tázavě se na něj podívala. Neměl náladu na dohady, a tak ji jen popostrčil k řetězu a naznačil jí, ať ho podleze.

„Zůstaň zticha,“ poručil jí šeptem.

Po točitém schodišti zaduněly kroky. Zbývalo jim nanejvýš pár vteřin. Christl to zřejmě došlo, podvolila se a vklouzla pod trůn.

Malone je potřeboval odlákat. Když si prve prohlížel horní ochoz, všiml si úzké profilované římsy nad oblouky v přízemí, která vyznačovala předěl mezi patry. Byla dost široká na to, aby se na ní dalo stát.

Proplížil se kolem trůnu, obešel podstavec a přelezl bronzové zábradlí sahající do výšky pasu. Balancoval teď na římse, zády přitisknutý k jednomu z pilířů, které nesly osm horních oblouků oktogonu. Díkybohu byly zdvojené a hodně široké, takže ho chránil metr dvacet mramoru.

Zaslechl na horním ochozu pleskání gumových podrážek.

Blesklo mu hlavou, že možná není nejmoudřejší trčet na pětadvaceticentimetrové římse dobrých pět metrů vysoko, s pistolí, ve které zbývá všehovšudy pět nábojů. Odvážil se vykouknout a uviděl na vzdálenější straně trůnu dvě postavy se zbraněmi. Jeden muž zamířil za podstavec, druhý zůstal na místě – jeden hledal, druhý ho kryl. Chytrá taktika prozrazující výcvik.

Zatáhl hlavu zpátky za pilíř a podíval se na protější stranu oktogonu. Světlo padající dovnitř okny za trůnem vrhalo na lesklé pilíře naproti slabou zář a v ní se zřetelně odrážel stín Karlova císařského stolce. Malone pozoroval, jak se kolem něj přesouvá temná postava.

Potřeboval přilákat útočníka ještě blíž.

Opatrně zašátral levačkou v kapse a našel eurovou minci, která mu tam zůstala po zaplacení v restauraci. Vyndal ji, opatrně natáhl ruku a hodil minci podél bronzového zábradlí. Dopadla na římsu o tři metry dál, u dalšího pilíře. Odrazila se od ní a přistála na mramorové podlaze s cinknutím, které zazvonilo ozvěnou do ticha. Malone doufal, že pistolníci usoudí, že ten zvuk způsobil on, a ten první popojde o kousek dál – bude po něm pátrat vlevo, zatímco on udeří zprava.

Ale ještě je potřeba vzít v úvahu toho druhého.

Stín na jeho straně trůnu se zvětšoval.

Bude si muset perfektně načasovat pohyb. Přehodil si pistoli z pravé ruky do levé.

Stín se přiblížil k zábradlí.

Objevila se pistole.

Malone se natočil, popadl muže za kabát a strhl ho přes zábradlí.

Muž přepadl dolů do oktogonu.

Malone se přehoupl přes zábradlí přesně ve chvíli, kdy třeskla rána a o mramor zazvonila kulka toho druhého. Slyšel, jak do přízemí dopadlo tělo a překotilo židle. Vypálil směrem k trůnu a využil momentu, kdy se jeho soupeř kryl, aby se vrhl do úkrytu za mramorový pilíř – tentokrát uvnitř na ochozu, ne na římse.

Ujela mu ale pravá noha a tvrdě přistál kolenem na podlaze. Bolestí ho zabrnělo v celé páteři. Zaťal zuby a snažil se rychle zvednout, jenže výhodu už ztratil.

„*Nein,* Herr Malone," ozvalo se.

Malone byl ještě na všech čtyřech, s pistolí v ruce.

„Vstaňte," poručil mu ten muž.

Pomalu se vyškrábal na nohy.

Drsňák obešel trůn a zůstal stát na straně blíž k Maloneovi.

„Odhoďte zbraň," nařídil.

Malone se nemínil jen tak vzdát. „Pro koho pracujete?"

„Odhoďte zbraň."

Malone potřeboval získat čas, ale pochyboval, že mu ten chlap dovolí dlouhé vyptávání. Vtom se za Drsňákem dole u podlahy něco pohnulo a Malone zahlédl v tmavém otvoru pod trůnem podrážku špičkou nahoru. Christl ze svého úkrytu kopla Drsňáka do podkolení.

Pistolníka to zaskočilo. Zapotácel se.

Malone toho využil a vypálil. Kulka zasáhla muže do hrudi. Vykřikl bolestí, ale okamžitě se vzpamatoval a začal zvedat zbraň. Malone vypálil znova. Muž se zhroutil na podlahu a zůstal nehybně ležet.

Christl se vysoukala zpod podstavce.

„Máš kuráž," pochválil ji.

„Potřeboval jsi pomoc."

Koleno ho bolelo. „To tedy ano."

Zkusil nahmatat ležícímu muži puls, ale žádný necítil. Přešel k zábradlí a podíval se dolů. Tělo toho druhého leželo zkroucené mezi překocenými židlemi a po mramorové podlaze se roztékala krev.

Christl popošla blíž. V klášteře se odmítla podívat na mrtvolu, ale u těchhle jí to zřejmě nedělalo potíže.

„Co teď?" zeptala se.

Ukázal dolů. „Jak jsem říkal, než nás vyrušili, potřebuju přeložit ten latinský nápis.“

45

Virginia
17:30

Ramsey předložil svoje pověření a vjel do Fort Lee. Cesta z Washingtonu na jih mu trvala něco přes dvě hodiny. Základna byla jednou ze šestnácti, které vybudovala armáda na počátku první světové války, a nazvali ji po nejpopulárnějším virginském rodákovi, generálu Robertu E. Leeovi. Ve dvacátých letech ji strhli a zřídili tu přírodní rezervaci, ale roku 1940 základnu zase otevřeli a stala se rušným centrem válečných aktivit. Během posledních dvaceti let se díky své blízkosti k Washingtonu rozrostla a byla zmodernizována.

Proplétal se bludištěm cvičišť a velitelských stanovišť, která sloužila nejrůznějším armádním účelům, hlavně logistice a zásobování. Námořnictvo si pronajalo tři skladiště na vzdáleném konci, v řadě vojenských zásobovacích skladů. Přístup střežil číslicový zámek s digitálním ověřením totožnosti. Dvě skladiště spadala pod hlavní velení námořnictva, třetí pod námořní rozvědku.

Zaparkoval, vystoupil z auta a zabalil se těsněji do kabátu. Došel ke krytému kovovému vchodu a namačkal kód. Přitiskl palec k digitálnímu skeneru. Dveře cvakly a otevřely se.

Vkročil do malé předsíně, kde fotobuňka zareagovala na jeho přítomnost rozsvícením stropních světel. Došel k řadě vypínačů a osvětlil ohromný prostor vepředu, za skleněnou tabulí.

Kdy tu byl naposledy? Před šesti lety?

Ba ne, spíš to bude osm nebo devět.

Ale úplně poprvé to tu navštívil před osmatřiceti lety. Kromě moderního zabezpečení se uvnitř od té doby nic moc nezměnilo. Vzpomínal na den, kdy sem přijel s admirálem Dyalsem. Venku tehdy vládla podobně štiplavá zima jako dnes. Bylo to v únoru, dva měsíce poté, co se Ramsey vrátil z Antarktidy.

„Nejeli jsme sem bezdůvodně,“ řekl Dyals.

Ramseymu byl ten výlet divný. Minulý měsíc strávil ve skladišti spoustu času, ale před několika dny všechny práce zničehonic skončily, protože celá operace byla zrušena. Rowland a Sayers se vrátili ke svým jednotkám, skladiště bylo zapečetěno a jeho převeleli do Pentagonu. Během jízdy na jih toho admirál Dyals moc nenamluvil. To byl celý on. Hodně lidí se ho bálo; ne jeho nálad, protože ty dával najevo zřídkakdy, ani slovních útoků, protože těm se jakožto nezdvořilosti vyhýbal. Víc jim naháněl strach ledový pohled jeho očí, které zdánlivě vůbec nemrkaly.

„Prostudoval jste si spis o operaci Highjump?“ zeptal se Dyals. „Ten, co jsem vám dal.“

„Do nejmenších podrobností.“

„Zaujalo vás něco?“

„Že jsem byl v Antarktidě na přesně stejném místě, které zkoumal tým Highjump.“

Před třemi dny mu Dyals předal spis s označením PŘÍSNĚ TAJNÉ. Obsahoval informace, jež se neobjevily v oficiálních zprávách, které po návratu ze své antarktické výpravy vypracovali admirálové Cruzen a Byrd. Tyhle informace pocházely od týmu armádních specialistů, kteří patřili mezi 4700 mužů pověřených operací Highjump. Při speciálním průzkumu severního pobřeží jim velel sám Byrd. Svou zprávu předali pouze jemu a Byrd o ní osobně informoval tehdejšího náčelníka námořních operací. Nad jejím obsahem Ramsey užasl.

„Před Highjumpem,“ řekl Dyals, „jsme byli přesvědčeni, že si Němci ve čtyřicátých letech vybudovali v Antarktidě základny. Během války a krátce po ní se v jižním Atlantiku ponorky jen hemžily. Němci vyslali roku 1938 do Antarktidy velkou průzkumnou výpravu a plánovali, že se tam vrátí. Mysleli jsme, že to udělali, aniž by o tom někomu řekli. Ale všechno to byla habaďůra, Langforde. Dokonalá habaďůra. Nacisté nepluli do Antarktidy kvůli základnám.“

Ramsey čekal.

„Jeli tam najít svou minulost.“

Dyals vešel do skladiště a proplétal se mezi dřevěnými bednami a kovovými regály. Pak se zastavil a ukázal na řadu polic s kameny pokrytými podivnými spirálami a kudrlinkami.

ᛉᛟᚳᛏᚪᚱᛏᛖᚸ

„Během operace Highjump se našim lidem povedlo vypátrat něco z toho, co našli Němci v osmatřicátém. Němci se řídili informacemi, které pocházejí z dob Karla Velikého. Objevil je jeden z nich, Hermann Oberhauser.“

Ramsey to příjmení znal, vyskytovalo se mezi posádkou NR-1A. Dietz Oberhauser, terénní specialista.

„Asi před rokem jsme kontaktovali Dietze Oberhausera,“ pokračoval Dyals. „Pár našich lidí z badatelské sekce zkoumalo německé archivy zabavené za války. Němci se domnívali, že se v Antarktidě dá hodně objevit. Hermann Oberhauser dospěl k názoru, že tam existovala pokročilá kultura, která předcházela té naší. Věřil, že jde o dávno zmizelé Árijce, a Hitlera s Himmlerem zajímalo, jestli má pravdu. Kromě toho usoudili, že jestli ta civilizace byla hodně pokročilá, mohla disponovat užitečnými znalostmi. Tenkrát se kdekdo pídil po převratných objevech.“

A na tom se dodnes nic nezměnilo.

„Jenže Oberhauser upadl v nemilost. Pohněval si Hitlera, a tak ho umlčeli a odstavili a jeho teorie pustili k vodě.“

Ramsey ukázal na kameny. „Je vidět, že měl pravdu. Bylo tam co objevovat.“

„Četl jste ten spis. Byl jste tam. Řekněte mi – věříte tomu?“

„My jsme tam nic takového nenašli.“

„A přesto Spojené státy utratily milióny dolarů a vyslaly do Antarktidy skoro pět tisíc mužů. Čtyři z nich během té výpravy zahynuli. Teď přišlo o život jedenáct dalších a ztratili jsme ponorku za sto miliónů. No tak, Ramsey, přemýšlejte.“

Ramseymu se nechtělo zklamat muže, který vkládá tolik důvěry v jeho schopnosti.

„Představte si kulturu, která se rozvinula o desetitisíce let dřív než kterákoli jiná, nám známá“ naléhal Dyals. „Dávno před Sumery, Číňany, Egypťany. Astronomická pozorování a měření, váhy a objemy, realistická představa o tvaru Země, pokročilá kartografie, sférická geometrie, navigační dovednosti, matematika – to všechno znali.

Řekněme, že opravdu ve všech těch staletích před námi dominovali. Umíte si představit, k čemu všemu se mohli propracovat? Dietz Oberhauser nám řekl, že jeho otec byl v Antarktidě v osmatřicátém, hodně tam toho viděl a hodně zjistil. Nacisté byli naprostí ignoranti – pedantičtí, omezení a arogantní, takže nedokázali docenit, co to znamená.“

„Jenže jak to tak vypadá, admirále, ani my jsme se ignoranci neubránili. Četl jsem ten spis. Závěry z operace Highjump zněly, že tyhle kameny tady ve skladišti pocházejí od jakéhosi pradávného národu, snad árijského. Všem to dělalo těžkou hlavu. Vypadá to, že jsme přistoupili na mýtus, který o sobě nacisté vytvořili.“

„Ano, a udělali jsme chybu. Ale tehdy byla jiná doba. Trumanovým lidem připadala ta záležitost příliš zpolitizovaná, než aby ji pustili do světa. Nechtěli zveřejnit nic, co by propůjčovalo věrohodnost Hitlerovi nebo Němcům. A tak celou misi Highjump onálepkovali jako přísně tajnou a všechno zapečetili. Ale hodně jsme si tím uškodili.“

Dyals ukázal před sebe na malá ocelová dvířka. „Rád bych vám ukázal, co jste tu zatím ještě nikdy neviděl.“

Právě na ta dvířka teď Ramsey zíral.

Mrazicí komora.

Ta, do níž před osmatřiceti lety vstoupil poprvé a naposled. Toho dne dostal od admirála Dyalse rozkaz, který věrně dodržoval dodnes – *nechat ho na pokoji*. Teď byl ten rozkaz odvolán, ale než začne jednat, přišel se ujistit, že tam ještě pořád jsou.

Sáhl po klice.

46

Cáchy

Malone a Christl sešli do přízemí. Taška s tištěnými průvodci pokojně odpočívala na dřevěných schodech. Malone vyhledal v jedné brožuře překlad latinské mozaiky.

SPLYNOU-LI OŽIVLÉ KAMENY V JEDNOTU
A POČTY A ROZMĚRY BUDOU VE SHODĚ
PAK ZASKVÍ SE POČIN PÁNA NAŠEHO
JENŽ ZBUDOVAL TUTO VELKOLEPOU SÍŇ
A ZAVRŠÍ SE
BOHULIBÉ SNAŽENÍ ČLOVĚKA
JEHOŽ DÍLO ZŮSTANE NAVĚKY OKRASOU
BUDE-LI JE CHRÁNIT VŠEMOHOUCÍ A DOHLÍŽET NAŇ
KÉŽ BŮH DÁ CHRÁMU TOMUTO STÁT
NA PEVNÝCH ZÁKLADECH, JEŽ POLOŽIL CÍSAŘ KAREL

Podal sešitek Christl. „Je to správně?“ V restauraci si všiml, že překlad je i v několika dalších knihách a pokaždé se trochu liší.

Studovala text, potom mozaiku a porovnávala je navzájem. Opodál ležel v kaluži krve mrtvý muž s údy pokroucenými v podivných úhlech, ale tvářili se, že ho nevidí. Malone pomyslel na hluk výstřelů, ale pochyboval, že je přes tlusté zdi a kvílení větru někdo zaslechl. Přinejmenším zatím nikdo nepřiběhl zkontrolovat, co se děje.

„Je to správně,“ řekla Christl. „Je tam pár odchylek, ale žádná, která by měnila smysl.“

„Prve jsi mi tvrdila, že ten nápis je původní – že mozaika pouze nahradila původní malbu. A že je to zasvěcení kaple. *Pochopíš výpravu, jež tě čeká, až použiješ andělskou dokonalost na zasvěcení pánu.* Andělskou dokonalost ve Zjevení představuje číslo 12. A symbolem té dokonalosti je tenhle oktogon.“ Ukázal na mozaiku: „Moh-

lo by to tedy být každé dvanácté písmeno, ale myslím, že máme počítat spíš každé dvanácté slovo.“

Místo, kde nápis začíná a končí, bylo vyznačeno křížem. Pozoroval Christl, jak počítá. „*Claret,*“ řekla, když dospěla ke dvanácti. Pak našla dvě další slova, čtyřiadvacáté a šestatřicáté. *Quorum. Deus.* „To je všechno. Poslední slovo, *velit,* je jedenácté.“

„To je zajímavé, nezdá se ti? Tři slova, poslední je v pořadí jedenácté, takže další už nepřibude.“

„*Claret quorum deus.* Takhle dohromady by se to dalo přeložit jako záře Boží.“

„Gratuluji,“ poznamenal. „Právě jsi rozluštila hádanku.“

„Už jsi to věděl, viď?“

Pokrčil rameny. „Zkusil jsem to s jedním přetištěným textem v restauraci a dopracoval jsem se ke stejnému výsledku.“

„Taky ses mi o tom mohl zmínit – stejně jako o tom, že nás sledují.“

„Mohl, ale ty ses mi taky mohla o něčem zmínit.“

Zatvářila se zmateně, ale neskočil jí na to. „Proč mě taháš za nos?“ zeptal se.

Dorothea zírala na matku. „Ty víš, kde je Christl?“

Isabel pokývala hlavou. „Dohlížím na obě svoje dcery.“

Dorothea se snažila uchovat klidný výraz, ale rostoucí vztek jí to neusnadňoval.

„Tvoje sestra se dala dohromady s Herr Malonem.“

Při těch slovech Dorotheu bodlo. „Mě jsi přinutila, abych ho odpálkovala. Tvrdila jsi, že z něj koukají potíže.“

„Taky že ano, jenže tvoje sestra s ním mluvila až po tobě.“

Obavy vystřídal zmatek. „Zařídila jsi to tak?“

Matka přikývla. „Ty jsi měla Herr Wilkersona. Jí jsem dala Malonea.“

Dorothea celá ztuhla a připadalo jí, že má ochromený mozek.

„Tvoje sestra je v Cáchách, v kapli Karla Velikého, a dělá, co je třeba. Teď je na tobě, abys udělala totéž.“

Matka se dál tvářila nevzrušeně. Zatímco otec býval lehkomyslný, láskyplný a vřelý, matka vždy zůstávala ukázněná, odtažitá a

odměřená. Dorotheu a Christl vychovaly chůvy a obě sestry odjakživa prahly po matčině pozornosti a soupeřily o každou špetku náklonnosti, kterou jim byla ochotna dopřát. Dorothea byla přesvědčena, že právě tahle touha velkou měrou zavinila jejich nepřátelství – obě chtěly být v matčiných očích výjimečné a komplikovala jim to skutečnost, že jsou stejné.

„Bereš to všechno jenom jako hru?“ zeptala se matky.

„Kdepak, znamená to pro mě daleko víc. Je načase, aby moje dcery dospěly.“

„Je mi z tebe nanic.“

„Konečně – popadl tě vztek. Jestli tě zaměstná natolik, že přestaneš tropit hlouposti, tak si mě klidně nenáviď.“

To už bylo na Dorotheu příliš. Skočila k matce, ale Ulrich jí zastoupil cestu. Matka zvedla ruku a zarazila ho, jako by byl vycvičené zvíře. Ulrich couvl.

„Tak co?“ zeptala se matka. „Vrhneš se po mně?“

„Kéž bych mohla.“

„Pomůžeš si tím k tomu, o co stojíš?“

Tou otázkou Dorotheu uzemnila. Negativní emoce opadly, zůstal jen pocit provinění. Jako vždycky.

Matka se pousmála. „Poslechni mě, Dorotheo. Opravdu jsem ti přišla pomoci.“

Werner je pozoroval s pečlivě ovládaným klidem. Dorothea na něj ukázala a zeptala se matky: „Zabila jsi Wilkersona a dáváš mi jeho. Christl jejího Američana necháš?“

„To by nebylo fér, přestože Werner je tvůj manžel, a ne bývalý americký agent. Zítra se o to postarám.“

„Jak můžeš vědět, kde bude zítra?“

„Právě o to běží, dítě. Vím úplně přesně, kde bude, a chystám se ti to říct.“

„Máš tři diplomy, a přesto ti Einhardův odkaz dělal problémy?“ zeptal se Malone Christl. „Ale jdi. Přišla jsi na to už dřív.“

„To nepopírám.“

„Jsem idiot, že jsem se do té zhůvěřilosti nechal zatáhnout. Kvůli vaší rodině jsem za posledních čtyřiadvacet hodin zabil tři lidi.“

Posadila se na jednu z židlí. „Až potud jsem dokázala vodítka rozluštit. Máš pravdu, bylo to celkem snadné, i když ve středověku to mohl být nepřekonatelný problém. Tehdy jen málo lidí umělo číst a psát. Přiznávám, že jsem si chtěla ověřit, jak moc jsi dobrý.“

„Uspěl jsem?“

„Na výbornou.“

„*Leč pouze ti, kdo jsou znalí trůnu Šalomounova a lehkovážnosti Římanů, naleznou cestu na nebesa.* Tak to pokračuje – takže kam teď?“

„Věř mi nebo ne, odpověď neznám. Tady jsem před třemi dny přestala a vrátila jsem se do Bavorska…“

„Aby sis tam počkala na mě?“

„Matka mi zavolala a řekla mi, co plánuje Dorothea.“

„Jsem tady čistě jen kvůli svému otci,“ objasnil jí. „Zůstávám tu, protože někoho rozčililo, že jsem si přečetl ten spis, a nitky vedou přímo do Washingtonu.“

„Já ve tvém rozhodování nehrála žádnou roli?“

„Jeden polibek ještě neznamená lásku.“

„A já myslela, že se ti líbil.“

Bylo načase postavit ji před realitu. „Protože jsme teď oba s řešením stejně daleko, můžeme zbytek rozluštit každý zvlášť.“

Zamířil k východu, ale u mrtvoly se zarazil. Kolik lidí už během let zabil? Až příliš. Vždycky však měl důvod. Boha a vlast. Povinnost a čest.

Jenže tentokrát?

Nedokázal si odpovědět.

Ohlédl se na Christl Falkovou, která zůstala netečně sedět.

A pak odešel.

47

Charlotte
17:20

Stephanie a Edwin Davis se krčili v lese padesát metrů od jezerního domu Herberta Rowlanda. Rowland se vrátil před čtvrthodinou a odnesl si dovnitř krabici s pizzou. Hned zase vyšel ven a sebral z hromady dříví tři polena. Z hrubého kamenného komína se teď valil kouř. Stephanie by ohněm taky nepohrdla.

Odpoledne strávili pár hodin nakupováním zimního oblečení, teplých rukavic a vlněných čepic. Pořídili si taky do zásoby něco k jídlu a pití, potom odjeli zpátky a našli si místo, odkud mohli bezpečně pozorovat dům. Davis sice pochyboval, že se vrah vrátí před setměním, ale pro všechny případy chtěl zaujmout postavení dřív.

„Chystá se ke spaní," přitlumil hlas do šepotu.

I když jim stromy skýtaly závětří, čím dál víc se ochlazovalo. Pomalu, lezavě, se připlížila tma. Nabalili se do loveckého oblečení, prý s nejmodernější tepelnou izolací. Stephanie nikdy na lov nechodila, a když nakupovali v obchodě s tábornickými potřebami nedaleko jednoho charlottského luxusního nákupního centra, připadala si tam naprosto nepatřičně.

Uvelebili se u paty mohutného jehličnanu na polštáři z borového jehličí. Přežvykovala tyčinku Twix. Pro sladkosti měla slabost. V Atlantě měla sladkým pokušením nacpaný celý jeden šuplík pracovního stolu.

Ještě pořád pochybovala, že jednají správně.

„Měli jsme radši zavolat tajnou službu," zašeptala.

„Býváte vždycky tak negativistická?"

„Neměl jste ten nápad tak rychle zavrhnout."

„Tohle je můj boj."

„Jak to tak vypadá, můj už taky."

„Herbert Rowland je v bryndě. Jenže kdybychom mu zaťukali na dveře a vykládali mu to, neuvěří nám ani slovo. Tajná služba taky ne. Nemáme důkazy."

„Až na toho chlapa, co byl dnes v domě.“

„Jakého? Kdo to byl? Řekněte mi, co o něm vlastně víme.“

Nemohla.

„Chci ho chytit při činu,“ prohlásil.

„Protože si myslíte, že zabil Millicent?“

„Taky že ji zabil.“

„Co kdybyste mi laskavě prozradil, o co tu doopravdy běží? Millicent nemá nic společného s mrtvým admirálem, Zacharym Alexanderem ani s operací Highjump. Nejde jen o čistě osobní pomstu?“

„Společným jmenovatelem je Ramsey, to přece víte.“

„Vím jedině to, že mám k dispozici agenty, kteří jsou pro tyhle účely vycvičení, a přesto tady klepu kosu se zaměstnancem Bílého domu, který se užírá kvůli minulosti.“

Dojedla tyčinku.

„Vám ta věc chutná?“ zeptal se.

„Neplýtvejte marnou snahou.“

„Mně přijde odporná. Jo, Baby Ruth – tomu říkám tyčinka.“

Sáhla do tašky s nákupem a jednu vytáhla. „Souhlasím.“

Vyškubl jí sladkost z ruky. „Nevadí vám, když se jí ujmu?“

Usmála se. Davis ji rozčiloval, ale zároveň se bavila.

„Proč jste se nikdy neoženil?“ vyzvídala.

„Jak to víte?“

„Je to nasnadě.“

Zdálo se, že ocenil její odhad. „Nějak na to nikdy nedošlo.“

Ráda by věděla čí vinou.

„Mám svou práci,“ dodal mezi přežvykováním, „a nestojím o trápení.“

Tomu rozuměla. Její vlastní manželství se zvrhlo v pohromu, skončilo dlouhodobým odcizením a nakonec její manžel před patnácti lety spáchal sebevraždu. Dlouhá doba na to, aby žil člověk sám. Ale Edwin je asi jeden z mála, kdo to chápe.

Přesto namítla: „Nenese to s sebou jen trápení, ale i radost.“

„Jenže nějaké trápení se vyskytne vždycky. To je ta potíž.“

Poposedla si blíž ke stromu.

„Po Millicentině smrti mě přeložili do Londýna,“ rozhovořil se Davis. „Jednou jsem našel kočku. Byla nemocná a čekala koťata.

Odnesl jsem ji k veterináři a ten ji zachránil; koťata bohužel ne. Vzal jsem si ji pak k sobě. Hodné zvířátko, jakživa nikoho ani neškrábla. Byla milá a přítulná. Měl jsem ji hrozně rád. Pak zničehonic umřela. Bolelo mě to. Opravdu moc. Dospěl jsem k názoru, že ti, které mám rád, mají neblahý sklon umírat. Takže děkuju pěkně, víckrát už ne.“

„To zní fatalisticky.“

„Spíš realisticky.“

Ucítila v náprsní kapse zavibrování mobilu. Podívala se na displej – volali jí z Atlanty – a přijala hovor. Chvilku poslouchala a pak řekla: „Spojte ho.“

„To je Cotton,“ oznámila Davisovi. „Je načase, aby se dozvěděl, co se tu děje.“

Ale Davis dál přežvykoval tyčinku s pohledem upřeným na dům.

„Stephanie,“ ozval se jí u ucha Maloneův hlas, „našla jsi to, co jsem potřeboval?“

„Trochu se to zkomplikovalo.“ Zaclonila si pusu, aby ztlumila hlas, a převyprávěla mu, co se seběhlo. „Co ten spis?“ zeptala se nakonec.

„Asi je v trapu.“

A pak si vyslechla jeho líčení, co se odehrálo v Německu.

„Co zrovna děláš?“ vyzvídal Malone.

„Kdybych ti to řekla, nevěřil bys vlastním uším.“

„Vzhledem k pitomostem, které provádím poslední dva dny, uvěřím čemukoli.“

Vylíčila mu to.

„Nijak zvlášť hloupé mi to nepřipadá,“ prohlásil. „Já zas trčím v příšerném mrazu před středověkým kostelem. Davis má pravdu. Ten chlap se vrátí.“

„Právě toho se bojím.“

„Někdo se důkladně zajímá o *Blazeka* nebo NR-1A, nebo jak se ta zatracená ponorka vlastně jmenovala.“ V Maloneově hlase se pod rozmrzelostí ozvala nejistota. „Jestliže Bílý dům tvrdí, že se vyptávala námořní rozvědka, znamená to, že je v tom namočený Ramsey. Jedeme po paralelních kolejích, Stephanie.“

„Mám tu vedle sebe jednoho pána, co žvýká tyčinku Baby Ruth a tvrdí totéž. Vypadá to, jako byste se domluvili.“ Pak zvážněla a zeptala se: „Kam ta tvoje kolej vede, Cottone?“

„Dobrá otázka. Až něco zjistím, dám ti vědět. Buďte opatrní.“

„Ty taky.“

Malone odmáčkl hovor. Stál na kraji nádvoří, kde se rozkládal vánoční trh, na nejvyšším místě svahu poblíž cášské radnice, asi sto metrů od kaple. Zasněžená budova nazelenale fosforeskovala. Z nebe se ještě pořád tiše snášel sníh, ale aspoň už nefoukalo.

Podíval se na hodinky. Skoro půl dvanácté.

Všechny stánky byly pozavírané, lidské hemžení a halas až do zítřka utichly. Kolem bloumalo jen pár lidí. Christl ven z kaple nevyšla a po rozhovoru se Stephanií ho všechno mátlo ještě víc než předtím.

Záře Boží.

Ta slova musela za Einhardových časů k něčemu odkazovat. Musela mít konkrétní význam. Uchovala si ho dodnes?

To se dá snadno zjistit.

Na svém iPhonu si otevřel prohlížeč Safari a v něm Google. Vyťukal výraz ZÁŘE BOŽÍ a EINHARD a zmáčkl VYHLEDAT.

Displej zablikal a zobrazil prvních pětadvacet výsledků.

Hned ten první mu odpověděl na otázku.

48

Čtvrtek 13. prosince
Charlotte, 0:40

Stephanie zaslechla šramot. Nijak zvlášť hlasitý, ale dost vytrvalý, aby poznala, že je někdo nablízku. Davis podřimoval. Nechala ho prospat; potřeboval to, měl hlavu plnou starostí. Ráda by mu pomohla, tak jako kdysi Malone pomohl jí, ale nepřestávala se sama sebe ptát, jestli je to, co dělají, rozumné.

Sevřela pistoli a zadívala se mezi stromy do tmy, na mýtinu kolem Rowlandova domu. Za okny se už nejmíň dvě hodiny nic nepohnulo. Napínala uši a zaslechla další zapraskání. Někde napravo. Zašustily borové větve. Upřesnila si, odkud to přichází – nějakých padesát metrů odtud.

Položila Davisovi dlaň přes pusu a pistolí mu poklepala na rameno. S trhnutím se probudil a Stephanie mu přitiskla ruku k ústům pevněji.

„Máme společnost," zašeptala.

Přikývl, že rozumí.

Naznačila mu směr.

Další zapraskání.

A potom se u Rowlandovy dodávky cosi pohnulo. Vynořil se tam tmavý stín, vzápětí splynul se stromy a na okamžik zmizel, ale pak se zase objevil. Mířil k domu.

Charlie Smith došel k předním dveřím. V domě Herberta Rowlanda se už dost dlouho nesvítilo.

Strávil odpoledne v kině a pochutnal si v restauraci Ruth's Chris na steaku, na který se mu tak sbíhaly sliny. Vlastně to byl celkem poklidný den. Přečetl si v novinách články o smrti admirála Davida Sylviana a potěšilo ho, že se nikde neobjevila žádná zmínka o podezřelých okolnostech. Před dvěma hodinami se sem vrátil a od té doby vysedával na čekané v promrzlém lese.

Zdálo se, že všude vládne klid.

Vešel do domu; zámek i zástrčka překvapivě snadno povolily. Uvítal, že je vevnitř vytopeno. Nejdřív došel po špičkách k lednici a zkontroloval ampuli s inzulínem. Určitě z ní ubylo. Věděl, že v každé je dávka na čtyři injekce, a odhadl, že v téhle načaté je o další čtvrtinu míň. Rukou v rukavici strčil ampuli do igelitového sáčku.

Prohlédl láhve s whisky, které se v lednici chladily, a všiml si, že i v jedné z nich výrazně poklesla hladina. Herbert Rowland noční úlitbu bohům nijak nešidil. V kuchyni našel v odpadkovém koši použitou injekční stříkačku a strčil si ji do sáčku.

Po špičkách vešel do ložnice.

Rowland se choulil pod přikrývkou. Dýchal přerývaně. Smith mu zkontroloval tep – byl pomalý. Hodiny na nočním stolku ukazovaly skoro jednu ráno. Od injekce už uběhlo zhruba sedm hodin. V podkladech stálo, že si ji Rowland píchá vždycky před večerními zprávami v šest a potom se dává do pití. Jelikož mu dneska v žilách nekoloval inzulín, alkohol zabral rychle a přivodil mu diabetické kóma. Smrt na sebe nenechá dlouho čekat.

Smith si přitáhl z rohu židli. Musí tu zůstat, dokud Rowland neumře, ale rozhodl se nic nepodcenit. Leželi mu v hlavě ti dva, co sem přišli odpoledne, a tak se vrátil do obývacího pokoje a sebral dvě z loveckých pušek, kterých si prve povšiml. Jedna byla opravdová kráska – opakovačka Mossberg velké ráže, umožňující střelbu vysokou rychlostí, se zásobníkem na sedm nábojů a vybavená špičkovým optickým zaměřovačem. Ta druhá byla brokovnice Remington 12; pokud se nepletl, byl to jeden z pamětních modelů Ducks Unlimited. Sám taky uvažoval, že si ji koupí. Skříňka pod stojanem na pušky byla plná nábojů. Obě zbraně naládoval a vrátil se na svoje místo u postele.

Teď byl připraven.

Stephanie popadla Davise za paži, protože vyskočil na nohy a chystal se vyrazit. „Co blázníte?“

„Musíme tam jít.“

„A co pak, až tam budeme?“

„Zarazíme ho. Vždyť možná zrovna teď Rowlanda vraždí.“

Uznala, že má pravdu.

„Vtrhnu tam předním vchodem," navrhla. „Jediná další cesta ven vede těmi prosklenými dveřmi na terase. Ty pohlídejte vy. Uvidíme, jestli ho dokážeme vyplašit natolik, aby udělal chybu."

Davis se dal do běhu.

Vyrazila za ním a v duchu přemítala, jestli její partner už někdy čelil podobnému nebezpečí. Jestli ne, má sakra odvahu. Jestli ano, je blázen.

Vběhli na štěrkovou příjezdovku a skoro neslyšně utíkali k domu. Davis zahnul směrem k jezeru; sledovala ho, jak potichu vybíhá po dřevěných schůdcích na vyvýšenou terasu. Posuvné prosklené dveře byly zevnitř zatažené závěsem. Davis se k nim tiše proplížil. Když viděla, že dorazil na místo, došla k hlavnímu vchodu a rozhodla se jít do toho po hlavě.

Zabušila na dveře.

A pak od vchodu utekla.

Smith vyletěl ze židle – někdo zabušil na vchodové dveře. Vzápětí se ozvaly rány z terasy. Další bušení. Na ty prosklené.

„Vylez, ty hajzle," zařval mužský hlas.

Herbert Rowland nic z toho neslyšel. Namáhavě oddechoval, jak mu tělo vypovídalo službu.

Smith s oběma puškami zamířil do obýváku.

Stephanie uslyšela Davisův výkřik.

Co teď, prokristapána?

Smith doběhl do obýváku, odložil si pušku na kuchyňský pult a dvakrát vypálil z brokovnice do závěsů přede dveřmi. Sklo se roztříštilo a dovnitř se vevalil ledový vzduch. Smith využil momentu překvapení, stáhl se do kuchyňky a přikrčil se za barem.

Vzápětí ho výstřely zprava donutily vrhnout se na podlahu.

■ ■ ■

Stephanie vypálila do okna vedle předního vchodu. A ještě jednou. Třeba to bude stačit, aby odvrátila vetřelcovu pozornost od terasy, kde je neozbrojený Davis.

Zaslechla prve ty dvě rány z brokovnice. Chtěla vraha zaskočit tím, že venku jsou lidé, a počkat, jak se s tím vypořádá.

Jenže Davis měl očividně jiný nápad.

Smith nebyl zvyklý nechat se zahnat do kouta. Jsou to titíž dva jako odpoledne? Určitě. Policie? Těžko. Bušili přece na dveře, prokristapána. Jeden z nich na něj dokonce řval, provokoval ho. Kdepak, ti dva od policie nejsou. Ale na úvahy teď nemá čas. Momentálně je nejdůležitější odtud vypadnout.

Co by asi tak udělal MacGyver?

Ten seriál přímo miloval.

Zapni mozek.

Stephanie se od vchodu rozběhla směrem k terase; hlídala si okna a kryla se za Rowlandovou dodávkou. Držela zbraň namířenou na dům a připravenou k výstřelu. Neměla ponětí, jestli je ten přesun dost bezpečný, ale potřebovala najít Davise. Nebezpečí každou vteřinou narůstalo.

Oběhla dům dozadu ke schodům na terasu právě včas, aby viděla, jak Davis háže cosi – zřejmě kovovou židli – do prosklených dveří.

Smith uslyšel, jak něco proletělo zbylým sklem a vydulo závěs. Namířil tím směrem brokovnici a vypálil další ránu. Využil získané chvilky času, popadl karabinu a utekl z kuchyňky zpátky do ložnice. Ať je tam venku kdo chce, trochu zaváhá a on z těch několika vteřin vytěží co nejvíc.

Herbert Rowland dál ležel na posteli. Pokud už není mrtvý, tak brzy bude. Jelikož ampuli a injekci měl Smith bezpečně schované v sáčku, žádný důkaz zločinu se nenajde. Pravda, střílelo se tu, ale nezůstane tady nic, co by prozradilo jeho totožnost.

Došel k oknu a vytáhl ho. Rychle se jím prosoukal ven. Zdálo se, že na téhle straně domu nikdo není.

Zavřel za sebou. Měl by se vypořádat s těmi vevnitř, ale už riskoval až dost.

Usoudil, že existuje jen jedna rozumná možnost.

S puškou v ruce se rozběhl k lesu.

„Copak vám úplně přeskočilo?“ zařvala Stephanie zezdola na Davise.

Její společník stál na terase.

„Vzal roha,“ konstatoval.

Opatrně vyšla po schodech nahoru; nevěřila mu ani za mák.

„Slyšel jsem, jak se otevřelo a zase zavřelo okno.“

„To ještě neznamená, že je pryč – znamená to jenom, že se otevřelo a zavřelo okno.“

Davis prolezl rozbitými skleněnými dveřmi.

„Edwine…“

Zmizel ve tmě, a tak se rozběhla za ním. Zamířil do ložnice. Rozsvítilo se tam. Stephanie došla ke dveřím a viděla, jak Davis kontroluje Herbertu Rowlandovi tep.

„Puls má skoro nehmatný. Zřejmě vůbec nic nevnímá – je v kómatu.“

Stephanii pořád dělal starost ten chlap s brokovnicí. Davis sáhl po telefonu a namačkal tři číslice.

911.

49

Washington, D. C.
1:30

Ramsey zaslechl zvonek u předních dveří a usmál se. Trpělivě tu vysedával a četl si thriller od Davida Morrella, jednoho ze svých oblíbených autorů. Zaklapl knihu a nechal svého pozdního návštěvníka, ať se chvilku smaží ve vlastní šťávě. Konečně vstal, došel do předsíně a otevřel.

Venku na mrazu stál senátor Aatos Kane.

„Vy jeden mizerný…," spustil Kane.

Ramsey pokrčil rameny. „Když se vezme v úvahu hulvátství vašeho poskoka, myslím, že jsem reagoval velmi umírněně."

Kane vtrhl dovnitř.

Ramsey ho ani nevyzval, ať si odloží. Jak vidno, agentka z obchodu s mapami už splnila pokyn a prostřednictvím Kaneova tajemníka – toho drzého fracka, který se na něj vytahoval u Kapitolu – senátorovi vzkázala, že disponuje informacemi o zmizení asistentky, která pro Kanea pracovala před třemi lety. Byla to hezká rudovláska z Michiganu, která se stala obětí sériového vraha řádícího ve Washingtonu a okolí. Nakonec ho vypátrali a on spáchal sebevraždu. Ten případ se tehdy dostal na první stránky novin po celé zemi.

„Hajzle mizerná," vztekal se Kane. „Tvrdil jste, že je to uzavřeno."

„Posaďme se."

„Nechci se posadit. Chci z vás vymlátit duši."

„Tím ničeho nedosáhnete." Ramsey rád kroutil nožem v ráně. „Stejně budu mít navrch. Radši si rozmyslete, jestli se chcete stát prezidentem. Anebo dáte přednost ostudě?"

V Kaneovi se viditelně svářil vztek s nervozitou. Když se člověk ocitne v pasti, jeví se mu najednou všechno úplně jinak.

Neúprosně si měřili jeden druhého jako dva lvi, mezi kterými se rozhoduje, kdo se první vrhne na ulovenou kořist. Konečně Kane přikývl a Ramsey ho odvedl do pracovny. Tam se usadili. Místnost

byla malá, takže vyvolávala nepříjemně důvěrnou atmosféru. Kane se v ní cítil nesvůj a právě toho se Ramsey snažil docílit.

„Obrátil jsem se na vás včera večer a dnes ráno s žádostí o pomoc," začal Ramsey. „Byla to upřímná žádost adresovaná člověku, jehož jsem pokládal za přítele." Udělal pauzu. „Oplátkou se mi dostalo arogance. Váš tajemník se mnou jednal drze a neomaleně, i když se jistě choval podle instrukcí. A tohle je moje odpověď."

„Jste zrádný prevít."

„A vy nevěrný manžel, kterému se povedlo ututlat chybu díky včasné smrti sériového vraha. Dokonce jste z toho, jak si vzpomínám, tenkrát vytřískal sympatie veřejnosti, když jste předvedl, jak vás rozhořčil a zdrtil tragický osud vaší asistentky. Co by si asi vaši voliči a rodina pomysleli, kdyby věděli, že krátce předtím byla na potratu – vašeho dítěte?"

„To se nedá dokázat."

„Přesto jste tenkrát zpanikařil."

„Vždyť přece víte, že by mě to zničilo bez ohledu na to, jestli jsem byl nebo nebyl otcem. Stačilo by jen její tvrzení."

Ramsey seděl vzpřímeně jako svíce. Admirál Dyals ho naučil, jak dát jasně najevo, kdo velí.

„A vaší milence to bylo jasné," konstatoval. „Proto vámi mohla po libosti manipulovat a proto jste mi byl tak vděčný za pomoc."

Připomenutí někdejších nesnází zchladilo Kaneův vztek. „Neměl jsem potuchy, co zamýšlíte. S tím, co jste udělal, bych v žádném případě nesouhlasil."

„Ale jděte. Provedli jsme to rafinovaně. Zabili jsme ji, hodili to na jiného vraha a pak jsme zabili i jeho. Pokud si vzpomínám, veřejnost výsledku aplaudovala. Tou zdánlivou sebevraždou jsme předešli procesu a popravě a vydala na pár senzačních článků." Chvilku mlčel. „Nepamatuji se, že byste tehdy přišel s nějakou námitkou."

Věděl, že pro politika neexistuje větší hrozba než obvinění ze strany údajného milence nebo milenky. Už jich bylo vzneseno příliš mnoho a zafungovala příliš snadno. Nesejde na tom, jestli je obvinění pravdivé nebo očividně vylhané. Stačí jeho pouhá existence.

Kane se na židli opřel. „Jakmile jsem si uvědomil, co jste udělal, neměl jsem na vybranou. Co po mně chcete, Ramsey?"

Žádné ‚admirále' ani zdvořilé oslovení křestním jménem. „Chci ujištění, že budu jmenován do Sboru náčelníků štábů. Myslel jsem, že jsem se dnes odpoledne vyjádřil dost jasně."

„Víte, kolik lidí o tu funkci stojí?"

„Nepochybuji, že se jich pár najde. Ale snad chápete, Aatosi, že já jsem se o uvolnění té funkce *postaral*, takže si ji plným právem zasloužím."

Kane na něj nevěřícně zíral a snažil se to přiznání strávit. „Mělo mi to dojít."

„Říkám vám to ze tří důvodů. Za prvé o tom nikomu nepovíte. Za druhé si musíte uvědomit, s kým máte co do činění. A za třetí o vás vím, že se chcete stát prezidentem. Experti tvrdí, že máte slušnou šanci. Strana vás podporuje, průzkumy veřejného mínění pro vás dopadají skvěle, soupeři jsou slabota. Máte dostatečné kontakty a možnosti, abyste získal potřebné finanční prostředky. Po soukromé linii se mi doneslo, že pro začátek máte od různých dárců zaručeno třicet miliónů dolarů."

„Vidím, že jste nezahálel," utrousil Kane zatrpkle.

„Jste ještě celkem mladý, při dobrém zdraví, manželka vás všestranně podporuje a děti vás zbožňují. Vlastně jste báječný kandidát."

„Až na to, že jsem před třemi lety ošukal asistentku, ta otěhotněla, šla na potrat a pak dospěla k názoru, že mě miluje."

„Tak nějak. Bohužel se stala obětí masového vraha, který si nakonec v návalu šílenství sám vzal život. A ten po sobě naštěstí nechal dost důkazů spojujících ho se všemi vraždami včetně té její, takže se z potenciální katastrofy nakonec stalo vaše plus."

A Ramsey se moudře pojistil tak, že si obstaral zápis o asistentčině potratu na jihotexaské klinice spolu s videozáznamem povinného pohovoru s poradkyní, který zákon státu Texas před provedením potratu vyžaduje. Asistentka sice u pohovoru vystupovala pod falešnou identitou, ale zhroutila se, a aniž by někoho jmenovala, přiznala se k poměru se svým zaměstnavatelem. Nešla sice do detailů, ale řekla toho dost, aby se to patřičně vyjímalo v bulvárních plátcích i pořadech a aby to neodvratně zničilo šanci Aatose Kanea na křeslo v Bílém domě.

Agentka z obchodu s mapami si počínala šikovně – řekla vedoucímu Kaneovy kanceláře, že tehdy byla onou poradkyní. A že chce mluvit se senátorem, jinak se obrátí na *Fox News,* kde Kaneovi nikdy moc nefandili. Dobrá pověst je křehčí než nejjemnější křišťál.

„Vy jste zabil Sylviana?“ ujišťoval se Kane.

„Co byste asi tak řekl?“

Kane na něj pohlédl s neskrývaným odporem. Jenže byl tak vyděšený, byl tak ubožácký slaboch, že se nezmohl na odpor. „Tak dobře, myslím, že mohu tu schůzku dojednat. Daniels mě potřebuje.“

Ramsey nasadil uklidňující úsměv. „Věděl jsem, že to tak dopadne. Takže pojďme probrat tu druhou věc.“

V očích mu neprokmitl ani náznak soucitu.

„Jakou druhou věc?“

„Budu vaším spolukandidátem. Vaším potenciálním viceprezidentem.“

Kane se rozesmál. „Vy jste se zbláznil.“

„Vůbec ne. Je snadné odhadnout průběh příštích prezidentských voleb. Tři, nanejvýš čtyři kandidáti, žádný z nich vaše liga. V primárkách se budou svádět souboje, ale máte dost peněz i munice, abyste si udržel soupeře od těla. Pak byste mohl ztlumit vnitrostranické půtky tím, že si k sobě vyberete nejsilnějšího z těch poražených anebo někoho neškodného, ale ani jedno by nebylo zvlášť rozumné. Ten první by se užíral hořkostí a ten druhý by vám byl v boji o Bílý dům k ničemu. Mohl byste se pokusit najít někoho, kdo přitáhne určitou voličskou skupinu, jenomže to by voliči museli volit jedničku na volebním lístku kvůli dvojce, což nefunguje. Další možnost je vybrat si někoho ze státu, kde má viceprezidentský kandidát zaručeny hlasy volitelů, ale to taky nefunguje. John Kerry si v roce 2004 vybral Johna Edwardse, a přesto Severní Karolínu ztratil. Ztratil dokonce i Edwardsův domácí okrsek.“

Kane se ušklíbl.

„Vaší největší nevýhodou je nezkušenost v zahraniční politice. V té se senátoři moc neuplatní, pokud se do ní nemíchají z vlastní vůle, a toho jste se vždy moudře vyvaroval. V tomhle ohledu vám mohu poskytnout podporu. Je to moje silná stránka. Nemáte za sebou vojenskou službu, kdežto já sloužím u armády čtyřicet let.“

„A jste černoch.“

Ramsey se usmál. „Vy jste si toho všiml? Máte postřeh.“

Kane si ho změřil. „Jako viceprezident byste byl pouhý krůček od…“

Ramsey ho zvednutou rukou zarazil. „Takhle o tom neuvažujme. Chci prostě jen osm let ve funkci viceprezidenta.“

Kane se usmál. „Mluvíte o dvou obdobích?“

„Ovšem.“

„Děláte to všechno kvůli tomu místu?“

„Co je na tom špatného? Vy snad ne? Měl byste chápat líp než kdo jiný, co to pro mě znamená. Za prezidenta mě nezvolí. Jsem obyčejný admirál bez politického zázemí. Ale mám šanci stát se mužem číslo dvě. Stačí mi patřičně zapůsobit na jediného člověka. Na vás.“

Nechal ta slova patřičně vyznít.

„Jistě si uvědomujete výhody takového uspořádání, Aatosi. Jsem cenný spojenec. Anebo – pokud byste se nerozhodl poctít mě dohodou – se ze mě může stát nebezpečný protivník.“

Pozoroval, jak Kane zvažuje situaci. Znal ho jako své boty. Senátor byl bezcitný nemorální pokrytec, který strávil celý život ve veřejné správě budováním reputace, a teď jí chtěl využít, aby se vyšvihl do prezidentského úřadu.

Zdánlivě mu nic nestálo v cestě.

A za jistých podmínek ani stát nebude.

„Tak dobře, Langforde. Dopřeji vám, abyste se zapsal do historie.“

Konečně ho oslovil křestním jménem. Snad se k něčemu doberou.

„Mohu vám nabídnout ještě něco,“ prohlásil Ramsey. „Považujte to za gesto dobré vůle, kterým vám dokážu, že nejsem takový parchant, za jakého mě máte.“

V Kaneově obezřetném pohledu zahlédl nedůvěru.

„Doslechl jsem se, že vaším hlavním protikandidátem v úvodní fázi primárek bude guvernér Jižní Karolíny. Nemáte se rádi, takže se souboj může rychle přenést do osobní roviny. Představuje pro vás potenciální problém, zvlášť na Jihu. A podívejme se pravdě do očí –

bez Jihu se Bílý dům vyhrát nedá. Tolik volitelů není možné ignorovat.“

„Něco, co ještě nevím, byste mi neřekl?“

„Mohu jeho kandidaturu stopnout.“

Kane zdvihl ruce v odmítavém gestu. „Nechci, aby zemřel ještě někdo další.“

„Máte mě za takového troubu? Kdepak. Vlastním informace, které ho připraví o šanci už předem.“

Zaregistroval, jak Kaneovi prolétl tváří potěšený výraz. Jeho posluchač se rychle učil a dohoda se mu začínala zamlouvat. Žádný div. Přizpůsobivost Kaneovi rozhodně nechyběla. „Kdyby mi nestál v cestě, daleko snáz by se mi sháněly peníze.“

„Pak to berte jako dárek od nového spojence. Zbavím vás ho…,“ Ramsey udělal krátkou odmlku, „… hned jak budu jmenován do Sboru náčelníků.“

50

Ramsey byl nadmíru spokojen. Všechno klaplo přesně podle očekávání. Nebylo jisté, že se Aatos Kane stane příštím americkým prezidentem, ale pokud ano, vstoupí Ramsey do dějin. A kdyby Kanea nezvolili, přinejmenším odejde z vojenského námořnictva a stane se členem Sboru náčelníků štábů.

Vydělá na tom tak jako tak.

Zhasl a zamířil nahoru. Pár hodin spánku se hodí, protože zítra se rozhodne. Jakmile Kane osloví Bílý dům, rozjede se naplno šuškanda. Musí se připravit, aby dokázal odrážet média, aniž cokoli potvrdí nebo vyvrátí. Měl by vyvolat dojem, že se cítí poctěn už jen tím, že o něm Bílý dům vůbec uvažuje. Do večera vypustí tiskové oddělení testovací balónek se zprávou o jeho nominaci, a jestli se nezvedne žádný velký protest, nazítří se řeči promění ve skutečnost.

V kapse županu mu zazvonil telefon. Podivné, takhle pozdě.

Vyndal ho, ale na displeji chyběla identifikace volajícího.

Zmocnila se ho zvědavost. Zastavil se uprostřed schodů a vzal hovor.

„Admirále Ramseyi, tady Isabel Oberhauserová."

Málokdy ho něco překvapilo, ale nad tímhle prohlášením upřímně užasl. Ze sluchátka zaznívalo důstojný stařecký hlas, jehož angličtinu podbarvoval německý přízvuk.

„Klobouk dolů před vaší šikovností, Frau Oberhauserová. Už dlouho se pokoušíte tahat z námořnictva informace a teď se vám povedlo dovolat se přímo mně."

„Nebylo to nijak zvlášť těžké. Dostala jsem číslo od plukovníka Wilkersona. S nabitou pistolí u hlavy spolupracoval víc než ochotně."

Ramseyho potíže se rázem znásobily.

„Pověděl mi spoustu věcí, admirále. Hrozně se mu chtělo žít a doufal, že když mi odpoví na otázky, dostane šanci. Bohužel to tak nedopadlo."

„Je mrtev?"

„Ušetřila jsem vám práci."

Nemínil to přiznat. „Co po mně chcete?“

„Vlastně volám, abych vám něco navrhla. Ale nejdřív bych vám ráda položila jednu otázku.“

Vyšel po schodech nahoru a posadil se na kraj postele. „Prosím.“

„Proč zemřel můj manžel?“

Zachytil v jejím mrazivém tónu náznak citu a okamžitě si uvědomil, že tady má ta žena slabé místo. Usoudil, že nejlepší bude vyjít s pravdou ven. „Dobrovolně se připojil k nebezpečné výpravě. Podobné, jaké se dávno předtím zúčastnil jeho otec. Jenže ponorka měla nehodu.“

„Vykládáte mi staré známé věci, ale na otázku jste neodpověděl.“

„Netušíme, proč se potopila – víme jen, že se to stalo.“

„Našli jste ji?“

„Do přístavu se nevrátila.“

„Zase jste se vyhnul odpovědi.“

„Nezáleží na tom, jestli se našla nebo ne. Posádka je mrtvá tak jako tak.“

„Mně na tom záleží, admirále. Byla bych ráda manžela pohřbila. Zasloužil si spočinout vedle svých předků.“

Teď se zeptal on: „Proč jste zabila Wilkersona?“

„Byl obyčejný oportunista. Chtěl týt z bohatství naší rodiny. Nic podobného nedopustím. Kromě toho byl váš špeh.“

„Zdá se, že jste nebezpečná.“

„To říkal Wilkerson taky. Pověděl mi, že jste ho chtěl zabít. Že jste mu lhal a využíval ho. Byl to slaboch, admirále. Ale prozradil mi, co jste řekl mojí dceři. Jak že jste to formuloval? *Nemáte ani představu.* Tak jste zareagoval na její otázku, jestli je v Antarktidě co najít. Odpovězte mi tedy: Proč můj manžel zemřel?“

Ta ženská si myslí, že má navrch, když mu zavolá uprostřed noci a oznámí mu, že jeho staniční náčelník je po smrti. Nemohl jí upřít odvahu. Ale byla v nevýhodě, protože věděla daleko méně než on.

„Než jsme vašeho manžela přizvali na plavbu do Antarktidy, důkladně jsme si oťukali jak jeho samotného, tak jeho otce. Zajímalo nás, proč byli nacisté jejich bádáním tak posedlí. Ach ano, tehdy v

osmatřicátém se v Antarktidě něco našlo, jak sama víte. Jenže nacisté byli příliš jednostranně zaměření a význam toho nálezu jim nedošel. Vašeho tchána umlčeli, a když po válce konečně směl promluvit, nikdo ho nebral vážně. Váš manžel se bohužel k otcovým zjištěním nedopracoval. A tak ta záležitost vyšuměla – samozřejmě než jsme se jí chopili my.“

„A co jste zjistili?“

Zachechtal se. „Kdybych vám to prozradil, bylo by po legraci.“

„Jak už jsem říkala, mám pro vás jistou nabídku. Poslal jste nějakého člověka, aby zabil Cottona Malonea a moji dceru Dorotheu. Vloupal se k nám domů, ale podcenil nás. Je mrtev. Nechci, aby moje dcera přišla k úhoně, protože vás nijak neohrožuje. Zato Cotton Malone zřejmě ano, protože je zasvěcený do armádních zjištění ohledně havárie té ponorky. Nebo se snad mýlím?“

„Pokračujte.“

„Na rozdíl od vás přesně vím, kde Malone je.“

„Jak si tím můžete být tak jistá?“

„Protože před několika hodinami zabil v Cáchách dva muže, kteří chtěli zabít jeho. Muže, které jste zase poslal vy.“

To byla pro Ramseyho novinka, protože zatím nedostal z Německa žádnou zprávu. „Máte vynikající zpravodajskou síť.“

„*Ja*. Chcete vědět, kde Malone je?“

„Jakou hru to hrajete?“ zajímal se.

„Prostě jen chci, abyste se nevměšoval do našich rodinných záležitostí. Vy o naše vměšování taky nestojíte, tak si pojďme každý svou cestou.“

Vytušil v té ženě potenciálního spojence, stejně jako předtím Aatos Kane v něm, a tak se rozhodl něco jí předhodit. „Byl jsem tam, Frau Oberhauserová. V Antarktidě. Těsně poté, co ponorka zmizela. Potápěl jsem se v těch místech. A něco jsem tam viděl.“

„Věci, o kterých nemáme ani představu?“

„Věci, které mi nejdou z hlavy.“

„A přesto je tajíte.“

„Je to moje práce.“

„Chci se to tajemství dozvědět. Než umřu, chci vědět, proč se můj manžel nevrátil.“

„Možná bych vám mohl pomoci.“

„Na oplátku za informaci, kde se zrovna nachází Cotton Malone?“

„Nic vám neslibuji, ale jsem vaše nejlepší možnost.“

„Právě proto vám volám.“

„Tak mi řekněte, co mě zajímá,“ vyzval ji.

„Malone míří do Francie, do městečka Ossau. Měl by tam dorazit za čtyři hodiny. Máte víc než dost času, aby tam na něj vaši lidé počkali.“

51

Charlotte
3:15

Stephanie stála před nemocničním pokojem Herberta Rowlanda, Edwin Davis vedle ní. Když Rowlanda převezli na pohotovost, měl namále, ale doktorům se ho podařilo stabilizovat. Stephanií ještě pořád cloumal vztek na Davise.

„Jdu zavolat svým lidem," prohlásila.

„Už jsem informoval Bílý dům."

Před půlhodinou se vytratil; Stephanie se divila, co asi dělá.

„Co tomu prezident říká?"

„Spí. Ale jeho lidé jsou na cestě."

„Však bylo načase, abyste začal přemýšlet hlavou."

„Chtěl jsem toho zmetka zabít."

„Máte kliku, že nezabil on vás."

„Dostaneme ho."

„Jak? Kvůli vám je už dávno v prachu. Mohli jsme ho vylekat a držet v šachu, než dorazí policajti. Ale vy ne. Musel jste prohodit oknem židli."

„Jinak to nešlo, Stephanie."

„Jste neřiditelná střela, Edwine. Žádal jste mě o pomoc a já vám ji poskytla. Jestli se mermomocí chcete nechat zabít, tak prosím, ale ne před mýma očima."

„Kdybych vás neznal, skoro bych si myslel, že vám na mně záleží."

S šarmem u ní nepořídí. „Měl jste pravdu, že se nám tu potuluje vrah. Jenže takhle se to neřeší, příteli. Kdepak. Ani náhodou."

Davisovi zadrnčel mobil. Podíval se na displej. „Prezident." Stiskl tlačítko. „Ano, pane?"

Stephanie ho pozorovala, jak naslouchá. Pak jí podal telefon. „Chce mluvit s vámi."

Vzala si aparát a prohlásila: „Váš poradce je blázen."

„Povězte mi, co se stalo," požádal prezident.

Stručně mu vylíčila poslední události.

Když skončila, Daniels prohlásil: „Máte pravdu – potřebuji, abyste si to vzala na povel vy. Edwin to bere příliš emocionálně. Vím o Millicent; je to jeden z důvodů, proč jsem na tu akci kývl. Vůbec nepochybuji, že ji Ramsey zabil. A věřím, že zabil i admirála Sylviana a kapitána Alexandera. Něco jiného ovšem je, jak to dokázat."

„Možná jsme uvízli ve slepé uličce," upozornila.

„Není to poprvé. Musíme najít kudy dál."

„Proč se vždycky ocitnu uprostřed takovýchhle patálií?"

Daniels se zachechtal. „Máte na to prostě talent. Takže vás asi nepřekvapí další novinka: Dostal jsem informaci, že v cášské katedrále se před několika hodinami našly dvě mrtvoly. Střílelo se tam. Jeden z těch mužů byl zastřelen, druhý se zabil pádem. Oba byli nájemní agenti, jejichž služeb běžně využívají naše zpravodajské služby. Němci nás oficiálně požádali o poskytnutí podrobnějších informací. Našel jsem tuhle perličku v ranní svodce. Neexistuje čirou náhodou nějaká spojitost?"

Rozhodla se, že mu nebude lhát. „V Cáchách je zrovna Malone."

„Bůhvíproč jsem tušil, že právě tohle řeknete."

„Něco se tam děje a Cotton si myslí, že to nějak souvisí s tímhle tady."

„Nejspíš má pravdu. Potřebuji, abyste se tím dál zabývala, Stephanie."

Podívala se na Edwina Davise, který se opodál opíral o vytapetovanou zeď.

Dveře do Rowlandova pokoje se otevřely. Vyšel muž v olivově zeleném lékařském plášti a oznámil: „Probral se a chce s vámi mluvit."

„Musím jít," řekla Stephanie Danielsovi. „Hezky se mi o toho mého hocha postarejte."

Malone řídil pronajaté auto nahoru po strmé silnici. Od skal po obou stranách asfaltky ho dělily závěje odhrabaného sněhu; místní úřady si daly s odklízením pořádnou práci. Byl hluboko v Pyrenejích,

na francouzské straně nedaleko španělských hranic, a mířil k městečku Ossau.

Časně ráno přeletěl z Cách do Toulouse a pak se vydal po zasněžených silnicích na jihozápad. Když si předchozího večera zadal do vyhledavače slova Záře boží a Einhard, snadno zjistil, že odkazují na klášter z osmého století ukrytý ve francouzských horách. Ty končiny osídlili jako první Římané a vybudovali tam velké město, pyrenejskou metropoli, která sloužila jako středisko kultury a obchodu. Během bratrovražedných bojů franských králů v šestém století však byla vypleněna, vypálena a zničena. Nikdo z jejích obyvatel nepřežil. Nezůstal z ní kámen na kameni. Uprostřed pustých plání zůstala trčet jediná opuštěná skála, ztělesňující – jak napsal jeden dobový kronikář – „tichou osamělost“. Tak to v oněch místech vypadalo, když tam o dvě stě let později dorazil Karel Veliký a nařídil zbudovat klášterní komplex sestávající z kostela, kapituly, klauzury a přilehlé vesnice. Na stavbu osobně dohlížel Einhard. Ten sehnal i prvního biskupa, Bertranda, který poté proslul svou zbožností i zdatnou správou. Bertrand zemřel roku 820 u paty oltáře a byl pohřben v kostele, jejž dříve sám pojmenoval St. Lestelle.

Cestou z Toulouse Malone projížděl spoustou malebných horských vesniček. Tenhle kraj navštívil už několikrát, naposled loni v létě. Až na jména se jednotlivá místa od sebe moc nelišila. Ossau sestávalo z klikatých uliček, podél nichž se táhly nepravidelné řady nahodile roztroušených domků z hrubého kamene, zdobených ornamenty, krakorci a rodinnými emblémy. Špičaté taškové střechy trčící v nejroztodivnějších úhlech vypadaly jako cihly rozházené ve sněhu. Z komínů stoupal do studeného ranního vzduchu kouř. Žila tu zhruba tisícovka lidí a návštěvníkům se nabízely čtyři penzióny.

Malone vjel do centra městečka a zaparkoval. Na otevřené náměstí ústily úzké uličky, dveřmi obchodů procházeli sem a tam nabalení lidé s nevyzpytatelnýma očima. Jeho hodinky ukazovaly 9:40.

Zadíval se nad hřebeny střech na jasnou oblohu a putoval pohledem po příkrém horském úbočí k místu, kde ze skalnatého hřebene čněla čtverhranná věž. Trosky dalších věží po obou stranách vypadaly, jako když se k ní tisknou. Ruiny St. Lestelle.

Stephanie stála u nemocničního lůžka Herberta Rowlanda a Davis proti ní na druhé straně. Rowland byl úplně vyčerpaný, ale byl při vědomí.

„To vy jste mi zachránili život?“ zeptal se hlasem, který zněl spíš jako šepot.

„Pracujeme pro vládu, pane Rowlande,“ ozval se Davis. „Nemáme moc času. Potřebujeme se vás zeptat na pár věcí.“

„Zachránili jste mi život?“

Stephanie se po Davisovi podívala s výrazem *Nechte to na mně.* „Pane Rowlande, včera večer vás nějaký muž přišel zabít. Nevíme, jak to udělal, ale přivodil vám diabetické kóma. Naštěstí jsme se tam vyskytli. Cítíte se na to, abyste odpověděl na naše otázky?“

„Proč by mě chtěl zabít?“

„Pamatujete se na *Holden* a Antarktidu?“

Viděla na něm, že pátrá ve vzpomínkách.

„To už je dávno,“ řekl.

Přikývla. „Je. Ale kvůli tomu vás přišel zabít.“

„Pro koho pracujete?“

„Pro zpravodajskou službu. A on v Bílém domě,“ ukázala na Davise. „Kapitán Alexander, který na *Holdenu* velel, byl včera v noci zavražděn. Jeden z poručíků, kteří spolu s vámi vystoupili na břeh, Nick Sayers, zemřel před několika lety. Usoudili jsme, že byste mohl být další cíl, a měli jsme pravdu.“

„Nic nevím.“

„Co jste v Antarktidě našli?“ zeptal se Davis.

Rowland zavřel oči a Stephanii napadlo, jestli neusíná. Vzápětí je zase otevřel a zavrtěl hlavou. „Mám nařízeno nikdy o tom nemluvit. S nikým. Rozkázal mi to admirál Dyals osobně.“

Raymonda Dyalse znala. Dřívější náčelník námořních operací.

„To on poslal NR-1A do Antarktidy,“ poznamenal Davis.

Tohle nevěděla.

„Vy o té ponorce víte?“ podivil se Rowland.

Přitakala. „Četli jsme zprávu o jejím potopení a mluvili jsme s kapitánem Alexanderem, než zemřel. Povězte nám, co víte.“ Rozhodla se netajit, co je v sázce. „Může na tom záviset váš život.“

„Musím přestat s pitím," řekl Rowland. „Doktor mě varoval, že mě to jednou zabije. Beru inzulín…"

„Vzal jste si ho včera večer?"

Přikývl.

Ve Stephanii rostla netrpělivost. „Doktoři nám tvrdili, že v krvi žádný nemáte. Proto jste upadl do šoku – zavinil to nedostatek inzulínu a alkohol. Ale o to teď nejde. Potřebujeme se dozvědět, co jste našli v Antarktidě."

52

Malone si prohlédl všechny čtyři penzióny v Ossau a usnesl se, že nejlepší bude L′Arlequin – zvenčí horalsky strohý, ale uvnitř elegantní, s vánoční výzdobou z voňavých borovic, vyřezávaným betlémem a jmelím pověšeným nade dveřmi. Majitel mu předvedl knihu návštěvníků a pochlubil se, že v ní jsou jména všech slavných badatelů, kteří zkoumali Pyreneje, a mnoha dalších významných osobností z devatenáctého a dvacátého století. V restauraci se podávala báječná dušená ryba se zeleninou a šunkou, takže si Malone dopřál časný oběd, poseděl tam přes hodinu a vyčkával. Na závěr si pochutnal ještě na čokoládovém koláči s lískovými oříšky. Když měl na hodinkách jedenáct, usoudil, že si asi vybral špatně.

Od číšníka se dozvěděl, že St. Lestelle má přes zimu zavřeno; bývá přístupné pouze od května do srpna, kdy se sem hrnou rekreanti, kteří si v okolí užívají horského léta. Ne že by tam bylo moc k vidění, samé ruiny, prohlašoval číšník. Postupně tam probíhají restaurátorské práce – na popud katolické diecéze je financuje místní historická společnost. Jinak je tam prý mrtvo.

Malone se rozhodl, že je načase zajít se tam podívat. Brzy se setmí, určitě před pátou, a tak chtěl využít zbývajícího světla.

Odešel z hostince ozbrojen pistolí, v níž zbývaly tři náboje. Odhadoval, že venku je něco málo pod nulou. Žádné náledí, ale pod nohama mu jako kukuřičné vločky povrzával suchý sníh. Byl rád, že si v Cáchách včas uvědomil, že má namířeno do náročného terénu, a koupil si vysoké boty. Pod bundou ho hřál nový svetr. Ruce mu chránily přiléhavé kožené rukavice.

Byl připraven.

Ale na co?

Tím si nebyl jistý.

■ ■ ■

Stephanie čekala, až jí Herbert Rowland odpoví na otázku, co se stalo roku 1971.

„Nic těm parchantům nedlužím," mumlal. „Dodržel jsem přísahu. Nikdy jsem neřekl ani slovo. A oni mě přijdou zabít."

„Potřebujeme vědět proč," naléhala Stephanie.

Rowland se nadechl kyslíku. „Bylo to všechno zatraceně divné. Na základnu přišel Ramsey, vybral si mě a Sayerse a oznámil nám, že poplujeme do Antarktidy. Byli jsme zvláštní agenti zvyklí na ledacos, ale tohle bylo to nejdivnější, co jsme kdy zažili. Ocitli jsme se hezky daleko od domova." Dopřál si další doušek kyslíku. „Do Argentiny nás dopravili letadlem, nalodili jsme se na *Holden* a drželi se stranou od ostatních, Bylo nám řečeno, že máme sonarem hledat nějaký akustický signál, ale žádný jsme nezachytili, dokud jsme nevystoupili na břeh. Tam se Ramsey navlékl do potápěčské výstroje a ponořil se pod hladinu. Vrátil se asi za padesát minut."

„Co jste našel?" zeptal se Rowland, když Ramseymu navlečenému v potápěčské kombinéze pomáhal ze zamrzlého moře. Zahákl ho pod ramenem a vytáhl ho i s výstrojí nahoru na led.

Nick Sayers mu pomáhal z druhé strany. „Je tam dole něco?"

Ramsey shodil kuklu a masku. „Je tam zima jak ve výkopu na Sibiři. Dokonce i v téhle kombinéze. Ale potápění je to parádní."

„Byl jste dole skoro hodinu. Žádné problémy s hloubkou?" ujišťoval se Rowland.

Ramsey zavrtěl hlavou. „Celou dobu jsem byl ani ne v deseti metrech. Dno oceánu se tu hodně zvedá, až k té hoře," mávl rukou doprava.

Sundal si potápěčské rukavice a Sayers mu podal suché. Ve zdejším prostředí nesměla holá kůže zůstat odkrytá déle než minutu. „Potřebuju si sundat neoprén a obléct se."

„Je tam něco?" zeptal se znovu Sayers.

„Neskutečně čirá voda. Plno barev, jako na korálovém útesu."

Rowland si uvědomil, že je Ramsey schválně odbývá, a taky si všiml zapečetěné tašky, kterou měl připnutou na opasku. Před padesáti minutami byla prázdná.

Teď v ní něco bylo.

„Co to máte tam vevnitř?" zeptal se.

„Neodpověděl mi,“ zašeptal Rowland. „A ani mě, ani Sayerse nenechal, abychom se té tašky dotkli.“

„Co se stalo pak?“ zeptala se Stephanie.

„Odpluli jsme. Ramsey měl velení. Ještě jsme několikrát zkontrolovali radiaci, ale nic jsme nenašli a pak nařídil, ať *Holden* zamíří zpátky na sever. Nikdy neřekl ani slovo o tom, co při potápění viděl.“

„Nechápu to,“ vrtěl hlavou Davis. „Proč byste představoval hrozbu?“

Starý muž si olízl rty. „Asi kvůli tomu, co se přihodilo na zpáteční cestě.“

Rowland a Sayers využili příležitosti. Ramsey byl nahoře a hrál s kapitánem Alexanderem a několika dalšími důstojníky karty, a tak se konečně odhodlali podívat se, co jejich kolega pod vodou našel. Oběma vadilo, že je udržuje v nevědomosti.

„Víš jistě, že znáš kombinaci?“ ujišťoval se Sayers.

„Mám ji od provianťáka. Beze všeho mi pomohl, protože ho štve, že ze sebe Ramsey na cizí lodi dělá bůhvíco.“

Na podlaze u Ramseyho pryčny ležel malý sejf. Ať už si z potápěčské výpravy přinesl cokoli, během posledních tří dnů, kdy pluli z antarktického pásma do jižního Atlantiku, to odpočívalo uvnitř.

„Hlídej dveře,“ poručil Rowland Sayersovi, klekl si a vyzkoušel kombinaci, kterou dostal.

Trojí cvaknutí ohlásilo, že čísla fungují.

Otevřel sejf a uviděl potápěčskou tašku. Vyndal ji a ohmatal. Bylo v ní něco obdélníkového, na šířku zhruba dvacet a na délku pětadvacet centimetrů, na tloušťku dva a půl. Rozepnul zip na tašce, vytáhl tu věc ven a okamžitě mu došlo, že je to lodní deník. Na první stránku napsala čísi těžká ruka modrým inkoustem: MISE ZAHÁJENA 17. ŘÍJNA

1971, UKONČENA___ . Druhé datum se mělo doplnit po návratu do přístavu. Bylo mu ale jasné, že kapitán ponorky, který ten záznam udělal, už ho nikdy nedopíše.

Sayers popošel blíž. „Co je to?“

Dveře kajuty se rozletěly.

Dovnitř vešel Ramsey. „Napadlo mě, že se vy dva o něco takového pokusíte“

„Jděte se bodnout,“ vyjel Rowland. „Všichni máme stejnou hodnost. Nejste náš nadřízený.“

Ramseyho rty se zvlnily úsměvem. „Momentálně jsem. Ale klidně pokračujte a podívejte se. Aspoň pochopíte, co je v sázce.“

„To si pište, že to udělám,“ opáčil Sayers. „Nabídli jsme se na tuhle misi dobrovolně, stejně jako vy, a stejně jako vy z toho chceme něco mít.“

„Beztak jsem vám to chtěl říct, než přistaneme, věřte nebo ne,“ opáčil Ramsey. „Je potřeba ledacos zařídit a sám to nezvládnu.“

„Proč je to tak důležité?“ nechápala Stephanie.

Davisovi to zřejmě došlo. „Je to jasné.“

„Mně ne.“

„Ten lodní deník,“ odpověděl Rowland, „pocházel z NR-1A.“

Malone se drápal úzkou kamenitou stezkou, která se každých třicet metrů cikcak lomila po lesnatém úbočí. Na jedné straně ho jako slavnostní procesí provázela železná zastavení křížové cesty, na druhé se vyhlídka pomalu měnila v horské panorama. Příkré svahy údolí se koupaly ve slunci a za nimi Malone zahlédl hluboké, rozeklané soutěsky. Zdálky ohlašovaly zvony poledne.

Mířil k jednomu z *cirques*, hlubokých ledovcových kotlů zasazených do horských svahů, které se v Pyrenejích běžně vyskytují a do nichž se člověk dostane jen pěšky. Příkrý sráz zpevňovaly buky, byly zakrslé a pokroucené a jejich holé zasněžené větve do sebe prorůstaly v podivných propletencích. Nespouštěl oči z hrbolaté stezky; neviděl sice žádné otisky bot, ale vzhledem k větru a rozvířenému sněhu to nic moc neznamenalo.

Zdolal poslední zákrut stoupání a před ním se v ledovcovém kotli objevil vchod do kláštera. Zastavil se, aby popadl dech a pokochal se novou panoramatickou vyhlídkou. Kam oko dohlédlo, všude vířil sníh zmítaný studenými poryvy větru.

Doleva i doprava se táhla vysoká zeď. Pokud se dalo věřit tomu, co se dočetl, její kameny zažily Římany, Vizigóty, Saracény, Franky

i křižáky z albigenských válek. O tenhle výhodný opěrný bod se svedlo mnoho bitev. Všude vládlo ticho a vyvolávalo slavnostní náladu. Klášter zřejmě pohřbil své dějiny spolu s mrtvými; očité líčení jeho slávy se nedochovalo ani v kameni, ani na pergamenu.

Záře Boží.

Další výmysl? Anebo skutečnost?

Malone došel zbylých patnáct metrů ke kovovým vratům a uviděl na nich řetěz zamčený na visací zámek.

No paráda.

Tyhle zdi se přelézt nedají.

Natáhl ruku a opřel se o vrata. Kov zábl i přes rukavice. Co teď? Obejít zeď kolem dokola a hledat, jestli někde není díra? Vypadalo to jako jediná možnost. Byl unavený a tenhle stupeň vyčerpání dobře znal – mysl snadno zabloudí v lese různých nápadů a každé řešení skončí ve slepé uličce.

Zklamaně zacloumal vraty.

Železný řetěz povolil a sklouzl na zem.

53

Charlotte

Stephanie pomalu vstřebávala Rowlandova slova. „Chcete snad říct, že NR-1A byla neporušená?“

Rowlanda mluvení viditelně vyčerpávalo, ale tohle se muselo dotáhnout do konce.

„Říkám jen to, že se Ramsey z výpravy pod vodu vrátil s deníkem.“

Davis se po ní podíval. „Já vám hned říkal, že v tom má prsty.“

„Byl to Ramsey, kdo se mě pokusil zabít?“ zeptal se Rowland.

Stephanie by mu nejradši neodpověděla, ale na Davisovi bylo znát, že je jiného názoru.

„Zaslouží si odpověď,“ prohlásil.

„Už takhle se nám to vymyká z rukou. Chcete to ještě zhoršit?“

Davis pohlédl na Rowlanda. „Myslíme si, že je za tím on.“

„Nevíme to jistě,“ dodala rychle Stephanie. „Ale nedá se to úplně vyloučit.“

„Odjakživa byl prevít,“ posteskl si Rowland. „Když jsme se vrátili, schramstl veškerou slávu pro sebe. Já a Sayers jsme ostrouhali. Jistě, párkrát nás povýšili, ale tak daleko jako on jsme to nedotáhli.“ Odmlčel se; bylo na něm vidět vyčerpání. „Na admirála… Až úplně nahoru.“

„Asi bychom měli pokračovat později,“ navrhla.

„Kdepak,“ odmítl Rowland. „Nedovolím, aby někomu prošlo, že po mně vyrukuje. Kdybych zrovna nespal, zabil bych ho vlastníma rukama.“

Přemítala, kde se v něm bere ta odvaha.

„Včera jsem pil naposled,“ prohlásil. „Už si nedám ani kapku. Myslím to vážně.“

Zdálo se, že vztek je účinná droga. Oči mu plály.

„Povězte nám všechno,“ vybídla ho.

„Kolik toho víte o operaci Highjump?“

„Jen oficiální informace,“ odpověděl Davis.

„To jsou bohapusté žvásty.“

Admirál Byrd si vzal s sebou do Antarktidy šest letounů R4-D. Byly vybaveny nejmodernějšími kamerami a magnetometry. Startovaly z paluby pomocí raketového pohonu. Strávily ve vzduchu přes 200 hodin a nalétaly nad kontinentem více než 37 000 kilometrů. Při jednom z posledních mapovacích letů se Byrdův letoun opozdil s návratem o tři hodiny. Oficiální verze zněla, že se vlekl tak pomalu, protože se mu porouchal motor. Jenže Byrdův soukromý deník, předložený tehdejšímu náčelníku námořních operací, obsahoval jiné vysvětlení.

Byrd přelétal oblast, kterou Němci nazvali Nové Švábsko. Nacházel se ve vnitrozemí a mířil nad jednotvárnou bílou pustinou k západu, když vtom zahlédl holé místo ohraničené třemi jezery oddělenými od sebe masivem rudohnědé skály. Jezera hrála různými odstíny červené, modré a zelené. Byrd si poznačil jejich polohu a následujícího dne do té oblasti vyslal speciální tým. Ten zjistil, že jezerní voda je teplá a plná řas způsobujících pigmentaci. Byla poloslaná, což naznačovalo, že jezera jsou propojena s oceánem.

Byrda ten objev vzrušil. Měl přístup k informacím německé expedice z roku 1938, která přišla s podobným pozorováním. Dosud o jejích tvrzeních pochyboval, protože ze svých pobytů v Antarktidě znal tamní nehostinné prostředí, ale teď vyslal speciální průzkumný tým, aby tu oblast ještě několik dní zkoumal.

„Nevěděl jsem, že si Byrd vedl soukromý deník,“ poznamenal Davis.

„Viděl jsem ho na vlastní oči,“ ujistil ho Rowland. „Operace Highjump podléhala utajení, ale po návratu jsme pracovali na ledačem a já se k němu dostal. Něco málo informací o Highjumpu zveřejnili teprve v posledních dvaceti letech – a mimochodem, většinou samé lži.“

„Co jste to vy, Sayers a Ramsey po návratu dělali?“ zeptala se Stephanie.

„Stěhovali jsme všechno, co přivezl v roce 1947 Byrd.“

„Dochovalo se to?“

Rowland přikývl. „Do posledního kousku. Jsou toho celé bedny. Vláda nic nevyhodila.“

„Co v nich je?“

„Nemám ponětí. Jenom jsme je stěhovali, nikdy jsme žádnou neotevřeli. Mimochodem, dělám si starosti o ženu. Je na návštěvě u sestry.“

„Dejte mi adresu,“ řekl Davis. „Požádám naše lidi, aby za ní zajeli. Ale Ramsey jde po vás. A ještě pořád jste nám neřekl, proč ve vás vidí hrozbu.“

Rowland nehybně ležel, obě ruce napojené hadičkami na vaky s intravenózní výživou. „Nechce se mi věřit, že jsem málem skončil bradou vzhůru.“

„To ten chlap, co se vloupal k vám domů, když jste byl pryč,“ vysvětloval Davis. „Nejspíš něco provedl s vaším inzulínem.“

„Třeští mi hlava.“

Stephanie by na Rowlanda ráda trochu zatlačila, ale bylo jí jasné, že z něj nic nedostane, dokud nebude sám chtít. „Postaráme se, abyste byl od téhle chvíle pod ochranou. Musíme ale vědět, proč je to potřeba,“ přemlouvala ho.

V Rowlandově tváři se střídaly emoce jako v kaleidoskopu. V duchu sám se sebou sváděl boj. Dech mu zdrsněl a nevlídně na ně upřel vodnaté oči. „Ta zatracená věc byla suchá jako troud. Žádná stránka se nerozpila.“

Pochopila, o čem mluví. „Ten palubní deník?“

Přikývl. „Ramsey ho vynesl z vody v potápěčské tašce. Takže než ho našel, nepřišel ten deník do styku s vodou.“

„Prokristapána,“ zamumlal Davis.

Stephanie se znovu zeptala: „NR-1A byla nepoškozená?“

„To ví jen Ramsey.“

„Proto je chce všechny zabít,“ konstatoval Davis. „Když jste přihrála ten spis Maloneovi, propadl panice. Nemůže dopustit, aby se to dostalo ven. Umíte si představit, co by to znamenalo pro vojenské námořnictvo?“

Stephanie si tím tak jistá nebyla. Za tím příběhem musí být něco víc.

Davis upřel oči na Rowlanda. „Kdo další o tom ví?“

„Sayers, jenomže ten je po smrti. Admirál Dyals. Ví o tom, všechno se to odehrálo pod jeho velením. To on nám rozkázal mlčet.“

Jestřáb v zimě – tak přezdíval Dyalsovi tisk a narážel tím na jeho věk a politické postoje. Už dlouho ho srovnávali s jiným stárnoucím arogantním námořním důstojníkem, kterého nakonec museli od funkce odstavit – s Hymanem Rickoverem.

„Z Ramseyho se stal Dyalsův oblíbenec,“ poznamenal Rowland. „Dyals si ho vzal k sobě na admiralitu. Ramsey ho zbožňoval.“

„Natolik, aby dodnes chránil jeho pověst?“ zeptala se Stephanie.

„Těžko říct. Ale Ramsey je zvláštní případ. Uvažuje jinak než my ostatní. Když jsme se vrátili, oddechl jsem si, že ho mám z krku.“

„Takže Dyals je jediný, kdo zbývá?“ ujišťoval se Davis.

Rowland zavrtěl hlavou. „Ví o tom ještě jeden člověk.“

Stephanie nevěřila vlastním uším.

„Nic se neobejde bez expertů. Byl u toho tenkrát špičkový badatel, kterého si námořnictvo najalo. Divný chlap. Říkali jsme mu Čaroděj ze země Oz, podle toho chlapa za oponou, co ho nikdy nikdo neviděl. Najal ho Dyals osobně a podával hlášení jenom Ramseymu a admirálovi. To on otevíral ty bedny, úplně sám.“

„Potřebujeme znát jeho jméno,“ vyhrkl Davis.

„Douglas Scofield. Doktor, jak nám rád připomínal. *Doktor Scofield,* tak se tituloval. Na žádného z nás tím neudělal dojem. Lezl Dyalsovi do prdele tak intenzivně, že jakživ nezahlídl denní světlo.“

„Co se s ním stalo?“ zeptala se Stephanie.

„Nemám potuchy.“

Museli jít, ale ještě zbývala poslední otázka. „Co se stalo s těmi bednami z Antarktidy?“

„Všechny jsme je odvezli do skladiště ve Fort Lee. Ve Virginii. A nechali jsme je tam Scofieldovi. Co se s nimi dělo pak, vůbec netuším.“

54

Ossau, Francie

Malone civěl na železný řetěz ležící ve sněhu. Mysli. Buď opatrný. Spousta věcí tu nehraje. Zvlášť ten čistě odříznutý řetěz. Někdo sem přišel vybavený pilkou na železo.

Vytáhl zpod bundy pistoli a opřel se do vrat.

Zmrzlé panty zaskřípaly.

Vešel dovnitř, přelezl hromadu odroleného zdiva a došel k omšelému románskému vchodu. Sestoupil po několika polorozpadlých kamenných schodech do inkoustově černé tmy uvnitř. Prázdnými okenními rámy dopadalo dolů jen nepatrně světla. Tlusté stěny, nízké dveřní otvory, železná vrata ve vchodu – všechno vypovídalo o drsných časech, v nichž klášter vznikl. Rozhlížel se po místě, které kdysi bývalo tak významné – napůl dům modliteb a napůl pevnost, opevněná výspa na periférii říše.

Před obličejem se mu srážely obláčky dechu.

Zkoumal pohledem podlahu, ale po těch, kdo přišli před ním, neviděl ani stopy.

Popošel dál do bludiště sloupů podepírajících dosud pevnou střechu. Oblouky klenby se ztrácely ve tmě, takže vznikal dojem ohromného prostoru. Když procházel mezi sloupy, připadal si jako mezi vysokými stromy ve zkamenělém lese. Nevěděl, co vlastně hledá anebo očekává, a snažil se nepodlehnout strašidelné atmosféře.

Podle toho, co si přečetl na internetu, si první zdejší biskup Bertrand získal značnou proslulost. Legenda mu připisovala nejeden zázrak. Místní lidé trnuli hrůzou ze španělských náčelníků, kteří za sebou zanechávali po celých Pyrenejích brázdu z krve a ohně. Bertrand je donutil, aby propustili zajatce, stáhli se a nikdy se už nevrátili.

A pak došlo k opravdovému zázraku.

Jakási žena přinesla biskupovi své dítě a stěžovala si, že se o ně otec nestará. Když onen muž otcovství odmítl, Bertrand dal přinést vědro studené vody a hodil do něj kámen. Přikázal muži, ať kámen

vyloví; pokud prý lhal, Bůh sešle znamení. Muž kámen vytáhl, ale ruce měl opařené, jako by je strčil do vroucí vody. Hned se k otcovství přiznal a poskytl ženě patřičné živobytí. Bertrand si nakonec za svou hlubokou zbožnost vysloužil přízvisko Záře Boží. Údajně je odmítl, ale dovolil, aby se používalo pro klášter. Einhard si na to asi vzpomněl, když několik desetiletí poté sepisoval svou poslední vůli a odkaz.

Malone vyšel ze sloupové síně na vnitřní dvůr se zahradou. Měl tvar lichoběžníku a kolem dokola vedla otevřená klenutá křížová chodba. Některé střešní trámy zářily novotou – patrně je vyměnili při poslední etapě rekonstrukce. Po pravé straně se z ambitu vcházelo do dvou místností. Obě byly prázdné, jedna neměla střechu a v druhé se zhroutily stěny. Kdysi zřejmě sloužily jako refektáře pro mnichy a návštěvníky, ale teď patřily jen přírodním živlům a zvířeně.

Zahnul za roh a na kratší straně chodby minul několik dalších polozřícených prostor, kam dírami po oknech a ve střeše napadal sníh. V koutech polehávaly mrazem sežehlé kopřivy a plevel. Nad jedním dveřním otvorem shlížela dolů věkem poznamenaná dřevořezba Panny Marie. Nahlédl dovnitř. Patrně to bývala kapitula, kde se scházeli mniši. Ohlédl se přes dvůr, uprostřed něhož stála odrolená nádržka na vodu. Reliéfy listů a hlav, které ji kdysi zdobily, už skoro setřel čas a kolem podstavce ležel sníh.

Naproti za zahradou se něco pohnulo.

V protější sloupové chodbě. Jen nepatrný rychlý zákmit, ale pohyb to byl.

Malone se přikrčil a doplížil se na roh.

Před ním se táhla delší strana křížové chodby a o patnáct metrů dál končila dvojitým obloukem bez dveří. Kostel. Říkal si, že jestli je tu něco k nalezení, bude to nejspíš tam, i když pochyboval, jestli sem nejel úplně zbytečně. Na druhou stranu, ten řetěz venku někdo přeštípl.

Podíval se na vnitřní zeď chodby.

Mezi ním a opačným koncem chodby byly troje dveře. Otevřené oblouky po levé straně, za kterými ležel větrem bičovaný dvůr se zahradou, byly strohé a skoro bez ozdob. Čas a živly si na nich vy-

braly svou daň. Zahlédl jen jediného přeživšího osamělého cherubínka třímajícího štít s erbem. Vtom cosi zaslechl.

Kroky.

Blížily se k němu.

Ramsey vystoupil z auta do zimy a odspěchal do hlavní administrativní budovy námořní rozvědky. Nemusel procházet žádnou bezpečnostní kontrolou. Místo toho na něj hned u dveří čekal poručík, který patřil k jeho osobnímu personálu, a cestou do kanceláře mu poskytl obvyklý ranní souhrn informací.

V kanceláři na něj čekal Hovey. „Wilkersona našli mrtvého."

„Povídejte."

„V Mnichově, poblíž Olympijského parku. Střelili ho do hlavy."

„Mělo by vás to těšit."

„Je dobře, že ho máme z krku."

Ramsey jeho nadšení nesdílel. V hlavě mu ležel telefonát s Isabel Oberhauserovou.

„Mám podepsat příkaz k zaplacení najatým lidem, kteří tu práci odvedli?" zeptal se Hovey.

„Zatím ne." Už se telefonicky spojil se zámořím. „Mám pro ně ještě něco dalšího, ve Francii."

Charlie Smith seděl v restauraci Shoney's a dojídal ovesnou kaši. Měl ji hrozně rád, zvlášť na slano a s třemi hrudkami másla. Moc toho nenaspal. Trápila ho včerejší noc. Ti dva po něm jdou.

Utekl z Rowlandova domu a zaparkoval o několik kilometrů dál u silnice. Viděl, jak na místo spěchá sanitka, a sledoval ji do nemocnice na předměstí Charlotte. Měl sto chutí zajít dovnitř, ale rozmyslel si to. Raději se vrátil do hotelu a snažil se spát.

Brzy bude muset zavolat Ramseymu. Ohlásit něco jiného, než že všechny tři cíle zlikvidoval, nepřipadá v úvahu. Stačí sebemenší náznak potíží a cílem se stane on sám. Troufal si Ramseyho popichovat, protože těžil ze svých úspěchů, spoléhal na dlouhodobé vztahy a věděl, že ho Ramsey potřebuje.

Jenže pokud selže, bude všechno jinak.

Podíval se na hodinky.

6:15.

Musí to risknout.

Venku si všiml telefonní budky, a tak zaplatil účet a zavolal si odtamtud. Když mu neosobní hlas odrecitoval do ucha možnosti automatické volby z různých typů nemocničních informací, vybral si informace o pacientech. Jelikož neznal číslo pokoje, počkal, až se ohlásí operátorka.

„Rád bych věděl, jak je na tom Herbert Rowland. Je to můj strýc, přivezli ho k vám včera v noci."

Požádala ho, ať chvilku počká, a zanedlouho se vrátila. „Je nám líto, ale pan Rowland krátce po příjmu zemřel."

Předstíral úlek. „Ale to je strašné!"

Operátorka mu vyjádřila soustrast. Poděkoval jí, zavěsil a uleh-čeně si vydechl.

Vyšlo to jen tak tak.

Vrátil se mu klid, sáhl po mobilu a vytočil důvěrně známé číslo. Když se Ramsey ozval, spokojeně mu oznámil: „Tři ze tří. Za ob-vyklou sazbu."

„Rád slyším, že jste na svou práci hrdý."

„Vždy k službám."

„Tak mi poslužte ještě jednou. Jde o toho čtvrtého – máte zele-nou. Dejte se do toho."

Malone naslouchal. Někdo je za ním i před ním. Co nejvíc se přikrčil a vběhl do jedné místnosti přiléhající ke křížové chodbě. Ta-hle měla zdi i strop. Vevnitř se přitiskl zády ke zdi těsně u vchodu. Místnost tonula ve tmě. Ke vstupu do kostela odtud měl šest metrů.

Zase kroky.

Vzadu v chodbě, na opačné straně, než je kostel.

Sevřel pistoli a čekal.

Ten někdo se blížil. Viděli ho, jak vklouzl dovnitř? Zřejmě ne, protože se nijak nesnažili tlumit kroky tím, že by našlapovali do sně-hu. Připravil se a natočil hlavu, aby koutkem oka hlídal vchod. Kro-ky se teď ozývaly přímo za zdí, ke které se tiskl.

Objevila se postava kráčející ke kostelu.

Malone se vymrštil, popadl toho člověka za rameno a přimáčkl ho zvenku ke zdi. Zároveň mu zapíchl pistoli do žeber.

Dotyčný na něj vyděšeně zíral.

Nějaký muž.

55

Charlotte
6:27

Stephanie zavolala na ústředí Magellan Billetu a vyžádala si informace o doktoru Douglasi Scofieldovi. Byli s Davisem sami. Před půlhodinou dorazili dva agenti tajné služby se zabezpečeným laptopem, který si Davis okamžitě zabavil pro sebe. Nařídili agentům, ať hlídají Herberta Rowlanda, kterého mezitím pod cizím jménem přestěhovali do jiného pokoje. Davis si promluvil s ředitelkou nemocnice a zařídil, aby nemocnice šířila informaci, že Rowland zemřel. Nepochybovali, že se to někdo pokusí zjistit. A taky že ano – operátorka z oddělení informací o pacientech před dvaceti minutami ohlásila, že telefonoval nějaký muž, prohlásil se za Rowlandova synovce a ptal se na jeho zdravotní stav.

„To by ho mělo uchlácholit," liboval si Davis. „Nevěřím, že by riskoval osobní návštěvu. Pro jistotu dáme nekrolog do novin. Řekl jsem agentům, ať to vysvětlí Rowlandovým a postarají se, aby s námi spolupracovali."

„Vůči rodině a přátelům je to dost drsné," podotkla Stephanie.

„Drsnější by bylo, kdyby se náš vrah dozvěděl o svém omylu a vrátil se dokončit, co začal."

Laptop ohlásil příchozí e-mail a Stephanie otevřela vzkaz ze své kanceláře:

Douglas Scofield je profesorem antropologie na státní univerzitě ve východním Tennessee. S vojenským námořnictvem byl ve spojení v letech 1968 až 1972 – pracoval na smluvní bázi a jeho aktivity podléhaly utajení. Přístup k informacím se dá opatřit, ale zanechali bychom stopu; jelikož jste naznačila, že se máme podobných aktivit vyvarovat, zatím jsme nic nepodnikli. Hodně publikuje. Kromě obvyklých antropologických periodik píše i pro časopisy z okruhu new age a okultismu. Zběžný internetový průzkum ukazuje, že se zabývá tématy

jako Atlantida, UFO, starověcí astronauti a paranormální jevy. Je autorem popularizační knihy MAPY STAROVĚKÝCH CESTOVATELŮ (1986), ve které píše o tom, jak zmizelé civilizace ovlivnily kartografii. Momentálně se účastní konference v Asheville v Severní Karolíně, nazvané Odhalená tajemství starověku. Koná se v hotelu Biltmore Inn na pozemcích zámku Biltmore. Má zhruba sto padesát registrovaných účastníků. Scofield patří k organizátorům a je hlavní řečník. Událost se zřejmě koná každoročně, protože se uvádí, že jde o čtrnáctou konferenci v pořadí.

„Je poslední, kdo zbývá," poznamenal Davis, který jí četl přes rameno. „Do Asheville není odtud daleko."

Došlo jí, kam míří. „To nemyslíte vážně."

„Já tam jedu. Jestli chcete, můžete se přidat. Musíme si s ním promluvit."

„Tak za ním pošlete tajnou službu."

„Demonstrace síly je to poslední, co potřebujeme, Stephanie. Pojeďme tam a uvidí se, jak pořídíme."

„Náš kamarádíček ze včerejška tam může být taky."

„V to doufám."

Další pípnutí ohlásilo odpověď na její druhý požadavek, a tak otevřela e-mail a četla:

Armádní námořnictvo si pronajímá prostory ve Fort Lee ve Virginii už od druhé světové války. Momentálně mají tři budovy. Jen jedna je přísně střežená a nachází se v ní mrazicí komora zprovozněná roku 1972. Přístup je jištěn číselným kódem a ověřením otisků prstů v úřadu námořní rozvědky. Povedlo se mi nahlédnout do seznamu návštěvníků v databázi námořnictva. Kupodivu není tajný. Za posledních 180 dní dovnitř vstoupila jen jedna osoba, která nepatří k zaměstnancům Fort Lee. Admirál Langford Ramsey, včera.

„Ještě se se mnou chcete hádat?" zeptal se Davis. „Vidíte přece, že mám pravdu."

„Tím spíš si musíme obstarat pomoc.“

Davis zavrtěl hlavou. „Prezident to nedovolí.“

„Kdepak – *vy* to nedovolíte.“

Davis se zatvářil odbojně i pokorně zároveň. „Já to prostě musím udělat. A myslím, že vy taky. Nezapomeňte, že na té ponorce byl Maloneův otec.“

„Měli bychom o tom Cottonovi říct.“

„Pojďte mu nejdřív sehnat nějaké informace.“

„Edwine, včera večer jste málem přišel o život.“

„Ale dobře to dopadlo.“

„Snaha o pomstu je nejrychlejší způsob, jak se dát zabít. Proč mě nenecháte, abych to zařídila? Mám na to agenty.“

Zůstali sami v malé zasedací místnosti, kterou jim dal k dispozici správce nemocnice.

„Ani za nic,“ prohlásil.

Viděla, že nemá smysl dál naléhat. Na té ponorce byl Forrest Malone a Davis měl pravdu, že jí to jako motivace stačí. Zavřela laptop a vstala.

„Počítám, že nám to do Asheville potrvá tak tři hodiny.“

„Kdo jste?“ zeptal se Malone toho muže.

„Vyděsil jste mě k smrti.“

„Odpovězte mi na otázku.“

„Werner Lindauer.“

Maloneovi došla spojitost. „Dorothein manžel?“

Muž přikývl. „V kapse mám svůj pas.“

Na to nebyl čas. Malone schoval pistoli a vtáhl svého zajatce do postranní místnosti, pryč z chodby. „Co tady děláte?“

„Dorothea sem dorazila před třemi hodinami. Chci na ni dohlédnout, aby se jí nic nestalo.“

„Jak tohle místo objevila?“

„Zřejmě ji dost dobře neznáte. Nikomu se nesvěřuje. Christl je tu taky.“

To Malone předpokládal. Čekal na ni v hotelu, protože byl přesvědčen, že o tomhle místě ví, anebo že se ho dopátrá stejným způsobem jako on.

„Přišla sem ještě před Dorotheou.“

Malone obrátil pozornost zpátky ke dvoru venku. Je čas podívat se, co je v kostele. Naznačil pistolí směr. „Běžte napřed. Doprava a do těch dveří na konci.“

„Je to rozumné?“

„Na téhle záležitosti není rozumné vůbec nic.“

Prošel za Wernerem chodbou a dvojitým obloukem na jejím konci a okamžitě uskočil za mohutný pilíř, aby se kryl. Před ním se táhla kostelní loď, kterou opticky protahovaly do výšky a zároveň zužovaly další sloupy. Za oltářem tvořily půlkruh kopírující tvar apsidy. Postranní zdi byly vysoké a holé, uličky široké. Nikde žádná výzdoba – kostel působil spíš jako ruina než jako svatostánek. Prázdnými okenními rámy, které členily kamenné kříže, strašidelně hvízdal vítr. Malone uviděl oltář na sloupovitém podstavci ze zrnité žuly, ale jeho pozornost upoutalo to, co bylo u něj.

Dvě lidské postavy. S ústy ucpanými roubíkem.

Z každé strany seděla jedna, paže měly přivázané kolem podstavce dozadu.

Dorothea a Christl.

56

Washington, D. C.
7:24

Ramsey kráčel zpátky ke své kanceláři. Čekal na zprávy z Francie a dal lidem v zámoří jasně najevo, že nechce slyšet nic jiného, než že je Cotton Malone mrtvý. Pak se začne zabývat Isabel Oberhauserovou, i když se zatím ještě nerozhodl, jak se s tím problémem vypořádá. Přemýšlel o ní během celé schůze, které se účastnil, a vybavilo se mu, co kdysi kdesi zaslechl: *V životě se vyplácí být paranoidní.*

S tím souhlasil.

Naštěstí toho o té staré ženě věděl hodně.

Provdala se za Dietze Oberhausera koncem padesátých let. On byl potomek bohatého bavorského šlechtického rodu, ona dcera místního starosty. Její otec spolupracoval během války s nacisty a poté ho celá léta využívali Američané. Rok po Dietzově zmizení převzala Isabel plnou kontrolu nad jměním Oberhauserů. Konečně nechala manžela oficiálně prohlásit za mrtvého. Tím vstoupila v platnost jeho poslední vůle, v níž jí přenechal veškerý majetek, aby ho spravovala pro jejich dcery. Než za ní Ramsey poslal Wilkersona, dobře si ten dokument prostudoval. Rozhodnutí, kdy má správa majetku přejít na dcery, Oberhauser kupodivu nechal plně na Isabel. Od té doby uplynulo osmatřicet let a majetek byl ještě pořád v jejích rukou. Wilkerson nahlásil, že mezi sestrami vládne silné nepřátelství, čímž se ledacos vysvětlovalo, ale do dneška Ramsey nepřikládal neshodám u Oberhauserových význam.

Věděl, že Isabel se už dlouho zajímá o *Blazeka* a nijak se netají touhou dozvědět se, co se s ponorkou stalo. Najala si právníky, kteří se snažili získat přístup k informacím oficiální cestou, a když se jim to nepovedlo, pokusila se tajně vyzvědět, co se dá, pomocí úplatků. Lidé z jeho kontrarozvědky ty pokusy odhalili a nahlásili. V tu chvíli se ujal iniciativy a poslal do akce Wilkersona.

Teď jeho člověk zahynul. Jak?

Věděl, že Isabel zaměstnává východního Němce jménem Ulrich Henn. V podkladech stálo, že Ulrichův dědeček z matčiny strany velel jednomu z Hitlerových koncentračních táborů a dohlížel na likvidaci 28 000 Ukrajinců. Při procesu s válečnými zločinci nic nezapíral a hrdě prohlásil: *Byl jsem tam.* Pro Spojence bylo tudíž snadné poslat ho na šibenici.

Henna vychovával nevlastní otec, který své nové rodině pomohl splynout s komunistickou společností. Henn sloužil ve východoněmecké armádě a u tajné policie Stasi. Jeho současná chlebodárkyně bývalé komunistické pohlaváry v mnohém připomíná – také činí rozhodnutí s chladným kalkulem účetního a provádí je bez sebemenších výčitek svědomí, jak je typické pro despoty.

Z Isabel jde doopravdy strach.

Má peníze, moc a pevné nervy. Jenže její slabinou je manžel. Hrozně ráda by zjistila, proč zemřel. Na té její umanutosti nijak zvlášť nezáleželo, dokud se Stephanie Nelleová nedostala ke spisu o NR-1A a neposlala ho přes Atlantik Maloneovi.

Teď se z ní stal problém.

Ramsey jen doufal, že se na jeho řešení právě teď pracuje ve Francii.

Malone viděl, že si ho Christl všimla a pokusila se vyplivnout roubík, ale páska jí v tom zabránila. Zavrtěla hlavou.

Za sloupy se vynořili dva muži. Ten nalevo byl vysoký štíhlý brunet, ten druhý podsaditý blonďák. Malone by rád věděl, kolik dalších číhá v záloze.

„Přišli jsme kvůli tobě," řekl mu Brunet, „a našli jsme tady tyhle dvě."

Malone zůstával za sloupem s tasenou pistolí. Nevěděli, že mu zbývají jen tři rány.

„Co je na mně tak zajímavého?"

„Bůh ví, ale jsem sakra rád, že jsi tady."

Blonďák přitiskl hlaveň pušky Dorothee Lindauerové k hlavě.

„Začneme s touhletou," prohlásil Brunet.

Malone přemýšlel, zvažoval situaci; uvědomil si, že o Wernerovi nepadla ani zmínka. Obrátil se k němu a zašeptal: „Zastřelil jste někdy člověka?“

„Ne.“

„Dokážete to?“

„Když budu muset. Kvůli Dorothee.“

„Umíte střílet?“

„Celý život chodím na lov.“

Malone se rozhodl rozšířit seznam pitomostí, které má na kontě, a podal Wernerovi pistoli.

„Co mám dělat?“ zeptal se Werner.

„Jednoho z nich zastřelte.“

„Kterého?“

„To je mi fuk. Prostě po nich vystřelte dřív, než stihnou zastřelit mě.“

Werner pokýval hlavou na znamení, že rozumí.

Malone se párkrát zhluboka nadechl, připravil se a s roztaženýma rukama vykročil zpoza sloupu. „Tak dobře, tady mě máte.“

Zabijáci se nehýbali. Zřejmě je překvapil – a o to mu taky šlo. Nakonec Blonďák odklonil hlaveň od Dorothey a vystoupil celým tělem zpoza sloupu. Byl ve střehu, mladý a mrštný. Namířil na Malonea automatem.

Práskl výstřel a Blonďákova hruď vybuchla. Přímý zásah.

Werner Lindauer doopravdy uměl střílet.

Malone se rybičkou vrhl za jiný sloup, aby se kryl; bylo mu jasné, že se Brunet vzpamatuje ve zlomku vteřiny. Vzápětí zaduněla salva z automatu a těsně nad hlavou mu zabubnovaly o kámen kulky. Ohlédl se přes kostelní loď po Wernerovi – schovával se v bezpečí za sloupem.

Brunet vychrlil proud nadávek a zařval: „Obě je zabiju. Na fleku!“

„Mně je to putna,“ křikl Malone.

„Fakt? Víš to jistě?“

Malone ho potřeboval vyprovokovat k chybě. Ukázal Wernerovi, že má v úmyslu popojít uličkou blíž a krýt se za sloupy.

Teď nastane okamžik pravdy. Naznačil Wernerovi, ať mu hodí pistoli.

Werner mu ji obloukem hodil. Malone ji chytil a gestem mu naznačil, že má zůstat, kde je.

Odlepil se od sloupu a přeběhl otevřeným prostorem k dalšímu.

Provázela ho salva střel.

Zalétl pohledem k Dorothee a Christl, ještě pořád přivázaným u oltáře. V pistoli už měl jen dva náboje, a tak popadl kámen o velikosti softbalového míče, hodil ho po Brunetovi a využil té chvilky, aby přeběhl k dalšímu sloupu. Uslyšel, jak kámen do něčeho narazil a odlétl stranou.

K Dorothee Lindauerové, která byla přivázaná napravo, blíž k němu, mu zbývalo ještě pět sloupů.

„Dívej se," křikl Brunet.

Malone se odvážil vykouknout.

Na hrubé dlažbě ležela Christl. Ze zápěstí jí visely přeříznuté provazy – byla volná. Celou ji přes Bruneta neviděl, ale zato viděl hlaveň pušky stočenou jejím směrem.

„Fakt je ti to putna?" řval Brunet. „Chceš vidět, jak chcípne?"

Podlahu těsně vedle Christl zasypal déšť střel. Zděšeně se začala plazit dopředu po lišejníkem obrostlé dlažbě.

„Přestaň," okřikl ji Brunet.

Poslechla.

„Hodíš ještě jeden šutr, a přijde o nohy."

Malone se zastavil, snažil se zbystřit všechny smysly a přemítal, co je s Wernerem Lindauerem. Kde je?

„Nemůžeme si spolu promluvit?" zeptal se.

„Odhoď zbraň a vylez."

Zase ani zmínka o Wernerovi. Vždyť ten chlap musí vědět, že je tu ještě někdo! „Už jsem ti říkal, že je mi putna, co uděláš. Tak ji zastřel."

Při těch slovech se vrhl doprava. Byl teď blíž oltáři, takže měl lepší úhel. V nepřirozeném nazelenalém světle pozdního odpoledne, které se linulo dovnitř, viděl, že Brunet couvá od sloupu, aby mohl lépe zamířit na Christl.

Malone vypálil, ale minul.

Zbývá poslední náboj.

Brunet skočil zpátky do úkrytu.

Malone přeběhl k dalšímu sloupu. Vtom zpozoroval, jak se za protější řadou sloupů zezadu z lodi blíží k Brunetovi stín. Brunet se soustředil na Malonea, takže stínu nic nebránilo v postupu. Malone ho podle velikosti a tvaru poznal. Werner Lindauer má odvahu.

„Tak fajn," prohlásil Brunet. „Máš bouchačku. Když tu ženskou zastřelím, zastřelíš ty mě. Ale tu druhou můžu sejmout, aniž se ti vystavím do rány."

Vtom Malone zaslechl heknutí a tupý náraz, jak lidské tělo dopadlo na něco nepoddajného. Vyhlédl zpoza sloupu a uviděl ležícího Bruneta a na něm Wernera Lindauera s napřaženou pěstí. Oba zápasící se odkutáleli do kostelní lodi. Brunet Wernera shodil a oběma rukama popadl pušku.

Christl vyskočila.

Brunet se začal zvedat.

Malone zamířil.

Vtom se od silných zdí odrazil výstřel z karabiny.

Z Brunetova krku vystříkla krev. Puška mu vypadla z rukou. Uvědomil si, že dostal zásah, a chytil se za hrdlo. Marně se snažil nadechnout. Malone uslyšel další třesknutí – druhý výstřel – a Brunet ztuhl a pak se zhroutil. Tvrdě dopadl naznak.

Na kostel se sneslo ticho.

Werner zůstal ležet na zemi. Christl vstala. Dorothea se vsedě opírala o podstavec oltáře. Malone se ohlédl doleva.

Na kůru nad chrámovou předsíní, kde před staletími zpívával sbor, spustil Ulrich Henn pušku. Vedle něj, zachmuřená a vyzývavá, shlížela dolů ze svého výhodného postavení Isabel Oberhauserová.

57

Washington, D. C.

Ramsey se díval, jak Diana McCoyová otevírá dvířka auta a souká se vedle něj na sedadlo spolujezdce. Čekal na ni venku před administrativní budovou rozvědky. Když mu před čtvrthodinou telefonovala, zněl její hlas polekaně.

„Co jsi to sakra provedl?“ vyhrkla.

Neměl chuť jí cokoli vykládat.

„Daniels si mě pozval do Oválné pracovny a seřval mě.“

„Povíš mi proč?“

„Nesnaž se mě bulíkovat. Zmáčkl jsi Aatose Kanea, co?“

„Mluvil jsem s ním.“

„A on mluvil s prezidentem.“

Ramsey mlčky a trpělivě seděl. Znal McCoyovou už několik let. Prostudoval si její papíry. Byla opatrná a uvážlivá, dělala práci, která vyžaduje trpělivost. A přesto teď byla úplně bez sebe. Proč?

Jeho mobil položený na palubní desce se rozsvítil a ohlásil novou zprávu. „Promiň. Musím být k dispozici.“ Přečetl si text na displeji, ale neodpověděl na něj. „Tohle může počkat. Co se děje, Diano? Prostě jsem jen požádal senátora o pomoc. Nechceš mi doufám vykládat, že nikdo jiný Bílý dům nekontaktoval a nepokoušel se o totéž?“

„Aatos Kane je úplně jiný kalibr. Co jsi to provedl?“

„Nic tak strašného. Potěšilo ho, že jsem se na něj obrátil. Prý budu skvělý přírůstek do Sboru náčelníků. Řekl jsem mu, že pokud si to myslí, ocením jakoukoli podporu z jeho strany.“

„Langforde, jsme tu jen my dva, tak si nech ty kecy od cesty. Daniels byl ve varu. Rozběsnilo ho, že se do toho Kane plete, a dává to za vinu mně. Prý jsem se s tebou spolčila.“

Zamračil se. „Kvůli čemu ses se mnou měla spolčit?“

„Jsi mizera. Včera jsi mi tvrdil, že to s Kanem zařídíš, a to se ti teda zatraceně povedlo. Nechci vědět, co se mezi vámi odehrálo, ale

zajímá mě, jak si Daniels spojil nás dva. Tady jde politicky o krk mně.“

„A je to moc pěkný krček.“

Pohrdavě si odfrkla. „Co to na mě zkoušíš?“

„Nic. Jen jsem utrousil pravdivý komentář.“

„Nenabídneš mi laskavě pomoc? Sakra dlouho jsem se dřela, abych to dotáhla tam, kde jsem.“

„Co přesně prezident říkal?“

Odbyla jeho otázku mávnutím ruky. „Ani mě nehne, abych ti to vykládala.“

„Proč ne? Obviňuješ mě, že jsem se zachoval nevhodně, tak bych rád věděl, co vlastně Daniels povídal.“

„Od našeho posledního rozhovoru jsi zatraceně změnil způsob jednání,“ snížila hlas.

Pokrčil rameny. „Pokud si vzpomínám, taky sis myslela, že bych byl vhodný přírůstek do Sboru. Copak jako náměstkyně poradce pro národní bezpečnost nemáš za úkol doporučovat prezidentovi vhodné lidi?“

„Jak je libo, admirále. Klidně dál hraj divadýlko a tvař se jako vzorný voják. Jenže prezident Spojených států na tebe zuří a senátor Kane zrovna tak.“

„Nechápu proč. Můj rozhovor se senátorem se odehrál v nanejvýš přívětivém tónu a s prezidentem jsem nemluvil vůbec, takže nemám ponětí, proč by na mě měl zuřit.“

„Jdeš na pohřeb admirála Sylviana?“

Postřehl, že úmyslně změnila téma. „Ovšem. Požádali mě, abych dělal čestnou stráž.“

„Ty máš ale drzost.“

Obdařil ji svým nejšarmantnějším úsměvem. „Ta žádost mě dojala.“

„Přišla jsem, protože si musíme promluvit. Dřepím tu v zaparkovaném autě jako kretén, protože jsem se s tebou zapletla…“

„Zapletla do čeho?“

„Ty to sakra dobře víš. Včera večer jsi jasně prohlásil, že se ve Sboru náčelníků uvolní místo. V tu chvíli tam ještě nebylo.“

„Já si to pamatuju jinak. To ty jsi chtěla mluvit se mnou. Bylo už pozdě, ale trvala jsi na tom. Přijela jsi za mnou domů. Dělala sis starosti kvůli Danielsovi a jeho postoji vůči armádě. O Sboru náčelníků jsme se bavili jen obecně. Ani jeden z nás netušil, že by se tam mohlo vyskytnout volné místo, a už vůbec ne hned nazítří. Je to tragédie, že David Sylvian zemřel. Byl to skvělý člověk, ale vůbec mi není jasné, jak by nás to mohlo do něčeho zaplést."

Nevěřícně potřásla hlavou. „Musím už jít."

Nijak jí nebránil.

„Přeju hezký den, admirále."

Práskla za sebou dvířky auta.

Rychle si v duchu přehrál celou konverzaci. Dobře udělal, že udržel nenucený tón. Když se spolu včera večer bavili, byla Diana McCoyová jeho spojenkyní. Vsadil by na to boty. Jenže teď bylo všechno jinak.

Na zadním sedadle ležela Ramseyho aktovka. Měl v ní špičkový monitorovací přístroj, kterým se zjišťovalo, jestli se v okolí nevyskytují elektronická zařízení nahrávající nebo přenášející hovor. Jeden takový měl i doma a díky němu věděl, že ho včera večer nikdo neodposlouchával.

Hovey pročesal parkoviště pomocí instalovaných bezpečnostních kamer. To on poslal Ramseymu na mobil textovou zprávu: JEJÍ AUTO PARKUJE V ZÁPADNÍ ČÁSTI PARKOVIŠTĚ. PROHLÉDNUTO. UVNITŘ PŘIJÍMAČ A REKORDÉR. I monitorovací zařízení na zadním sedadle vyslalo signál, takže o poslední větě textové zprávy Ramsey ani v nejmenším nepochyboval: MÁ U SEBE ŠTĚNICI.

Vylezl z auta a zamkl ho.

Kane za tím být nemůže. Příliš ho zajímalo, jaké mu z nové situace poplynou výhody, a neriskoval by sebemenší možnost odhalení. Ví, že zrada by pro něj měla okamžité a zničující důsledky.

Ba ne.

Za tímhle je jednoznačně Diana McCoyová.

Malone se díval, jak Werner odvazuje Dorotheu od sloupu. Strhla si pásku z úst.

„Co tě to napadlo?“ zaječela. „Zbláznil ses?“

„Chtěl tě zastřelit,“ řekl její manžel s klidem. „A věděl jsem, že je tu Herr Malone s pistolí.“

Malone se z kostelní lodi podíval nahoru na kůr, kde stáli Isabel a Ulrich Henn. „Vidím, že nejste do věci tak nezasvěcená, jak jste se mi pokoušela namluvit,“ řekl stařeně.

„Ti muži vás sem přišli zabít.“

„A jakpak jste se dozvěděla, že tu budou?“

„Přišla jsem se postarat o bezpečí svých dcer.“

Odpověď na svou otázku nedostal, a tak se obrátil ke Christl. Z jejích očí se nedalo nic vyčíst. „Čekal jsem na tebe v městečku, ale předběhlas mě.“

„Najít spojitost mezi Einhardem a Září Boží nebylo tak těžké.“

Ukázal nahoru. „To nevysvětluje, jak se o tom dozvěděla ona a tvoje sestra.“

„Mluvila jsem s matkou včera v noci, když jsi odešel.“

Malone došel k Wernerovi. „Souhlasím s vaší ženou. To, co jste udělal, bylo bláznovství.“

„Potřeboval jste odpoutat jeho pozornost. Neměl jsem čím střílet, a tak jsem udělal něco jiného.“

„Mohl tě zabít,“ řekla Dorothea.

„Tím by se vyřešily naše manželské problémy.“

„Nikdy jsem neřekla, že si přeju, abys umřel.“

Malone tuhle směsici manželské lásky a nenávisti dobře znal. Zakoušel totéž, dokonce i léta po odloučení. Naštěstí se už se svou bývalou ženou usmířil, i když to byla dřina. Tihle dva měli před sebou ještě pořádný kus cesty.

„Udělal jsem, co bylo potřeba,“ ohradil se Werner, „a udělal bych to zas.“

Malone se ohlédl ke kúru. Henn už nestál u zábradlí – zmizel za Isabelinými zády.

„Co kdybychom se šli podívat, co se tu dá najít?“ navrhla Isabel.

Henn se znovu vynořil a Malone si všiml, že svojí zaměstnavatelce něco pošeptal.

„Herr Malone,“ ozvala se Isabel, „poslali sem za vámi čtyři muže. Mysleli jsme, že s těmi dalšími dvěma nebudou problémy, ale zrovna vešli do vrat.“

58

Asheville, Severní Karolína
10:40

Charlie Smith studoval spis o Douglasi Scofieldovi. Připravil si podklady už před rokem, jenže na rozdíl od ostatních cílů byl tenhle označen pouze za potenciální.

Teď už ne.

Plány se zřejmě změnily, takže si potřeboval oprášit paměť.

Odjel z Charlotte po silnici US 321 na sever do Hickory, kde odbočil na 1-40 a zamířil na západ ke Smoky Mountains. Na internetu si ověřil, že se na informacích ve spisu nic nezměnilo. Dr. Scofield má promluvit na konferenci, kterou organizuje každou zimu, tentokrát na půdě slavného Biltmorského panství. Vypadalo to na sešlost excentriků – ufologie, duchové, nekrologie, zneužívání mimozemšťany, kryptozoologie. Spousta bizarních oborů. Scofield, ačkoli působil jako profesor na univerzitě v Tennessee, se pseudovědeckými tématy hluboce zabýval, napsal o nich řadu knih a článků. Jelikož Smith dodneška netušil, kdy – a jestli vůbec – se po něm bude chtít, aby Douglase Scofielda odstranil, zatím o způsobu jeho skonu moc nepřemýšlel.

Teď parkoval u McDonalda, sto metrů od vjezdu na Biltmorské panství.

Prolistovával si materiály.

Scofield měl různorodé zájmy. Miloval lov, trávil nejeden zimní víkend stopováním vysoké a divočáků. Ze zbraní si potrpěl na luk, ačkoli vlastnil úctyhodnou sbírku silných pušek. Smith měl ještě pořád u sebe tu, kterou sebral v domě Herberta Rowlanda; odpočívala v kufru, pro všechny případy nabitá. Další Scofieldovou vášní bylo rybaření a rafting na divoké vodě, jenže touhle roční dobou se ani pro jedno nenabízí moc příležitostí.

Smith si stáhl program konference a snažil se v něm vyšťourat nějaký bod, jehož by mohl využít. Styděl se za svou lehkomyslnost z předešlé noci. Ti dva se tam neobjevili náhodou. Ačkoli mu ješitnost

rozhodně nescházela – se sebevědomím koneckonců všechno stojí a padá –, byla by hloupost jednat neuváženě.

Musí se připravit.

Zaujaly ho dva body programu a v hlavě se mu vylíhly dva nápady.

Jeden defenzivní, druhý útočný.

Nerad pracoval narychlo, ale za žádnou cenu nedopustí, aby si Ramsey myslel, že to nezvládne.

Sáhl po mobilu a vyhledal atlantské číslo.

Díkybohu je to do Georgie jenom kousek.

Malone vyslechl Isabelino varování, ale upozornil ji: „Zbývá mi už jen poslední náboj."

Řekla cosi Hennovi, ten sáhl pod kabát, vylovil pistoli a hodil ji dolů. Malone ji chytil a po ní ještě dva rezervní zásobníky, které připutovaly vzápětí.

„Vždy připraveni," poznamenal.

„Přesně tak," potvrdila Isabel.

Strčil si zásobníky do kapsy.

„Bylo od vás hodně odvážné, že jste mi prve důvěřoval," ozval se Werner.

„Neměl jsem na vybranou."

„I tak."

Malone se zadíval na Christl a Dorotheu. „Vy tři se někde schovejte." Mávl rukou do apsidy za oltářem. „Tam vzadu to vypadá přijatelně."

Počkal, až odejdou, a křikl nahoru na Isabel: „Nemohli bychom nechat aspoň jednoho z nich naživu?"

Henn už byl pryč.

Přikývla. „Bude záležet na nich."

U vchodu do kostela práskly dva výstřely.

„Ulrich je zabavil," konstatovala.

Malone se rozběhl kostelní lodí ke vstupní předsíni a ven na dvůr. V protějším ambitu zahlédl jednoho z těch mužů, jak se kmitl mezi oblouky. Denní světlo se vytrácelo. Citelně se ochlazovalo.

Další výstřely.

Venku před kostelem.

Stephanie sjela z 1-40 na rušnou hlavní třídu a našla vjezd na Biltmorské panství. Navštívila ho už dvakrát, jednou to taky bylo v předvánoční době. Panství mělo rozlohu osm tisíc akrů a jeho středobodem byl ohromný zámek ve stylu francouzské renesance, největší soukromá rezidence v Americe. Původně sloužila jako venkovské sídlo Georgi Vanderbiltovi. Postavili ji koncem osmdesátých let devatenáctého století a postupně se z ní stala luxusní turistická atrakce, zářný odkaz pominuvšího zlatého věku Ameriky.

Nalevo stál shluk domků. Některé byly z cihel, jiné s hrubou oblázkovou omítkou, většinou měly vysoké sedlové střechy, hrázděné vikýře a široké verandy. Přívětivé uličky lemovala stromořadí a dlážděné chodníky. Pouliční lampy byly ověnčené borovými větvemi a vánočními stuhami a do skomírajícího odpoledne zářily milióny bílých svátečních světélek.

„To je Biltmore Village," řekla Stephanie. „Kdysi tu bydlelo služebnictvo a personál panství. Vanderbilt jim postavil jejich vlastní vesnici."

„Zní to jako z Dickense."

„Schválně to má připomínat ves na anglickém venkově. Teď jsou tu obchody a kavárny."

„Víte toho o tomhle místě hodně."

„Je to jedno z mých oblíbených."

Zahlédla restauraci McDonald's – architektonicky ladila s malebným okolím. „Potřebuju si odskočit na záchod." Zpomalila a zahnula na parkoviště.

„Nepohrdl bych nějakým mléčným koktejlem," prohodil Davis.

„Držíte prazvláštní dietu."

Pokrčil rameny. „Hlavně si něčím nacpat žaludek."

Podívala se na hodinky. 11:15. „Uděláme krátkou zastávku a pak pojedeme na panství. Hotel je necelé dva kilometry od vjezdu."

■ ■ ■

Charlie Smith si objednal Big Mac bez omáčky a bez cibule, hranolky a velkou colu. Bylo to jedno z jeho nejmilejších jídel, a protože i skrznaskrz promočený vážil osmašedesát kilo, s váhou si nemusel dělat hlavu. Příroda ho obdařila výjimečným metabolismem a ten doplňoval aktivním životním stylem, třikrát týdně cvičením a většinou i zdravým jídelníčkem. No, pravda…, cvičení v jeho pojetí sestávalo z telefonátů pokojové službě a odnášení hotových jídel do auta. Práce mu dávala fyzicky zabrat až kam.

Pronajímal si byt poblíž Washingtonu, ale pobýval tam zřídka. Měl by někde zakotvit. Možná je načase nastěhovat se do vlastního – třeba na Bailey Mill. Onehdy sice Ramseymu vykládal, že má s tou starou marylandskou farmou jiné plány, ale vlastně by si ji mohl dát do pořádku pro sebe a žít tam, na venkově. Mělo by to v sobě starosvětský půvab. Jako ty domky tady kolem. Dokonce i tenhle McDonald vypadá jinak než všechny ostatní, které kdy viděl. Jako domeček z pohádky, s pianem v jídelně, mramorovými dlaždičkami a třpytivým vodopádem.

Usadil se nad podnosem.

Až se nají, pojede do Biltmore Inn. Už si tam zarezervoval pokoj na příští dvě noci. Ten hotel je třída – a taky nehorázně drahý. Ale rád si dopřával komfort. Vždyť si ho zaslouží. Krom toho výdaje platí Ramsey, tak proč se starat o cenu?

Podle programu konference, inzerované na internetu jako *14. výroční konference o odhalených tajemstvích starověku,* měl Douglas Scofield zítra vystoupit jako hlavní řečník při večeři, během níž proběhne registrace. Předtím se v hotelové lobby uskuteční koktejlová párty.

Smith už o Biltmorském panství slyšel, ale nikdy tu nebyl. Možná si zajde na prohlídku a podívá se, jak kdysi žily horní společenské vrstvy. Nechá se inspirovat, jak si zařídit bydlení. Kvalitu si koneckonců může dovolit. Kdo říká, že se zabíjení nevyplácí? Z honorářů a investic už si našetřil skoro dvacet miliónů dolarů. Myslel vážně to, co Ramseymu onehdy říkal – že tuhle práci nemíní dělat do konce života, i když ho baví.

Pokapal si Big Mac hořčicí a kečupem. Na koření si moc nepotrpěl, stačilo mu trochu si hamburger dochutit. Přežvykoval a pozo-

roval lidi kolem. Hodně se jich sem asi přijelo podívat, jak to tu vypadá v předvánoční době, a nakoupit si ve vesnici.

Všude samý turista.

Což bylo fajn.

Spousta nezapamatovatelných tváří, mezi kterými se ztratí.

Malone měl na krku dva problémy. Jednak pronásledoval neznámého střelce v setmělém promrzlém klášteře, jednak závisel na spojencích, kteří jsou skrznaskrz nedůvěryhodní.

Dvě věci mu nehrály.

Za prvé Werner Lindauer. *Věděl jsem, že je tu Herr Malone s pistolí.* Opravdu? Během jejich krátkého setkání se mu Malone nepředstavil, tak jak ho může Werner znát? V kostele jeho jméno nepadlo.

A za druhé ten zabiják.

Jak to tak vypadalo, vůbec si nedělal hlavu s tím, že v kostele je ještě někdo další, ten, kdo zastřelil jeho společníka. Christl naznačila, že řekla svojí matce o Ossau. Mohla se jí zmínit taky o tom, že sem jede Malone. Tím se ale nevysvětlovala přítomnost Wernera Lindauera ani to, že od začátku znal Maloneovu totožnost. Jestli Wernerovi tu informaci poskytla Christl, znamená to, že Oberhauserovi navzájem spolupracují mnohem víc, než si myslel.

Ze všech možností koukaly potíže.

Zastavil se a naslouchal kvílení větru. Držel se u země, kolena ho bolela. Naproti za zahradou neviděl přes padající sníh žádný pohyb. Ledový vzduch ho pálil v krku a plicích.

Neměl by podléhat zvědavosti, ale neubránil se tomu. I když tušil, co se asi děje, chtěl se o tom přesvědčit.

Dorothea pozorovala Wernera, jak sebevědomě drží pistoli, kterou dostal od Malonea. Za posledních čtyřiadvacet hodin se o něm hodně dozvěděla. Věci, které by do něj jakživa neřekla.

„Jdu ven," prohlásila Christl.

Dorothea neodolala: „Viděla jsem, jak se na Malonea díváš. Záleží ti na něm."

„Potřebuje pomoc."

„Tvoji?“

Christl potřásla hlavou a odešla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Werner.

„Budu, až tohle všechno skončí. Důvěřovat Christl nebo matce je hrozná chyba. A ty to víš.“

Otřásla se zimou, a tak se objala pažemi a schoulila se do vlněného kabátu. Poslechli Maloneovu radu, uchýlili se do apsidy a tam vyčkávali. Ruiny kostela působily zlověstně. Opravdu tady její dědeček našel nějaká vodítka?

Werner ji vzal za paži. „My to dokážeme.“

„Nemáme na vybranou,“ opáčila. Možnosti, které jí předestřela matka, se jí dvakrát nezamlouvaly.

„Buď můžeš ze situace vytěžit, co se dá, anebo k vlastní škodě vzdorovat. Ostatním je to jedno, ale tobě by na tom záležet mělo.“

Postřehla v jeho slovech nejistý podtón. „Toho zabijáka opravdu zaskočilo, když ses po něm vrhl,“ poznamenala.

Pokrčil rameny. „Řekli jsme mu přece, ať počítá s nějakým tím překvapením.“

„To je fakt.“

Den pohasínal. Stíny se uvnitř kostela dloužily a ochlazovalo se.

„Nečekal, že přijde o život,“ řekl Werner. „Jeho chyba.“

„A Malone? Myslíš, že to prokoukl?“

Zaváhala s odpovědí. Vzpomněla si na Maloneovu obezřetnost v opatství, když se poprvé setkali.

„Ve vlastním zájmu by měl.“

Malone se držel přikrčený pod oblouky křížové chodby a couval k jedné z místností, které k ní přiléhaly. Vklouzl dovnitř, napřímil se a uprostřed sněhu a trosek hodnotil svoje možnosti. Má zbraň a náboje, tak proč nevyzkoušet tutéž taktiku, která zabrala u Wernera? Třeba ten střelec půjde do kostela tudy kolem a jemu se ho povede zaskočit.

„Je vevnitř,“ vykřikl mužský hlas.

Malone vyhlédl ze dveří.

Na kratší straně dvora spatřil druhého střelce, zrovna míjel vchod do kostela. Zahýbal za roh a mířil přímo k němu. Ulrich Henn ho nezastavil.

Muž zvedl zbraň a vypálil po Maloneovi.

Malone uskočil a střela se zaryla do zdi.

Kolem hvízdla další, prolétla dveřmi dovnitř – to vypálil ten první, odnaproti. Maloneovo útočiště nemělo žádná okna a stěny i střecha držely. To, co se jevilo jako dobrý nápad, se zvrhlo v šeredný problém.

Nevedla odtud cesta ven.

Uvízl v pasti.

ČÁST ČTVRTÁ

59

Asheville
12:15

Stephanie obdivovala hotel Biltmore Inn, majestátní budovu z neopracovaného kamene a štuku, která vévodila travnatému výběžku nad zdejší proslulou vinopalnou. Vjezd byl povolen jenom hostům, ale zastavili se u hlavní brány a koupili si lístek na prohlídku panství, která zahrnovala i hotel.

Vyhnula se rušnému parkovišti s obsluhou a zaparkovala na jednom dlážděném prostranství. Vystoupali svažitým parkem k hlavnímu vchodu, kde je usměvavě přivítali dveřníci v livrejích. Vnitřek byl připomínkou dob před sto lety, kdy přicházívaly návštěvy k Vanderbiltům. Stěny ze světlého dřeva napuštěné včelím voskem, mramorové podlahy, elegantní umělecká díla a bohatý květinový dekor na závěsech a čalounění. V kamenných květnících se košatila zeleň a proteplovala vzdušný prostor sahající přes dvě poschodí k vysokému kazetovému stropu o šest metrů výš. Za okny, prosklenými dveřmi a verandou posetou houpacími křesly se rozprostírala vyhlídka na Národní park Pisgah a na pohoří Smoky Mountains.

Stephanie chvilku poslouchala pianistu vyhrávajícího u kamenného krbu. Vedlo odtud schodiště dolů do místnosti, která vypadala a voněla jako jídelna a kde se to hemžilo lidmi. Stephanie s Davisem se poptali u recepce a odtamtud je nasměrovali přes halu a kolem pianisty do chodby lemované okny, která vedla k přednáškovým sálům a ke konferenčnímu centru. U stolku tam probíhala registrace na *Odhalená tajemství starověku.*

Davis si vzal z hromádky prospekt a studoval dnešní program. „Scofield dnes odpoledne nevystupuje.“

Zaslechla ho jakási energická mladá žena s uhlově černými vlasy. „Profesor bude mluvit zítra. Dnes se konají přípravná setkání.“

„Nevíte náhodou, kde bychom doktora Scofielda našli?“ zeptala se jí Stephanie.

„Byl tady, ale už jsem ho nějakou chvíli neviděla.“ Po kratičké pauze dodala: „Vy jste taky novináři?“

Stephanii neuniklo, že použila slůvko *taky*. „Už tu nějací byli?“

Žena přikývla. „Před chvílí. Nějaký muž. Taky se sháněl po Scofieldovi.“

„Co jste mu řekla?“ zeptal se Davis.

Pokrčila rameny. „Totéž co vám. Že nemám tušení, kde je.“

Stephanie se zabrala do prohlížení programu a všimla si semináře, který měl začít v jednu: „Moudro Plejáďanů pro dnešní náročnou dobu.“ Přečetla si anotaci:

Suzanne Johnson je světově uznávané médium a autorka několika knižních bestellerů. Připojte se k Suzanne a jejím úžasným netělesným Plejáďanům putujícím časem – zprostředkuje vám inspirativní dvouhodinové setkání nabité psychedelickými otázkami a odpověďmi, které jsou tu a tam drsné, ale vždy pozitivní a obohacující. Plejáďané se zajímají o následující témata: akcelerace energie, astrologie, tajné agendy politiků a ekonomů, skrytá historie planety, symboly božích her, ovládání mysli, rozvoj psychických schopností, léčba časem, dosahování osobních úspěchů a mnoho dalších.

Zbytek odpoledne nabízel kupu dalších podivností – hlavně kruhy v obilí, konec světa v roce 2012, posvátná místa a jedno dlouhé sezení na téma vzestupu a pádu civilizace, které mělo zahrnovat binární opozice, změny elektromagnetických polí a vliv katastrofických událostí s důrazem na precesní pohyb rovnodennosti.

Stephanie potřásla hlavou. Vypadalo to na bohapustou ztrátu času.

Davis ženě poděkoval a ještě pořád s brožurkou v ruce poodešel od stolu. „Ten, kdo se po něm shání, není od tisku.“

Stephanie si tím nebyla tak jistá. „Vím, jak to myslíte, ale náš člověk by na sebe neupozorňoval.“

„Třeba má naspěch.“

„Anebo tu třeba vůbec není.“

Davis rázně vykročil zpátky do haly.

„Kam se ženete?“ zeptala se Stephanie.

„Podává se oběd. Podíváme se, jestli se Scofield nezašel najíst.“

Ramsey odspěchal zpátky do svojí kanceláře a čekal na Hoveyho. Ten dorazil vzápětí a ohlásil: „McCoyová hned odjela.“

Ramsey zuřil. „Chci všechno, co na ni máme.“

Jeho tajemník přikývl. „Byla to její sólo akce,“ podotkl. „To je jasné.“

„Ano, ale jde o to, že ji vůbec napadlo si mě nahrávat. To je komplikace.“

Hovey věděl o jeho snaze zajistit si místo ve Sboru náčelníků, ale nic víc. Svůj dlouhodobý pracovní vztah s Charliem Smithem si Ramsey nechával pro sebe. Tajemníkovi slíbil, že si ho vezme s sebou do Pentagonu, a to Hoveymu bohatě stačilo, aby se snažil ze všech sil. Naštěstí se každý kapitán chce stát admirálem.

„Hned mi o ní sežeňte informace,“ zopakoval Ramsey příkaz.

Hovey odešel. Ramsey zvedl telefon a zavolal Charliemu Smithovi. Po čtyřech zazvoněních se dočkal odpovědi.

„Kde jsi?“

„Zrovna si dávám prima oběd.“

Ramsey o žádné podrobnosti nestál, ale tušil, že se jim nevyhne.

„Jídelna je krásná. Prostorná místnost s krbem, elegantně zařízená. Měkké osvětlení, uvolněná atmosféra. A obsluha – no prostě senzace. Sklenici s vodou nikdy nestačím vypít ani do půlky a košík s chlebem je pořád plný. Dokonce sem před minutkou zaskočil vedoucí a ujišťoval se, že mi chutná.“

„Sklapni, Charlie.“

„Jste dneska nějaký nedůtklivý.“

„Poslyš, předpokládám, že se držíš mých rozkazů.“

„Jako vždycky.“

„Zítra tě tu potřebuju, tak sebou hoď.“

„Zrovna přinesli jako dezert crème brûlée a čokoládovou pěnu. Sem byste si fakt měl zajet.“

Ramsey už toho měl dost. „Prostě udělej, co máš, Charlie, a do zítřka odpoledne ať jsi zpátky.“

Smith zaklapl mobil a pustil se do dezertu. Na druhé straně hlavní jídelny hotelu Biltmore Inn seděl u stolu se třemi dalšími lidmi doktor Douglas Scofield a obědval.

Stephanie sešla po schodišti pokrytém kobercem a vstoupila do prostorné jídelny. Zastavila se u řečnického stupínku. V kamenném krbu praskal oheň. Většina bíle prostřených stolů byla obsazena. Všimla si jemného porcelánu, křišťálového skla, bronzových lustrů a záplavy rudohnědých, zlatých, zelených a béžových textilií – zkrátka americký Jih v nejkrystaličtější podobě. Davis ještě pořád držel brožuru a Stephanii bylo jasné, co dělá. Hledá tvář, která by odpovídala Scofieldově prezentační fotografii.

Zahlédla ho první, seděl se třemi dalšími u stolu u okna. Vtom si ho všiml i Davis. Přidržela Davise za rukáv a zavrtěla hlavou. „Teď ne. Nesmíme ztropit scénu."

„Žádnou neudělám."

„Jsou s ním jiní lidé. Pojďte si najít nějaký stůl a počkat, až dojí. Zajdeme za ním pak."

„Na to nemáme čas."

„Kam spěcháme?"

„Nevím jak vy, ale já dychtím po tom spirituálním spojení s Plejáďany v jednu."

Uchechtla se. „Jste nemožný."

„Ale začínáte si na mě zvykat."

Podvolila se a pustila jeho rukáv.

Davis se začal proplétat mezi stoly a Stephanie za ním.

Došli ke Scofieldovu stolu. „Mohl byste laskavě na slovíčko, doktore Scofielde?" oslovil ho Davis.

Scofield vypadal na nějakých pětašedesát, měl široký nos, hladkou pleš a zuby příliš rovné a příliš bílé na to, aby byly pravé. Z masité tváře mu čišela popudlivost, kterou potvrzovaly i tmavé oči.

„Zrovna obědvám."

Davis udržoval srdečný výraz. „Potřebuji s vámi mluvit. Je to velmi důležité."

Scofield odložil vidličku. „Jak vidíte, jsem zabraný do rozhovoru tady s těmi lidmi. Chápu, že jste přijel na konferenci a rád byste,

abych vám věnoval trochu času, jenže já s ním musím pečlivě hospodařit.“

„A pročpak?“

Stephanii se tón té otázky nelíbil. Davisovi neuniklo, jak Scofield svým vysvětlením zdůrazňuje svou důležitost.

Profesor si povzdychl a ukázal na program v Davisově ruce. „Pořádám tuhle událost každoročně, abych byl k dispozici těm, kdo se zajímají o moje výzkumy. Chápu, že si se mnou chcete podiskutovat, a vyjdu vám vstříc. Až tady skončím, můžeme si popovídat nahoře, třeba u piana, co vy na to?“

Řekl to podrážděně a i na jeho třech spolustolovnících byla znát rozmrzelost. „Čekali jsme na tenhle oběd celý rok,“ ohradil se jeden.

„Však o profesora nepřijdete,“ ujistil je Davis. „vrátí se, hned jak si s ním popovídám.“

„Kdo jste?“ zeptal se Scofield.

„Raymond Dyals, příslušník vojenského námořnictva ve výslužbě.“

Na Scofieldovi bylo vidět, že to jméno zná.

„Tak dobře, pane Dyalsi. Mimochodem, patrně jste objevil pramen věčného mládí.“

„Budete se divit, co všechno jsem objevil.“

Scofieldovi se blýsklo v očích. „Tak to si opravdu musíme popovídat.“

60

Ossau

Malone se rozhodl jednat. Namířil přes zahradu a vypálil dvě rány. Neměl ponětí, kde útočník momentálně je, ale poslal mu jasný vzkaz.

Je ozbrojený.

Dveřmi zešikma prosvištěla kulka a donutila ho ucouvnout.

Poznal, odkud přilétla.

Od toho druhého střelce, který je na jeho straně chodby, napravo.

Podíval se nahoru. Sedlovou střechu podepíral krov z hrubě tesaných trámů přes celou šířku místnosti. Na podlaze se u jedné stěny nakupila hromada rozvalin. Zastrčil si pistoli do kapsy bundy a vydrápal se po největších kusech, čímž se dostal o šedesát centimetrů výš. Vyskočil, chytil se promrzlého trámu, švihl nohama a vyhoupl se obkročmo nahoru. Rychle se dosoukal blíž ke zdi. Byl teď v třímetrové výšce přímo nade dveřmi. Vyšplhal se na trámu do stoje a přikrčeně na něm balancoval, se zbraní už zase v ruce a všemi svaly napjatými očekáváním.

Na dvoře práskly výstřely. Několik.

Že by se do potyčky zapojil Henn?

Pak uslyšel jiný zvuk, bouchnutí podobné tomu, když Werner srazil k zemi Bruneta, a po něm hekání, funění a hluk rvačky. Neviděl ale nic než kamennou podlahu pod sebou, v ubývajícím světle už skoro tonula v přísteří.

Vtom se objevil stín.

Malone se připravil.

Třeskly dva výstřely a muž vtrhl do místnosti.

Malone na něj skočil z trámu, srazil ho k zemi, rychle se odkutálel stranou a připravil se k boji.

Střelec byl statný a ramenatý a tělo měl tvrdé jako ocel. Po útoku se okamžitě vzpamatoval a vyskočil na nohy, ale zbraň mu při pádu vyklouzla z ruky.

Malone ho udeřil pistolí přes obličej a napůl omráčeného ho odhodil na zeď. Namířil na něj a chystal se ho zajmout, když vtom za jeho zády zahřměl výstřel a muž se zhroutil do sutin.

Malone se otočil.

U dveří stál Henn s namířenou zbraní.

Za ním se vynořila Christl.

Ani se neptal, proč toho člověka bylo nutné zastřelit. Věděl to. Položil ale otázku: „Co ten druhý?“

„Je mrtvý,“ oznámila Christl a sebrala zbraň z podlahy.

„Nevadilo by ti, kdybych si ji vzal já?“ zeptal se.

Snažila se nedat najevo překvapení. „Jsi nedůvěřivec.“

„Udělali ho ze mě lidé, kteří mi lžou.“

Podala mu ji.

Stephanie seděla s Davisem a Scofieldem nahoře, kde k hlavní hale přiléhal klidnější výklenek s plyšovými židlemi, panoramatickou vyhlídkou a vestavěnými knihovnami. Pár lidí si prohlíželo tituly a Stephanie si všimla cedulky, že všechny knihy si lze půjčit na čtení.

Přiblížil se k nim číšník, ale mávla na něj, že ho nepotřebují.

„Očividně nejste admirál Dyals,“ řekl Scofield, „kdo tedy jste?“

„Jsem z Bílého domu,“ odpověděl Davis, „a ona z ministerstva spravedlnosti. Bojujeme se zločinem.“

Na Scofieldovi bylo znát úlek. „Souhlasil jsem, že si popovídáme, protože jsem si myslel, že mluvíte vážně.“

„Stejně jako kdokoli jiný na téhle bláznivé akci,“ opáčil Davis.

Scofield zrudl. „Nikdo z nás tuhle konferenci za bláznivou nepovažuje.“

„Opravdu ne? Zrovna v tuhle chvíli se nějakých… kolik? stovka?… lidí snaží navázat spojení s neexistující civilizací. Vždyť jste vzděláním antropolog – člověk, který kdysi pro vládu dělal přísně tajný výzkum.“

„To bylo dávno.“

„Divil byste se, jak je to pořád ještě aktuální.“

„Předpokládám, že můžete prokázat svou totožnost.“

„Jistě.“

„Rád bych se přesvědčil.“

„Včera v noci někdo zabil Herberta Rowlanda," řekl Davis. „Noc předtím zabili jistého námořního kapitána ve výslužbě a jeho vražda s útokem na Rowlanda souvisí. Možná se na Rowlanda pamatujete, možná ne, ale pracoval s vámi ve Fort Lee, když jste stěhovali ty krámy z operace Highjump. Nemůžeme stoprocentně tvrdit, že teď jste na řadě vy, ale je to dost pravděpodobné. Stačí vám to jako doporučení?"

Scofield se rozesmál. „Vždyť to bylo před osmatřiceti lety."

„Jak je vidět, na čase vůbec nezáleží," vmísila se do hovoru Stephanie.

„O tom, co se tehdy dělo, nesmím mluvit. Je to přísně tajné."

Pronesl ta slova, jako by se jimi zaštiťoval, jako by ho chránila před nebezpečím.

„Ani na tom nezáleží," ujistila ho.

Scofield se zamračil. „Zbytečně s vámi ztrácím čas. Je tu spousta lidí, kteří se mnou chtějí mluvit."

„Zkusme to takhle," navrhla. „Co kdybyste nám řekl všechno, co smíte?" Doufala, že jakmile ten domýšlivec spustí, už mluvit nepřestane.

Podíval se na hodinky a prohlásil: „Napsal jsem knihu. *Mapy starověkých cestovatelů.* Přečtěte si ji, najdete v ní hodně vysvětlení. Seženete ji v konferenčním stánku." Mávl rukou doleva. „Tamhle."

„Shrňte nám ji," požádal Davis.

„Proč? Tvrdíte, že jsme blázni. Proč vám záleží na tom, co si myslím?"

Davis užuž otevíral pusu, ale Stephanie ho gestem zarazila. „Zkuste nás přesvědčit. Nejeli jsme sem celou tu cestu bezdůvodně."

Scofield chvilku mlčel – zřejmě přemýšlel, kudy do toho. „Víte, co je Occamova břitva?"

Zavrtěla hlavou.

„Je to filozofická zásada. Entity se nemají zmnožovat víc, než je nutné. Anebo jednodušeji řečeno: Nemá se sahat ke složitým řešením, když stačí prostá. Platí to skoro pro všechno, včetně ztracených civilizací."

Blesklo jí hlavou, jestli nebude litovat, že ho požádala o názor.

„Rané sumerské texty včetně slavného *Eposu o Gílgamešovi* se opakovaně zmiňují o vysokých, bohům podobných lidech, kteří žili mezi Sumery. Nazývali je Pozorovatelé. Na ony sumerské Pozorovatele odkazují i starobylé židovské texty, včetně některých verzí bible. Popisují je jako bohy, anděly a syny nebes. Kniha Henochova vypráví, že poslali do našeho světa vyslance, aby učili lidi novým dovednostem. Jedním z nich byl Uriel, anděl, který vzdělával Henocha v astronomii. V Knize Henochově je jmenovitě uvedeno osm Pozorovatelů. Byli údajně odborníky na kouzla, astrologii, hvězdné konstelace, počasí, geologii a astronomii. O Pozorovatelích se zmiňují i svitky od Mrtvého moře, například v epizodě, kde si Noemův otec uvědomuje, že jeho dítě je mimořádně krásné, a podezírá svou ženu, že se s některým z nich vyspala.“

„To je nesmysl,“ prohlásil Davis.

Scofield potlačil úsměv. „Víte, kolikrát jsem to slyšel? Tak tady máte pár nepopiratelných historických faktů: V Mexiku údajně učil tamní civilizaci, která předcházela Aztékům, Quetzalcoatl – světlovlasý bůh s plnovousem a bledou pletí. Přišel z moře a nosil dlouhý oděv s vyšitými kříži. Když v šestnáctém století připlul Cortéz, tak si ho s Quetzalcoatlem spletli. Podobného učitele měli i Mayové: Jejich Kukulkan přišel z moře, z míst, kde vychází slunce. Španělé v sedmnáctém století všechny mayské texty spálili, ale dochovaly se poznámky sepsané jedním biskupem. Hovoří se v nich o návštěvnících v dlouhých róbách, kteří prý k Mayům opakovaně přijížděli a jež vedl kdosi jménem Votan. Inkové měli božského učitele Viracochu přicházejícího z oceánu na západě. I oni udělali tu chybu, že si ho spletli s Pizarrem, protože se domnívali, že se jejich bůh vrátil. Takže, pane z Bílého domu nebo kdo sakra jste, věřte mi, že nevíte, o čem mluvíte.“

Nespletla se v něm. Hrozně rád řečnil.

„V roce 1936 jeden německý archeolog našel v parthském hrobě z doby dvě stě padesát let před naším letopočtem hliněnou vázu, v níž byl měděný válec a v něm železná tyčka. Když se dovnitř nalije ovocná šťáva, vznikne napětí půl voltu a vydrží dva týdny. Stačí to na elektrolytické pokovování, o kterém víme, že se tehdy skutečně používalo. Roku 1837 se ve Velké pyramidě našel železný plát ukutý

při teplotě přes tisíc stupňů Celsia. Obsahuje nikl, což je nanejvýš neobvyklé, a byl vyroben dva tisíce let před příchodem doby železné. Když Kolumbus roku 1502 přistál v Kostarice, přijali ho s velkou úctou a odvedli ho do vnitrozemí ke hrobu význačné osobnosti – ke hrobu ozdobenému přídí podivné lodi. Náhrobní kámen zobrazoval lidi velmi podobné Kolumbovi a jeho mužům. Na kostarickou půdu nikdy předtím žádný Evropan nevkročil.

Zvlášť zajímavá je Čína," pokračoval Scofield. „Její velký filozof Lao-c' vyprávěl o Prastarých a právě tak i Konfucius. Podle Laa byli moudří a laskaví, oplývali nesmírnými znalostmi a mocí – a co je nejdůležitější, byly to lidské bytosti. Psal o nich v sedmém století před naším letopočtem. Jeho spisy se dochovaly. Chcete si to poslechnout?"

„Proto jsme tady," ujistila ho Stephanie.

„*„Prastaří Mistři byli laskaví, záhadní, vážní, vstřícní. Hloubka jejich vědomostí je nepředstavitelná, jelikož je nepředstavitelná, nemůžeme učinit nic víc než popsat je zvnějšku. Byli pozorní jako lidé přecházející zimní řeku. Ostražití jako lidé uvědomující si nebezpečí. Zdvořilí jako hosté na návštěvě. Poddajní jako led při oblevě. Prostí jako neopracované kusy dřeva.'* Zajímavá slova z dávných časů."

Musela připustit, že je to zvláštní.

„Víte, co změnilo svět? Co navždy ovlivnilo průběh lidské existence?" Scofield nečekal na odpověď. „Kolo? Oheň?" Zavrtěl hlavou. „Ba ne, něco důležitějšího. Písmo. Písmo to dokázalo. Svět změnilo to, že jsme se naučili zaznamenávat svoje myšlenky, abychom je mohli předávat těm, kdo přijdou staletí po nás. Jak Sumerové, tak Egypťané zanechali psané záznamy o lidech, kteří je navštívili a učili je různým věcem. O lidech, kteří vypadali docela obyčejně a žili a umírali stejně jako oni. To netvrdím jen já, to je historická skutečnost. Víte, že kanadská vláda právě v tuhle chvíli zkoumá podmořské naleziště u ostrovů královny Charlotty a odhaluje tam pozůstatky civilizace, o jejíž existenci jsme dosud neměli tušení? Je to cosi jako základní tábor, který stával na břehu někdejšího jezera."

„Odkud ti návštěvníci pocházeli?" vyzvídala.

„Z moře. Byli skvělí mořeplavci. Nedávno se poblíž Kypru našly pradávné námořní pomůcky. Jsou staré dvanáct tisíc let a patří k

nejstarším artefaktům nalezeným v té oblasti. Ten nález znamená, že se tehdy někdo plavil po Středozemním moři a osídlil Kypr – o dva tisíce let dřív, než by si kdo pomyslel. Do Kanady mohly mořeplavce lákat bohaté chaluhové lesy. Je logické, že si vybírali místa s dostatkem potravy a vhodná pro obchod."

„Přesně jak jsem říkal," ozval se Davis. „Snůška vědeckofantastických výmyslů."

„Opravdu? Víte, že proroctví spojená s božskými dobrodiliteli z moře tvoří podstatnou součást legend původních obyvatel Ameriky? Mayské záznamy vyprávějí o *Popol Vuh,* zemi, kde dlí pospolu světlo a tma. Prehistorické skalní a jeskynní malby v Africe a Egyptě zobrazují neidentifikovatelné lidi z moře. Ty francouzské, staré deset tisíc let, znázorňují muže a ženy oblečené v pohodlných šatech, nejen v kožešinách, jak bylo tehdy obvyklé. V Rhodesii se našel měděný důl starý čtyřicet sedm tisíc let. Zdá se, že se tam těžilo pro nějaké konkrétní účely."

„Máte na mysli Atlantidu?" zeptal se Davis.

„Nic takového neexistuje," prohlásil Scofield.

„Sázím se, že hodně lidí v tomhle hotelu by s vámi nesouhlasilo."

„A pletli by se. Atlantida je jen báchorka. Objevuje se v mnoha kulturách, stejně jako se ve světových náboženstvích objevuje Velká potopa. Je to romantická představa, ale skutečnost tak fantastická není. Potopené megalitické stavby ze starověku se vyskytují na mělkém mořském dně u pobřeží po celém světě. Na Maltě, v Egyptě, Řecku, Libanonu, Španělsku, Indii, Číně, Japonsku – tam všude jsou. Vznikly před poslední dobou ledovou, a když led zhruba deset tisíc let před naším letopočtem roztál, moře stouplo a zaplavilo je. To ony jsou skutečnou Atlantidou a dokazují Occamovu břitvu. Není třeba sahat ke složitým řešením, když stačí jednoduchá. Všechna vysvětlení jsou racionální."

„A jaké racionální vysvětlení existuje pro tohle?" zeptal se Davis.

„Zatímco se jeskynní lidé teprve učili obdělávat půdu pomocí kamenných nástrojů a žili v hrubých vesnicích, existoval národ, který stavěl lodi schopné námořní plavby a dokázal se hladce plavit kolem

světa. Jeho příslušníci si uvědomovali svoje poslání a pokoušeli se nás učit různým dovednostem. Přicházeli v míru. Nikde se nevyskytla zmínka o nějaké agresi či nepřátelství z jejich strany. Ale jejich poselství se postupem času vytratilo; hlavně poté, co se moderní lidstvo začalo považovat za vrchol intelektuální vyspělosti.“ Scofield probodl Davise káravým pohledem. „Pýcha přivodí náš pád.“

„Totéž může způsobit i pošetilost,“ opáčil Davis.

Scofield byl zřejmě na ten výpad připraven. „Všude na naší planetě zanechali ti dávní lidé vzkaz v podobě map, artefaktů či rukopisů. Jistěže není jednoznačný ani přímý, ale svým způsobem říká: *Nejste první civilizací a kultury, které považujete za své kořeny, nejsou opravdovým počátkem. Před tisíciletími jsme znali to, co jste vy objevili teprve nedávno. Zcestovali jsme celý váš mladý svět v dobách, kdy sever ještě nepokrývala ledová pole a po jižních mořích se ještě dalo plout. Zanechali jsme po sobě mapy míst, která jsme navštívili. Zanechali jsme po sobě znalost vašeho světa a vesmíru, matematiky, vědy a filozofie. Některé národy, které jsme navštívili, ty znalosti uchovaly, což vám pomohlo vytvořit váš svět. Nezapomeňte na nás.“*

Nezdálo se, že by to na Davise zapůsobilo. „Jak to souvisí s operací Highjump a Raymondem Dyalsem?“

„Hodně. Ale znovu musím opakovat, že je to tajné. Věřte mi, byl bych rád, kdyby nebylo, ale není v mých silách na tom něco změnit. Dal jsem svoje slovo a celá ta léta jsem ho dodržoval. A teď, protože si oba myslíte, že jsem blázen – a já si mimochodem myslím totéž o vás – odcházím.“

Scofield vstal. Před odchodem se ještě na okamžik zarazil.

„Zamyslete se ještě nad něčím: Před deseti lety tým uznávaných, světoznámých učenců z Cambridge vypracoval jistou podrobnou studii. Víte, k jakému závěru dospěli? Do dnešní doby se dochovalo necelých deset procent starověkých záznamů. Devadesát procent dávných znalostí vzalo zasvé. Tak jak můžeme tvrdit, že něco je naprostý nesmysl?“

61

Washington, D. C.
13:10

Ramsey kráčel po promenádě u Capitolu k místu, kde se včera sešel s tajemníkem senátora Aatose Kanea. Postával tam tentýž mladý muž v tomtéž vlněném převlečníku a podupával na mrazu. Dnes ho Ramsey nechal čekat tři čtvrtě hodiny.

„No dobře, admirále. Uznávám, že jste vyhrál," řekl, když Ramsey přišel blíž. „Dal jste mi na frak."

Ramsey znechuceně svraštil obočí. „Tohle není zápas."

„Když myslíte… Já to posledně nandal vám, vy jste to pak nandal mému šéfovi a teď jsme si všichni padli kolem krku. Je to hra, admirále, a vy jste vyhrál."

Ramsey vyndal malý umělohmotný přístroj velký jako dálkové ovládání k televizi a zapnul ho. „Promiňte na okamžik."

Zařízení mu potvrdilo, že se nablízku nevyskytuje odposlech. Hovey na opačném konci promenády kontroloval, jestli někdo nepoužívá parabolickou anténu. Ale Ramsey žádné potíže nečekal. Tenhle poskok pracuje pro profíka, který chápe, že kdo chce dostávat, musí taky dávat.

„Tak spusťte," vybídl mladíka.

„Senátor dnes ráno mluvil s prezidentem. Vysvětlil mu svoje přání. Prezident se vyptával po důvodech a senátor prohlásil, že si vás váží."

Zčásti se tím potvrdilo, co říkala při své sólo akci Diana McCoyová. Ramsey s rukama v kapsách poslouchal dál.

„Prezident vyjádřil jisté výhrady. Prý nejste oblíben u jeho zaměstnanců. Personál v Bílém domě uvažoval o jiných jménech. Jenže senátor ví, co by chtěl naopak prezident."

Tohle Ramseyho zaujalo. „Povídejte."

„Brzy se uvolní křeslo u Nejvyššího soudu. Schyluje se k jisté rezignaci. Justice si přeje, aby někoho vybrala vláda. Ale Daniels má svého kandidáta a chce po nás, ať mu ho protlačíme Senátem."

Zajímavé.

„Předsedáme právnímu výboru. Kandidát je kvalitní, takže to nebude těžké. Dokážeme to zařídit.“ Z tajemníka sálala hrdost na tým, k němuž patří.

„Má proti mně prezident vážné výhrady?“

Tajemník si dovolil úšklebek a pak se zasmál. „Co byste chtěl? Má vám poslat pozvánku se zlatou ořízkou? Prezidentům vadí, když jim někdo vykládá, co mají dělat, anebo je o něco žádá. Radši sami dávají pokyny druhým. Ale zdá se, že se k tomu Daniels staví celkem příznivě. Ostatně má o Sboru náčelníků hodně nízké mínění.“

„Naštěstí pro nás už mu v úřadu zbývají necelé tři roky.“

„Nevím, jestli je to zrovna štěstí. S Danielsem se dá mluvit. Ví, jak brát i dávat. Nedělalo nám potíže dohodnout se s ním a je ohromně oblíbený.“

„Protivník, kterého znáte, je lepší než ten, kterého neznáte?“

„Tak něco.“

Ramsey z něj potřeboval vyždímat co nejvíc informací. Potřeboval zjistit, jestli Dianě McCoyové pomáhal v jejím nečekaném tažení ještě někdo, a pokud ano, kdo to byl.

„Zajímá nás, kdy nás zbavíte guvernéra Jižní Karolíny,“ prohlásil tajemník.

„Den poté, co se nastěhuji do svojí nové kanceláře v Pentagonu.“

„A když se vám to nepovede?“

„Tak místo něj zničím vašeho šéfa.“ Ramsey si dopřál téměř sexuální uspokojení, které se mu odrazilo v očích. „V téhle záležitosti bude po mém. Je to jasné?“

„Co to znamená – ‚po vašem‘?“

„Ze všeho nejdřív chci vědět, co přesně děláte, abyste mi zařídili tu schůzku. Do posledního detailu, nejen to, co se mi uráčíte říct. Jestli budete pokoušet mou trpělivost, mohlo by mě napadnout, že se zařídím podle vašeho nedávného nápadu, odejdu do výslužby a budu se kochat pohledem na to, jak se vaše kariéra rozpadá na prach.“

Tajemník teatrálně zvedl ruce, jako že se vzdává. „Brzděte, admirále. Nepřišel jsem s vámi bojovat. Přišel jsem vám předat informace.“

„Tak mi je předejte, vy nicko ubohá.“

Mladík přijal tu urážku pokrčením ramen. „Danielse máme na své straně. Řekl, že nám vyhoví. Kane mu obstará hlasy v právním výboru a Daniels to ví. Vaše jmenování bude ohlášeno zítra.“

„Ještě před Sylvianovým pohřbem?“

Tajemník přikývl. Ale byla tu ta věc s Dianou McCoyovou. „Nevznesl nějaké námitky úřad poradce pro národní bezpečnost?“ zeptal se Ramsey.

„Daniels se o ničem podobném nezmínil. Proč by měl poradce něco namítat?“

„Nezdá se vám, že bychom se měli ujistit, jestli nám Danielsův personál nebude házet klacky pod nohy?“

Tajemník se pousmál. „Dokud máme Danielse na svojí straně, nemusíme se bát. Ten si svoje lidi zvládá. Kde vás tlačí bota, admirále? Máte mezi nimi nepřátele?“

Ne. Jen se vyskytla jistá komplikace. Ale Ramsey pomalu dospíval k názoru, že je nedůležitá. „Vyřidte senátorovi, že jeho úsilí oceňuji a že zůstaneme v kontaktu.“

„Mohu jít?“

Mlčení signalizovalo, že ano.

Na tajemníkovi bylo znát, že je rád, že má rozhovor z krku, a odporoučel se.

Ramsey popošel kus dál a sedl si na lavičku. Hovey pět minut počkal, pak k němu došel, posadil se a oznámil: „Všude čisto. Nikdo neposlouchal.“

„S Kanem je všechno v pořádku. Byla za tím jen McCoyová – jedná po vlastní linii.“

„Třeba si myslí, že když se vám dostane na kobylku, odpíchne se výš.“

Ramsey usoudil, že je načase zjistit, jak moc se chce odpíchnout výš Hovey. „Mohli bychom se jí zbavit jako Wilkersona.“

Hoveyovo mlčení bylo výmluvnější než slova.

„Víme toho o ní hodně?“ zeptal se Ramsey kapitána.

„Celkem dost, ale nic zajímavého. Žije sama, nemá žádný vztah, je workoholička. Spolupracovníci ji mají rádi, ale není z těch, vedle

kterých si chce kdekdo sednout na státní recepci. Tím nynějším počínáním si pravděpodobně chce zvýšit svou cenu.“

To dávalo smysl.

Hoveymu se zpod kabátu ozvalo tlumené vyzvánění mobilu. Telefonát byl krátký a Hovey ho rázně ukončil. „Máme další potíže.“

Ramsey čekal.

„Diana McCoyová se zrovna pokusila dostat do skladiště ve Fort Lee.“

Malone vešel do kostela, Henna a Christl hnal před sebou. Isabel sešla dolů z kůru a stála pohromadě s Dorotheou a Wernerem.

Malone se rozhodl skončit s tou šarádou. Postavil se za Henna, přiložil mu hlaveň k zátylku a sebral mu zbraň.

Pak ucouvl a namířil na Isabel. „Řekněte svému pohůnkovi, ať se o nic nepokouší.“

„Co uděláte, když odmítnu, pane Malone? Zastřelíte mě?“

Spustil zbraň. „Není třeba. Všechno to byla jenom estráda. Ti čtyři byli předem odsouzeni k smrti, i když si to žádný z nich zřejmě neuvědomil. Nechtěli jste, abych s nimi mluvil.“

„Kde berete tu jistotu?“ zeptala se Isabel.

„Nejsem slepý.“

„No dobře. Věděla jsem, že tu budou, a oni nás považovali za spojence.“

„Byli ještě hloupější než já.“

„Oni možná ne, ale ten, kdo je poslal, určitě. Co kdybychom přestali dramatizovat – oba – a radši si promluvili?“

„Poslouchám.“

„Vím, kdo se vás pokouší zabít,“ řekla Isabel, „ale potřebuji vaši pomoc.“

Jak se schylovalo k večeru, táhl dovnitř prázdnými okenními rámy čím dál větší chlad.

Zachytil podtón v jejích slovech. „Jeden za všechny?“

„Omlouvám se za ten úskok, ale připadalo mi, že je to jediný způsob, jak vás přimět ke spolupráci.“

„Stačilo prostě požádat.“

„To jsem zkoušela na Reichshoffenu. Myslela jsem si, že tohle zabere líp.“

„A mě to málem stálo život.“

„Ale jděte, pane Malone. Zřejmě důvěřuji vašim schopnostem víc než vy sám.“

Už toho měl dost. „Vracím se do hotelu.“

Obrátil se k odchodu.

„Vím, kam měl namířeno Dietz,“ prohlásila Isabel. „Na které místo v Antarktidě ho vezl váš otec.“

Ať táhne k čertu!

„Někde tady v kostele je něco, co Dietzovi uniklo. Jel to hledat tam.“

Maloneův zarytý odpor ustoupil hladu. „Jdu se navečeřet,“ prohlásil, aniž by se zastavil. „Jsem ochoten si vás během jídla vyslechnout, ale jestli nepřijdete se sakra dobrými informacemi, balím kufry.“

„Ujišťuji vás, pane Malone, že jsou víc než dobré.“

62

Asheville

„Zmáčkl jste Scofielda až moc," vyčetla Stephanie Edwinu Davisovi.

Ještě pořád seděli ve výklenku. Venku se vzdálené zimní lesy koupaly v odpoledním slunci. Nalevo na severovýchodě, asi o dva kilometry dál, se na jiném vysokém výběžku rýsovala hlavní budova zámku.

„Scofield je trouba," prohlásil Davis. „Myslí si, že Ramseyho zajímá, jestli držel celé ty roky pusu na zámek."

„Nevíme, co Ramseyho zajímá a co ne."

„Někdo se chystá Scofielda zabít."

Nebyla si tak jistá. „A co s tím podle vás máme dělat?"

„Držet se u něj co nejblíž."

„Můžeme ho vzít do vazby."

„A ztratit návnadu."

„Jestli máte pravdu, je to vůči němu fér?"

„Myslí si o nás, že jsme idioti."

Ani Stephanii Douglas Scofield k srdci nepřirostl, ale nemínila se tím nechat ovlivnit. Ostatně šlo ještě o jinou věc. „Uvědomte si, že zatím nemáme vůbec žádný důkaz."

Davis se podíval na hodiny v hotelové lobby. „Musím si zavolat."

Zvedl se ze židle, došel k pohovce opodál a usadil se na ní čelem k oknům a zády ke Stephanii. Pozorovala ho. Vypadal ustaraně a nerozhodně. Překvapilo ji, že stejně jako ona sama i on zápolí s emocemi. A že o nich taky nerad mluví.

Davis na ni mávl, ať přijde blíž.

Posadila se vedle něj.

„Zase s vámi chce mluvit."

Přimáčkla si telefon k uchu; bylo jí dokonale jasné, kdo je na druhém konci.

„Stephanie," ozval se prezident Daniels, „začíná se to komplikovat. Ramsey zmanipuloval Aatose Kanea. Náš milý senátor po

mně chce, abych Ramseyho jmenoval do Sboru náčelníků. Neudělám to ani za nic, ale nedal jsem mu to najevo. Kdysi jsem zaslechl jedno staré indické přísloví: ‚Žiješ-li v řece, měl by ses skamarádit s krokodýly.‘ Zdá se, že Ramsey se tím ponaučením řídí.“

„Anebo ten druhý.“

„Kvůli tomu se to komplikuje. Ti dva se nespojili dobrovolně. Něco se děje. Můžu tuhle plechovku pár dní kopat před sebou ulicí, ale potřebujeme, aby se na vaší straně daly věci do pohybu. Jakpak se vede mému hochovi?“

„Je horlivost sama.“

Daniels se zachechtal. „Teď aspoň vidíte, jak bývá mně, když jednám s vámi. Je hodně těžké udržet otěže?“

„Dá se to tak říct.“

„Hezky to vyjádřil Teddy Roosevelt: ‚Člověk má dělat, co může, s tím, co má, a tam, kde je.‘ Držte se toho.“

„Připadá mi, že nemám na vybranou, anebo snad ano?“

„Ne, ale předhodím vám bonbónek: Berlínského staničního náčelníka námořní rozvědky, kapitána jménem Sterling Wilkerson, našli v Mnichově mrtvého.“

„A vy věříte, že to není náhoda.“

„To se ví. Ramsey provozuje svoje hrátky tady i tam. Nemůžu to dokázat, ale cítím to v kostech. Co Malone?“

„Neozval se mi.“

„Řekněte mi na rovinu – myslíte, že je ten profesor v nebezpečí?“

„Nevím. Ale myslím, že bychom tu pro jistotu měli zůstat do zítřka.“

„Jednu věc jsem Edwinovi neřekl. Zachovejte pokerový výraz.“

Usmála se. „Dobře.“

„Mám určité pochybnosti o Dianě McCoyové. Už dávno jsem se poučil, že se vyplatí hlídat si nepřátele, protože se jako první dozvědí o každé chybě, kterou člověk udělá. Dávám si na ni pozor. Edwin to ví. Co ale neví, je to, že dneska odjela do Virginie. Zrovna si ve Fort Lee prohlíží skladiště, které armáda pronajímá námořní rozvědce. Ověřil jsem si to. Včera tam byl osobně i Ramsey.“

Tohle už dík svým zaměstnancům věděla.

Davis jí gestem naznačil, že si jde pro pití k servírovacímu stolku u krbu a jestli jí nemá něco přinést. Zavrtěla hlavou.

„Odešel," řekla do telefonu. „Počítám, že mi to říkáte z nějakého konkrétního důvodu."

„Zdá se mi, že Diana kamarádí s krokodýly, a bojím se, že ji sežerou."

„Když se to nestane nikomu milejšímu…"

„Jste vy ale zlá ženská."

„Jsem realistka."

„Zníte ustaraně, Stephanie."

„Mám dojem, že náš člověk je tady."

„Uvítala byste pomoc?"

„Já ano, ale Edwin ne."

„Odkdy na něj tolik dáte?"

„Tohle je jeho boj. Bere to jako svoje poslání."

„Láska je peklo, ale nedovolte, aby zavinila jeho pád. Potřebuju ho."

Smith zálibně naslouchal hře na klavír a praskotu ohně. Oběd byl báječný. Předkrm a salát mu chutnaly, ale ze všeho nejlepší bylo čerstvé jehněčí se zeleninou.

Odešel nahoru poté, co Scofielda odvedli od jídla nějaký muž a žena. Ani dole, ani tady neslyšel, o čem se spolu baví. Přemítal, jestli jsou to ti dva z předešlé noci. Těžko říct.

Posledních pár hodin chodil za Scofieldem jeden člověk za druhým. Vlastně se zdálo, jako kdyby se celá tahle konference konala na jeho počest. Byl uveden na seznamu organizátorů. Zítra měl vystoupit jako hlavní řečník. Dnes večer pořádal prohlídku panství při svíčkách. Na zítřejší ráno se chystalo cosi, co program nazýval *Scofieldovo kančí dobrodružství* – tříhodinový lov na kance s luky a šípy v nedalekém lese, který profesor osobně povede. Žena u registračního stolku tvrdila, že se ten ranní výlet těší mimořádné oblibě a každoročně se ho účastní kolem třiceti lidí. To, že se o Scofielda zajímají nějací dva další, nemusí nutně znamenat důvod k poplachu. A tak se Smith snažil nepodléhat paranoie. Ačkoli si to připouštěl jen neochotně, po včerejšku pořád ještě nebyl ve své kůži.

Díval se, jak ten muž vstává z pohovky, míří k zeleně prostřenému stolu u krbu a nalévá si sklenici vody.

Vstal, nenuceně došel ke stolu a natočil si ze stříbrného barelu šálek čaje. Servis tu namouduši nebyl k zahození; pohoštění měli hosté k dispozici celý den. Osladil si čaj umělým sladidlem – cukr nesnášel – a zamíchal ho.

Muž se napil a vrátil se do výklenku, kde ta žena zrovna končila telefonní hovor. Oheň v krbu dohoříval, už jen doutnal. Zaměstnanec hotelu otevřel železnou mřížku a přihodil na něj pár polen. Smithovi bylo jasné, že by mohl vyrazit za těmi dvěma a ověřit si, co jsou zač, ale zaplaťpánbůh už se rozhodl pro něco mnohem diskrétnějšího.

Něco vynalézavého.

Něco, co zaručeně přinese kýžený výsledek. A co se hodí k velkému Douglasi Scofieldovi.

Malone se vrátil do hotelu L′Arlequin a zamířil do restaurace s dubovou prkennou podlahou, na které ležely pestré koberečky. Jeho družina mu šla v patách a sundávala si kabáty. Isabel si promluvila s mužem u recepce. Odešel a zavřel za nimi dveře restaurace. Malone si svlékl kabát a rukavice a přitom si všiml, že má skrznaskrz propocenou košili.

„Nahoře mají jen osm pokojů," řekla Isabel, „a já si je na dnešek všechny pronajala. Majitel nám připravuje jídlo."

Malone se usadil na lavici u jednoho ze dvou dubových stolů. „Fajn. Mám hlad."

Christl, Dorothea a Werner se usadili naproti němu. Henn zůstal stát stranou s brašnou v ruce. Isabel zaujala místo v čele stolu. „Herr Malone, povím vám úplnou pravdu."

„O tom vážně pochybuji, ale pokračujte."

Zaťala pěsti a pak začala konečky prstů bubnovat o stůl.

„Nejsem váš potomek a nemůžete mě vydědit," upozornil ji, „tak radši přejděte k věci."

„Vím, že sem Hermann dvakrát zajel," řekla. „Poprvé před válkou, v roce 1937. Podruhé v roce 1952. Moje tchyně o tom mně a Dietzovi vyprávěla krátce před smrtí. Ale nevěděla, co tady dělal. Dietz tady byl rok předtím, než zmizel."

„Nikdy jsi mi o tom neřekla," vyčetla jí Christl.

Isabel potřásla hlavou. „Neuvědomila jsem si, že tohle místo nějak souvisí s naším pátráním. Věděla jsem jen, že ho navštívili. Rozbřesklo se mi, až když ses o tom včera zmínila."

Příval adrenalinu ustupoval a Malone cítil, jak mu tělo těžkne únavou, ale přinutil se soustředit. „Takže Hermann a Dietz tady byli. Není nám to k ničemu, jelikož něco našel asi jen Hermann a nikomu neřekl ani slovo."

„V Einhardově odkazu se jasně říká: *Pochopíš výpravu, jež tě čeká, až použiješ andělskou dokonalost na zasvěcení pánu,"* ozvala se Christl. „To nás dovedlo z Cách sem. Dál tam stojí, že *pouze ti, kdo jsou znalí trůnu Šalomounova a lehkovážnosti Římanů, naleznou cestu na nebesa."*

Dorothea a Werner mlčky seděli. Maloneovi vrtalo hlavou, proč tady vůbec jsou. Že by jen kvůli té roli, kterou sehráli prve v kostele? Obrátil se k nim: „Co vy dva, už jste si plácli na usmířenou?"

„Je to důležité?" optala se Dorothea.

Pokrčil rameny. „Pro mě ano."

„Musíme se s tou záhadou vypořádat, Herr Malone," naléhala Isabel.

„Viděla jste ten kostel? Je to zřícenina. Z doby před dvanácti staletími tam nezůstalo nic. Zdi sotva drží pohromadě a střecha je nová. Podlaha je popraskaná a rozbitá, oltář se rozpadá. Jak tedy chcete tu záhadu vyřešit?"

Isabel pokynula Hennovi a ten jí podal brašnu. Rozvázala kovové řemínky a vyndala vybledlou potrhanou mapu na zahnědlém papíru. Opatrně ji rozložila na stůl. Mapa měla rozměry zhruba šedesát krát čtyřicet pět centimetrů. Malone viděl, že na ní není žádná země ani kontinent, ale že zachycuje vybraný úsek členitého pobřeží.

„Tohle je Hermannova mapa, kterou používal v roce 1938 při nacistické expedici do Antarktidy. Tohle místo zkoumal."

„Není tam nic napsáno," namítl.

Některá místa byla označena pomocí trojúhelníčků. Křížky znázorňovaly hory. Čtvereček označoval něco zvlášť důležitého a k němu i od něj vedla jakási trasa, ale nikde nebylo napsáno ani jediné slovo.

„Nechal mi ji manžel, když roku 1971 odplul do Ameriky. Vzal si s sebou jiný nákres. Ale vím přesně, kam měl Dietz namířeno.“ Vyndala z brašny jinou složenou mapu. Novější, modrou, s nadpisem *Mezinárodní cestovní mapa Antarktidy, měřítko 1: 8 000 000.* „Všechny potřebné informace jsou tady.“

Vyndala z brašny poslední dvě věci, obě uložené v igelitových sáčcích. Byly to knihy. Ta z hrobu Karla Velikého, kterou mu ukazovala Dorothea, i ta druhá z Einhardovy hrobky, která patřila Christl.

Isabel odložila Christlinu knihu na stůl a zvedla Dorotheinu.

„Tady se skrývá klíč, jenže ho nedokážeme přečíst. Jak na to, se dá zjistit tady v klášteře. Bojím se, že i když víme, kam v Antarktidě jet, nebude nám to bez znalosti tohohle textu k ničemu. Jak napsal Einhard, musíme dosáhnout plného pochopení moudrosti nebes.“

„Váš manžel vyrazil i tak.“

„Jeho chyba,“ řekla Isabel.

„Dáme se do jídla?“ navrhl Malone. Už ho unavovala.

„Chápu, že jsme vás zklamali,“ připustila Isabel. „Ale přišla jsem vám nabídnout obchod.“

„Ba ne, přišla jste mě opít rohlíkem.“ Podíval se na obě sestry. „Už zas.“

„Jestli dokážeme přečíst tu knihu,“ pokračovala Isabel, „a jestli se bude zdát, že to stojí za cestu do Antarktidy – a já věřím, že ano –, tak tam asi vyrazíte, že?“

„Tak daleko dopředu jsem zatím nepřemýšlel.“

„Chtěla bych, abyste s sebou vzal moje dcery a také Wernera a Ulricha.“

„A to je všechno?“ zeptal se téměř pobaveně.

„Mluvím vážně. Je to cena, kterou zaplatíte, abyste se dozvěděl přesnou lokalitu. Bez ní by vaše cesta byla stejně marná jako Dietzova.“

„Pak se ji zřejmě nedovím, protože ten váš nápad je šílený. Nebavíme se o skotačení v závějích, ale o Antarktidě. Jednom z nejdrsnějších míst téhle planety.“

„Ráno jsem si zjišťovala informace. Na Halvorsenově základně, kde je nejbližší přistávací dráha, bylo sedm stupňů pod nulou. To není tak strašné. A bylo tam celkem slušné počasí.“

„Může se během deseti minut změnit.“

„Zní to, jako kdybyste tam už byl,“ podotkl Werner.

„Taky že byl. Není to místo stvořené na procházky.“

„Cottone,“ ozvala se Christl, „matka nám všechno předem vysvětlila. Měli tehdy namířeno ke konkrétnímu místu.“ Ukázala na mapu na stole. „Uvědomujete si, že tam možná leží na dně ta ponorka?“

Vytáhla kartu, které se bál. Už ho to taky napadlo. Ve zprávě vyšetřovací komise se uváděla poslední zjištěná poloha NR-1A: *73° jižní šířky, 15° západní délky, zhruba 241 kilometrů severně od mysu Norvegia.* Kdyby se ten údaj doplnil dalším orientačním bodem, mohlo by mu to stačit, aby potopené plavidlo našel. Ale aby tu možnost získal, musí přistoupit na hru.

„Rozumím tomu správně, že i když odsouhlasím účast těchhle pasažérů, stejně se nedozvím nic dalšího, dokud nebudeme ve vzduchu?“

„Po pravdě řečeno, nedozvíte se nic, dokud nedorazíte až tam,“ opravila ho Isabel. „Ulrich se ve Stasi naučil navigovat. Povede vás.“

„Jsem zdrcen, že mi tak málo důvěřujete.“

„Asi jako vy mně.“

„Uvědomujete si doufám, že nebudu rozhodovat o tom, kdo se smí cesty zúčastnit? Dostanu se tam jedině s pomocí americké armády. Třeba nikomu dalšímu účast nepovolí.“

Její nevrlou tváří probleskl prchavý úsměv. „Ale no tak, Herr Malone, to přece nemyslíte vážně. Však vy to prosadíte, o tom nepochybuji.“

Rozhlédl se po ostatních kolem stolu. „Máte vůbec představu, do čeho jdete?“

„To je cena, kterou musíme zaplatit *my,*“ řekla Dorothea.

Pochopil, že hra ještě neskončila.

„Zvládnu to,“ ujistila ho.

Werner přikývl. „Já taky.“

Podíval se na Christl.

„Chci zjistit, co se jim stalo,“ řekla se sklopenýma očima.

To chtěl taky. Asi mu přeskočilo.

„Tak dobře, Frau Oberhauserová. Jestli se nám povede rozluštit poslední část pátrání, výměnný obchod platí.“

63

Ramsey odsunul dvířka helikoptéry a vystoupil. Přiletěl do Fort Lee přímo z Washingtonu strojem, který si námořní rozvědka nechávala trvale připravený v administrativním ústředí.

Venku na něj čekalo auto a odvezlo ho k budově ostrahy, kde zadržovali Dianu McCoyovou. Nařídil, aby ji zadrželi, hned jak se od Hoveyho dozvěděl, že je na základně. Takové zacházení s náměstkyní poradce pro národní bezpečnost sice zavánělo potížemi, ale ujistil velitele základny, že přebírá plnou odpovědnost.

Ostatně pochyboval, že na nějaké důsledky dojde.

Je to její soukromá iniciativa, Bílý dům do ní zatahovat nebude. Utvrdilo ho v tom i to, že ze základny nikam netelefonovala.

Vystoupil z auta, vešel do budovy a rotmistr ho zavedl za McCoyovou. Ramsey vešel do místnosti a zavřel za sebou dveře. Poskytli McCoyové pohodlí v soukromé kanceláři velitele ostrahy.

„To je dost," řekla. „Už tady trčím skoro dvě hodiny."

Rozepnul si kabát. Věděl, že ji prohledali, a to i elektronicky. Posadil se vedle ní do křesla. „Myslel jsem, že jsme se na něčem dohodli."

„Ba ne, Langforde. Z té dohody něco koukalo jen pro tebe, pro mě ne."

„Slíbil jsem ti přece, že ti seženu místo v příští vládě."

„Nemůžeš mi ho zaručit."

„Na světě se nic nedá zaručit na sto procent, ale můžu minimalizovat rizika. Mimochodem, to taky dělám. Ale nahrávat si mě? Tlačit mě k tomu, abych připustil určité věci? A teď přijet sem? Takhle by to tedy nešlo, Diano."

„Co je v tom skladišti?"

„Jak ses o něm dozvěděla?" zajímal se.

„Jsem náměstkyně poradce pro národní bezpečnost."

Rozhodl se, že jí poví kus pravdy. „Jsou tam uloženy předměty, které se našly v sedmačtyřicátém roce během operace Highjump a pak v osmačtyřicátém při operaci Windmill. Neobvyklé předměty.

Souvisejí i s tím, co se v jedenasedmdesátém stalo s NR-1A. Ponorka plnila úkol, který se těch předmětů týkal.“

„Edwin Davis mluvil o obou těch operacích s prezidentem. Slyšela jsem ho.“

„Jistě chápeš, Diano, do jakých potíží by se admiralita dostala, kdyby se provalilo, že jsme nehledali ponorku, která se nám potopila. A nejenže jsme ji nehledali – my jsme dokonce pustili do oběhu krycí historku. Lhali jsme rodinám, zfalšovali zprávy. Tenkrát by to možná prošlo, byla jiná doba, ale dneska ne. Mělo by to obrovské důsledky.“

„Jak se to všechno týká tebe?“

Zajímavé – není na tom s informacemi zase tak skvěle. „Příkaz nehledat NR-1A vydal admirál Dyals. Přestože posádka s tím opatřením před vyplutím souhlasila, zničilo by mu pověst, kdyby se to dostalo na veřejnost. A já mu za hodně vděčím.“

„Proč jsi zabil Sylviana?“

Na tohle nepřistoupí. „Nikoho jsem nezabil.“

Chtěla něco říci, ale zarazil ji zvednutou dlaní. „Ale nepopírám, že stojím o jeho místo.“

V místnosti zhoustlo napětí jako při mlčky stupňované partii pokeru, kterou ostatně tenhle střet připomínal. Zaklínil se do ní pohledem. „Jednám s tebou na rovinu, protože doufám, že stejně budeš jednat ty se mnou.“

Zpráva Kaneova tajemníka, že se Daniels k jeho jmenování staví příznivě, vůbec nehrála s Dianiným hysterickým výstupem. Jenže Ramsey si nutně potřeboval udržet v Oválné pracovně svůj pár očí a uší. Dobrá rozhodnutí se vždycky odvíjejí od dobrých informací. McCoyová dělá potíže, ale potřebuje ji.

„Věděla jsem, že přijedeš,“ řekla. „Je zajímavé, že máš to skladiště pod osobním dohledem.“

Pokrčil rameny. „Spadá pod námořní rozvědku. Než jsem ji převzal, dohlíželi na ně jiní. Není to jediný úložný prostor, který máme.“

„To si umím představit. Jenomže ono se toho děje mnohem víc, než připouštíš. Co tvůj staniční náčelník Wilkerson? Proč ho zabili?“

Počítal s tím, že se tahleta perlička dostane do denní svodky kdekomu. Kvůli tomu ale ještě nemusel potvrzovat nějakou spojitost.

„Už běží vyšetřování. Ale může za tím být čistě soukromý motiv – zapletl se s vdanou ženou. Naši lidé na tom dělají. Zatím je brzy na dohady.“

„Chci se do toho skladiště podívat.“

Pozoroval její výraz; netvářila se nijak nepřátelsky. „K čemu by ti to bylo?“

„Chci vidět, o co vlastně jde.“

„Ne.“

Dál ji pozoroval. Měla našpulené rty. Srdcovitý obličej jí rámovaly dospodu podtočené světlé vlasy. Byla hezká a Ramseyho napadlo, jestli se tím nenechal ovlivnit. „Poslyš, Diano, nemáš toho zapotřebí. Dostojím naší dohodě. Ale nech mě, ať to zařídím po svém. Svým příjezdem jsi všechno ohrozila.“

„Nejsem ochotná svěřit ti svou kariéru.“

Moc toho o ní nevěděl. Její otec byl místní politik v Indianě, který si získal jméno, když byl zvolen náměstkem guvernéra, ale pak si proti sobě popudil půlku státu. Že by po něm podědila rebelantskou náturu? Možná. Ale musejí si to mezi sebou vyjasnit. „Pak si tedy budeš muset poradit beze mě.“

„A skončím mrtvá?“

„Řekl jsem snad něco takového?“

„Ani jsi nemusel.“

Ne, nemusel. Ale je potřeba předejít škodám. „Co kdybychom to udělali takhle? Prohlásíme, že došlo k nedorozumění. Přijela jsi sem na předběžný průzkum a Bílý dům a námořní rozvědka dospěly k dohodě, že si informace, o které stojíš, předají jiným způsobem. To uspokojí velitele základny a už se nebude na nic dalšího vyptávat. Všichni se spokojeně a s úsměvem rozejdeme.“

Zahlédl v jejích očích přiznání porážky.

„Ne abys mě podrazil,“ varovala ho.

„Nikdy jsem to neudělal. To ty ses zachovala zbrkle.“

„Nepodraz mě, Langforde, jinak tě namouduši potopím.“

Usoudil, že vsadí na diplomatičnost. Přinejmenším pro tuhle chvíli. „Pořád ti opakuju, že já svou část dohody dodržím.“

Malone si pochutnal na večeři, zvlášť když celý den skoro nejedl. Bylo zajímavé, že při práci v knihkupectví dostával hlad pravidelně a v předvídatelnou dobu, ale při akci v terénu se jeho žaludek o slovo nehlásil.

Poslouchal Isabel a její dcery, jak se s Wernerem Lindauerem baví o Hermannovi a Dietzovi Oberhauserových. Napětí mezi sestrami rostlo. U stolu s nimi jedl i Ulrich Henn a Malone ho pozorně sledoval. Východní Němec seděl mlčky, nedával na sobě znát, že vůbec vnímá, ale neuniklo mu jediné slovo.

Rozhovor očividně kormidlovala Isabel a Malone si všiml, že ostatní se přizpůsobují, i když jimi zmítají emoce. Žádná z dcer si jí netroufla odporovat. Buď souhlasily, nebo mlčely. Werner skoro nemluvil, a když už ano, neříkal nic užitečného.

Malone vynechal dezert a rozhodl se odebrat nahoru.

Ve vstupní hale hořela v krbu polena, vydávala měkkou záři a provoněla místnost pryskyřicí. Zastavil se, aby se potěšil pohledem do ohně, a všiml si na zdi tří zarámovaných kreseb tužkou, které zachycovaly klášter. Na první byla skica věží při pohledu zvenčí, všechny ještě vypadaly neporušeně. Podíval se na datum v rohu – 1784. Na dalších byly výjevy zevnitř: Na jedné byl dvůr v dobách, kdy se arkády a sloupoví ještě honosily výzdobou; z kamene s matematickou pravidelností vystupovaly tesané ornamenty. Uprostřed zahrady stála ve vší své nádheře fontánka s přetékající nádržkou. Živě si představil, jak se mezi oblouky arkád míhají postavy v mnišských kutnách.

Poslední kresba zachycovala vnitřek kostela.

Byl to pohled z rohu vstupní síně směrem k oltáři, z pravé strany, odkud se plížil za sloupy k tomu zabijákovi. Nikde žádné ruiny – jen kámen, dřevo a sklo splývající v úchvatné harmonii, zčásti v gotickém, zčásti v románském slohu. Sloupy se pyšnily uměleckou výzdobou, vkusnou a nevtíravou – nijak se nepodobaly nynějšímu obrazu zkázy. Malone si všiml, že kněžiště ohrazovala bronzová mříž, jejíž karolínské spirály a závity mu připomněly tu z Cách. Podlaha byla neporušená a kreslíř různými odstíny šedé a černé živě znázornil, že hýřila zářivými barvami. Obě kresby nesly letopočet 1772.

Majitel hotelu cosi kutil u recepce. „Jsou to originály?“ zeptal se ho Malone.

Muž přitakal. „Visí tu už dlouho. Náš klášter býval slavný, ale už není.“

„Proč?“

„Válka. Zanedbávání. Přírodní živly. Podepsaly se na něm.“

Než Malone odešel od jídelního stolu, slyšel, jak Isabel nařizuje Hermovi, aby z kostela odklidil mrtvoly. Ulrich si teď natáhl kabát a vytratil se do noci.

Malonea ovanul ledový vzduch ode dveří. Vyzvedl si u recepce klíč a vyšel po dřevěných schodech do svého pokoje. Nepřivezl si žádné oblečení a to, které měl na sobě, volalo po vyprání, hlavně košile. Odhodil bundu a rukavice na postel a svlékl si ji. Vešel do úhledné koupelničky, ponořil košili do umyvadla, pomocí maličkého mýdla si ji vypral a dal ji usušit na radiátor.

Zůstal stát jen v tílku a prohlížel se v zrcadle. Nosil nátělníky od svých šesti let, ten zvyk si odnesl z domova. *Promenovat se s holým tělem je ošklivé,* říkával otec. *Nechceš přece, aby ti oblečení páchlo potem.* Nikdy otcovy názory nezpochybňoval, prostě ho ve všem napodoboval, a tak vždycky nosil nátělník s výstřihem do véčka, protože *nosit nátělník je jedna věc, nechat ho koukat je jiná.* Zajímavé, jak snadno se člověku vybaví vzpomínky z dětství. Strávil s otcem tak málo času. Pamatoval si zhruba tři roky, od svých sedmi do deseti. Dodnes měl ve skleněné skříňce u postele schovanou vlajku z otcova symbolického pohřbu. Matka upomínku na pohřeb odmítla s tím, že má námořnictva plné zuby. Ale když jí osm let poté oznámil, že se i on dává k maríně, nic nenamítala. Jen utrousila: Co *jiného se dá čekat od potomka Forresta Malonea?*

Souhlasil s ní. Co jiného?

Uslyšel jemné zaťukání, vylezl z koupelny a otevřel. Přede dveřmi stála Christl.

„Smím dál?“ zeptala se.

Gestem ji pozval, ať vejde, a tiše za ní zavřel.

„Přišla jsem ti říct, že mě mrzí, co se dneska seběhlo. Říkala jsem matce, ať ti nelže.“

„Samozřejmě na rozdíl od tebe.“

„Buďme k sobě upřímní, ano? Kdybych ti prozradila, že jsem odhalila spojitost mezi Einhardovým odkazem a nápisem na mozaice, jel bys do Cách?“

Nejspíš ne. Ale mlčel.

„Myslím, že nejel,“ vyčetla mu z tváře.

„Všichni hrozně hloupě riskujete.“

„V sázce je hodně. Matka si přeje, abych ti prozradila jednu věc, až u toho nebudou Dorothea s Wernerem.“

Však už byl zvědavý, kdy Isabel dostojí svému slibu, že mu poskytne *víc než dobré informace.* „Tak dobře. Kdo se mě tedy pokouší zabít?“

„Muž jménem Langford Ramsey. Mluvila s ním. Poslal ty muže, co po nás šli v Garmischi, v Reichshoffenu a Cáchách. I ty dneska. Chce tě mermomocí zlikvidovat. Velí námořní rozvědce. Matka mu namluvila, že jsme jeho spojenci.“

„Tomu říkám neotřelý přístup. Ohrozila můj život, aby mi ho zachránila.“

„Snaží se ti pomoci.“

„Tím, že Ramseymu prozradila, že tu dneska budu?“

Christl přikývla. „Sehráli jsme spolu s nimi ten výstup, jen abychom je oba mohli zabít. Ty dva další jsme nečekali. Měli zůstat venku před klášterem. Ulrich si myslí, že je přivolala střelba.“ Zaváhala. „Jsem ráda, že jsi tady, Cottone. A že se ti nic nestalo. Chci, abys to věděl.“

Připadal si jako člověk kráčející k šibenici poté, co si vlastnoručně upletl smyčku.

„Kde máš košili?“ zeptala se.

„Když člověk žije sám, musí si sám prát.“

Kamarádsky se usmála a napětí ve vzduchu se proteplilo. „Žiju sama skoro celý svůj dospělý život.“

„Přestože jsi byla kdysi vdaná?“

„Vlastně jsme spolu nikdy nežili. Byl to jeden z těch úletů, které člověku vzápětí dojdou. Strávili jsme spolu pár nádherných víkendů a tím to zhaslo. Jak dlouho jsi byl ženatý ty?“

„Skoro dvacet let.“

„Máš děti?“

„Syna.“

„Jmenuje se po tobě?“

„Jmenuje se Gary.“

V nastalém tichu se rozhostila atmosféra usmíření.

Christl měla na sobě džínsy, vyšisovanou košili a námořnicky modrý svetr. V duchu ji pořád viděl přivázanou u sloupu. Ženy, které mu lžou, pro něj nebyly nic nového. Jeho exmanželka mu léta lhala, že je Garyho otcem. Stephanie mu lhala opakovaně, kdykoli to bylo nutné. Dokonce i matka, která pečlivě ovládala svoje emoce a zřídkakdy je dávala najevo, mu lhala o otci. Prý na něj má jen krásné vzpomínky. Jenže on věděl, že to není pravda. Hrozně moc si ho přál poznat. Ne jako mýtus, jako legendu, jako vzpomínku. Prostě jen jako člověka.

Byl utahaný. „Je čas jít spát.“

Christl ho obešla k rozsvícené lampičce u postele. V koupelně už zhasl, když šel otevřít, takže když zatáhla za řetízek, místnost se pohroužila do tmy.

„Máš pravdu,“ řekla.

64

Dorothea skulinou ve dveřích sledovala, jak její sestra vchází do Maloneova pokoje. Po večeři si všimla, že se matka s Christl baví. Vrtalo jí hlavou o čem. Viděla Ulricha odcházet a bylo jí jasné, co má za úkol. Zajímalo ji, jakou roli má sehrát ona. Zřejmě se po ní chce, aby se usmířila s manželem, protože dostali společný pokoj s malou postelí. Když se u pana domácího sháněla po jiném, řekl jí, že už žádný nemá.

„Není na tom přece nic špatného," poznamenal Werner.

„Přijde na to, co kdo považuje za špatné."

Vlastně jí to připadalo legrační. Oba se chovali jako puberťáci na první schůzce. Jejich prekérní situace byla na jednu stranu komická, ale na druhou tristní. Stísněný prostor Dorothee znemožnil utéct před důvěrně známou protivnou vůní jeho vody po holení, dýmkového tabáku a hřebíčkové žvýkačky, na kterou si potrpěl. Ten odér jí ustavičně připomínal, že Werner nepatří k těm mnoha mužům, s nimiž si v posledních letech užívala.

„Je toho na mě moc, Wernere. A všechno se to seběhlo příliš rychle."

„Nezdá se mi, že bys měla na vybranou."

Stál u okna s rukama sepjatýma za zády. Ještě ji nepřešel úžas nad jeho jednáním v kostele. „Vážně sis myslel, že mě ten zabiják zastřelí?"

„Když jsem zabil toho druhého, situace se změnila. Zuřil a byl schopen všeho."

„Zabil jsi ho tak snadno."

Zavrtěl hlavou. „Snadno ne, ale nic jiného mi nezbylo. Vlastně je to skoro stejné, jako když člověk sundá jelena."

„Nikdy jsem si neuvědomila, že v sobě máš takové sklony."

„Sám jsem si o sobě v posledních dnech uvědomil všelicos."

„Ti muži v kostele byli pitomci – mysleli jen na peníze, které dostanou." Stejně jako ta žena v opatství, pomyslela si. „Neexistoval jediný důvod, proč by nám měli věřit, a přesto to udělali."

Cuklo mu v koutcích. „Proč odkládáš nevyhnutelné?"

„Tohle není vhodná chvíle ani místo, abychom rozebírali svůj soukromý život.“

Pochybovačně povytáhl obočí. „Je to naopak nejvhodnější chvíle. Chystáme se udělat nevratná rozhodnutí.“

Odcizení posledních let otupilo její kdysi neomylnou schopnost poznat, kdy jí lže. Příliš dlouho ho ignorovala a nechávala ho, ať si dělá, co chce. Teď svou lhostejnost proklínala. „O co ti jde, Wernere?“

„O totéž jako tobě. O peníze, moc a bezpečné zázemí. O tvoje dědická práva.“

„Jsou moje, ne tvoje.“

„Zdědila jsi zajímavou minulost. Tvůj dědeček byl nacista. Obdivovatel Hitlera.“

„Nebyl nacista,“ ohradila se.

„Pomáhal jim páchat zlo. Usnadňoval jim vraždění.“

„To je nesmysl.“

„A co ty směšné teorie o Árijcích? O našich údajných předcích? O tom, že jsme vyvolená rasa pocházející z vyvolených končin? Himmler si v těch žvástech přímo bahnil. Postavil na nich vražednou nacistickou propagandu.“

Vybavily se jí zneklidňující vzpomínky. Věci, které jí vyprávěla matka a které zaslechla jako dítě. Jak dědeček připouštěl, že zastává krajně pravicové názory. Jak odmítal mluvit špatně o Třetí říši. Jak otec trval na tom, že poválečné Německo není o nic lepší než to předválečné a že rozdělení Německa je horší zločin než cokoli, co kdy spáchal Hitler. Matka má pravdu. Rodinnou historii Oberhauserových je lepší nechat pohřbenou.

„Nemáš pevnou půdu pod nohama,“ utrousil Werner.

Jeho tón ji zneklidnil. Kolik toho Werner ví?

„Asi mě máš za pitomce, abys ulevila vlastnímu svědomí,“ pokračoval. „Ospravedlňuješ se tím, žes odvrhla naše manželství i mě.“

Varovně si připomněla, že je přeborník v tom, jak ji vyprovokovat.

„Jenže já pitomec nejsem.“

„Co víš o Christl?“ vyzvídala.

„Vím, že je zrovna u Malonea," ukázal na dveře. „Chápeš, co to znamená?"

„Copak?"

„Domlouvá s ním spojenectví. Malone je napojen na Američany. Tvoje matka si vybírá spojence šikovně – až na to dojde, Malone zařídí, co je potřeba. Jak jinak bychom se dostali do Antarktidy? Christl jedná podle matčina příkazu."

Měl pravdu. „Pověz mi, Wernere, hodně se ti líbí představa, že prohraju?"

„Kdyby ano, nebyl bych tady. Prostě bych tě nechal prohrát."

Způsob, jakým to řekl, v ní rozblikal varovný signál. Zřejmě ví mnohem víc, než připouští. Šel jí na nervy tím, jak mlží a vyhýbá se odpovědím.

Zamrazilo ji, když si uvědomila, že ji tenhle muž – teď už spíš neznámý člověk než její manžel, jak ho znávala – vlastně přitahuje.

„Když jsi zabila toho muže na statku," zeptal se jí, „co jsi přitom cítila *ty?*"

„Úlevu," vyklouzlo jí přes zaťaté zuby.

Nehybně stál, jako by to přiznání zvažoval. „Musíme vyhrát, Dorotheo. Jestli to znamená spolupracovat s tvou matkou a Christl, budiž. Ale nemůžeme tvou sestru nechat, aby dominovala."

„Ty už s matkou nějakou dobu spolupracuješ, viď?"

„Stýská se jí po Georgovi zrovna jako nám. Představoval budoucnost rodiny. Teď je existence rodu ohrožena. Žádní Oberhauserové už nejsou."

Zachytila v jeho hlase i v očích skrytý náznak, přesně jak chtěl. „To přece nemyslíš vážně…"

„Je ti teprve osmačtyřicet. Ještě můžeš porodit dítě."

Popošel k ní a jemně ji políbil na šíji.

Vrazila mu pohlavek.

Rozesmál se. „Prudké city. Agresivita. Přece jen v sobě máš něco lidského."

Na čele jí vyrazily krůpěje potu, i když v pokoji vůbec nebylo horko. Tohle nebude poslouchat.

Zamířila ke dveřím.

Vyrazil za ní, popadl ji za paži a otočil ji k sobě.

„Nenechám tě jít. Tentokrát ne.“

„Pusť mě.“ Jako rozkaz to znělo chabě. „Jsi odporný parchant. Dělá se mi z tebe nanic.“

„Tvoje matka jasně řekla, že jestli počneme dítě, dá všechno tobě.“ Přitáhl si ji blíž. „Poslouchej, ženská! Dá ti všechno. Christl o děti ani o manžela nestojí, ale třeba jí to matka nabídla taky, nemyslíš? Kdepak Christl zrovna teď je, co?“

Stál těsně u ní, obličej u jejího.

„Uvažuj. Matka vás dvě postavila proti sobě, aby zjistila, co se stalo s jejím manželem. Přes to přese všechno ale chce, aby rod pokračoval. Oberhauserové mají peníze, postavení a majetek. Ale ne dědice.“

Vymanila se z jeho sevření. Měl pravdu. Christl je u Malonea. A matce se nedá důvěřovat. Nenabídla tu věc s potomkem i Christl?

„Máme proti ní výhodu,“ ozval se Werner. „Naše dítě by bylo legitimní.“

Dorothea se hnusila sama sobě, ale ten zkurvený hajzl mluvil rozumně.

„Dáme se do toho?“ zeptal se.

65

Asheville
17:00

Stephanie byla poněkud rozladěná. Davis se rozhodl, že zůstanou přes noc, a objednal jeden pokoj pro oba.

„Mít první rande v hotelovém pokoji není můj styl," namítla, když otevíral dveře.

„Nevím, nevím. Doslechl jsem se, že je s vámi snadné pořízení."

Pleskla ho za ucho. „To by se vám líbilo."

„Jsme v romantickém čtyřhvězdičkovém hotelu. Včera večer jsme si odbyli báječnou schůzku, když jsme se k sobě tak hezky tulili na mrazu a pak se po nás střílelo. Vzniklo mezi námi hluboké pouto."

Uculila se. „Ani mi to nepřipomínejte. A mimochodem, přímo mě nadchlo, jak taktně jste si vedl při rozhovoru se Scofieldem. Báječně to zabralo. Hned roztál."

„Je to arogantní sebestředný vševěd."

„Jenže tenkrát v jedenasedmdesátém byl u toho a ví mnohem víc než my dva."

Davis sebou plácl na lůžko s pestrobarevným květinovým přehozem. Celá místnost vypadala, jako by vypadla z magazínu *Jižanský život* – vybrané zařízení, elegantní závěsy, dekorace inspirované anglickými a francouzskými panskými domy. Stephanie by si klidně dala říct a naložila se po krk do vany. Od včerejšího rána v Atlantě se nekoupala. Podstupují tohle její agenti běžně? A vůbec, neměla by rozhodovat místo Davise ona?

„Královské apartmá," poznamenal Davis. „Nic jiného neměli. Cena vysoce přesahuje běžné vládní diety, ale vem to ďas. Vy za to stojíte."

Zabořila se do vypolštářované klubovky a natáhla si nohy na podnožku ze stejné látky. „Když tu intimitu snesete vy, tak já taky. Beztak mám dojem, že toho moc nenaspíme."

„Je tady," prohlásil Davis. „Vím to."

Nebyla si tím tak jistá, ale nemohla popřít nepříjemné svírání kolem žaludku.

„Scofield je v apartmá v šestém patře. Bydlí tam každý rok," oznámil Davis.

„To vám práskla recepční?"

Přikývl. „Taky ho nemá ráda."

Vylovil z kapsy program konference. „Za chvíli povede prohlídku Biltmorského zámku. Zítra ráno vyráží na lov divočáka."

„Jestli je náš člověk tady, má spoustu příležitostí po něm vyrukovat, nemluvě o dnešní noci v hotelovém pokoji."

Pozorovala Davisův výraz; obvykle se z něj nedalo nic vyčíst, ale teď jeho maska spadla. Měl obavy. Vycítila, že se v něm sváří váhavost se zvědavostí, a tak se ho zeptala: „Co uděláte, až ho konečně najdete?"

„Zabiju ho."

„To bude vražda."

„Možná. Ale pochybuju, že se vzdá bez boje."

„Tolik jste ji miloval?"

„Muži nemají být ženy."

Ráda by věděla, ke komu vlastně mluvil. K ní? K Millicent? K Ramseymu?

„Tehdy jsem nemohl nic dělat," dodal. „Teď můžu." Jeho tvář se zase uzavřela a vymizely z ní veškeré emoce. „A teď mi povězte, co se to přede mnou prezident snažil ututlat."

Čekala, kdy se jí na to zeptá. „Týká se to vaší kolegyně." Prozradila mu, kam odjela Diana McCoyová. „Prezident vám důvěřuje, Edwine. Víc než si umíte představit." Poznala na něm, že si domyslel, co nedořekla. *Nezklamte ho.*

„Nebojte se."

„Nesmíte toho chlapa zabít, Edwine. Potřebujeme ho živého, abychom dopadli Ramseyho. Jinak nám unikne pravý viník."

„Já vím." Z hlasu mu zazněla rezignace.

Vstal.

„Musíme jít."

Zastavili se u recepce a přihlásili se na zbytek konference, takže dostali dva lístky na prohlídku sídla při svíčkách.

„Musíme se držet co nejblíž u Scofielda," připomněl Davis. „Ať se mu to líbí nebo ne."

Charlie Smith se přidal k soukromé prohlídce Biltmorského sídla pro účastníky konference *Odhalená tajemství starověku.* Zaregistroval se pod cizím jménem a obdržel lístek. V hotelovém obchodě se suvenýry si letmo prošel propagační materiály a dočetl se, že od začátku listopadu do Nového roku nabízí panství návštěvníkům takzvané magické večery, kdy hlavní budovu zkrášlí svíčky, ohně v krbech, vánoční dekorace a živá hudební vystoupení. Prohlídky se konaly vždy ve stanovenou hodinu a ta dnešní byla speciální, protože byla zařazena úplně na konec a vyhradili ji pouze pro účastníky konference.

Z hotelu je k zámeckému sídlu přepravili ve dvou autobusech; Smith odhadoval, že se tu sešlo nějakých osmdesát lidí. Oblečením mezi ně zapadal – zimní barvy, vlněný kabát, tmavé boty. Během cesty se bavil s jedním dalším účastníkem o *Star Treku.* Rozebírali, která série se jim líbila nejvíc; on hájil jako nejlepší *Enterprise,* kdežto jeho partner *Voyagera.*

„Pojďte prosím všichni za mnou," vyzval je Scofield, když vystoupili do studené zimní noci a shromáždili se u hlavních dveří. „Čeká vás podívaná, která stojí za to."

Zástup prošel ozdobnou železnou mříží. Smith se dočetl, že všechny místnosti mívají stejnou vánoční výzdobu už od časů George Vanderbilta, kdy roku 1885 sídlo poprvé otevřelo své brány.

Těšil se na tu podívanou.

Na tu v domě.

I na svoji vlastní.

Malone se probudil. Vedle něj spala Christl a tulila se k němu nahým tělem. Podíval se na hodinky. 00:35. Začal nový den, pátek 14. prosince.

Spal dvě hodiny.

V žilách mu kolovalo příjemné uvolnění.

Takové už dlouho nezažil.

Před svítáním upadl znovu do polospánku a v omámené mysli se mu začaly promítat podivně podrobné obrázky.

Třeba ta zarámovaná kresba pověšená o patro níž.

Kresba kostela, ta z roku 1772.

A zničehonic před ním vyvstalo řešení – odpověď se vynořila naráz, jako když se karta v pasiánsu otočí lícem navrch. Stejně jako přede dvěma lety na hradě patřícím Cassiopeii Vittové. Vzpomínal na Cassiopeiu. Poslední dobou ho navštěvovala zřídka, v dlouhých odstupech, a bůhví, kde zrovna teď je. V Cáchách ho napadlo přivolat ji na pomoc, ale pak usoudil, že tohle je jeho soukromý boj. Nehybně ležel a uvažoval o myriádách možností, které život člověku nabízí. Rozladilo ho, jak rychle podlehl Christlinu svádění.

Ale aspoň z toho něco vzešlo.

Karlova výprava.

Teď už znal její konec.

66

Asheville

Stephanie a Davis vešli s prohlídkovou skupinou do velké vstupní síně Biltmorského zámku. Měla vysoké stěny a klenutý strop. V prosklené zimní zahradě napravo se v záplavě bílých poinsettií topila fontána z bronzu a mramoru. Prohřátý vzduch voněl čerstvými květy a skořicí.

Během cesty autobusem jim jakási žena vyprávěla, že podle propagačních materiálů má být prohlídka svátečně vyzdobeného sídla při svíčkách nápodobou tradiční slavnosti světel v majestátním stylu, cosi jako oživlá pohlednice z viktoriánských časů. Propagaci činil zadost sbor prozpěvující někde opodál vánoční koledy. Šatna tu nebyla, a tak si Stephanie aspoň rozepnula kabát. Drželi se s Davisem co nejvíc vzadu, aby nepřišli na oči Scofieldovi. Ten si očividně liboval v roli hostitele.

„Máme celý dům pro sebe," oznamoval. „Ke konferenci to už tradičně patří. Je tu dvě stě padesát pokojů, třicet čtyři ložnic, čtyřicet tři koupelen, šedesát pět krbů, tři kuchyně a krytý bazén. Sám se divím, že si to všechno pamatuju," zasmál se vlastnímu vtipu. „Provedu vás zámkem a upozorním vás na některé zajímavosti. Skončíme zase tady a potom budete mít půl hodiny na volnou prohlídku, než nás autobusy odvezou zpátky do hotelu." Udělal krátkou odmlku. „Pojďte za mnou, prosím."

Vedl zástup dlouhou, skoro třicetimetrovou chodbou, jejíž stěny byly potažené hedvábím a ověšené tapisériemi, které – jak vysvětlil – utkali tkalci v Belgii někdy kolem roku 1530.

Navštívili nádhernou knihovnu s třiadvaceti tisíci svazků a benátským stropem a potom hudební pokoj s pozoruhodnou reprodukcí Dürera. Nakonec vešli do impozantní hodovní síně, která se pyšnila dalšími vlámskými tapisériemi, pískalovými varhany a masivním dubovým jídelním stolem, kolem něhož, jak si Stephanie spočítala, se vměstnalo čtyřiašedesát hodovníků.

„Tohle je největší síň v domě,“ konstatoval Scofield v hodovně. „Je dvaadvacet metrů dlouhá, skoro třináct metrů široká a pyšní se valenou klenbou ve výši jedenadvaceti metrů.“

Skoro do poloviny té výšky sahala urostlá jedle douglaska ověšená hračkami, ozdobami, sušenými květy, zlatými korálky, andělíčky, sametem a krajkovím. Sváteční atmosféru doplňovala vánoční hudba varhan.

Stephanie si všimla, že se Davis zdržel u jídelního stolu. Nenápadně popošla k němu a šeptem se zeptala: „Co je?“

Ukázal na trojitý krb s brněními po obou stranách, jako by se mu obdivoval, a rovněž šeptem odpověděl: „Ten chlap – malý a hubený, modré keprové kalhoty, plátěná košile, sportovní kabát s manšestrovým límcem. Za námi.“

Měla dost rozumu, aby se hned neohlédla. Dál upírala oči na krb a jeho ozdobnou římsu, která by se hodila do římského chrámu.

„Pozoruje Scofielda,“ dodal Davis.

„To tu dělá každý.“

„Ještě nepromluvil s živou duší a dvakrát si prohlížel okna. Zavadil jsem o něj pohledem, abych viděl, co se stane. Odvrátil se. Připadá mi trochu moc nervózní.“

Stephanie ukázala na dekorace na těžkých bronzových lustrech nad jejich hlavami. Kolem dokola místnosti byly rozvěšeny vlajky; Scofield prve tvrdil, že jsou to repliky vlajek původních třinácti kolonií z dob Americké revoluce.

„Nic průkaznějšího nemáte?“ zeptala se.

„Jen divný pocit. Zrovna zase kontroluje okna. Jsme tu přece kvůli prohlídce domu, a ne kvůli tomu, co je venku, ne?“

„Nevadilo by vám, kdybych se přesvědčila sama?“

„Jak je libo.“

Zatímco Davis dál okouněl v síni, popošla jakoby nic po dřevěné podlaze k vánočnímu stromu, u kterého postával kus od ostatních ten hubeňour v keprových kalhotách. Neviděla na něm nic nebezpečného, jen to, že nespouští oči ze Scofielda, i když ten zrovna vášnivě debatuje s jinými lidmi.

Pak si všimla, že nenápadně popošel ke dveřím, právě tak nenápadně něco vyhodil do malého odpadkového koše a vytratil se do vedlejší místnosti.

Chvilku počkala, pak zamířila k ní a dveřmi nakoukla dovnitř.

Muž ve sportovním bloumal po kulečníkovém pokoji upomínajícím na pánské kluby z devatenáctého století s jejich dubovým obložením, ozdobnými štukovými stropy a vysokými orientálními koberci. Prohlížel si zarámované reprodukce na zdech, ale všimla si, že bez zvláštního zaujetí.

Rychle nakoukla do odpadkového koše a úplně nahoře něco zahlédla. Shýbla se pro to a vrátila se do hodovní síně.

Podívala se, co drží v ruce.

Sirky.

Z restaurace Ruth's Chris.

V Charlotte v Severní Karolíně.

Malone už nebyl s to usnout; mysl mu uháněla o překot, a tak vyklouzl zpod peřiny a vstal. Potřeboval si zajít dolů a prostudovat tu zarámovanou kresbu.

Christl se probudila. „Kam jdeš?"

Zvedl ze země kalhoty. „Podívat se, jestli mám pravdu."

„Na něco jsi přišel?" Posadila se a rozsvítila lampičku u postele. „Na co?"

Vůbec ji neuvádělo do rozpaků, že je nahá, a Malonea neuvádělo do rozpaků dívat se na ni. Zapnul si kalhoty a natáhl si košili. S botami se nenamáhal.

„Počkej," zarazila ho, vstala a spěšně se oblékla.

Dolejšek slabě osvětlovaly dvě lampy a dohořívající uhlíky v krbu. U recepce bylo prázdno a z restaurace nedoléhaly žádné zvuky. Malone našel na zdi kresbu kostela a rozsvítil další světlo.

„Tenhle obrázek je z roku sedmnáct set sedmdesát dva. Kostel byl tehdy očividně v daleko lepším stavu. Nevidíš na něm nic zvláštního?"

Díval se, jak si Christl prohlíží kresbu.

„Okna byla neporušená. Tabulky zalité v olovu. Sochy. Mříže kolem oltáře vypadají na karolínskou éru. Jako v Cáchách."

„To není ono.“

Vychutnával si to – konečně je před ní o krok napřed. Obdivoval její štíhlý pas, pevné boky a vlnité blond vlasy. Nezasoukala si košili, takže když zvedla ruku a objela přes sklo obrysy kresby, vykoukla jí obnažená záda.

Ohlédla se po něm. „Ta podlaha.“

Světlehnědé oči jí zazářily.

„Jen dál,“ pobídl ji.

„Je vzorovaná. Není to moc vidět, ale je.“

Přesně tak. Kresba zachycovala kostel ze šikmého úhlu, zaměřovala se spíš na vznosné vysoké stěny a klenbu než na podlahu. Ale všiml si toho už prve. Na světlých kamenech vyvstávaly tmavé linie, povědomý tvar čtverce kolem menšího čtverce a ten kolem ještě menšího.

„Hrací deska mlýna,“ řekl. „Nedá se to tvrdit s jistotou, dokud se tam nezajdeme podívat, ale myslím, že ji ta podlaha znázorňovala.“

„Nebude to snadné poznat,“ upozornila ho Christl. „Já jsem se po té podlaze plazila. Moc z ní nezůstalo.“

„Patřilo to k tvému představení?“

„Byl to matčin nápad, ne můj.“

„A mamince se nesmí nic odmítnout, že?“

Na tenkých rtech jí zahrál úsměv. „Ne, nesmí.“

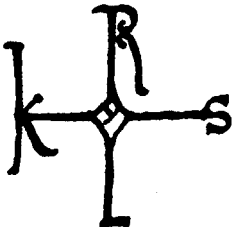
„*Leč pouze ti, kdo jsou znalí trůnu Šalomounova a lehkovážnosti Římanů, naleznou cestu na nebesa,*“ ocitoval.

„Jedna hrací deska mlýna na trůnu v Cáchách, druhá tady.“

„Ten kostel stavěl Einhard,“ připomněl. „A on také řadu let poté vymyslel hledačskou výpravu a jako vodítka využil kapli v Cáchách a tohle místo. Trůn už tehdy v cášské kapli zřejmě stál. Když řešení našel tvůj dědeček, dokážeme to i my.“ Ukázal na kresbu. „Podívej se do pravého dolního rohu. Na to místo na podlaze uprostřed lodi, kolem kterého se hrací deska rozkládá. Co tam vidíš?“

Prohlížela si kresbu. „Na podlaze je něco vyryto. Těžko říct. Čáry se proplétají. Vypadá to jako křížek s písmeny. Je tam R a L, ale zbytek splývá.“

Viděl na ní, jak jí svitlo, když si domyslela zbytek.

„Je to část podpisu Karla Velikého,“ řekla. „Nedá se to určit na sto procent a existuje jen jeden způsob, jak si to ověřit.“

67

Asheville

Stephanie vyhledala Davise a ukázala mu sirky.

„To je na můj vkus trochu moc náhod," prohlásil. „Ten chlap ke konferenci nepatří. Oťukává si svůj cíl."

Vrah rozhodně nepostrádal kuráž a sebevědomí. Že se tu klidně promenuje jen tak, aniž by se bál, že někdo odhalí jeho falešnou identitu, vypovídalo o hodně troufalé nátuře. Vždyť taky za posledních osmačtyřicet hodin nenápadně zavraždil přinejmenším tři lidi.

Ale přesto…

Davis vykročil.

„Edwine…"

Nezastavil – mířil do kulečníkového pokoje. Ostatní účastníci prohlídky byli roztroušeni po celé hodovní síni a Scofield je začínal shánět do houfu a pobízet, aby pokračovali dál.

Potřásla hlavou a šla za Davisem.

Kráčel kolem hracích stolů k místu, kde u krbu ozdobeného borovými větvemi a s předložkou z medvědí kožešiny postával Kepr. Do místnosti už dorazilo několik dalších lidí ze skupiny a ostatní přijdou co nevidět.

„Promiňte," řekl Davis. „Vy, pane."

Kepr se obrátil, a když viděl, kdo na něj mluví, ucouvl.

„Potřebuji si s vámi promluvit," prohlásil Davis odhodlaně.

Kepr vyrazil kupředu a odrazil Davise stranou. Pravačkou si zajel pod rozepnutý kabát.

„Pozor, Edwine," vykřikla Stephanie.

Davis jeho pohyb postřehl taky a vklouzl pod kulečníkový stůl.

Stephanie vytáhla pistoli, namířila na Kepra a křikla: „Stůj!"

Ostatní v místnosti uviděli zbraň.

Nějaká žena zaječela.

Kepr vyběhl otevřenými dveřmi ven.

Davis vyskočil na nohy a rozběhl se za ním.

Malone a Christl opustili hotel. V ledovém průzračném vzduchu se vznášela aura ticha, hvězdy neuvěřitelně jasně zářily a zalévaly Ossau bezbarvým světlem.

Christl našla za recepčním pultem dvě baterky. I když byl Malone otupělý únavou, příliv rozporuplných emocí v něm probudil novou energii. Zrovna se pomiloval s krásnou ženou, které sice nedůvěřoval, ale na druhé straně jí nedokázal odolat.

Christl si stočila vlasy na šíji a připnula si je vysoko na zátylek; pár pramínků jí přitom uteklo a vroubily jí jemnou tvář. Vyrazili do drsného terénu, po kterém se honily stíny. Suchý vzduch odněkud přinesl závan kouře. Ztěžka se plahočili nahoru strmou zasněženou stezkou, až se zastavili u vrat kláštera. Malone si všiml, že když po nich Henn uklízel, narafičil přestřižený řetěz tak, aby se vrata zdála zamčená.

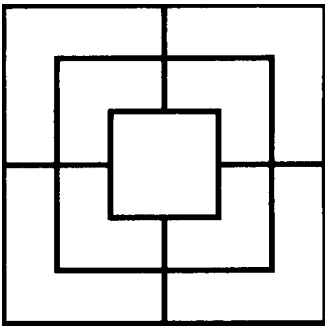
Sundal řetěz a vešli dovnitř. Nade vším viselo pochmurné ticho. Rozsvítili baterky a prošli tmavými ambity kolem dvora ke kostelu. Maloneovi připadalo, že procházejí mrazničkou – vzduch byl tak ledový, že mu z něj rozpraskaly rty.

Předtím si podlahy pořádně nevšiml, ale teď si ve světle baterky prohlížel lišejníkem porostlé dláždění. Bylo z hrubých kamenů, mezi kterými zely široké mezery; hodně kamenů se rozpadlo na kusy anebo úplně zmizely a zůstala jen holá, na kámen ztvrdlá promrzlá půda vespod. Cítil v kostech nepříjemné tušení. Ještěže si pro všechny případy přinesl zbraň a náhradní zásobníky.

„Podívej," obrátil se ke Christl. „Opravdu tvoří obrazec. Zbylo z něj tak málo, že je špatně vidět." Vzhlédl ke kůru, kde se předtím objevili Isabel a Henn. „Pojďme nahoru."

Našel schodiště a vystoupali po něm. Pohled shora pomohl. Oba viděli, že kdyby se podlaha dochovala celá, tvořila by hrací desku mlýna.

Malone zastavil kužel baterky v místě, kde byl podle jeho odhadu střed hrací plochy. „Einhard si potrpěl na přesnost, to se mu nedá upřít. Je to přesně uprostřed lodi."

„To je úžasné," vydechla Christl. „Tak na tohle dědeček přišel."

„Pojďme dolů a podívejme se, jestli se tu nedá najít ještě něco."

„Poslouchejte mě všichni," křikla Stephanie ve snaze získat kontrolu nad situací. Všechny hlavy se k ní otočily a místnost rázem ztichla.

Z hodovní síně se přiřítil Scofield. „Co se to tu děje?"

„Doktore Scofielde, odvedte všechny zpátky k hlavnímu vchodu. Bude tam čekat ostraha. Prohlídka končí."

Ještě pořád svírala pistoli, což jejímu příkazu dodalo na autoritě, ale nemohla si dovolit čekat, jestli Scofield poslechne.

Vyrazila za Davisem. Netušila, kam se poděl.

Proběhla kulečníkovým pokojem do slabě osvětlené chodby. Z cedule se dozvěděla, že se nachází ve staromládeneckém křídle. Napravo se otevíraly dva pokojíky. Nalevo klesalo dolů schodiště – jednoduché a bez ozdob, zřejmě pro služebnictvo. Zezdola zaslechla dusot kroků.

Rychle se vzdalovaly.

Vydala se za nimi.

Když se vrátili do přízemí, Malone prozkoumal podlahu uprostřed lodi. Většina dlažby se tam dochovala, spoje byly vyplněné hlínou a zarostlé lišejníkem. Posvítil si baterkou na ústřední kámen a shýbl se nad ním.

„Podívej," vybídl Christl.

Dlažební kámen byl hodně omšelý, ale na jeho povrchu se matně rýsovaly slabé čáry. Rýhy, které kdysi tvořily křížek, a zbytky písmen K a L.

„Co jiného by to mohlo být než značka Karla Velikého?“ řekla Christl.

„Potřebujeme lopatu.“

„V klášteře mají kamrlík údržbáři. Našli jsme ho včera ráno, když jsme sem poprvé přišli.“

„Zajdeš pro ni?“

Christl odchvátala.

Malone zíral na kámen zasazený v promrzlé hlíně, když vtom mu bleskla hlavou zneklidňující myšlenka. Jestli tudy prošel Hermann Oberhauser, je vůbec pravděpodobné, že tady něco zůstalo? Isabel tvrdila, že sem poprvé přišel koncem třicátých let, než odjel do Antarktidy, a potom znovu počátkem padesátých let. Její manžel Dietz tu byl v roce devatenáct set sedmdesát.

Že by přesto nikdo nic nenašel?

Před kostelem probliklo světlo a přibližovalo se. Christl se vrátila s lopatou.

Chytil dřevěnou násadu, posvítil si na zem a zaryl lopatu do spáry vedle ústředního kamene. Jak čekal, půda byla tvrdá jako beton. Začal do ní vší silou bušit. Po několika ranách začala povolovat a rozdrolila se.

Znovu zaryl do mezery lopatu, trochu s ní zavrtěl, aby se dostal pod kámen, pak zapáčil a nepatrně ho uvolnil z hliněného podloží.

Vytáhl lopatu a zopakoval totéž z ostatních stran. Konečně se kámen začal viklat. Malone se zapřel o násadu a nadzvedl ho.

„Podrž mi lopatu,“ poručil Christl, podřepí si a rukama v rukavicích pod ním hrábl do hlíny.

Obě baterky ležely vedle. Jednu zvedl a posvítil si do hlíny, ale nic v ní neviděl.

„Nech mě, já to zkusím,“ řekla Christl.

Krátkými údery nakypřila ztvrdlou zem a pootáčením lopaty se propracovala hlouběji. Na něco narazila. Podala lopatu Maloneovi a ten pokračoval, dokud se neobjevil vršek čehosi, co mu na první po-

hled připadalo jako další kámen. Hned si však uvědomil, že je to příliš rovné.

Odhrabal zbylou hlínu.

Uprostřed plochy obdélníkového tvaru byl čistě a zřetelně vyryt podpis Karla Velikého. Malone očistil okraje důkladněji a pochopil, že se dívá na kamenný relikviář. Byl asi čtyřicet centimetrů dlouhý a pětadvacet centimentrů široký. Uvolnil ho ze stran a zjistil, že na výšku má asi patnáct centimetrů.

Vytáhl ho ven.

Christl se nad relikviářem sklonila. „Je karolínský – odpovídá tomu vzhled i to, že je z mramoru. A samozřejmě podpis."

„Ujmeš se té cti?" zeptal se jí.

Blaženě se usmála, chopila se víka a zvedla ho. Relikviář se rozpojil ve dvě stejné poloviny a v té spodní se jako v rámu objevil předmět zabalený v naolejované látce.

Malone váček zvedl a rozvázal šňůrky.

Opatrně ho rozevřel a Christl posvítila dovnitř.

68

Asheville

Stephanie seběhla po schodišti do suterénu zámku.

Dole čekal Davis. „Dala jste si na čas.“ Vyškubl jí pistoli.

„Potřebuju tohleto.“

„Co chcete dělat?“

„Zabít toho šmejda, jak jsem říkal.“

„Vždyť ani nevíme, kdo to je, Edwine.“

„Jakmile mě zmerčil, vzal roha.“

Potřebovala převzít velení, jak po ní chtěl Daniels. „Jak by vás mohl znát? Včera večer nás nikdo neviděl a my taky nikoho neviděli.“

Ten muž opravdu utekl, což bylo podezřelé, ale proto ještě nad ním nemínila vynést rozsudek smrti.

Ozvaly se kroky a objevil se uniformovaný hlídač. Zahlédl v Davisově ruce zbraň a trhl sebou, ale Stephanie pohotově vytáhla průkaz Magellan Billetu. „Jsme federální agenti a tady dole se pohybuje člověk, který nás zajímá. Uprchl. Kolik je odtud východů?“

„Další schodiště na opačném konci. Několikery dveře, které vedou přímo ven.“

„Můžete je ohlídat?“

Na okamžik zaváhal. Pak zřejmě usoudil, že mu nelžou, odepnul si od pasu vysílačku a dal kolegům instrukce.

„Potřebujeme toho chlapa chytit, i kdyby vylezl třeba oknem. Je to jasné?“ zeptala se. „Rozestavte venku lidi.“

Hlídač přikývl a vydal další pokyny. „Prohlídková skupina už nasedla do autobusů. Dům je prázdný až na vás.“

„A na něj,“ dodal Davis už v chůzi.

Hlídač neměl zbraň. Škoda. Stephanie si všimla, že mu trčí z kapsy u košile jedna z těch brožur, které viděla u některých účastníků prohlídky. Ukázala na ni. „Je tam plánek tohohle podlaží?“

Přikývl. „Všech čtyř.“ Podal jí prospekt. „Tohle je suterén. Jsou tu prostory pro zábavu a sport, kuchyně, ložnice personálu a sklady. Spousta míst, kde se dá schovat.“

Tohle bylo to poslední, co chtěla slyšet. „Přivolejte místní policii. Ať sem co nejrychleji přijedou. A dejte hlídat tohle schodiště. Ten chlap může být nebezpečný.“

„Jistě to nevíte?“

„V tom je ta potíž. Jistě nevíme vůbec nic.“

Malone uviděl ve váčku knihu, ze které asi uprostřed vykukovala bleděmodrá obálka. Sáhl pro ni.

„Rozložte ten váček na podlahu,“ pobídl Christl a opatrně na něj knihu položil.

Christl vytáhla obálku a otevřela ji. Uvnitř byly dva listy papíru. Rozevřela je. Oba byly popsány černým inkoustem, těžkopádnou mužskou rukou – německy.

„To je dědečkovo písmo. Četla jsem jeho zápisníky.“

Stephanie uháněla za Davisem a dostihla ho v místě, kde suterénní chodba dávala na vybranou: buď odbočit doleva, anebo pokračovat dál rovně. Vedle nich se otevíraly prosklené dveře do místností, které vypadaly na přípravny jídel a spíže. Stephanie rychlým pohledem do mapky zjistila, že kus dál je hlavní kuchyně.

Vtom zaslechla nějaký zvuk. Zleva.

Podle plánku v brožurce vedla rovná chodba k ložnicím personálu a nebyla nijak propojena s ostatními částmi suterénu – byla to slepá ulička.

Davis se pustil doleva, do míst, odkud přišel ten zvuk.

Proběhli tělocvičnou s bradly, činkami, medicinbaly a veslovacími trenažéry. Napravo uviděli krytou plovárnu, celou včetně stropu bíle vykachlíkovanou, ostře osvětlenou a bez oken. Lesknoucí se hluboký bazén byl prázdný.

Vtom se za východem na protější straně plovárny mihl stín.

Ochozem podél zábradlí obešli bazén, Davis napřed.

Stephanie se podívala do mapky. „Z prostor tam vzadu se dá vyjít jedině tudy. Anebo po hlavním schodišti, ale doufejme, že tam už hlídá ostraha.“

„Takže jsme ho dostali. Musí se tudy vrátit.“

„Anebo on dostal nás.“

Davis rychle nakoukl do mapky, prošel dveřmi a sestoupil po několika schůdcích. Podal Stephanii pistoli. „Počkám tady.“ Ukázal doleva: „Chodba tu dělá smyčku, v tomhle místě začíná i končí.“

Stephanii zašimralo v žaludku. „Edwine, to je pitomost.“

„Nadežeňte mi ho.“ Zacukalo mu v koutku oka. „Já prostě musím! Nadežeňte mi ho.“

„Co chcete dělat?“

„Budu tu na něj číhat.“

Jen přikývla, protože nenacházela správná slova; chápala, proč po tom tolik prahne. „No dobře.“

Vrátil se nahoru na schůdky, po kterých přišli.

Stephanie zamířila doleva. U hlavního schodiště nahoru spatřila dalšího hlídače, který zavrtěl hlavou, aby jí dal najevo, že nikoho neviděl. Pokývla a gestem mu naznačila, že bude pokračovat dál doleva.

Stáčející se chodba bez oken ji zavedla do dlouhé obdélníkové místnosti plné historických expozic a černobílých fotografií. Zdi pokrývala koláž barevných nástěnných maleb. Halloweenový sál. Stephanie si vzpomněla, že v prospektu stojí, že stěny pomalovali hosté na halloweenské slavnosti ve dvacátých letech.

Vtom na vzdálenější straně zahlédla Kepra, jak se proplétá mezi exponáty k jedinému dalšímu východu.

„Stát,“ zařvala.

Šel dál.

Zamířila a vypálila.

Od rány jí zalehly uši. Střela se zaryla do jednoho vystaveného plakátu. Nechtěla toho člověka zasáhnout, jen polekat. Kepr tryskem vyrazil ze dveří.

Rozběhla se za ním.

Zahlédla ho jen letmo, takže netušila, jestli je ozbrojený.

Proběhla zábavní místností a ocitla se v kuželkárně vybavené dvěma dřevěnými bowlingovými dráhami s kuželkami a koulemi. Koncem devatenáctého století to musel být nevídaný luxus.

Rozhodla se, že na něj zkusí zavolat.

„Nemá cenu utíkat," vykřikla. „Není kam. Dům je obklíčený."

Ticho.

Po levé straně měla malé šatny, jedny dveře vedle druhých. Představila si, jak se v nich úctyhodné dámy a pánové před sto lety převlékali do sportovních úborů. Kus vepředu chodba končila zpátky u bazénu, kde čekal Davis. Už ji oběhla celou dokola.

„Vylezte," naléhala. „Odtud se nedostanete."

Cítila v kostech, že je někde nablízku.

Najednou o šest metrů dál cosi vylétlo z jedné převlékárny.

Kuželková koule – mířila přímo na ni. Svištěla vzduchem jako bumerang.

Stephanie se jen tak tak shýbla.

Koule břinkla do zdi za jejími zády a odkutálela se.

Kepr toho využil k útěku.

Napřímila se a vyrazila za ním.

Na konci chodby se rozhlédla. Nikde nikdo. Doběhla ke stupínkům a vyšplhala nahoru k bazénu. Kepr byl naproti u mělčího konce, odkud vedly otevřené dveře do tělocvičny, a hnal se pryč. Zvedla zbraň a namířila mu na nohy. Ale než stačila vypálit, vyrazil z dveří tělocvičny Davis a vrhl se po něm. Narazili do dřevěného zábradlí kolem ochozu, to okamžitě povolilo a oba sletěli o metr níž na mělké dno prázdného bazénu.

Tvrdě žuchli na kachlíčky.

69

Mému synovi: Toto může být poslední akt zdravého rozumu v mém životě. Moje mysl rychle odplývá do husté mlhy. Snažil jsem se odolávat, ale marně. Než mě rozum úplně opustí, musím udělat ještě tohle. Pokud čteš tato slova, tak jsi úspěšně dovršil výpravu Karla Velikého. Bůh ti žehnej. Věz, že jsem na tebe hrdý. Já jsem také hledal a objevil nepomíjející odkaz našich velkých árijských předků. Věděl jsem, že existovali. Tvrdil jsem to svému Vůdci, pokoušel jsem se ho přesvědčit, že naše představa o minulosti je nesprávná, ale nedal na mě. Největší z králů a první, kdo kdy předvídal sjednocení kontinentu, Karel Veliký, náš původ dobře znal. Vážil si toho, co ho Svatí naučili. Věděl, že jsou moudří, a naslouchal jejich radám. Tady, v této posvátné půdě, ukryl Einhard klíč k jazyku nebes. Einharda učil Nejvyšší rádce osobně a on s úctou opatroval znalosti, jichž se mu dostalo. Představ si moje bezbřehé nadšení, že jsem po více než tisíci letech první, kdo se dozvěděl totéž co Einhard a Karel Veliký – to, co jsme se my jakožto Němci dozvědět měli. Jenže můj objev neocenila jediná živá duše. Místo toho mě označili za nebezpečného, duševně nevyrovnaného a natrvalo mě umlčeli. Po válce se už o naše německé dědictví nikdo nezajímal. Pouhé slovo Árijec vyvolávalo vzpomínky na zločiny, na které nikdo vzpomínat nechtěl. Znechutilo mě to. Kéž by věděli! Kéž by viděli to, co já! Můj synu, pokud jsi dospěl takhle daleko, je to díky tomu, co jsem ti prozradil o výpravě Karla Velikého. Einhard jednoznačně prohlásil, že ani on, ani Svatí nemají trpělivost s hlupci. Já také ne, synu. Dokázals, že mám pravdu, a dokázals, že jsi jí hoden. Teď se můžeš naučit jazyku nebes. Vychutnej si ho. Užasni nad místem, odkud pocházíme.

■ ■ ■

„Tvoje matka tvrdila, že sem Hermann podruhé přijel začátkem padesátých let," řekl Malone. „Tvému otci tehdy bylo kolem třiceti?"

Přitakala. „Narodil se roku 1921. Zemřel v padesáti."

„Takže Hermann Oberhauser přijel vrátit svůj nález na původní místo, aby i jeho syn mohl dokončit výpravu.“

„Dědeček míval divné nápady. Posledních patnáct let svého života vůbec neopustil Reichshoffen. Před smrtí už nikoho z nás nepoznával. Já s ním vlastně skoro nikdy nemluvila.“

Maloneovi se vybavily další věci, které si vyslechl od Isabel. „Podle tvojí matky sem Dietz po Hermannově smrti jel. Ale asi nic nenašel, protože kniha tu zůstala.“ Uvědomil si, co to znamená. „Takže se pak opravdu vypravil do Antarktidy, aniž by něco věděl.“

Christl zavrtěla hlavou. „Měl přece dědečkovy mapy.“

„Vidělas je. Nejsou popsané. Sama jsi v Cáchách říkala, že mapy bez popisků jsou k ničemu.“

„Měl i dědečkovy zápisníky. V těch byly informace.“

Malone ukázal na knihu položenou na naolejované látce. „Aby se tvůj otec dozvěděl to co Hermann, potřeboval tohle.“

Nechápal, proč námořnictvo svolilo k tak bláznivé výpravě. Co jim Dietz Oberhauser nasliboval? Co od ní očekávali?

Uši mu znecitlivěly mrazem.

Zíral na desky knihy. Byl na nich vyražen stejný symbol jako v Karlově hrobě.

Otevřel starobylý svazek. Tvarem, velikostí a zbarvením se skoro nelišil od těch dvou, které už viděl. Uvnitř bylo totéž podivné písmo, ale s přípisky.

„Ty kudrlinky v té druhé knize jsou písmena,“ konstatoval, když si všiml, že na každé stránce je klíč pro převod oné abecedy do latinky. „Je to překlad z jazyka nebes.“

„Můžeme se do toho pustit,“ řekla Christl.

„Jak to?“

„Matka nechala knihu Karla Velikého digitálně naskenovat. Před rokem si najala lingvisty, aby ji zkusili přeložit. Samozřejmě

selhali, protože není psaná v žádném známém jazyce. Předpokládala jsem, že tady najdeme něco podobného – došlo mi, že to musí být pomůcka pro překlad. Co jiného? Včera mi matka dala digitální verzi té knihy a mám i počítačový program, který by nám měl pomoct. Stačí do něj naskenovat tyhle stránky.“

„Ještě řekni, že s sebou máš laptop.“

Přikývla. „Matka ho přivezla z Reichshoffenu. I se skenerem.“

Konečně něco klaplo.

Stephanie nemohla prakticky nic dělat. Davis a Kepr se skutáleli po šikmém, hladce vykachlíkovaném dně prázdného bazénu na jeho zarovnaný hlubší konec skoro o tři metry níž.

Narazili do dolní části dřevěného žebříku vedoucího na plošinku, která by v napuštěném bazénu ležela kousek pod vodou. Odtamtud stoupaly další tři schůdky na Stephaniinu úroveň.

Davis ze sebe Kepra setřásl, vyskočil na nohy a zablokoval mu ústupovou cestu. Zdálo se, že Kepr váhá – rozhlížel se napravo nalevo po té neobvyklé uzavřené aréně, v níž se ocitli.

Davis si shodil kabát.

Kepr přijal výzvu a udělal totéž.

Stephanie by jejich rvačku ráda zarazila, jenže věděla, že Davis by jí to jakživ neodpustil. Kepr vypadal na nějakých čtyřicet let oproti Davisovým skoro šedesáti, ale Davisova rozzuřenost srovnávala šance.

Zaduněla tupá rána – Davis zasáhl Kepra do čelisti a srazil ho na dlaždičky. Ten se okamžitě vzpamatoval, vyskočil a kopl Davise do břicha.

Stephanie slyšela, jak Davis vyhekl a ztratil dech.

Kepr kolem něj tančil jako boxer a zasypával ho rychlými krátkými údery, které končily na Davisově hrudní kosti.

Davis se stěží držel na nohou a motal se dokola. Zrovna když se trochu vzpamatoval a chystal se udeřit, Kepr vyrazil pěstí a praštil ho do ohryzku. Davisův pravý hák bezmocně skončil ve vzduchu.

Keprovou tváří prolétl vítězoslavný úšklebek.

Davis padl na kolena a s hlavou skloněnou a pažemi u těla se schoulil, jako by se modlil. Kepr ve střehu vyčkával. Stephanie slyše-

la, jak Davis namáhavě sípe. Hrdlo se jí stáhlo. Kepr popošel blíž – zdálo se, že má v úmyslu rvačku definitivně ukončit. Jenomže Davis sebral zbytek sil, vymrštil se a hlavou mu vrazil do žeber.

Ozvalo se lupnutí, jak praskla kost.

Kepr zavyl bolestí a zhroutil se na dno bazénu.

Davis ho zasypal ranami.

Keprovi vytryskla z nosu krev a rozstříkla se po dlaždičkách. Paže a nohy mu ochably. Davis do něj dál bušil tvrdými ostrými údery.

„Edwine," okřikla ho Stephanie.

Vůbec ji nevnímal.

„Edwine!" zařvala.

Přestal. Hlasitě vydechl, ale nepohnul se.

„Je po všem," řekla.

Upřel na ni nepříčetný pohled.

Konečně se odvalil od svého protivníka a vstal, ale kolena se mu okamžitě podlomila. Zapotácel se, hrábl paží do vzduchu, jak se pokoušel udržet na nohou, ale nedokázal to.

Zhroutil se na dlaždičky.

70

Ossau
3:00

Malone přihlížel, jak Christl vytahuje ze své cestovní brašny laptop. Vrátili se do hostince, aniž by kohokoli zahlédli nebo zaslechli. Venku začalo sněžit a vločky vířily ve větru. Christl zapnula počítač, pak vyndala ruční skener a zapojila ho do USB portu.

„Chvíli to potrvá," varovala. „Ten skener není z nejrychlejších."

Malone nesl knihu z kostela. Už ji celou prolistovali a zdálo se, že obsahuje úplný návod k překladu všech stránek z jazyka nebes do latiny.

„Uvědomuješ si doufám, že překlad nebude přesný," upozornila Christl. „Některá slova mohou mít víc významů. Anebo jim nemusí odpovídat žádný ekvivalent. Prostě tak něco."

„Tvůj dědeček se v tom vyznal."

V jejím výrazu se podivně mísila polichocenost s dotčeností. „Ten program zvládne i přeložit latinu do němčiny nebo angličtiny. Vlastně jsem nevěděla co čekat. Nikdy jsem si nebyla docela jistá, jestli se dá dědovi věřit. Matka mi před pár měsíci dovolila podívat se do některých jeho zápisníků a taky do otcových, ale moc mi toho neprozradily. Všechno, co považuje za důležité, si očividně nechala pro sebe. Například ty mapy. A dlouhou dobu i ty knihy z Einhardova a Karlova hrobu. Takže ve mně pořád hlodaly pochybnosti, jestli děda nebyl prostě jen blázen."

Svou upřímností ho překvapila. Byla to milá změna – ale taky podezřelá.

„Viděls všechny ty památky na nacisty, které sbíral. Byl jako posedlý. Je to divné. Vyhnul se zkáze Třetí říše, ale zřejmě litoval, že nepadl spolu s ní. Nakonec prostě zahořkl. Bylo pro něj skoro požehnání, že přišel o rozum."

„Teď se otevírá nová šance dokázat, že měl pravdu."

Přístroj zaklinkal na znamení, že je připraven.

Christl si vzala od Malonea knihu. „A já se postarám, aby ta šance byla co největší. Co budeš dělat, zatímco já budu pracovat?“

Natáhl se na postel. „Spát. Probuď mě, až to budeš mít hotové.“

Ramsey se ujistil, že Diana McCoyová opustila Fort Lee a odjela zpátky do Washingtonu. Do skladiště už nezašel, aby k němu zbytečně nepřitahoval další pozornost, a veliteli základny vysvětlil, že se právě stal svědkem drobného kompetenčního sporu mezi Bílým domem a vojenským námořnictvem. Tím vysvětlením zažehnal jakékoli další dotazy, které by mohly padnout ohledně toho, že se tu v posledních dnech střídá tolik návštěv na vysoké úrovni.

Podíval se na hodinky. Bylo 20:50.

Usadil se u stolku v malé trattorii na předměstí Washingtonu. Nabízela dobrá italská jídla, nevtíravé prostředí a vynikající vinotéku, i když o delikatesy dnes večer nijak zvlášť nestál.

Upil vína.

Do restaurace vstoupila žena. Její vysokou štíhlou postavu halil jemný manšestrový kabát italského střihu a tmavé značkové džínsy. Na krku měla béžový kašmírový šátek. Propletla se mezi hustě obsazenými stoly a posadila se k Ramseymu.

Byla to žena z obchodu s mapami.

„Se senátorem jste to zvládla výborně,“ pochválil ji. „Bylo to přesně ono.“

Přijala kompliment přikývnutím.

„Kde je vaše svěřenkyně?“ zeptal se.

Požádal ji, aby sledovala Dianu McCoyovou.

„Nebude se vám to zamlouvat.“

Po zádech mu znovu přejel mráz.

„Je s Kanem. Právě teď.“

„Kde?“

„Potulovali se kolem Lincolnova památníku a potom šli k Washingtonovu monumentu.“

„Na noční procházku je trochu chladno.“

„To mi povídejte. Momentálně se jí drží v patách můj člověk. Zamířila domů.“

Zneklidnilo ho to. Jediným pojítkem mezi McCoyovou a Kanem byl on sám. Myslel si, že ji přiměl sekat dobrotu, ale asi podcenil její odhodlání.

V kapse mu zavibroval telefon. Podíval se na něj. Volal Hovey.

„Potřebuju si to vzít," řekl. „Počkala byste u dveří?"

Pochopila a odešla.

„Co se děje?" řekl do telefonu.

„Na lince je Bílý dům. Chtějí s vámi mluvit."

Nic neobvyklého. „No a?"

„Volá prezident."

To neobvyklé bylo.

„Spojte nás."

Za okamžik uslyšel burácivý hlas, který znal celý svět. „Doufám, že si užíváte příjemného večera, admirále."

„Je zima, pane prezidente."

„To máte pravdu. A pořád se ochlazuje. Volám, protože Aatos Kane vás chce do Sboru náčelníků. Tvrdí, že jste pro tu funkci ten pravý."

„Záleží na vás, jestli s ním souhlasíte, pane." Mluvil tiše, aby jeho slova zanikla v šumu hovoru kolem.

„Souhlasím. Přemýšlel jsem o tom celý den, ale souhlasím. Stojíte o to?"

„Budu oddaně sloužit, kdekoli si budete přát."

„Víte, co si myslím o Sboru náčelníků, ale buďme realisté. K žádným změnám nedojde, takže vás tam potřebuji."

„Je mi ctí. Kdy to bude zveřejněno?"

„Nechám vaše jméno prosáknout ven za hodinu. Ráno to bude ve zprávách. Připravte se, admirále – tohle je jiné hřiště než námořní rozvědka."

„Budu připraven, pane."

„Vítejte na palubě."

A Daniels zavěsil.

Ramsey úlevně vydechl. Napětí v něm povolilo, obavy pominuly. Podařilo se. Na tom, co dělá Diana McCoyová, už nezáleží. Dočkal se vytouženého jmenování.

Dorothea ležela v posteli a balancovala na pomezí spánku a bdění, kde bývá těžké ovládat myšlenky. Co ji to jen napadlo, že se zase pomilovala s Wernerem? Nevěřila by, že je to vůbec možné – měla za to, že tahle část jejího života definitivně skončila.

Ale možná že ne.

Přede dvěma hodinami slyšela, jak se dveře Maloneova pokoje otevírají a zase zavírají. Přes tenkou zeď k ní nezřetelně dolehly hlasy, ale nebylo jim rozumět. Co to její sestra uprostřed noci provádí?

Vedle ní se tísnil na úzké posteli Werner. Měl pravdu. Jsou manželé a jejich potomek by byl legitimním dědicem. Jenže mít dítě v osmačtyřiceti? Ale třeba se od ní chce, aby zaplatila právě tuhle cenu. Je jasné, že Werner a její matka uzavřeli jakési spojenectví, které je natolik pevné, že zahubilo Sterlinga Wilkersona – a Wernera změnilo v cosi podobného muži.

Odvedle k ní zase dolehly hlasy.

Vstala a položila ucho na zeď, ale ani tak z hovoru nic nepochytila. Po špičkách došla po tenkém koberci k oknu. Venku se tiše snášely veliké sněhové vločky. Celý svůj život prožila v horách a ve sněhu. Už jako malá holka se naučila lovit, střílet a lyžovat. Nebála se skoro ničeho – jedině prohry a svojí matky. Opřela se nahými boky o ledový okenní parapet, skleslá a zachmuřená, a dívala se na manžela zachumlaného pod prošívanou dekou.

Přemítala, jestli hořkost, kterou vůči němu cítí, není jen žal nad synovou smrtí. Dlouho po Georgově nehodě žila jako ve zlém snu, její dny i noci plynuly beze smyslu a bez cíle.

Do místnosti se vkrádal mráz a zchladil i její odvahu.

Založila si ruce na nahé hrudi.

Připadalo jí, že je s každým uplynulým rokem čím dál zatrpklejší a nespokojenější. Stýskalo se jí po Georgovi. Ale třeba má Werner pravdu. Třeba je načase žít. Milovat. Přijímat lásku.

Protáhla si nohy. V sousední místnosti se rozhostilo ticho. Otočila se a znovu se zahleděla ven z okna do noční chumelenice.

Pohladila si ploché břicho.

Mít další dítě…

Proč ne.

71

Asheville
23:15

Stephanie a Edwin Davis znovu vstoupili do hotelu Biltmore Inn. Davis vyšel ze rvačky notně pohmožděný, s tváří samá modřina, ale jeho ego ji přestálo bez úhony. Kepra zatkli. Ležel v bezvědomí v místní nemocnici s otřesem mozku a četnými podlitinami. Místní policie ho tam dala převézt sanitkou a hlídala ho, než dorazí tajná služba, což mělo být asi za hodinu. Doktoři už policii oznámili, že výslech nepřipadá v úvahu dřív než ráno. Zámek zůstal obklíčen a policisté pročesávali vnitřek a hledali, co tam po Keprovi zůstalo. Prohlíželi i záznamy z bezpečnostních kamer rozmístěných po celé budově, jestli nepřinesou nějaké další informace.

Davis toho od chvíle, kdy vylezl z bazénu, moc nenamluvil. Telefonát do Bílého domu potvrdil jejich identitu i pověření, takže nemuseli odpovídat na žádné otázky. To bylo dobře. Stephanie na Davisovi viděla, že na ně nemá náladu.

Zpátky do hotelu je doprovodil šéf zámecké ostrahy. Došli k hlavní recepci a úředník vyhledal, co Davis potřeboval – podal mu kousek papíru a poznamenal: „Číslo Scofieldova apartmá."

„Jdeme," přikázal Davis Stephanii.

Našli apartmá v šestém patře a Davis zabouchal na dveře.

Scofield otevřel v županu s emblémem hotelu. „Je pozdě a ráno musím brzy vstávat. Co vy dva ještě chcete? Nestačil vám ten poprask, co jste natropili?"

Davis profesora odstrčil a vkráčel dovnitř. Apartmá mělo prostornou obývací zónu se sedací soupravou, barpult a okna, která ve dne zaručeně skýtala úchvatnou vyhlídku na hory.

„Odpoledne jsem snášel vaše hulvátské chování, protože mi nic jiného nezbylo," prohlásil Davis. „Měl jste nás za blázny. Ale teď jsme vám zachránili krk a rádi bychom na oplátku pár informací."

„Někdo mě chtěl zabít?"

Davis ukázal na svůj obličej. „Podívejte se na ty modřiny. Ten druhý je v nemocnici. Je načase, abyste nám řekl pár věcí, profesore. Těch utajovaných věcí."

Scofield potlačil svou dřívější aroganci. „Máte pravdu. Choval jsem se k vám hrubě, ale nedošlo mi…"

„Někdo vás přišel zabít," zdůraznila Stephanie. „Musíme ho ještě vyslechnout, aby se to potvrdilo, ale nejspíš jsme chytili toho pravého."

Scofield přikývl a vybídl je, ať si sednou.

„Nechápu, čím bych někomu mohl být po všech těch letech nebezpečný. Přísahu jsem dodržel. Nikdy jsem nic neprozradil, přestože bych měl. Mohl jsem si na tom udělat jméno."

Čekala, až to vysvětlí.

„Od roku devatenáct set sedmdesát dva trávím všechen svůj čas tím, že se snažím nějak jinak prokázat to, o čem vím, že je to pravda."

Stephanie si už přečetla krátký výtah ze Scofieldovy knihy, který jí elektronickou poštou včera poslali její zaměstnanci. Tvrdil v ní, že tisíce let před starověkým Egyptem existovala pokročilá celosvětová civilizace. Dokazoval to přehodnocováním dávno známých map, například slavného náčrtu Piriho Reise, který podle jeho názoru vznikl na základě mnohem starobylejších map, dnes už ztracených. Scofield věřil, že dávní tvůrci oněch map byli po vědecké stránce daleko vyspělejší než civilizace starých Řeků, Egypťanů, Babyloňanů a dokonce i pozdějších Evropanů. Pořídili mapy všech kontinentů, zakreslili obrys Ameriky tisícovky let před Kolumbem a zmapovali Antarktidu, ještě než se její pobřeží ocitlo pod ledem. Scofieldovy teorie sice nepotvrdila žádná seriózní vědecká studie, ale v e-mailu stálo, že je žádná ani nevyvrátila.

„Profesore," naléhala Stephanie, „abychom se dozvěděli, proč vás chtějí zabít, potřebujeme zjistit, o co vlastně běží. Musíte nám povědět o své práci pro námořnictvo."

Scofield sklopil hlavu. „Ti tři poručíci mi předali bedny plné kamenů posbíraných během operací Highjump a Windmill ve čtyřicátých letech. Do té doby se válely v nějakém skladu a nikdo po nich

ani nevzdechl. Umíte si to vůbec představit? Takový důkaz, a nikdo o něj nestojí!

Já byl jediný, kdo směl ty bedny prozkoumat, i když Ramsey si mohl přicházet a odcházet, jak ho napadlo. Ty kameny byly popsané rytým písmem. Bylo unikátní, písmena připomínala ornamenty. Neodpovídalo žádnému známému jazyku. Všechno bylo tím pozoruhodnější, že ty kameny pocházely z Antarktidy – z míst, která jsou už tisíce let zaledněná. Přesto jsme je našli. Nebo přesněji řečeno, našli je Němci. Podnikli do Antarktidy výpravu v roce devatenáct set třicet osm a stanovili polohu nalezišť. My se tam vrátili v sedmačtyřicátém a osmačtyřicátém a vyzvedli jsme je."

„A pak znovu v jedenasedmdesátém," dodal Davis.

Na Scofieldově tváři se objevil nelíčený úžas. „Cože?"

Stephanie viděla, že překvapení nehraje, a tak doplnila: „Odplula tam ponorka, ale ztroskotala. Kvůli ní tohle všechno začalo. S její misí souvisí cosi, co se někdo pokouší za každou cenu utajit."

„O tom mi nikdy neřekli. Ale není divu – neměli důvod. Najali si mě, abych analyzoval to písmo. Chtěli zjistit, jestli se dá rozluštit."

„A dalo?" zeptal se Davis.

Scofield zavrtěl hlavou. „Nenechali mě to dokončit. Admirál Dyals ten projekt zničehonic zarazil. Musel jsem odpřisáhnout mlčení a pak mě propustili. Byl to nejsmutnější den mého života." Výraz potvrzoval pravdivost jeho slov. „Leželo to přede mnou. Důkaz, že existovala prvotní civilizace. Dokonce jsme měli k dispozici její jazyk. Kdybychom mu dokázali porozumět, dozvěděli bychom se o ní kdeco – ověřili bychom si, jestli její příslušníci byli oněmi dávnými králi moří. Něco mi říkalo, že ano, ale nenechali mě, abych to zjistil."

Říkal to nadšeně i zdrceně zároveň.

„Jak byste chtěl ten jejich jazyk přečíst?" zajímal se Davis. „Vždyť by to bylo stejné jako hodit namátkou na papír hrst slov a hledat v nich smysl."

„Jste na omylu. Na těch kamenech byla totiž i slova v písmu, které jsem znal. Latinská a řecká. Dokonce i nějaké hieroglyfy. Copak nechápete? Ta civilizace s námi byla ve spojení. Docházelo ke vzájemným kontaktům. Na těch kamenech patrně stály vzkazy, sdělení, prohlášení. Kdo ví? A přečíst by se daly."

Rozmrzelost nad vlastní hloupostí ve Stephanii přerostla v podivný neklid. Vzpomněla si na Malonea. Co ten asi teď dělá? „Slyšel jste někdy jméno Oberhauser?“

Scofield přikývl. „Hermann Oberhauser. Plavil se do Antarktidy v osmatřicátém s nacisty. Právě on byl jedním z důvodů, proč jsme couvli od operací Highjump a Windmill. Admirála Byrda fascinovaly Oberhauserovy názory na Árijce a zmizelé civilizace. Tehdy, těsně po druhé světové válce, se o těch věcech samozřejmě nesmělo mluvit moc nahlas, a tak Byrd, když byl v Antarktidě v rámci operace Highjump, podnikl pátrání na vlastní pěst a přitom objevil ty kameny. Jelikož se jimi potvrzovaly Oberhauserovy teorie, vláda celou záležitost strčila pod pokličku. Nakonec se na jeho nálezy prostě zapomnělo.“

„Proč by kvůli tomu chtěl někdo zabíjet?“ meditoval nahlas Davis. „To je absurdní.“

„Je tu ještě něco dalšího,“ řekl Scofield.

Malone sebou trhl a probral se. Slyšel, jak na něj Christl naléhá: „No tak, probuď se.“

Protřel si oči a podíval se na hodinky. Spal dvě hodiny. Jeho oči už si zvykly na rozsvícené světlo v pokoji, a tak postřehl, že na něj Christl hledí s vítězoslavným výrazem.

„Povedlo se mi to.“

Stephanie čekala, co jim Scofield prozradí dál.

„Jakmile se člověk podívá na svět z jiného úhlu, všechno se rázem změní. Určujeme polohu pomocí zeměpisné délky a šířky, ale to jsou poměrně nedávné pojmy. Hlavní poledník prochází Greenwichem v Anglii, protože se to tak dohodlo koncem devatenáctého století. Moje studium starověkých map však skýtá diametrálně odlišný obrázek, a to velmi pozoruhodný.“

Scofield vstal a přinesl si hotelový blok a pero. Stephanie se dívala, jak kreslí hrubou mapu světa a poznamenává na okraje zeměpisnou délku a šířku. Potom narýsoval středem čáru zhruba na třiceti stupních východní délky.

„Měřítko není přesné, ale postačí to, abyste pochopili, o čem mluvím. Věřte mi, že když se to, co vám předvedu, aplikuje na mapu se souřadnicovou sítí, ukáže se to naprosto jednoznačně. Tahle ústřední linie, která má být na jedenatřiceti stupních a osmi minutách východní délky, prochází přímo skrz Velkou pyramidu v Gíze. Pokud ji vezmeme jako nultý poledník, stane se tohle.“

Ukázal do míst, kde v Jižní Americe leží Bolívie. „Tiahuanaco. Vybudovali ho patnáct tisíc let před naším letopočtem. Hlavní město neznámé předincké civilizace u jezera Titicaca. Říká se, že je to nejstarší město na zemi. Leží sto stupňů západně od gízské linie.“

Pak ukázal na Mexico. „Teotihuacán. Právě tak starobylý. Jeho jméno se překládá jako „rodiště bohů“. Neví se, kdo ho postavil. Je to posvátné mexické město. Sto dvacet stupňů západně od gízské linie.“

Špička pera spočinula na Pacifiku. „Velikonoční ostrov. Plný soch, které si nedokážeme vysvětlit. Sto čtyřicet stupňů západně od gízské linie.“ Přesunul se dál do jižního Pacifiku. „Starobylé polynéské centrum Raiatea, nejposvátnější z posvátných. Sto osmdesát stupňů západně od gízské linie.“

„Funguje to i opačným směrem?“ zeptala se Stephanie.

„Samozřejmě.“ Scofield ukázal na Blízký východ. „Irák. Biblické město Chaldejců Ur, ve kterém se narodil Abrahám. Patnáct stupňů východně od gízské linie.“ Posunul pero dál. „A tady je Lhasa, svaté město Tibetu, opět nejposvátnější z posvátných. Šedesát stupňů východně. Existuje mnoho dalších míst, která přesně odpovídají určitým intervalům od gízské linie. Všechna jsou posvátná. Většinu z nich postavily neznámé národy a většinou se na nich nachází nějaký typ pyramid či jiných výškových prvků. Nemůže být náhoda, že jsou rozmístěna přesně na určitých místech glóbu.“

„A vy myslíte, že je vybudovali ti neznámí, kteří vytesali ty nápisy do kamenů?“ zeptal se Davis.

„Nezapomeňte, že všechno mívá nějaké racionální vysvětlení. A když vezmeme v úvahu megalitický yard, dospějeme k tomu závěru zcela nevyhnutelně.“

Stephanie o něčem takovém nikdy neslyšela.

„Skotský inženýr Alexander Thom analyzoval od padesátých do poloviny osmdesátých let minulého století šestačtyřicet kamenných kruhů z neolitu a doby bronzové. Postupně probádal přes tři sta lokalit a zjistil, že všechny používaly tutéž délkovou míru. Nazval ji megalitický yard.“

„Jak je to možné?“ podivila se. „Vždyť šlo o různé kultury.“

„Podstata je celkem logická.“

Scofield vysvětlil, že monumenty jako Stonehenge, které existují po celé planetě, nejsou nic jiného než starověké observatoře. Jejich stavitelé objevili, že když se postaví doprostřed kruhu čelem k východu slunce a každý den si poznamenají, kde vyšlo, po roce budou mít na zemi 366 značek. Vzdálenost mezi nimi bude pokaždé stejná – 41,4528 centimetru.

„Tenkrát se ovšem neměřilo v centimetrech,“ dodal. „To je moderní míra, k níž bychom dospěli použitím stejné metody.“

A tytéž prastaré národy později zjistily, že konkrétní hvězdě trvá 3,93 minuty, než se přesune od značky ke značce.

„Samozřejmě tehdy nepoužívali ani minuty, ale odpozorovali a stanovili si určitou pevnou jednotku času.“ Scofield udělal pauzu. „A teď přijde to nejzajímavější. Aby se kyvadlo zhouplo 366krát za 3,93 minuty, musí být přesně 41,4528 centimetru dlouhé. To je úžasné, nezdá se vám? A rozhodně to není náhoda. Proto si staří stavitelé zvolili tu míru za základ, od kterého se odvozoval megalitický yard.“

Scofield zaregistroval jejich nedůvěřivý výraz.

„Není to nic převratného,“ ujistil je. „Podobná metoda se kdysi navrhovala jako možnost pro stanovení délky běžného metru. Francouzi se ale nakonec rozhodli, že raději použijí zlomek délky zemského kvadrantu, jelikož nedůvěřovali svým hodinkám.“

„Jak by lidé ve starověku něco takového znali?“ zapochyboval Davis. „Vyžadovalo by to hluboké pochopení matematiky a astronomických zákonitostí.“

„Zase ta moderní arogance! Nebyli to žádní nevědomí jeskynní lidé. Měli intuitivní inteligenci a uvažovali o světě, který je obklopoval. My se omezujeme na smyslové vnímání a studujeme jednotlivosti, zatímco oni své vnímání rozvinuli a pochopili celek.“

„Dá se to nějak vědecky dokázat?“ zeptala se Stephanie.

„Zrovna jsem vám to doložil na fyzice a matematice, jimž – jen tak mimochodem – mořeplavecká civilizace rozumět musela. Alexander Thom předpokládal, že se k vyměřování používaly dřevěné tyče o délce megalitického yardu a že se nejspíš vyráběly na jednom místě, jinak by se nedosáhlo té důslednosti, kterou u kruhů vypozoroval. Ti lidé byli dobří učitelé a měli pozorné žáky."

Viděla na něm, že věří všemu, co tvrdí.

„Teorii megalitického yardu do značné míry podporuje i to, že existuje řada shod s jinými měřicími systémy, které se v historii lidstva používaly. Když archeolog J. Walter Graham studoval mínójskou civilizaci, dospěl k názoru, že staří Kréťané používali délkovou jednotku, kterou nazval mínójská stopa. Existuje tu korelace: Tři sta šedesát šest megalitických yardů se rovná přesně tisíci mínójským stopám. Zase jedna neuvěřitelná shoda okolností, nezdá se vám?

Také mezi megalitickým yardem a staroegyptskou délkovou mírou zvanou královský loket existuje spojitost. Kruh o průměru poloviny královského lokte má obvod rovnající se délce megalitického yardu. Jak by mohla tak přímá korelace vzniknout bez společného jmenovatele? Vypadá to, jako kdyby Mínójce a Egypťany někdo poučil o megalitickém yardu a oni tu jednotku potom přizpůsobili svým vlastním podmínkám."

„Jak to, že jsem o ničem takovém nikdy dřív nečetl ani neslyšel?" podivil se Davis.

„Hlavní proud vědy nedokáže používání megalitického yardu potvrdit ani vyvrátit. Vědci argumentují, že neexistují důkazy, že by se tehdy běžně používalo kyvadlo, anebo dokonce prohlašují, že před Galileem kyvadlo vůbec nebylo známo. Ale to je opět ta naše arogance – že jsme bůhvíproč vždycky první, komu něco dojde. Vědci také tvrdí, že neolitičtí lidé neznali žádný způsob, jak písemně zaznamenávat informace o oběžných drahách a pohybech planet. Jenomže…"

„Ty kameny," vpadla mu do řeči Stephanie. „Je na nich písmo."

Scofield se usmál. „Přesně tak. Prastaré písmo v neznámém jazyce. Ale dokud nebude rozluštěno anebo dokud se nenajde neolitická měřicí tyč, zůstane ta teorie neprokázaná."

Odmlčel se. Stephanie čekala, kdy přijde to *něco dalšího.*

„Byl jsem jediný, kdo směl s těmi kameny pracovat," řekl. „Všechno mi přinesli do skladiště ve Fort Lee. Ale ve skladišti byla ještě mrazicí komora. Zamčená. Dovnitř chodil jen admirál. Její obsah byl na místě, už když jsem přijel. Dyals mi řekl, že jestli vyřeším ten jazykový problém, nechá mě do ní nahlédnout."

„Netušíte, co tam mohlo být?" zeptal se Davis.

Scofield zavrtěl hlavou. „Admirál dbal na utajení přímo fanaticky. Pořád mi nechával v patách ty poručíky. Nikdy jsem nezůstal v budově sám. Ale došlo mi, že nejdůležitější věci jsou v té mrazicí komoře."

„Znal jste se s Ramseym?" zajímal se Davis.

„Jistě. Byl to Dyalsův oblíbenec. Měl všechno na povel."

„Za tím vším, co se teď děje, je právě Ramsey," prohlásil Davis.

Scofielda to zjevně zklamalo a ještě víc rozezlilo. „Copak nemá ponětí, co všechno jsem mohl o těch kamenech publikovat? Měli je ukázat světu. Potvrdily by se tím všechny moje výzkumy. Dosud neznámá kultura, mořeplavci, kteří žili dávno předtím, než vůbec povstala naše civilizace, a kteří se s námi dokázali dorozumět. Je to převratný objev."

„To je Ramseymu úplně jedno," ubezpečil ho Davis. „Zajímá se jen o sebe."

„Jak víte, že to byli mořeplavci?" zajímalo Stephanii.

„Podle reliéfů na kamenech. Dlouhé čluny, pokroková námořní plavidla, velryby, ledovce, tuleni, tučňáci – a ne ti malí, ale vysocí, velcí jako člověk. Dnes víme, že takové druhy kdysi v Antarktidě žily, ale vyhynuly před desetitisíci let. A přesto jsem je viděl na rytinách."

„Co se s tou kulturou stalo?" zeptala se.

Pokrčil rameny. „Nejspíš totéž, co se stává všem lidským společenstvím. Buď se navzájem vyhladíme úmyslně, anebo nedopatřením. Ať tak či onak, je po nás."

Davis pohlédl na Stephanii. „Musíme do Fort Lee a podívat se, jestli tam ty věci ještě pořád jsou."

„Jsou přísně tajné," upozornil Scofield. „Nepustí vás k nim ani na dohled."

Měl pravdu, ale na Davisovi bylo znát, že se tím nenechá odradit. „Nebuďte si tak jistý.“

„Můžu si už jít lehnout?“ zeptal se Scofield. „Za pár hodin musím vstávat kvůli výročnímu lovu. Divočák, luky a šípy. Každoročně vodím skupinu účastníků konference na výlet do lesů.“

Davis vstal. „Jistě. Ráno už budeme taky pryč.“

Stephanie se taky zvedla.

„Podívejte,“ řekl pokorně Scofield, „mrzí mě, jak jsem se k vám choval. Vážím si toho, co jste pro mě udělali.“

„Uvažte, jestli by nebylo lepší na ten lov nejezdit,“ varovala ho.

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu účastníky zklamat. Rok co rok se na to těší.“

„Jak chcete,“ řekl Davis. „Snad se nic nestane. Ramsey by byl blázen, kdyby na vás znovu zaútočil, a to on rozhodně není.“

72

Bakchus mi říká, že komunikují s mnoha národy, váží si všech jazyků a všechny je shledávají svým způsobem krásnými. Jazyk této šedé země je plynulý, založený na abecedě, kterou již dávno propracovali k dokonalosti. K písmu se stavějí zdrženlivě. Uznávají jeho nezbytnost, ale varují, že vede k zapomnětlivosti a oslabuje paměť, a v tom mají pravdu. Procházím se mezi nimi volně a beze strachu. Zločiny jsou výjimkou a trestají se izolací. Jednoho dne mě požádali, abych pomohl položit základní kámen zdi. Bakcha má ochota potěšila a vybídl mě, abych podrážděl žíly země, neboť roní zvláštní víno, jež pod mou rukou stoupá a zaplavuje celá nebesa. Bakchus říká, že bychom měli tento zázrak uctívat, neboť je zdrojem života. Svět je zde bičován mohutnými vichry a hlasy halekajícími v jazyce, jímž nehovoří žádný smrtelník. Za zvuků této živelné bujarosti vcházím do domu Hathořina a obětuji pět klenotů na oltář. Vítr hlasitě zpívá, tak hlasitě, že všichni, kdož jsou přítomni, se zdají uhranuti a mně se zdá, že jsme skutečně v nebi. Poklekáme před sochou a vzdáváme jí hold. Vzduchem se line zvuk fléten. Sněhy jsou tu věčné a vzhůru stoupá podivně vonící kouř. Jednoho večera pronesl Bakchus velkou řeč, kterou jsem nemohl kvůli neznalosti jazyka ocenit. Požádal jsem ho, aby mne prostředku dorozumění naučil, Bakchus souhlasil a já si ochotně osvojil jazyk nebes. Jsem šťasten, že mi můj král dovolil jet do této divoké země umdlévajícího slunce. Zdejší lidé holdují bujarým hlučným zábavám a výstřednostem. Zprvu jsem bál zůstat sám. Snil jsem o teplých západech slunce, pestrých květinách a silné vinné révě. Ale již ne. Duše se zde opájí. Život se žije naplno. Unaví a zahltí, ale nikdy nezklame.

Všiml jsem si podivné konstanty. Všechno, co se točí, se samovolně točí doleva. Zbloudilí lidé se stáčejí doleva. Sníh víří doleva. Stopy zvířat ve sněhu vedou doleva. Mořští tvoro-

vé plavou v levotočivých kruzích. Hejna ptáků míří doleva. Slunce se v létě celý den pohybuje na horizontu vždy zprava doleva. Povzbuzují tu mladé, aby poznali prostředí, jež je obklopuje. Učí je předvídat bouři a blížící se nebezpečí, vychovávají je, aby byli vnímaví, vyznali se sami v sobě a byli připravení pro život. Jednoho dne jsem se připojil k pěší výpravě. Pěší putování je oblíbená, ale nebezpečná aktivita. Je zapotřebí dobrého orientačního smyslu a zdatných nohou. Povšiml jsem si, že i když náš průvodce úmyslně zatáčel doprava, po několik zákrutech nás nakonec vedl doleva; bez orientačních bodů, jež v této zemi zcela chybějí, je téměř vyloučeno vrátit se do původního výchozího bodu jinak. Člověk, pták i mořský tvor reagují stejně. Zdá se, že všichni tento levotočivý princip uplatňují naprosto podvědomě. Nikdo z těch, kdo obývají tuto šedou zemi, si ten zvyk vůbec neuvědomuje, a když je na svůj postřeh upozorním, prostě jen pokrčí rameny a usmějí se.

Dnes jsme s Bakchem navštívili Adonaie, jenž se doslechl o mém zájmu o matematiku a architekturu. Je učitelem dovedností a ukázal mi měřicí tyče používané při rozvrhování a budování staveb. Soulad vyplývá z přesnosti, pravil. Vylíčil jsem mu, jak velkou měrou ovlivnili jeho studenti plán královy kaple v Cáchách, a jeho to potěšilo. Namísto aby se bál okolního světa, nedůvěřoval mu anebo ho opomíjel, Adonai trvá na tom, že se máme učit z toho, co stvořila příroda. Při volbě vhodného místa pro dům i město se zvažuje tvar zemského povrchu, poloha podzemních zdrojů tepla, úhel slunce, moře. Adonaiova moudrost spočívá na zdravých základech a já mu děkuji za poučení. Ukazují mi též zahradu. Uchovali mnoho rostlin, ale hodně jiných vymřelo. Rostliny se pěstují uvnitř domů, v půdě bohaté na popel, pemzu, písek a minerály. Rostou i ve vodě – jak v mořské, tak ve sladké. Maso se jí málokdy. Bylo mi řečeno, že spotřebovává tělesnou energii a zvyšuje náchylnost k nemocem. Díky stravě sestávající z rostlin a tu a tam nějakého rybího pokrmu se cítím lépe než kdykoli dřív.

Jaké blaho spatřit znovu slunce! Dlouhá zimní temnota skončila. Křišťálové stěny ožily třpytem barevného světla. Sbor pěje tichý, líbezný rytmický hymnus a nabírá na síle, jak slunce stoupá na nebesa. Zazní poslední tón trumpet a všichni sklánějí hlavy na znamení úcty k jeho životodárné síle. Město vítá letní období. Lidé hrají hry, chodí na přednášky, navzájem se navštěvují a užívají si Svátek roku. Pokaždé když se hlavní kyvadlo na náměstí zhoupne, všichni se otočí k chrámu a pozorují, jak křišťál rozstřikuje po městě barvy. Po dlouhé zimě ta podívaná obzvlášť těší. Nadchází čas uzavírání svazků, lásku a oddanost si slibují mnozí. Každý z nich přijme slibový náramek a vysloví svůj závazek vůči tomu druhému. Toto období přináší velikou radost. Dozvídám se, že cílem je žít v harmonii. Tři svazky však při této příležitosti vyžadují rozpuštění. Ve všech se zrodily děti a ve dvou jejich rodiče souhlasí, že se budou nadále dělit o odpovědnost, i když už nebudou žít spolu. Ve třetím svazku ani jeden z rodičů děti nechtěl. A tak se potomstva ujali jiní, kteří už dlouho toužili po rodičovství, a opět zavládla velká radost.

Přebývám v domě, jenž sestává ze čtyř místností obklopujících dvůr. Zdi nemají žádná okna, ale místnosti jsou nádherně prosvětleny shora z křišťálového stropu a jsou pořád plné tepla a jasu. Po celém městě a do každého domu je zavedeno potrubí, jako kořeny prorostlé pod zemí, a skýtá nepolevující teplo. V domě vládnou pouze dvě pravidla. Žádné jídlo a žádná osobní hygiena. Místnosti prý nesmějí být znesvěceny jídlem. Pokrmy si všichni odnášejí do jídelen. Mytí, koupání a ostatní tělesná hygiena se vykonává v jiných prostorách. Vyptávám se na pravidla a je mi řečeno, že veškeré nečistoty z jídelních a sanitárních prostor se okamžitě odklízejí do ohně, který nikdy nepohasíná, a ten je spálí. Díky tomu je Tartarus čistý a zdravý. Ta dvě pravidla jsou obětí, kterou každý obyvatel přináší čistotě města.

Tato šedá země je rozdělena do devíti Lotů. V každém je město rozbíhající se z hlavního náměstí, jež slouží jako shromažďovací prostor. Každý Lot spravuje Rádce, jehož si vybírají tamní lidé ve volbách. Těch se účastní muži i ženy. Zákony schvaluje devět Rádců a jsou vyryty na Sloupy spravedlivých na hlavním náměstí každého města, aby je všichni znali. Zákonům musejí odpovídat všechny formální dohody. Rádci se scházejí jednou ročně, během Svátku roku, na centrálním náměstí Tartaru a vybírají si ze svého středu Nejvyššího rádce. Řídí se jedinou zásadou: Zacházej se zemí a s ostatními tak, jak chceš, aby oni zacházeli s tebou. Rozhodují ve jménu obecného dobra pod symbolem spravedlnosti. Na jeho vrcholu je polovina slunečního kotouče, planoucího ve své nádheře. Pod ním země, prostý kruh, a planety zastoupené tečkou uvnitř tohoto kruhu. Ještě níže je kříž znázorňující pevninu a vespod se vlní moře. Odpusťte mi hrubou kresbu, ale takto se to jeví.

73

Asheville

Stephanii vytrhlo ze spánku zadrnčení telefonu u postele. Podívala se na digitální hodiny – bylo 5:10. Davis ležel na vedlejší posteli, taky kompletně oblečený, a spal. Ani jeden z nich se nenamáhal rozestlat.

Popadla sluchátko, chvilku poslouchala a pak se posadila. „Zopakujte mi to."

„Ten zadržený se jmenuje Chuck Walters. Ověřili jsme si to přes otisky prstů. Má záznam, ale jen samé maličkosti – nic, co by se podobalo tomu tady. Žije a pracuje v Atlantě. Zkontrolovali jsme si jeho alibi. Předevčírem večer ho svědkové viděli v Georgii. Je to na sto procent. Vyslechli jsme je a všechno sedí." Už se dočista probrala. „Tak proč utíkal?"

„Prý na něj zaútočil nějaký chlap. Už několik měsíců to táhne s vdanou ženskou a myslel si, že je to její manžel. Ověřili jsme si to u té ženy a ta jejich poměr potvrdila. Když ho Davis oslovil, vyděsil se a dal se na útěk. Když jste po něm vystřelila, vyděsil se ještě víc a hodil po vás bowlingovou koulí. Netušil, co se děje. Pak z něj Davis div nevymlátil duši. Prý ho bude žalovat."

„Je možné, že lže?"

„Podle nás ne. Ten chlápek není žádný profesionální zabiják."

„Co dělal v Asheville?"

„Manželka ho přede dvěma dny vyrazila, a tak si řekl, že si zajede sem. To je všechno. Žádnou levárnu jsme nezjistili."

„Předpokládám, že jste si to u manželky ověřili."

„Za to jsme placení."

Potřásla hlavou. Zatraceně.

„Co s ním máme udělat?"

„Pusťte ho. Co jiného?"

Zavěsila a řekla Davisovi: „Není to on."

Davis seděl na kraji postele. Oběma se rozbřesklo zároveň.

Scofield.

Rozběhli se ke dveřím.

Charlie Smith už skoro hodinu vysedával na stromě. Promrzlé větve voněly pryskyřicí a shluk vysokých borovic s hustým jehličím mu skýtal ideální úkryt. Takhle brzy poránu ale mrzlo, až praštělo, a navíc bylo vlhko, takže o nějakém pohodlí nemohla být řeč. Naštěstí se teple oblékl a vybral si šikovné místo.

Představení, které předchozího večera zorganizoval v biltmorském zámku, bylo přímo parádní. Naplánoval ho ve velkém stylu a zálibně přihlížel, jak ta ženská nejen skočila po návnadě, ale spolkla ji i s navijákem, s rybářským prutem a dokonce s celým člunem. Chtěl mít jistotu, že nevleze do pasti, a tak zavolal do Atlanty nájemnému agentovi, kterého už dřív zaměstnával na různé úkoly, a dal mu jasný pokyn: *Počkat na znamení a pak na sebe upoutat pozornost.* Smith si všiml muže a ženy z haly, hned jak nastoupili do autobusu, který převážel prohlídkovou skupinu z hotelu do zámku. Podezíral je, že to oni mu dělají potíže, a chtěl se o tom přesvědčit. A tak dal znamení a jeho člověk sehrál divadlo, za které by si zasloužil Oscara. Smith celou tu melu pozoroval zpoza ohromného vánočního stromu v hodovní síni.

Agent od něj dostal jednoznačné pokyny: Žádné zbraně. Nedělej nic víc než to, že budeš utíkat. Nech je, ať tě chytí, a pak dělej hloupého. Smith se mu postaral o neprůstřelné alibi na předvčerejší večer, protože bylo jasné, že policie si všechno důkladně prověří. Fakt, že jeho pomocník má opravdu rodinné problémy a spí s cizí manželkou, přidal alibi na věrohodnosti a poskytl báječný důvod pro útěk.

Celý ten tyjátr proběhl dokonale.

Teď je na něm, aby dokončil práci.

Stephanie umíněně bušila na dveře koordinátorky konference a konečně se dočkala odezvy. Číslo jejího pokoje dostali v hlavní recepci.

„Kdo sakra jste?“

Stephanie jí prokázala svou totožnost. „Federální agenti. Potřebujeme vědět, kde se dnes ráno koná lov.“

Žena na vteřinu zaváhala a pak řekla: „Tady na panství, asi dvacet minut odsud.“

„Potřebujeme mapku,“ řekl Davis. „Nakreslete nám ji, prosím.“

Smith pozoroval loveckou společnost dalekohledem, který si včera odpoledne koupil v nedalekém obchodě. Byl rád, že si nechal kulovnici z domu Herberta Rowlinga. Měl k dispozici čtyři rány a to je víc než dost. Stačila by mu i jedna.

Lov na divočáka rozhodně není pro každého. Moc toho o tom sportu nevěděl, jen to, že divoká prasata jsou zlá, ohavná a vyskytují se v hustě zarostlých oblastech stranou od upravených cest. Spis o Scofieldovi naznačoval, že lov na divočáka miluje. Jakmile se Smith včera o téhle akci dozvěděl, obratem vymyslel perfektní způsob, jak svůj terč zlikvidovat.

Rozhlédl se kolem. Bylo to ideální prostředí. Spousta stromů, žádné domy, na míle kolem jenom husté lesy. Nad zalesněnými horskými štíty se válela mlha. Scofield s sebou naštěstí nevzal žádné psy – s těmi by mohly být potíže. Od personálu konference se Smith dozvěděl, že účastníci se pokaždé sejdou na východišti, které je u řeky, necelých pět kilometrů od hotelu, a odtamtud vyrážejí po dobře značené cestě. Nemají střelné zbraně, jen luky a šípy. Neuloví kance vždycky, spíš jim jde o možnost strávit neformálně čas s profesorem, popovídat si o tématu konference a užít si zimního rána v lese. A tak dorazil na místo dvě hodiny předem, dlouho před rozbřeskem, a pustil se po stezce. Nakonec si vybral nejvýše položené a nejšikovnější místo nedaleko začátku trasy a doufal, že se mu naskytne vhodná příležitost.

Pokud ne, bude improvizovat.

Stephanie řídila a Davis navigoval. Ujížděli od hotelu na západ přes rozlehlé Biltmorské panství. Silnici tvořil úzký asfaltový pruh bez krajnic. Přejeli French Broad River a vnořili se do hlubokého lesa. Koordinátorka konference říkala, že výchozí místo lovu je od řeky jenom kousek a najít stezku do lesa je snadné.

Konečně před sebou Stephanie uviděla auta.

Hned jak zaparkovala na mýtině, vyskočili z vozu. Obloha světlala náznakem svítání. Tváře jim ve vlhkém vzduchu mrzly.

Zahlédli stezku a dali se do běhu.

Smith spatřil mezi zimním listím asi o tři čtvrtě kilometru dál zákmit něčeho oranžového. Byl pohodlně usazený na větvi borovice a opíral se o kmen. Pod mrazivou prosincovou oblohou, která pomalu měnila barvu do azurova, se prohánět vítr.

Sledoval dalekohledem, jak se Scofield se svou partou plahočí na sever. Trochu riskoval, když se spolehl na svůj odhad, kudy se nakonec vydají, ale doufal, že se budou držet stezky. Když je teď měl na dohled, poznal, že hádal správně.

Omotal popruh dalekohledu kolem odstávající větve, zalícil a nastavil optický zaměřovač. Byl by raději pracoval nenápadně a použil účinný tlumič, ale svůj vlastní si nepřivezl a legálně se koupit nedaly. Svíral dřevěnou pažbu a trpělivě čekal, až se kořist přiblíží.

Už jen pár minut.

Stephanie se hnala kupředu a zmocňovala se jí panika. Trénovaným okem propátrávala les, jestli někde nezahlédne pohyb. Plíce se jí div neroztrhly.

Všichni přece budou mít křiklavé vesty, ne?

Je tu někde ten vrah?

Smith zpozoroval kus za loveckou společností pohyb. Popadl dalekohled, zaostřil a uviděl ty dva ze včerejšího večera; uháněli po klikaté stezce a zaostávali za skupinou o nějakých padesát metrů.

Jeho lest zřejmě zabrala jen částečně.

Přemýšlel, co se stane po Scofieldově smrti. Normálně by ji přičetli nehodě na lovu, jenže ti dva, co lovce dohánějí, budou vykřikovat o vraždě. Úřad místního šerifa podnikne vyšetřování. Vyšetřovatelé budou proměřovat, fotografovat a zkoumat úhly a trajektorie. Až zjistí, že střela přilétla shora, zaměří se na stromy. Ale sakra, těch jsou tu přece kolem desetitisíce.

Jak by je chtěli všechny prozkoumat?

Scofield byl pět set metrů od něj a profesorovi dva spasitelé se blížili. Za chviličku vyběhnou za zákrut cesty a uvidí toho, koho hledají.

Znovu nastavil zaměřovač na pušce.

K loveckým nehodám dochází v jednom kuse. Lovci si spletou jeden druhého s kořistí.

Čtyři sta metrů.

Dokonce i když mají na sobě oranžové reflexní vesty.

V nitkovém kříži se objevil jeho terč.

Měl by ho střelit do hrudi, ale zásahem do hlavy vyloučí nutnost druhé rány.

Tři sta metrů.

Že jsou tady ti dva, je sice potíž, ale Ramsey očekává, že Douglas Scofield zemře dneska.

Zmáčkl spoušť.

Údolím třeskla rána z pušky a Scofieldova hlava se rozletěla na kusy.

Nezbylo než to risknout.

PÁTÁ ČÁST

74

Ossau, Francie
13:20

Malone už si toho z Christlina překladu přečetl dost, aby mu bylo jasné, že se bez cesty do Antarktidy neobejde. Jestli s sebou bude muset vláčet čtyři pasažéry, budiž. Einhard očividně prožil cosi mimořádného, cosi, co ohromilo i Hermanna Oberhausera. Starý Němec bohužel vytušil svůj nadcházející osud a vrátil knihu tam, kde ležela dvanáct století. Doufal, že příští výpravu podnikne jeho syn, jenže Dietz selhal a vzal s sebou ke dnu posádku NR-1A. Jestli existuje sebemenší šance potopenou ponorku najít, musí se jí Malone chopit.

Promluví si s Isabel o tom, co našli.

Christl dokončovala překlad, kontrolovala ho a upravovala, aby měli jistotu, že je přesný.

A tak Malone vyšel z hostince do sychravého odpoledne a kráčel k hlavnímu náměstí Ossau. Pod nohama mu při každém kroku vrzal čerstvý sníh, jako by došlapoval na polystyren. Vzal si s sebou mobil a za chůze namačkal Stephaniino číslo. Zvedla to po čtvrtém zazvonění a řekla: „Čekala jsem, kdy se ozveš."

„To nezní dobře."

„Nikdy není dobré být za pitomce." Vylíčila mu, co se odehrálo v posledních dvanácti hodinách na Biltmorském panství. „Před mýma očima tomu člověku ustřelili hlavu."

„Snažila ses ho přesvědčit, aby na lov nechodil, ale neposlechl tě. Střelec zmizel beze stopy?"

„Měli jsme to k němu pěkný kus lesem. Byli jsme bez šance. Vybral si místo dobře."

Chápal její frustraci. „Aspoň jste dostali Ramseyho," poznamenal.

„Spíš dostal on nás."

„Ale dozvěděli jste se, jak s tím vším souvisí. Dřív nebo později udělá chybu. A Daniels ti prozradil, že včera odjela Diana McCoyo-

vá do Fort Lee a že tam Ramsey dorazil taky. Uvažuj, Stephanie. Nevykládal ti to pro nic za nic.“

„To mě taky napadlo.“

„Určitě je ti jasné, jaký tah bys teď měla udělat.“

„Štve mě to, Cottone. Scofield je mrtvý, protože mi to dost nemyslelo.“

„Nikdo netvrdí, že je to fér, ale pravidla jsou drsná a důsledky ještě drsnější. Jak bys řekla ty mně: Dělej svou práci a dál to neřeš, ale hlavně už nic nepokaz.“

„Žák poučuje učitele?“

„Tak nějak. A teď k tobě mám prosbu. Velikou.“

Stephanie zatelefonovala do Bílého domu. Když si vyslechla Maloneovu prosbu, řekla mu, že mu za chvíli zavolá zpátky. Dala mu za pravdu – to, co chce, je nutné. A také mu dala za pravdu, že Danny Daniels kuje pikle.

Zavolala na soukromé číslo vedoucího prezidentské kanceláře. Jakmile zvedl sluchátko, vysvětlila mu, co potřebuje. Chviličku poté přišel k telefonu prezident a zeptal se: „Scofield je mrtvý?“

„A je to naše vina.“

„Jak je na tom Edwin?“

„Běsní. Co to podnikáte vy a Diana McCoyová?“

„No výborně… a já věřil, že se mi to povedlo dokonale ututlat.“

„Kdepak. Cottonu Maloneovi to pálí. Moje zásluha je jedině v tom, že jsem si ho vyslechla.“

„Je to složité, Stephanie. Dovolte, abych vám prozradil jen to, že jsem v Edwinův postup nevěřil tolik, jak bych býval chtěl, a teď se zdá, že moje nedůvěra byla namístě.“

Proti tomu se nedalo nic namítnout. „Cotton má jistou prosbu.“

„Pokračujte.“

„Spojil si Ramseyho, NR-1A, Antarktidu a to skladiště ve Fort Lee. Ty kameny s vyrytými nápisy – objevil způsob, jak je přečíst.“

„V to jsem doufal,“ řekl Daniels.

„Posílá mi e-mailem pomůcku k překladu. Právě kvůli tomu zřejmě vyplula v roce 1971 NR-1A – aby zjistila o těch kamenech

něco víc. Malone se potřebuje dostat do Antarktidy. Na Halvorsenovu základnu. Okamžitě. Se čtyřmi pasažéry.“

„Civilisty?“

„Bohužel ano. Ale patří to k dohodě. Znají přesnou lokalitu. Když nebudou pasažéři, nebude ani lokalita. Potřebuje zajistit pozemní a vzdušnou dopravu a vybavení. Věří, že dokáže záhadu NR-1A vyřešit.“

„Dlužíme mu to. Takže domluveno.“

„Zpět k mojí otázce: Co to podnikáte vy a Diana McCoyová?“

„Lituji, to vám nepovím. Prezidentské privilegium. Ale potřebuji vědět, jestli se chystáte do Fort Lee.“

„Můžeme použít to soukromé tryskové letadlo, kterým sem přiletěla tajná služba?“

Daniels se zasmál. „Pro dnešek vám říká pane.“

„Takže ano – poletíme tam.“

Malone seděl na vymrzlé lavičce a díval se na houfy kolemjdoucích; všichni byli rozesmátí a hýřili sváteční náladou. Co ho asi čeká v Antarktidě? Vůbec netušil, ale bůhvíproč se toho bál.

Byl plný křehkých emocí, které mrazily jako vzduch kolem. Sotva si otce pamatoval, ale od doby, kdy mu bylo deset, neuplynul ani jediný den, aby na něj nepomyslel. Když se dal k námořnictvu, setkal se s mnoha otcovými vrstevníky a záhy zjistil, že Forrest Malone se jako důstojník těšil velkému respektu. Nikdy nepociťoval potřebu, aby se otci vyrovnal – ostatně ani netušil, čemu by se měl vlastně vyrovnávat –, ale pořád kolem sebe slyšel, že se mu hodně podobá. Otevřeností, rozhodností a loajalitou. Bral to jako kompliment, ale stejně by ho býval strašně rád poznal sám.

Bohužel mezi ně vstoupila smrt.

A on měl ještě pořád na námořnictvo dopal kvůli té lži.

Stephanie a zpráva vyšetřovací komise mu objasnily některé důvody toho podvodu – studená válka, utajování existence NR-1A, mimořádnost jejího úkolu, souhlas posádky s tím, že nedojde k záchranné operaci. Ale stejně ho to neuspokojilo. Jeho otec zahynul na ztřeštěné výpravě při nesmyslném hledání. A přesto námořnictvo tu pošetilost schválilo a odvážně ji krylo.

Proč?

V ruce mu zavibroval telefon.

„Prezident ti dal zelenou," oznámila mu Stephanie, když přijal hovor. „Normálně před cestou do Antarktidy probíhají rozsáhlé přípravy a neobejdou se bez zdlouhavých procedur – výcviku, očkování, zdravotních testů. Tentokrát ale nařídil, že se mají vynechat. Posílá ti helikoptéru, už je na cestě. Přeje ti hodně štěstí."

„Pošlu ti e-mailem tu pomůcku k překladu."

„Co doufáš, že najdeš, Cottone?"

Zhluboka se nadechl, aby zklidnil rozjitřené nervy. „Nevím jistě. Ale je nás tu několik, kdo tu cestu musíme podniknout."

„Někdy je lepší nechat mrtvé odpočívat v pokoji."

„Nevzpomínám si, že bys tomu věřila před pár lety, kdy šlo o tvoje mrtvé."

„To, co plánuješ… Je to nebezpečné, a v nejednom ohledu."

S telefonem u ucha civěl do sněhu. „Já vím."

„Dávej na sebe pozor, Cottone."

„Ty taky."

75

Fort Lee, Virginia
14:40

Stephanie řídila auto z půjčovny, které si opatřili na richmondském letišti, kam doletěli letounem tajné služby z Asheville. Vedle ní seděl Davis, tvář i ego ještě pořád pošramocené. Dvakrát z něj udělali pitomce. Poprvé Ramsey před lety, když šlo o Millicent, a včera ten muž, který tak zručně zavraždil Douglase Scofielda. Místní policie při vyšetřování jeho smrti vycházela jen z informací, které jí poskytli Stephanie a Edwin, jelikož po zabijákovi nezůstalo ani stopy. Oba si uvědomovali, že vrah už je dávno pryč a oni teď musejí zjistit kde. Ale hlavně musejí zjistit, kvůli čemu celá ta mela vlastně vznikla.

„Jak se do toho skladiště chcete dostat?“ zeptala se Davise. „Dianě McCoyové se to nepovedlo.“

„Myslím, že to nebude problém.“

Věděla, co – anebo spíš koho – má na mysli.

Dojeli k hlavní bráně základny a zastavili u bezpečnostní kontroly. Stephanie ukázala uniformovanému hlídači průkaz a prohlásila: „Musíme něco projednat s velitelem základny. Tajnou záležitost.“

Desátník odešel ze svého stanoviště a vzápětí se vrátil s obálkou v ruce. „Tohle je pro vás, madam.“

Stephanie si ji vzala a voják na ně mávl, že mohou jet. Stephanie podala obálku Davisovi, a zatímco ji otevíral, šlápla znovu na plyn.

„Popis cesty,“ oznámil. „Máme jet podle instrukcí.“

Navigoval ji a Stephanie projela základnou do úseku, který tvořila plechová skladiště natěsnaná vedle sebe jako šišky chleba.

„K číslu E12,“ řekl Davis.

Uviděla, že venku na ně čeká jakýsi muž. Měl snědou pleť, uhlově černé, nakrátko ostříhané vlasy a rysy spíš arabské než evropské. Zaparkovala a oba vystoupili.

„Vítejte ve Fort Lee,“ řekl ten muž. „Jsem plukovník William Gross.“

Byl oblečený v džínsách, vysokých botách a dřevorubecké košili.

„Vaše oblečení má k uniformě daleko," řekl Davis.

„Byl jsem zrovna na lovu. Odvolali mě a řekli, ať přijedu tak, jak jsem, a ve vší diskrétnosti. Vyrozuměl jsem, že se chcete podívat dovnitř."

„Kdo vám to řekl?" zeptala se Stephanie.

„Prezident Spojených států. Ne že by mi telefonoval někdy dřív, ale dnes ano."

Ramsey hleděl přes konferenční stůl na reportérku *Washington Post.* Dnes to bylo už jeho deváté interview a první, které udílel osobně. Ostatní vyřídil po telefonu, jak bývá u novinářů obvyklé, když jsou v časové tísni. Daniels dostál slovu a před čtyřmi hodinami oznámil jeho jmenování.

„Určitě jste nadšený," řekla ta žena. Pracovala jako zpravodajka pro vojenské záležitosti už několik let a dělala s ním rozhovory i dřív. Nebyla nijak zvlášť chytrá, ačkoli si to o sobě zjevně myslela.

„Je to hezká funkce, abych v ní zakončil svou kariéru u námořnictva." Zasmál se. „Upřímně řečeno, bývá to poslední stupínek. O moc výš se jít nedá."

„Do Bílého domu."

Rád by věděl, jestli toho tolik ví, anebo ho jen zkouší. Nejspíš to druhé. A tak se rozhodl trochu si zažertovat. „Jistěže. Mohu odejít do výslužby a ucházet se o prezidentský úřad. To zní skoro jako plán tažení."

Usmála se. „Dvanácti vojákům se to povedlo."

Zvedl ruce, jako že se vzdává. „Ujišťuji vás, že nic takového nemám v úmyslu. V žádném případě."

„Několik lidí, se kterými jsem dnes ráno mluvila, se zmínilo, že byste byl skvělý kandidát. Vaše kariéra je příkladná. Ani náznak nějakého skandálu. O vašich politických postojích se nic neví, takže byste si je mohl naformulovat, jak by se vám hodilo. A americký lid odjakživa zbožňuje muže v uniformě."

Přesně tak uvažoval. Pevně věřil, že průzkumy veřejného mínění ukáží, že je obecně přijatelný jako osoba i jako vůdce. Třebaže nepat-

řil ke známým jménům, jeho kariéra mluvila sama za sebe. Zasvětil svůj život vojenské službě, posílali ho po celém světě a sloužil ve všech myslitelných problematických oblastech. Třiadvacetkrát ho vyznamenali. Měl hodně politických přátel. Některé si pořídil sám, například Jestřába Dyalse a senátora Kanea, jiné k němu přitáhlo prostě to, že je vysoce postavený a vlivný důstojník a může se jim někdy hodit.

„Něco vám povím: Přenechám tu čest nějakému jinému vojákovi. Já se prostě těším, že budu sloužit ve Sboru náčelníků štábů. Je to pro mě velká výzva."

„Slyšela jsem, že jste byl favoritem senátora Aatose Kanea. Je na tom něco pravdy?"

Ta ženská je daleko informovanější, než předpokládal. „Pokud za mě senátor ztratil slovo, jsem mu vděčný. Jelikož Senát musí moje jmenování potvrdit, je dobře mít na jeho půdě přátele."

„Domníváte se, že by s potvrzením mohl nastat problém?"

Pokrčil rameny. „Nic dopředu neodhaduju. Prostě jen doufám, že mě senátoři budou považovat za vhodnou osobu. Pokud ne, bude mi potěšením zakončit kariéru tam, kde jsem."

„To zní, jako by vám bylo jedno, jestli tu funkci získáte nebo ne."

Existovala jedna prostá a jednoznačná rada, kterou se mnozí nominovaní nedokázali řídit: Za žádnou cenu na sobě nedávej znát obavy ani přehnané sebevědomí.

„Tak jsem to neřekl a vy to víte. O co vám jde? Vadí vám, že se za mou nominací neskrývá žádná mediální story, a tak se mermomocí snažíte nějakou vymyslet?"

Zdálo se, že se novinářka jeho výčitkou v duchu baví. „Buďme k sobě upřímní, admirále. Vaše jméno nebylo první, které v souvislosti s tímhle jmenováním vytanulo většině lidí na mysli. Rose v Pentagonu, Blackwood v NATO – to by byli logičtí kandidáti. Ale Ramsey? Vynořil jste se zčistajasna odnikud. To mě fascinuje."

„Třeba ti dva, které jste jmenovala, neměli zájem."

„Měli, ověřila jsem si to. Ale Bílý dům navrhl vás a podle mých zdrojů to bylo díky Aatosi Kaneovi."

„Pak byste se na to měla zeptat Kanea."

„Taky jsem to udělala. Jeho kancelář prohlásila, že mi pošlou vyjádření. Od té doby už uběhly tři hodiny.“

Nejvyšší čas ji ukolébat. „Obávám se, že vás zklamu – není na tom nic nečestného. Přinejmenším z mojí strany. Jsem prostě jen starý námořník, který je vděčný, že může ještě pár let zůstat ve službě.“

Stephanie kráčela za plukovníkem Grossem do skladiště. Otevřel jim vchod číselným kódem a digitálním otiskem prstu.

„Osobně dohlížím na údržbu všech skladišť,“ řekl. „Když sem zajdu, nevzbudí to žádné podezření.“

Proto nám ho Daniels zavolal na pomoc, pomyslela si Stephanie.

„Takže chápete, že má jít o utajenou návštěvu?“ ujišťoval se Davis.

„Můj nadřízený a prezident mi to vysvětlili.“

Vešli do malé předsíně. Přes tabulové sklo před sebou uviděli hlavní část slabě osvětlených skladovacích prostor se souběžnými řadami kovových regálů.

„Mám vám prý říci něco z historie,“ začal Gross. „Tuhle budovu si námořnictvo pronajalo v říjnu 1971.“

„Čili ještě před vyplutím NR-1A,“ poznamenal Davis.

„O tom nic nevím,“ konstatoval Gross. „Zato vím, že od té doby ji má námořnictvo v pronájmu. Je vybavena oddělenou mrazicí komorou…,“ ukázal přes sklo, „… tamhle za tou poslední řadou polic. Je v provozu dodnes.“

„Co je v ní?“ zeptala se Stephanie.

Gross zaváhal. „Myslím, že byste se měli podívat sami.“

„Proto jsme tady?“

Pokrčil rameny. „Nemám ponětí. Ale Fort Lee se celých těch osmatřicet let stará, aby skladiště zůstalo v perfektním stavu. Já jsem tu šest let. Do téhle budovy chodí jedině admirál Ramsey, a to sám, beze mě. Když tu pracují uklízeči a údržbáři, pokaždé na ně celou dobu dohlížím. Moji předchůdci to dělali také tak. Skenery a elektronické zámky sem nainstalovali před pěti lety. Pořizují se počítačové záznamy o všech, kdo vstoupí dovnitř, a denně se předávají ústředí námořní rozvědky, která má nad tímhle pronajatým prostorem přímý

dohled. Všechno, co je tu k vidění, je tajné a veškerý personál chápe, co z toho vyplývá.“

„Kolikrát to tu navštívil Ramsey?“ zeptal se Davis.

„Podle počítačových záznamů tu byl za posledních pět let jen jednou. Přede dvěma dny. Vešel i do mrazicí komory. Její zámek se eviduje zvlášť.“

Stephanie se nemohla dočkat. „Vezměte nás tam.“

Ramsey vyprovodil reportérku *Washington Postu* ze svojí kanceláře. Hovey už mu nahlásil tři další interview, dvě pro televizi a jedno pro rozhlas. Proběhnou prý dole v místnosti pro brífinky, kde už se rozložily štáby. Ramseyho to začínalo bavit. Tolik se to lišilo od života ve stínu! Bude skvělým členem Sboru náčelníků, a jestli všechno půjde podle plánu, ještě lepším viceprezidentem.

Nikdy nechápal, proč by se druhý nejvyšší ústavní činitel neměl chovat aktivněji. Dick Cheney ukázal, jaké se v tom postavení skrývají možnosti, a stal se nenápadným hybatelem politiky, aniž na sebe poutal pozornost vytrvale věnovanou prezidentskému úřadu. Jako viceprezident by se Ramsey míchal, do čeho by se mu chtělo a kdy by se mu chtělo. A stejně rychle by mohl vycouvat, protože – jak moudře poznamenal John Nance Garner, první viceprezident Franklina D. Roosevelta – většina lidí si myslí, že ten úřad nestojí ani za fajfku tabáku. Tedy řekl to prý trochu jinak, ale novináři jeho výrok pro tiskové účely zeslušnili.

Usmál se.

Viceprezident Langford Ramsey.

Moc se mu to líbilo.

Z myšlenek ho sotva slyšitelným zacinkáním vytrhl mobil. Zvedl přístroj ze stojánku na stole a podíval se, kdo volá. Diana McCoyová.

„Musíme si promluvit,“ prohlásila.

„Já ten dojem nemám.“

„Nehraj to na mě, Langforde. Řekni kde.“

„Nemám čas.“

„Koukej si ho udělat, nebo žádné jmenování nebude.“

„Proč mi ustavičně vyhrožuješ?“

„Přijdu za tebou do kanceláře. Tam se snad cítíš v bezpečí.“

To sice ano, ale přesto se zeptal: „Kvůli čemu?“

„Kvůli muži jménem Charles C. Smith. Je to falešné jméno, ale ty mu tak říkáš.“

Nikdy dřív neslyšel, že by to jméno někdo pronesl. Veškeré platby zařizoval Hovey, ale posílaly se na jiné jméno v zahraniční bance a spadaly pod ochranu Zákona o národní bezpečnosti.

Přesto Diana McCoyová Smithe znala.

Podíval se na hodinky na pracovním stole. Bylo 16:05.

„Tak dobře, přijď.“

76

Malone se usadil v letounu LC-130. Měli za sebou desetihodinový let z Francie do Kapského Města v Jihoafrické republice. Francouzský vojenský vrtulník je odtransportoval z Ossau na nejbližší francouzskou vojenskou základnu v Cazau, vzdálenou asi sto padesát kilometrů. Odtamtud je vojenská verze Learjetu C-21A dopravila rychlostí téměř jednoho machu přes Středozemní moře a podél afrického pobřeží dolů na jih. Podnikli jen dvě kratičká mezipřistání, aby dotankovali palivo.

V Kapském Městě už na ně čekal letoun LC-130 Hercules s plnými nádržemi a běžícími motory a na jeho palubě dvě posádky ze 109. perutě Letecké národní gardy z New Yorku. Maloneovi bylo jasné, že cesta learjetem byla selanka proti tomu, co on a jeho doprovod zakusí během letu na jih do Antarktidy, který bude dlouhý přes čtyři tisíce tři sta kilometrů, přičemž nejdřív pod sebou budou mít bouřemi zmítaný oceán a posledních jedenáct set kilometrů už jen holý led.

Je to doopravdy země nikoho.

V letadle na ně čekalo vybavení. Znal hlavní zásadu – co nejvíc vrstev. A znal i důvod. Je třeba odvádět tělesnou vlhkost, aniž by zmrzla. Vespod speciální spodní prádlo, ze kterého se rychle odpařuje pot, aby se kůže udržovala v suchu. Přes ně vlněný trikot, prodyšný a také schopný odvádět vlhko, a nylonovou kombinézu s vnitřní fleecovou vrstvou. Navrch fleecem podšitou parku Gore-Tex a oteplovací kalhoty s maskovacím vzorem odolné proti větru – všechno to dostali od americké armády. Goretexové rukavice a boty se dvěma páry ponožek na ochranu končetin. Správné velikosti nahlásil už před několika hodinami a všiml si, že boty mají půlčíslo navíc, aby se do nich tlusté ponožky vešly. Obličej a krk jim budou chránit vlněné kukly s otvory pouze pro oči, které si budou stínit tmavými ochrannými brýlemi. Jako kdyby se vydávali na procházku do vesmíru, napadlo ho, a vlastně to nebylo daleko od pravdy. Už slyšel zkazky o tom, jak se lidem v antarktickém mrazu scvrkly zubní plomby a vypadaly.

Všichni s sebou měli batoh s osobními potřebami. Všiml si, že jim poskytli typ do mrazu, silnější a lépe izolovaný.

Hercules zahnul na ranvej.

Malone se podíval po ostatních, kteří seděli na plátěných sedadlech naproti němu. Nikdo si ještě nenatáhl kuklu, takže jim viděl do tváří. „Všichni v pořádku?“

Christl přikývla.

Viděl na nich, že jsou z tlustého oblečení nesví. „Ujišťuju vás, že během letu nebude teplo a s těmi šaty se brzy skamarádíte.“

„Připadá mi to přehnané,“ postěžoval si Werner.

„Tohle je ta příjemnější část,“ upozornil ho Malone. „Jestli ji neskousnete, ještě pořád máte možnost zůstat na základně. Antarktické tábory bývají velice pohodlné.“

„Nikdy jsem nic podobného nepodnikala,“ řekla Dorothea. „Je to pro mě dost velké dobrodružství.“

Spíš by měla říct životní dobrodružství, jelikož do roku 1820 údajně nevstoupila na pobřeží Antarktidy lidská noha a i později se to podařilo jen nemnoha vyvolencům. Jak Malone věděl, existuje smlouva podepsaná pětadvaceti státy, podle níž je celý kontinent mírovou zónou, kde probíhá volná výměna vědeckých informací, nikdo nevznáší nové územní nároky a je zakázána jakákoli těžba, pokud se na ní účastníci smlouvy společně neshodnou. Antarktida má rozlohu čtrnáct miliónů kilometrů čtverečních, tedy zhruba jako Spojené státy a Mexiko dohromady, z čehož osmdesát procent leží pod ledovým příkrovem, skoro dva kilometry tlustým, který představuje rezervoár sedmdesáti procent světových zásob sladké vody a zároveň jednu z nejvyšších náhorních plošin na zeměkouli, o průměrné výšce dva a půl tisíce metrů.

Život se vyskytuje jen při okrajích kontinentu, protože ve vnitrozemí spadne necelých padesát milimetrů srážek ročně. Antarktida je suchá jako poušť. Její bělostný povrch postrádá schopnost absorbovat světlo a teplo, všechno odráží zpátky. Průměrné teploty se i v létě drží kolem dvaceti stupňů pod nulou.

Malone znal díky svým dvěma předchozím pobytům pro Magellan Billet i zdejší politickou situaci. Sedm států – Argentina, Británie, Norsko, Chile, Austrálie, Francie a Nový Zéland – uplatnilo územní

nároky na osm teritorií vymezených určitými stupni zeměpisné délky, které se sbíhají na Jižním pólu. Oni teď měli namířeno na úsek pod norskou správou, známý jako země královny Maud, který se rozkládá mezi 44° 38' východní a 20° západní délky. Na značný kus západní části – mezi dvacátým a desátým stupněm – vzneslo roku 1938 nárok Německo a pojmenovalo to tam Nové Švábsko. I když válka s německými územními požadavky skoncovala, zůstala ta oblast jednou z nejméně prozkoumaných na celém kontinentu. Cílem Maloneovy skupiny byla Halvorsenova základna, kterou na norském území provozují Australané. Nacházela se na severním pobřeží směrem k jižnímu cípu Afriky.

Všichni v letadle dostali pěnové ucpávky do uší a Malone si všiml, že si je opravdu nasadili. Hluk stejně prorážel i přes ně. Na chřípí mu útočil pronikavý pach leteckého benzinu, ale jak věděl z předchozích letů, brzy ho přestane vnímat. Seděli vepředu blízko pilotního stanoviště, ke kterému vedl žebřík s pěti schůdky. Vzhledem k dlouhému letu dostali k dispozici dvě posádky. Malone jednou seděl vedle pilota během přistávání na antarktickém sněhu a byl to mimořádný zážitek. Teď do těch končin míří znovu.

Ulrich Henn od odletu z Francie nepronesl ani slovo a lhostejně seděl na sedadle vedle Wernera Lindauera. Maloneovi bylo jasné, že s ním budou potíže, ale netušil, jestli je objektem jeho zájmu on sám, anebo někdo z ostatních. Beztak na tom nesejde. Henn má u sebe informaci, kterou budou po přistání potřebovat, a dohoda je dohoda.

Christl mu poklepala na paži a pohybem rtů naznačila *Děkuju.*

Pokývl hlavou.

Turbomotory letounu Hercules se roztočily do nejvyšších obrátek a letoun na ranveji nabíral rychlost, až se odlepil od země a začal se nad oceánem šplhat do výšky.

Byla skoro půlnoc.

A oni už brzy zjistí, kdo co ví.

77

Fort Lee, Virginia

Stephanie se dívala, jak plukovník Gross odemyká elektronický zámek a otevírá ocelové dveře mrazicí komory. Ven se vyvalil studený vzduch a srazil se v chuchvalce mlhy. Gross chvilku počkal, až se opar rozptýlí, a mávl na ně, ať jdou dovnitř.

„Až po vás," pokynul jim.

Stephanie vešla první, Davis za ní. Komora byla čtvercová, o stranách necelé tři metry. Dvě stěny tvořil holý kov, třetí zabíraly od podlahy až po strop police, na kterých stály vyrovnané knihy. V pěti řadách, jedna vedle druhé. Stephanie odhadovala, že jich bude kolem dvou set.

„Jsou tu od roku 1971," řekl Gross. „Nemám ponětí, kde je uchovávali předtím, ale muselo to být někde v chladu, protože jak vidíte, jsou ve vynikajícím stavu."

„Odkud pocházejí?" zeptal se Davis.

Gross pokrčil rameny. „To nevím. Ale všechny ty kameny venku jsou z operací Highjump v sedmačtyřicátém a Windmill v osmačtyřicátém. Dá se tedy rozumně předpokládat, že odtamtud pocházejí i knihy."

Stephanie popošla k policím a prohlížela si svazky. Byly malé, asi patnáct krát dvacet centimetrů, v dřevěných deskách pevně svázaných šňůrkami a měly hrubé tlusté listy.

„Můžu se do některé podívat?" zeptala se Grosse.

„Bylo mi řečeno, že si smíte dělat, cokoli budete chtít."

Opatrně si jednu ze zamražených knih vzala. Gross měl pravdu, byla perfektně zachovalá. Teploměr u dveří ukazoval minus dvanáct stupňů Celsia. Kdysi četla líčení o dvou soupeřících expedicích k Jižnímu pólu, Amundsenově a Scottově: Když se po desetiletích našly jejich zásobárny, sýr a zelenina se ještě pořád daly jíst, sušenky se drobily a sůl, hořčice i koření zůstaly v perfektním stavu. Dokonce i stránky časopisů vypadaly, jako by zrovna vyjely z tiskařského lisu. Antarktida fungovala jako přírodní lednička. Nic nehnilo, nerezivělo,

nefermentovalo, nekazilo se a neplesnivělo. Nebylo tam vlhko, prach ani hmyz. Nic, co by poškozovalo jakýkoli organický materiál.

Například knihy v dřevěných deskách.

„Jednou jsem četl jeden takový projekt," ozval se Davis. „Kdosi navrhoval, že by z Antarktidy byl skvělý depozitář pro světovou knihovnu. V tamním klimatu by nepřišla k úhoně jediná stránka. Tehdy mi to připadalo praštěné."

„Možná to tak praštěné není."

Položila knihu na polici. Na světle béžových deskách byl vyražen neznámý symbol.

Opatrně ji otevřela a prohlížela si tuhé stránky odshora dolů pokryté jakýmsi písmem. Kudrlinky, spirály, kroužky. Podivné kurzivní písmo, hustě natěsnané k sobě. A kresby. Rostliny, lidé, nástroje. Další svazky vypadaly stejně – všechny byly zřetelně a čistě popsané hnědým inkoustem, nikde nic rozmazaného, žádná šmouha.

Než Gross otevřel mrazicí sekci, ukázal jim police ve skladišti, na kterých ležely spousty kamenných úlomků s podobným rytým písmem.

„Že by to byla nějaká knihovna?" zeptal se Davis.

Stephanie pokrčila rameny.

„Madam," ozval se Gross.

Otočila se k němu. Plukovník sáhl na nejhořejší polici a sundal v kůži vázaný deník zabalený v kusu látky. „Prezident říkal, abych vám dal tohle. Je to soukromý deník admirála Byrda."

Okamžitě si vzpomněla, že se o něm zmiňoval Herbert Rowland.

„Od roku 1948 je tajný," pokračoval Gross. „Tady je od jedenasedmdesátého."

Všimla si, že je v něm několik záložek z kousků papíru.

„Relevantní části jsou označeny."

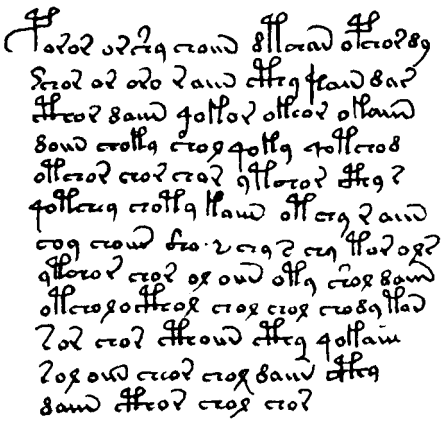
„Kým?“ vyzvídal Davis.

Gross se usmál. „Prezident říkal, že se na to budete ptát.“

„A jak zní odpověď?“

„Doručil jsem ten deník do Bílého domu a prezident si ho přečetl. Mám vám vyřídit, že navzdory tomu, co si o něm vy i ostatní personál nejspíš myslíte, se naučil číst už dávno.“

Návrat do suchého údolí, bod 1345. Rozbit tábor. Obloha bezmračná. Slabý vítr. Nalezena někdejší německá základna. Časopisy, zásoby a vybavení poukazují na expedici z roku 1938. Dřevěný dům z té doby dosud stojí. Je střídmě vybavený stolem, židlemi, kamny a rádiem. Na místě nenalezeno nic významného. Přesun dvaadvacet a půl kilometru na východ, bod 1356, další suché údolí. Na úpatí hory nalezeny ryté kameny. Většinou příliš veliké na transport, takže jsme posbírali jen ty menší. Přivolány helikoptéry. Kameny jsem prozkoumal a pořídil náčrt.

Podobné nálezy ohlásil v osmatřicátém Oberhauser. Potvrzují se poznatky z válečných archivů. Němci tu očividně byli. Fyzické důkazy jsou nezpochybnitelné.

Prozkoumána skalní puklina, bod 1578. Otevírá se do malé jeskynní komory vytesané do skály. Na stěnách nalezeno

písmo a kresby podobné těm z bodu 1356. Lidé, čluny, zvířata, vozy, slunce, symboly nebe, planet, měsíce. Vyfotografováno. Osobní pozorování: Oberhauser sem v roce 1938 přijel hledat zmizelé Árijce. Jednoznačně tu kdysi žila jakási civilizace. Podle vyobrazení se jednalo o vysoké, svalnaté zarostlé lidi s bělošskými rysy. Ženy mají mohutné poprsí a dlouhé vlasy. Jsem z toho zmaten. Co byli zač? Dodnes jsem považoval Oberhauserovy teorie o Árijcích za bláznivé. Teď nevím.

Příchod k bodu 1590. Objevena další jeskynní komora. Malá. Znovu nápisy na stěnách. Obrazových výjevů málo. Uvnitř nalezeno 212 svazků vázaných ve dřevu, naskládaných na kamenném stole. Vyfotografováno. Ve svazcích totéž neznámé písmo jako na kamenech. Časová tíseň. Operace za osmnáct dnů končí. Léto se chýlí ke konci. Lodi musí odplout, než zamrznou v ledu. Vydán příkaz naložit knihy do beden a dopravit na loď.

Stephanie zvedla hlavu od Byrdova deníku. „To je neuvěřitelné. Podívejte, co našli – a nic s tím neudělali.“

„Symptom doby,“ poznamenal tiše Davis. „Měli plnou hlavu starostí se Stalinem a s obnovou zničené Evropy. Na zmizelých civilizacích nezáleželo, zvlášť ne na takové, která mohla nějak souviset s Němci. Byrd se toho očividně bál.“ Davis se podíval na Grosse. „Je tam zmínka o fotografiích. Můžeme je vidět?“

„Prezident se je pokoušel najít. Zmizely. Ztratilo se všechno kromě deníku.“

„A knih a kamenů,“ dodala Stephanie.

Davis prolistovával deník a četl nahlas další pasáže. „Byrd navštívil celou řadu míst. Škoda, že nemáme mapu. Identifikuje je jen čísly bez souřadnic.“

Stephanie by si je přála najít taky, hlavně kvůli Maloneovi. Existovala ale určitá naděje – ta pomůcka k překladu, o které se zmínil Malone a kterou našel Hermann Oberhauser ve Francii. Stephanie vyšla z mrazicí komory, vyndala mobil a zavolala do Atlanty. Když

jí asistentka oznámila, že jí přišel e-mail od Malonea, usmála se a zaklapla mobil.

„Potřebuji jednu z těch knih," oznámila Grossovi.

„Musejí zůstat v mrazu. Díky tomu se zachovaly."

„Tak chci mít možnost vrátit se sem. Laptop mám, ale potřebuji připojení k internetu."

„Prezident řekl, ať si děláte, co chcete."

„Přišla jste na něco?" zeptal se Davis.

„Myslím, že ano."

78

18:30

Ramsey dokončil poslední interview toho dne a vrátil se do kanceláře. Uvnitř seděla Diana McCoyová; Hovey splnil Ramseyho příkaz a usadil ji tam, aby počkala. Zavřel za sebou dveře. „Fajn. Tak co máš tak důležitého?“

Prošla elektronickou prohlídkou a byla čistá, žádný odposlech u sebe neměla. Věděl, že jeho kancelář je bezpečná, a tak se sebevědomě posadil.

„Chci víc,“ prohlásila.

Měla na sobě kostým z jemně kostičkovaného tvídu v uklidňujících odstínech hnědé a béžové a pod ním černý rolák. Trochu neformální a od pohledu až příliš drahé oblečení na státní zaměstnankyni, ale stylové. Přes vedlejší křeslo si přehodila kabát.

„Víc čeho?“ zeptal se.

„Existuje muž, který nosí jméno Charles C. Smith junior. Pracuje pro tebe, a to už dlouho. Dobře ho platíš, i když mu peníze posíláš na různá falešná jména a na různé bankovní účty. Je to tvůj zabiják – odstranil ti z cesty admirála Sylviana a celou řadu dalších.“

Nestačil žasnout, ale zachoval klid. „Máš nějaký důkaz?“

Zasmála se. „To ti tak budu vykládat! Musí ti stačit, že o tom vím, na ničem dalším nezáleží.“ Ušklíbla se. „Dost možná jsi první člověk v dějinách amerického vojenského námořnictva, který si prorazil cestu na vrchol pomocí vražd. Sakra, Langforde, jsi ty ale ctižádostivý prevít.“

„Co po mně chceš?“

„Získal jsi svou nominaci, jak jsi chtěl. Je mi jasné, že ještě není ruka v rukávě, ale pro danou chvíli máš vyhráno. Reakce jsou zatím slušné, takže to je pro tebe úspěšný začátek.“

Souhlasil. Kdyby měly nastat nějaké vážné problémy, vypluly by na povrch hned poté, co se veřejnost seznámila s prezidentovým výběrem. V tu chvíli mohl někdo anonymně zavolat médiím a pokusit se ho politicky zlikvidovat. Už uteklo osm hodin a nic podobného

se neobjevilo. Ale jinak měla pravdu. Prorazil na vrchol pomocí vražd. A všichni, kdo by mu mohli házet klacky pod nohy, jsou díky Charliemu Smithovi mrtví.

Připomnělo mu to, že neví, kde Smith momentálně je.

Tolik ho zaměstnávaly rozhovory pro tisk, že na toho pitomce dočista zapomněl. Nařídil mu, ať zlikviduje profesora a do večera se vrátí, a teď už zapadalo slunce.

„Jsi pilná děvenka," řekl.

„Jsem chytrá děvenka. Mám přístup k informačním kanálům, o kterých si můžeš nechat tak akorát zdát."

O tom nepochyboval. „A chceš mi škodit?"

„Chci tě rozmáznout jako štěnici."

„Pokud neudělám co?"

Pobaveně se zasmála. Ta čubka se skvěle bavila.

„Je to jenom na tobě, Langforde."

Pokrčil rameny. „Chceš si zajistit uplatnění v éře po Danielsovi? To můžu zařídit."

„Vypadám snad na to, že jsem spadla z višně?"

Ušklíbl se. „Mluvíš jako Daniels."

„To proto, že mi tohle říká přinejmenším dvakrát týdně. Většinou si to zasloužím, protože se ho pokouším vodit za nos. Je chytrý, to se mu musí nechat. Ale já taky nejsem pitomá. Chci daleko, daleko víc."

Nezbylo mu než ji vyslechnout, ale k nucené trpělivosti se přidal podivný neklid.

„Chci peníze."

„Kolik?"

„Dvacet miliónů dolarů."

„Jak jsi na tu cifru přišla?"

„Tak budu moci do konce života pohodlně žít z úroků. Umím počítat."

V očích jí pohrávala téměř sexuální rozkoš.

„Předpokládám, že budeš chtít poslat ty peníze do zahraničí na anonymní bankovní konto, ke kterému máš přístup jenom ty."

„Stejně jako Charles C. Smith junior. Plus provést pár dalších opatření, ale to může počkat."

Snažil se zachovávat klid. „Co jsem ti udělal, že se mnou takhle zacházíš?“

„Chystáš se mě převézt. Já to vím, ty to víš. Pokusila jsem se tě nahrát, ale jsi příliš mazaný. Tak jsem si pomyslela: *Lepší bude vyložit karty na stůl. Říct, co vím. Uzavřít dohodu. Dostat něco předem.* Klidně tomu říkej záloha. Nebo investice. Aspoň si dvakrát rozmyslíš podfouknout mě. Koupíš si mě, zaplatíš a budeš mě mít k dispozici.“

„A když odmítnu?“

„Skončíš v base, anebo – to možná bude lepší – vyhledám Charlese C. Smithe juniora a uvidíme, jak se k tomu postaví on.“

Ramsey mlčel.

„Anebo tě možná jenom předhodím tisku.“

„Co bys chtěla reportérům vykládat?“

„Začnu Millicent Sennovou.“

„Co o ní víš?“

„Byla to mladá námořní důstojnice přidělená k tvému personálu v Bruselu. Měl jsi s ní poměr. Přišla do jiného stavu, a světe div se, za pár týdnů umřela. Na srdeční selhání. Belgičané to posoudili jako přirozenou smrt. Případ uzavřen.“

Ta ženská měla zatraceně dobré informace. Bál se, že mlčení může být výmluvnější než slova, a tak prohlásil: „Nikdo by ti nevěřil.“

„Možná ne hned, ale kouká z toho parádní příběh. Takový, jaký média milují. Hlavně bulvár. Víš, že Millicentin otec dodneška věří, že ji zavraždili? Hrozně rád to řekne na kameru. Její bratr – mimochodem, je právník – má taky jisté pochybnosti. Samozřejmě nevědí vůbec nic o vašem poměru. Taky nevědí, žes ji strašně rád mlátil, div jsi z ní nevytloukl duši. Co by s tímhletím vším asi udělaly belgické úřady a tisk, co myslíš?“

Dostala ho a věděla to.

„Nešiju na tebe žádnou boudu, Langforde. Nesnažím se tě přimět, aby ses přiznal. O tvoje doznání nestojím. Prostě se jen starám sama o sebe. Chci peníze,“ zdůraznila.

„Dejme tomu, že bych souhlasil. Jakou mám záruku, že mě nezačneš ždímat znova?“

„Žádnou,“ procedila skrz zaťaté zuby.

Dopřál si úšklebek a zachechtal se. „Jsi mrcha.“

„Zdá se, že se k sobě báječně hodíme,“ oplatila mu lichotku.

Řekla to skoro mile. Jakživ by do ní neřekl, že má tak podlou náturu. Aatos Kane by byl blahem bez sebe, kdyby se mohl vyhnout svému závazku, a už pouhý náznak skandálu by mu poskytl vítanou příležitost. *Já jsem ochoten dostát své části dohody,* prohlásil by, *jenže na vaší straně se vyskytl problém.*

A on by s tím nemohl nic dělat.

Reportérům by netrvalo ani hodinu ověřit si, že se jeho služební pobyt v Bruselu časově shodoval s Millicentiným. Byl tam tenkrát i Edwin Davis a ten romantický blázen se do Millicent zamiloval. Ramsey to věděl, ale bylo mu to srdečně jedno. Davis tehdy byl bezvýznamná nicka. Jenomže už není. Bůhví, kde zrovna je; už o něm několik dní neslyšel. Ale teď se hlavně musí vypořádat s tou ženskou v protějším křesle. McCoyová má nabitou zbraň, míří přímo na něj a dobře ví kam střílet.

„Dobře. Dám ti ty peníze.“

Sáhla do kapsy saka a vyndala kus papíru. „Tady je banka a číslo účtu. Pošli platbu – celou naráz – nejpozději do hodiny.“

Hodila lístek na stůl.

Ramsey se nehýbal.

Usmála se. „Netvař se tak zapškle.“

Mlčel.

„Víš co?“ řekla. „Abych ti ukázala dobrou vůli a ochotu spolupracovat s tebou na trvalé bázi, tak až dostanu potvrzení o tom bankovním převodu, dám ti ještě něco, o co hodně stojíš.“

Vstala z křesla.

„A copak?“ zeptal se.

„Sebe. Zítra v noci budu tvoje. Tedy pokud dostanu během hodiny zaplaceno.“

79

Sobota 15. prosince
0:50

Dorothea byla nešťastná. Letoun v drsném počasí poskakoval jako náklaďák na rozmlácené okresce a v ní to vyvolávalo vzpomínky na dětství, kdy jezdívala s otcem na chatu. Rádi trávili čas v přírodě. Zatímco Christl se zbraním a lovu vyhýbala, ona je milovala. Sdílela tu zálibu s otcem. Škoda, že si toho moc neužili. Bylo jí deset, když zahynul. Anebo lépe řečeno, když se nevrátil domů. Smutná vzpomínka vyhlodala další ránu v jejím nitru a prohloubila pocit prázdnoty, který zřejmě nikdy nepomine.

Po otcově zmizení se s Christl jedna druhé ještě více vzdálily. Měly různé přátele, zájmy a vkus. Různý život. Jak se dvě bytosti, které vzešly z jediného vajíčka, mohou postupně tolik odcizit?

Jen jedno jediné vysvětlení dávalo smysl.

Jejich matka.

Desítky let je nutila navzájem soupeřit. V těch bitvách rostla nevraživost. Po ní přišla zášť. A od té byl jen krůček k nenávisti.

Dorothea seděla připoutaná na sedadle, nabalená až po uši. Malone měl s oblečením pravdu. A tahle mizérie potrvá ještě nejmíň pět hodin. Když nastoupili do letadla, posádka jim rozdala krabice s obědem. Sýrová rolka, sušenky, čokoládová tyčinka, drůbeží stehýnko a jablko. Dorothea ale nedokázala pozřít ani sousto. Při pouhém pomyšlení na jídlo se jí dělalo nanic. Urovnala si parku, zabořila se do opěradla a pokusila se udělat si pohodlí. Malone se před hodinou vytratil k pilotům, Henn a Werner usnuli, ale Christl vypadala, že je úplně vzhůru.

Možná se taky bojí.

Tohle byl nejhorší let Dorotheina života, a nejen kvůli nepohodlí. Letěli vstříc osudu. Je tam někde něco k nalezení? A jestli ano, je to dobře, nebo špatně?

Když se oblékli do výstroje, všichni si sbalili batohy. Přivezla si s sebou jen pár věcí na převlečení, zubní kartáček, nějaké toaletní

potřeby a automatickou pistoli. Matka jí zbraň podstrčila v Ossau. Jelikož neletěli běžným komerčním letem, neprocházeli bezpečnostní prohlídkou. I když se jí příčilo, že jí matka už zase zasahuje do života, cítila se s pistolí u ruky líp.

Christl otočila hlavu.

V přítmí se setkaly očima.

Jak hořká ironie, že se ocitly spolu v tomhle letadle! Má cenu bavit se s ní?

Dorothea se rozhodla, že to zkusí.

Odepnula si bezpečnostní pás a vstala ze sedadla. Přešla úzkou uličku a posadila se vedle sestry. „Musíme s tím přestat," snažila se přehlušit rámus.

„Mám to v úmyslu, hned jak najdeme, co hledáme." Christlin výraz studil stejně jako vzduch v letadle.

Dorothea to zkusila ještě jednou. „Vždyť na tom vůbec nezáleží."

„Tobě ne. A nikdy nezáleželo. Starala ses jen o to, jak zajistit, aby všechen majetek přešel na tvého milovaného Georga."

Dorotheu ta slova ranila. „Proč jsi ho tak nesnášela?"

„Ztělesňoval všechno, co nemůžu nikomu dát, drahá sestřičko."

Zachytila v Christlinýchslovech hořkost a zaplavily ji rozporuplné emoce. Proplakala nad Georgovou rakví dva dny a všemožně se snažila uctít jeho památku. Christl sice přišla na pohřeb, ale po chvilce odešla. Vůbec se nenamáhala vyjádřit sestře soustrast.

Ani slovíčkem.

Georgova smrt znamenala v Dorotheině životě zásadní obrat. Všechno se změnilo. Její manželství, její rodina. A především ona sama. Nezamlouvalo se jí, co se z ní stalo, ale brzy přijala zlobu a nesnášenlivost jako náhražky za dítě, které zbožňovala.

„Jsi neplodná?" zeptala se sestry.

„Záleží ti na tom?"

„Ví matka, že nemůžeš mít děti?"

„Copak to není jedno? Teď už o děti nejde. Jde o odkaz Oberhauserů. O všechno, v co náš rod kdy věřil."

Dorothea viděla, že veškerá její snaha je marná. Zela mezi nimi příliš široká propast, než aby se dala zasypat nebo přemostit.

Začala se zvedat.

Christl ji popadla za zápěstí. „Nepolitovala jsem tě, když umřel. Protože ty aspoň víš, jaké to je mít dítě.“

Nízkost té poznámky Dorotheu omráčila. „Bůh pomáhej každému dítěti, které bys bývala měla! Vůbec by ses o ně nestarala. Nejsi mateřské lásky schopná.“

„Jak to tak vypadá, ani ty sis nevedla bůhvíjak. Tvoje dítě je mrtvé.“

Čert ji vem!

Dorothea zaťala pravačku v pěst, rozmáchla se a uhodila Christl do obličeje.

Ramsey seděl u stolu a připravoval se na to, co ho čeká. Dozajista další rozhovory a zájem médií. Zítra se koná na Arlingtonském hřbitově pohřeb admirála Sylviana a Ramsey si připomněl, že se o té smutné události musí při každém rozhovoru zmínit. *Zdůrazni padlé kamarády. Skromně podotkni, že jsi odhodlán kráčet v jejich šlépějích. Lituj ztráty kolegy vlajkového důstojníka.* Pohřeb proběhne se vší parádou a poctami. Armáda ví, jak pohřbívat své mrtvé. Však to taky dělá dost často.

Vtom mu zazvonil mobil. Zahraniční číslo. Německo. Už bylo načase.

„Dobrý večer, admirále,“ pronesl vážný ženský hlas.

„Čekal jsem, že zavoláte, Frau Oberhauserová.“

„Jak jste věděl, že zavolám?“

„Protože jste zvědavá stará potvora, která má ráda hlavní slovo.“

Zasmála se. „To tedy jsem. Vaši lidé odvedli dobrou práci. Malone je mrtvý.“

„Byl bych raději, kdyby mi to ohlásili sami.“

„Obávám se, že to nepůjde. Jsou taky mrtví.“

„Pak budete mít problém vy. Musím si to ověřit.“

„Slyšel jste během posledních dvanácti hodin o Maloneovi? Máte zprávy o tom, co dělá?“

Ne, to neměl.

„Viděla jsem ho umírat.“

„Pak už si spolu nemáme co říct.“

„Až na to, že mi dlužíte odpověď na otázku. Proč se můj manžel nevrátil?“

Vždyť o nic nejde. Proč jí to neříct? „Ponorka se porouchala.“

„A posádka? Můj manžel?“

„Nepřežili to.“

Ticho.

Konečně se ozvala: „Viděl jste tu ponorku a posádku?“

„Ano.“

„Povězte mi, co jste viděl.“

„Radši to nechtějte slyšet.“

Další dlouhá odmlka. „Proč se o tom muselo lhát?“

„Ta ponorka podléhala přísnému utajení. Vyplula za tajným úkolem. V těch dobách to jinak nešlo. Nemohli jsme riskovat, že ji najdou Sověti. Na palubě bylo jen jedenáct mužů, a tak nedalo práci utajit fakta.“

„A vy jste je tam nechali?“

„Váš manžel na ty podmínky přistoupil. Byl si vědom rizika.“

„A to vy Američané o nás Němcích tvrdíte, že jsme bezcitní!“

„Jsme praktičtí, Frau Oberhauserová. Chráníme svět, kdežto vy jste se ho pokoušeli dobýt. Váš manžel se rozhodl zúčastnit nebezpečné mise. Vlastně to všechno byl jeho nápad. Není první, kdo kdy čelil podobné volbě.“

Doufal, že s ní mluví naposled v životě. Nepotřeboval, aby mu přidělávala potíže.

„Sbohem, admirále. Doufám, že shnijete v pekle.“

Slyšel z jejího hlasu prudké emoce, ale bylo mu to jedno. „Přeji vám totéž.“

Zavěsil.

V duchu si poznamenal, že si má změnit číslo mobilu. Pak už se nebude muset s tou potrhlou Němkou bavit.

■ ■ ■

Charlie Smith miloval výzvy. Ramsey ho pověřil likvidací pátého cíle a dal jasně najevo, že tu práci je nutné odvést dneska. Nesmí vzniknout sebemenší podezření. Musí to být čisté zabití, po kterém

nezůstane žádná divná pachuť. Normálně by to nebyl problém, ale Smith se tentokrát musel obejít bez podkladů. Dostal od Ramseyho jen hrstku nevalných informací a dvanáctihodinovou lhůtu. Jestli uspěje, měl přislíbenou impozantní prémii. Dost na to, aby zaplatil farmu Bailey Mill a ještě mu zbyla halda peněz na přestavbu a zařízení.

Už se vrátil z Asheville a byl doma, poprvé za několik měsíců. Pár hodin se prospal a chystal se na akci, kterou měl před sebou. Od kuchyňského stolu zaslechl zacinkání a podíval se na displej mobilu. Číslo neznal, ale hovor přišel z Washingtonu. Možná volá Ramsey z nějakého cizího telefonu. Občas to dělával. Tím chlapem cloumá paranoia.

Zvedl to.

„Sháním Charlieho Smithe," ozval se ženský hlas.

Když uslyšel to jméno, celý se nastražil. Používal tu nálepku výlučně pro Ramseyho. „Máte špatné číslo."

„Ba ne, nemám."

„Bohužel ano."

„Na vašem místě bych nezavěšovala," řekla ta žena. „To, co chci říct, vám tak či onak změní život – buď k lepšímu, nebo vás to odrovná."

„Jak říkám, máte špatné číslo, vážená."

„Zabil jste Douglase Scofielda."

Svitlo mu a po páteři mu přejel mráz. „To vy jste tam byla s tím chlapem?"

„Ne, ale ti dva pro mě pracují. Vím o tobě všechno, Charlie."

Nic na to neřekl, ale to, že znala jeho číslo a falešné jméno, byl velký malér. Vlastně pohroma. „Co po mně chcete?"

„Tvůj krk."

Zasmál se.

„Ale jsem ochotná vyměnit ho za krk někoho jiného."

„Nechte mě hádat. Za Ramseyho?"

„Myslí ti to."

„Počítám, že mi asi neřeknete, kdo jste?"

„Ale ano. Na rozdíl od tebe nežiju dvojím životem."

„Tak kdo teda sakra jste?"

„Diana McCoyová. Zástupkyně poradce pro národní bezpečnost prezidenta Spojených států.“

80

Malone uslyšel výkřik. Byl v pilotní sekci a bavil se s posádkou, ale teď doběhl dozadu k žebříčku do tunelovitého vnitřku LC-stotřicítky. Dorothea seděla na opačné straně uličky vedle Christl, která se pokoušela vymanit z popruhů a vřískala. Z nosu jí crčela krev a pokapala jí parku. Werner a Henn se probudili a rozepínali si bezpečnostní pásy.

Malone se svezl po zábradlí žebříku a vrhl se do té mely. Hennovi se podařilo odvléct Dorotheu.

„Ty mrcho vyšinutá," ječela Christl. „Co blázníš?"

Werner převzal Dorotheu od Henna. Malone ucouvl a přihlížel.

„Praštila mě," osušovala si Christl nos rukávem.

Malone našel v kovové přihrádce ručník a hodil jí ho.

„Měla bych tě zabít," vyštěkla Dorothea. „Nezasloužíš si zůstat naživu."

„Vidíte to?" křičela Christl. „Vždyť vám to říkám. Je blázen. Cvok. Totální, naprostý cvok."

„Co vyvádíš?" zeptal se Werner manželky. „Kvůli čemu se ta rvačka strhla?"

„Nenáviděla Georga," kvílela Dorothea. Zmítala se ve Wernerově sevření.

Christl se postavila čelem k sestře.

Werner uvolnil stisk a nechal ty dvě lvice být; probodávaly se pohledem a snažily se odhadnout, co má ta druhá za lubem. Malone je pozoroval – dvě ženy ve stejném teplém oblečení, se stejnou tváří, ale naprosto odlišnou mentalitou.

„Dokonce jsi ani nebyla u toho, když jsme ho ukládali do hrobu," vyčetla sestře Dorothea. „Všichni jsme zůstali, jen ty ne."

„Nesnáším pohřby."

„Nenávidím tě!"

Christl se ohlédla po Maloneovi. U nosu si přidržovala ručník. Zachytil její pohled a postřehl v jejích očích hrozbu. Než stačil zareagovat, odhodila ručník, smýkla sebou a uhodila Dorotheu do obličeje, až odletěla zpátky k Wernerovi.

Rozmáchla se pěstí k dalšímu úderu.

Malone ji popadl za zápěstí. „Jednu jsi jí dlužila. Ale už dost.“

Potemněla vzteky a z jejího zuřivého výrazu vyčetl, že se do toho nemá plést.

Vyškubla mu paži a sebrala z podlahy ručník.

Werner pomohl Dorothee sednout. Henn jako obvykle jen přihlížel a nic neříkal.

„Fajn, ten boxerský zápas už stačil,“ prohlásil Malone. „Navrhuji, abyste se všichni trochu prospali. Zbývá nám necelých pět hodin, a jakmile přistaneme, chci okamžitě vyrazit. Kdo bude skuhrat nebo zdržovat, zůstává na základně.“

Smith seděl v kuchyni a civěl na telefon položený na stole. Řekl té ženě, která mu volala, že pochybuje o její totožnosti, a tak mu na sebe nadiktovala kontakt a zavěsila. Sáhl po přístroji a zavolal na číslo, které mu dala. Po třech zazvoněních ho příjemný hlas spojovatelky informoval, že se dovolal do Bílého domu, a zeptal se, kam chce přepojit.

„Do kanceláře poradce pro národní bezpečnost,“ řekl chabě.

Přepojila ho.

„Že ti to ale trvalo, Charlie.“ Telefon zvedla žena. Stejný hlas. „Spokojen?“

„Co po mně chcete?“

„Chci ti něco říct.“

„Poslouchám.“

„Ramsey chce váš pracovní vztah ukončit. Má velké plány, důležité plány, a ty v nich nefiguruješ, abys mu je snad nezkřížil.“

„Jste vedle jak ta jedle.“

„Mohla bych o tobě říct totéž, Charlie. Ale usnadním ti situaci. Jen poslouchej a mluvit budu já. Tím pádem ti nemusí záležet na tom, jestli se tenhle rozhovor nahrává, pokud tě to snad napadlo. Co ty na to?“

„Jestli máte dost času, tak mluvte.“

„Řešíš pro Ramseyho osobní problémy. Využívá tě už léta. Dobře ti platí. Několik posledních dní máš práce nad hlavu. Jackson-

ville, Charlotte, Asheville. Přihořívá, Charlie? Mám uvést konkrétní jména?“

„Dělejte si, co chcete.“

„Teď ti Ramsey svěřil novou zakázku.“ Odmlčela se. „Mě. A nepochybně se to má udělat dnes. Je to logické, protože jsem z něj včera vyždímala peníze. Řekl ti o tom, Charlie?“

Neodpověděl.

„Ne, myslím, že neřekl. Věř mi, kuje plány a pro tebe v nich není místo. Jenže já nemíním dopadnout jako ti ostatní. Proto se teď spolu bavíme. Jo, a mimochodem, kdybych vůči tobě chovala nepřátelské úmysly, už bys měl za dveřmi tajnou službu a vedli bychom tenhle rozhovor v ústraní, jen ty a já a někdo velký a silný.“

„To už mě taky napadlo.“

„Věděla jsem, že budeš rozumný. Takže jelikož chápeš, že opravdu vím, o čem mluvím, dovol, abych ti pověděla o třech zahraničních účtech, které vlastníš – o těch, kam ti Ramsey posílá peníze.“ Vysypala z rukávu jména bank a čísla účtů, dokonce i hesla včetně dvou, která si změnil teprve před týdnem. „Žádný z těch účtů není tak úplně tajný. Stačí vědět, kam a jak se podívat. Bohužel pro tebe jsem se k nim dostala hladce a rychle. Ale abych ti ukázala dobrou vůli, nic jsem z nich nevybrala.“

Fajn. Konec kličkování. „Co po mně chcete?“

„Jak jsem ti řekla, Ramsey se rozhodl, že se tě zbaví. Uzavřel s jedním senátorem dohodu, do které se mu nehodíš. Jsi už beztak jako mrtvý, bez identity, bez zázemí, bez rodiny. Jak těžké by asi bylo zařídit, abys navždycky zmizel? Nikdo by tě nepostrádal. To je smutné, Charlie.“

Ale pravdivé.

„Takže mám lepší nápad,“ prohlásila.

Ramsey už skoro dosáhl svého. Všechno šlo podle plánu. Zbývala jen jediná překážka – Diana McCoyová.

Ještě pořád seděl u stolu s chlazenou whisky u ruky a přemítal o tom, co řekl Isabel Oberhauserové. O té ponorce. A o tom, co vyzvedl z NR-1A a od té doby uchovával.

O deníku kapitána Forresta Malonea.

Během let do těch ručně psaných stránek tu a tam nahlédl, spíš z morbidní zvědavosti než z opravdového zájmu. Ten deník představoval památku na cestu, která zásadně změnila jeho život. Nebyl sentimentální, ale některé chvíle si zasluhují vzpomínku. Pro něj jedna taková nastala v ledovém antarktickém moři.

Když vyplul za tuleněm.

Na hladinu.

Vynořil se a posvítil si baterkou kolem. Ocitl se v jeskyni, kterou tvořila skála a led. Byla dlouhá asi jako fotbalové hřiště a zpoloviny tak široká, ozářená šedorůžovým přísvitem a tonula v tichu. Někde napravo slyšel štěknout tuleně a zahlédl, jak zvíře skočilo zpátky do vody. Posunul si potápěčskou masku na čelo, vyplivl regulátor a nadechl se. Vtom to spatřil. Zářivě oranžovou velitelskou věž, menší než bylo obvyklé, a charakteristického tvaru.

NR-1A.

Pane na nebi!

Náznými tempy zamířil k potopenému plavidlu.

Odsloužil si nějaký čas na palubě NR-1 – byl to jeden z důvodů, proč ho pro tento úkol vybrali – a znal tedy moderní design ponorky. Byla dlouhá a štíhlá, doutníkového tvaru. Na trupu měla plochou sklolaminátovou nástavbu, která posádce umožňovala přecházet po celé délce. Díky minimu otvorů se mohla potápět i do velkých hloubek prakticky bez rizika.

Připlul blíž a dotkl se černého kovu. Žádný zvuk. Žádný pohyb. Nic. Jen voda šplouchající o trup.

Byl blízko přídě, a tak se pustil podél levoboku. Z trupu visel provazový žebřík; jak věděl, používal se při nasedání a vysedání z nafukovacích člunů. Dumal, proč ho asi spustili.

Škubl za něj.

Žebřík držel.

Ramsey shodil ploutve a omotal si jejich pásky kolem levého zápěstí. Připnul si baterku na opasek, chytil se žebříku a vysoukal se z vody. Nahoře se svalil na palubu a vydýchal se, pak shodil zátěžový opasek a tlakovou láhev. Otřel si z obličeje ledovou vodu, zvedl se, znovu se chopil baterky a vyšplhal nahoru na věž.

Hlavní poklop byl dokořán.

Zachvěl se. Zimou? Anebo z pomyšlení, co ho čeká uvnitř?

Sešplhal dolů.

U paty žebříku uviděl, že z podlahy jsou odstraněny pláty. Posvítil si do míst, kde byly umístěny baterie. Všechno bylo ohořelé, čímž se vysvětlovalo, co se asi seběhlo. Požár musel mít katastrofální důsledky. Pomyslel na palubní reaktor, ale jelikož všude byla úplná tma, zřejmě ho vypnuli.

Skrz přední oddělení došel do velitelské sekce. Křesla byla prázdná, kontrolky a ciferníky nesvítily. Vyzkoušel několik obvodů. Nebyly pod proudem. Prohlédl strojovnu. Nic. V reaktorovém oddělení vládlo ticho. Našel kapitánský kout – ne kajutu, protože na takový luxus byla NR-1A příliš malá. Byla tam jen kóje a pracovní stůl přišroubovaný k přepážce. Zahlédl na stole kapitánův deník. Otevřel ho a nalistoval poslední záznam.

Ramsey si ten poslední zápis pamatoval doslova. *Led na prstech, led v hlavě, led ve skelném pohledu.* Ach bože, Forrest Malone měl naprostou pravdu.

Zvládl tehdy tu pátrací akci dokonale. Každý, kdo by mohl dělat potíže, je po smrti. Odkaz admirála Dyalse je v bezpečí, stejně jako jeho vlastní. I námořnictvo je v bezpečí. Duchové z NR-1A zůstanou tam, kam patří.

V Antarktidě.

Jeho mobil se rozsvítil, ale nevydal žádný zvuk. Před několika hodinami zvonění vypnul. Podíval se na něj. Konečně.

„Ano, Charlie, copak je?“

„Potřebuji se s vámi sejít.“

„Nepřipadá v úvahu.“

„Zařiďte si to. Za dvě hodiny.“

„Proč?“

„Vznikl problém.“

Ramsey si uvědomil, že hovor probíhá na veřejné telefonní lince a že musí pečlivě volit slova.

„Velký?“

„Dost velký na to, abych se s vámi potřeboval sejít.“

Podíval se na hodinky. „Kde?“
„Však víte. Buďte tam.“

81

Fort Lee, Virginia
21:30

Počítače nebyly Stephaniinou silnou stránkou, ale Malone jí v e-mailu vysvětlil, jak s překladovým programem zacházet. Plukovník Gross jí obstaral vysokorychlostní přenosný skener a internetové připojení. Stáhla si program a vyzkoušela si překlad na jedné stránce, kterou naskenovala do počítače.

Výsledek byl ohromující. Z podivné změti spirál, obloučků a kudrlinek vyvstala nejdřív latina a potom angličtina. Místy jen hrubá, tu a tam něco chybělo. Ale Stephanii to stačilo, aby pochopila, že mrazicí komora obsahuje hotovou pokladnici vědomostí z pradávných časů.

Zavěs do sklenice na tenkou nit dvě jadérka. Rychle tři lesklou kovovou tyč o oděv. Nevznikne nic, co by bylo vidět, cítit či způsobovalo bolest. Avšak přibliž tyčku ke sklenici a jadérka se od sebe rozletí a zůstanou tak i poté, co se tyčka oddálí. Z tyčky vyzařuje navenek síla, je neviditelná, ale je tam a odpudí jádra od sebe navzájem. Po chvíli jádra zase klesnou, přitahována toutéž silou, která přitáhne zpátky dolů vše, co se vyhodí do vzduchu.

Zkonstruuj kolo s rukojetí na zadní straně a připevni k jeho obvodu malé kovové destičky. Upevni dvě kovové tyče tak, aby se dráty, které se z nich paprskovitě rozbíhají, zlehka dotýkaly destiček. Dalším drátem připoj ke každé tyči dvě kovové koule umístěné půl commonu od sebe. Zatoč pomocí rukojeti kolem. Kde se kovové destičky dotknou drátů, objeví se záblesk. Roztoč kolo rychleji a mezi kovovými koulemi se sykotem vyšlehnou modré blesky. Objeví se podivná vůně, taková, jakou lze cítit po divoké bouři v krajině. Kochej se jí i tím bleskem, protože síla, která je vytváří, je stejná jako síla, která

odpuzuje jádra od sebe, jen vznikla odlišným způsobem. Dotýkat se kovových koulí je stejně neškodné jako dotýkat se kovové tyče třené o oděv.

Utvoř směs z rovných dílů drceného měsíčního kamene, crownchaky, mléka z banyánu a fíkovníku, magnetovce, rtuti, zrnek slídy, saarasvatového oleje a nakhy a nech ustát, dokud neztuhne. Poté do ní přimíchej bilvový olej a povař, až vznikne hladká přilnavá hmota. Potři tím lakem povrch, ale dokud nezaschne, nevystavuj jej světlu. Zmatnění docílíš, přidáš-li kořen pallatory, maatang, lastury zavinutců, zemskou sůl, černé olovo a žulový písek. Nanesením silné vrstvy zpevníš jakýkoli povrch.

Peetha má být tři commony široká a půl commonu vysoká, čtvercová či kulatá. Uprostřed je upevněn čep. Vpředu je umístěna nádobka s kyselinou dellia. Na západě je zrcadlo umocňující temnotu a na východě trubička přitahující sluneční paprsky. Uprostřed je drátem ovládané kolo a na jihu hlavní přepínač. Při otáčení kola směrem k jihovýchodu bude oboustranné zrcadlo upevněné k trubičce zachycovat sluneční paprsky. Otáčením kola směrem na severovýchod se aktivuje kyselina. Otáčením kola směrem na západ začne fungovat zrcadlo zesilující temnotu. Otáčením středového kola dosáhnou paprsky přitažené zrcadlem na krystal a obestřou ho. Má-li vznikat stálé teplo, je třeba otáčet hlavním kolem velkou rychlostí.

Vložíš-li do tavicího kotlíku rovným dílem písek, křišťál a suvarchalovou sůl a vystavíš směs žáru, odléváním vznikne lehký, pevný a odolný keramický materiál. Trubky z tohoto materiálu budou schopny přenášet a vyzařovat teplo a lze je pevně spojit pískovou maltou. Barevné pigmenty získané ze železa, hlíny, křemene a kalcitu jsou sytých barev, trvanlivé a po odlití dobře přilnou.

Stephanie zvedla oči k Edwinu Davisovi. „Na jedné straně si začátečnicky pohrávali s elektřinou, zatímco na druhé vyráběli materiály a mechanismy, o jakých jsme jakživi neslyšeli. Musíme zjistit, odkud ty knihy pocházejí.“

„To bude těžké, protože veškeré záznamy z operace Highjump, ze kterých bychom se to dozvěděli, nejspíš zmizely," potřásl hlavou Davis. „Pitomci zatracení! Prohlásit to za přísně tajné! Pár omezenců dělá dalekosáhlá rozhodnutí s dopadem na všechny. Možná tam leží zásobárna znalostí, které mohly změnit svět. Anebo taky samý šunt, ale to už nezjistíme. Uvědomte si, že ty knihy se našly před desítkami let a od té doby se tam metr za metrem vrší nový sníh. Dnes tam krajina vypadá úplně jinak než tenkrát."

Stephanie věděla, že Antarktida je pro geodety zlý sen. Její pobřeží se ustavičně mění, jak přibývá, ubývá a posouvá se ledový šelf. Davis má pravdu. Najít místa, o kterých psal Byrd, může být zhola nemožné.

„Zatím jsme se podívali jen na pár stránek v několika náhodně vybraných svazcích," namítla. „Nevíme, co je v ostatních."

Její oko přitáhla další stránka textu a obrázek dvou rostlin s kořeny.

Naskenovala stránku do počítače a přeložila ji.

Gyra roste ve vlhkých tmavých úžlabinách a musí se vytáhnout ze země, než pomine letní slunce. Když se její listí usuší a rozdrtí, tiší horečku. Dbej však na to, aby nebyla vystavena vlhku. Mokré listy jsou neúčinné a mohou přivodit nemoc. Právě tak i zažloutlé. Nejlepší jsou listy jasně červené a oranžové barvy. Přinášejí též spánek a lze je použít k potlačování snů. Přílišné množství může uškodit, dávkuj je tudíž pečlivě.

Chápala, jaké pocity asi zažívá průzkumník, když stane na panenském pobřeží a hledí na neznámou zemi.

„Tohle skladiště zapečetíme," prohlásil Davis.

„To není dobrý nápad. Zburcuje to Ramseyho."

Zdálo se, že Davis uznal oprávněnost její námitky. „Tak pověříme Grosse, aby to tu hlídal. Kdyby odtud chtěl někdo něco odnést, dá nám vědět a my to zarazíme."

To už bylo lepší.

Vzpomněla si na Malonea. Měl by se pomalu blížit k Antarktidě. Vzal to za správný konec?

Tady každopádně zbývá nedodělaná práce.

Najít vraha.

Zaslechla, jak se dveře na protější straně ohromného skladiště otevřely a zase zavřely. Plukovník Gross hlídkoval v předsíni, aby jim dopřál soukromí, takže předpokládala, že je to on. Jenže vtom se tmou rozlehly dvoje kroky. Seděli s Davisem u stolu hned u vstupu do mrazicí komory a svítili si všehovšudy dvěma lampičkami. Stephanie vzhlédla. Z příšeří se zhmotnil Gross a jemu v patách další muž – vysoký, s hustými vlasy, v obyčejných kalhotách a námořnicky modré větrovce s emblémem prezidenta Spojených států na levé straně hrudi.

Danny Daniels.

82

Maryland
22:20

Ramsey sjel z tmavé dálnice a odbočil do lesa k marylandské farmě, kde se před několika dny sešel s Charliem. Smithem.

Bailey Mill, tak jí Smith říkal.

Smithův tón se mu nelíbil. Drzý všivák a provokatér, to k Charliemu Smithovi sedělo. Ale chovat se rozzlobeně a útočně a klást si požadavky? Ani náhodou.

Něco se zvrtlo.

Ještěže snad Ramsey získal nového spojence v Dianě McCoyové, té ženské, která ho stála dvacet miliónů dolarů. Naštěstí si nastřádal na nejrůznějších účtech po celém světě mnohem víc – z peněz, které se k němu dokutálely z předčasně ukončených nebo zrušených zpravodajských operací. Jakmile se na spisu jednou ocitla nálepka PODLÉHÁ UTAJENÍ, žádné velké vyúčtování už se většinou nekonalo. Platilo sice, že se neutracené prostředky mají vracet, ale běžně se to nedělalo. Ramsey potřeboval kapitál k financování tajných akcí, například aby platil Smithe. Jenže s naléhavostí akcí se zvětšovala i rizika.

Jako zrovna teď.

V záři čelních reflektorů se vyloupla farma, stodola a další auto. Všude tma jak v ranci. Zaparkoval, hrábl do palubní přihrádky, vyndal odtamtud svého automatického walthera a vystoupil na mráz.

„Charlie," zavolal. „Nemám na tvoje fórky náladu. Koukej vylézt."

Jeho oči, už přivyklé na tmu, postřehly nalevo pohyb. Zamířil tím směrem a dvakrát vypálil. Střely pleskly o tvrdé dřevo. Zahlédl další pohyb, ale uviděl, že to není Smith.

Byli to psi.

Vyběhli z domu a z verandy a utíkali do lesa. Jako posledně.

Vydechl.

Smith s ním hrozně rád hrál různé hry, a tak se mu rozhodl vyjít vstříc. „Něco ti řeknu, Charlie. Prostřílím ti všechny gumy a nechám tě, ať ti tady přes noc umrzne zadek. Zavolej mi zítra, jestli budeš mít náladu na povídání.“

„Vtipkování vám moc nejde, admirále,“ ozvalo se. „Ani co by se za nehet vešlo.“

Ze stínů se vynořil Smith.

„Buď rád, že tě nezabiju,“ řekl Ramsey.

Smith sestoupil z verandy. „Proč byste to dělal? Jsem přece hodný chlapeček. Udělal jsem všechno, co jste po mně chtěl. Všichni čtyři jsou mrtví, proběhlo to hladce a čistě. A co to neslyším z rádia? Že prý se chystá vaše jmenování do Sboru náčelníků. Že jste povýšil a míříte do vyhřátého křesla na Olympu. Chudý černošský chlapec udělal kariéru.“

„To pro tebe není důležité,“ odsekl Ramsey. „Nic ti do toho není.“

„Já vím. Já jsem jenom najatá síla. Pro mě je důležité, abych dostal zaplaceno.“

„Už jsi dostal. Přede dvěma hodinami. Komplet za všechno.“

„Fajn. Napadlo mě, že si dopřeju menší prázdniny. Někde v teploučku.“

„Teprve až odvedeš ten nový úkol.“

„Míříte vysoko, admirále. Váš poslední terč je přímo v Bílém domě.“

„Jen ten, kdo míří vysoko, to dotáhne daleko.“

„Za tuhle práci chci dvojnásobek obvyklé ceny, polovičku předem, zbytek po dokončení.“

Ramseymu bylo jedno, kolik ho to bude stát. „Platí.“

„Ještě něco,“ řekl Smith.

Ramsey ucítil, jak ho zezadu přes kabát něco dloublo do žeber.

„Žádné pitomosti, Langforde,“ ozval se ženský hlas. „Nebo tě odprásknu, než stačíš hnout malíčkem.“

Diana McCoyová.

■ ■ ■

Malone zkontroloval palubní chronometr – ukazoval 7:40 ráno – a zadíval se z pilotní kabiny na panoráma pod sebou. Antarktida mu připomínala obrácenou mísu s otlučeným a popraskaným okrajem. Po obvodu ohromné, skoro tři kilometry tlusté ledové náhorní plošiny, se přinejmenším ze dvou třetin táhly černé zubaté hory. Obklopovaly je rozpukané ledovce, z nichž se tu a tam odlamovaly kusy a odplouvaly na volné moře. Pod nimi se skrývalo celé severovýchodní pobřeží.

Pilot oznámil, že zahájili konečný sestup k Halvorsenově základně. Je čas připravit se na přistání.

„Dneska je výjimečně hezky," řekl pilot Maloneovi. „Parádní počasí. Máte štěstí. I vítr je v pohodě." Nastavil řídicí systémy a chopil se beranů. „Nechcete nás posadit na zem?"

Malone ho gestem odmítl. „Ne, díky. Na to nemám." I když přistával s bojovými stíhačkami na letadlových lodích, přistávat s pětačtyřicetitunovým letadlem na nebezpečném ledu bylo dobrodružství, bez kterého se ochotně obešel.

V hlavě mu ležela půtka mezi Dorotheou a Christl. Posledních několik hodin sice sekaly dobrotu, ale jejich prudký střet ho znepokojil.

Letadlo zahájilo strmý sestup.

Ta rvačka pro něj představovala varovný signál, ale ještě víc ho zneklidnila jiná věc, kterou během ní postřehl. Ulricha Henna Dorothein útok zaskočil.

Malone si všiml, jak se Henn zatvářil zmateně, než si zase nasadil obvyklou kamennou masku. Očividně nečekal, co Dorothea udělá.

Letadlo se vyrovnalo a motory ubraly otáčky.

Hercules byl vybaven přistávacími lyžemi a Malone slyšel, jak druhý pilot hlásí, že jsou připraveny. Klesali níž, bílá plocha se přibližovala a vyvstávaly na ní detaily.

Náraz. Pak další.

Dosedli a lyže zasvištěly na sněhové krustě. Brzdit se nedalo – letoun zpomalovalo pouze tření. Naštěstí bylo kam klouzat, všude kolem byla spousta místa.

Konečně Hercules zastavil.

„Vítejte v prdeli světa," oznámil všem přítomným pilot.

Stephanie vstala ze židle. Síla zvyku.

Davis také.

Daniels jim pokynul, ať se neobtěžují. „Je pozdě a všichni jsme unaveni. Jen si sedněte." Přitáhl si židli. „Děkuji vám, plukovníku. Postaráte se, aby nás nikdo nerušil?"

Gross zmizel směrem ke vchodu do skladiště.

„Vy dva vypadáte příšerně," konstatoval Daniels.

„To se stává, když někomu před vašima očima ustřelí hlavu," opáčil Davis.

Daniels si povzdychl. „Taky jsem to párkrát zažil. Odkroutil jsem si dva turnusy ve Vietnamu. Na to se nezapomíná."

„Zemřel kvůli nám člověk," řekl Davis.

Daniels sevřel rty. „Ale Herbert Rowland díky vám žije."

Chabá útěcha, pomyslela si Stephanie. „Kde jste se tu vzal?" zeptala se.

„Vyklouzl jsem z Bílého domu a odskočil si sem na jih prezidentským speciálem. Začal s tím Bush. Než se o jeho odletu někdo dověděl, už přistával v Iráku. Teď na to ovšem máme *procedury*. Ale vrátím se do postele, dřív než si všimnou, že jsem byl pryč." Zalétl pohledem ke dveřím mrazicí komory. „Chtěl jsem se podívat na ty věci tady. Plukovník Gross mi o nich povídal, ale chtěl jsem je vidět na vlastní oči."

„Mohou změnit náš pohled na historii," řekla Stephanie.

„Je to úžasné." Na Danielsovi bylo znát upřímné zaujetí. „Měl Malone pravdu? Dokážeme ty knihy přečíst?"

Přikývla. „Natolik, aby dávaly smysl."

Zdálo se, že prezident krotí své jindy bodré vystupování. Stephanie se o něm doslechla, že patří k typickým ‚sovám' a skoro nespí. Personál si na to ustavičně stěžoval.

„Vrah se nám ztratil," řekl Davis.

Znělo to omluvně. Jaký rozdíl proti jejich první spolupráci, kdy sálal tak nakažlivým optimismem, že kvůli němu Stephanie odjela do střední Asie!

„Edwine,“ obrátil se k němu prezident, „dělal jste, co jste mohl. Myslel jsem si o vás, že jste blázen, ale měl jste pravdu.“

Davis měl pohled člověka, který se už vzdal naděje na dobré zprávy. „Přesto je Scofield mrtvý. Stejně jako Millicent.“

„Otázka zní, jestli chcete chytit jejich vraha.“

„Vždyť jsem říkal, že se nám ztratil.“

„Právě o to běží,“ opáčil Daniels. „Já ho našel.“

83

Maryland

Ramsey seděl na rozvrzané dřevěné židli s rukama, hrudníkem a kotníky omotanými lepicí páskou. Tam venku ho napadlo, že po McCoyové skočí, ale uvědomil si, že Smith má určitě taky zbraň a oba naráz by je nezvládl. A tak neudělal nic. Hrál o čas. A doufal ve šťastnou náhodu.

Možná to od něj nebylo zrovna chytré.

Nahnali ho do domu a Smith zapálil malá kempinková kamínka, která jim teď poskytovala slabé osvětlení a vítané teplo. Část stěny do ložnice byla odsunutá; v obdélníkovém prostoru za ní byla černočerná tma. Ramsey by hrozně rád věděl, co od něj ti dva chtějí, jak se dali dohromady a jak je zpacifikovat.

„Tahle žena tvrdí, že jste mě přidal na seznam lidí na odpis," řekl Smith.

„Neměl bys naslouchat lidem, které neznáš."

McCoyová stála opřená o okenní parapet se zbraní v ruce. „Kdo říká, že se neznáme?"

„To není těžké odhadnout," ujistil ji Ramsey. „Snažíš se nás rozeštvat. Prozradila ti, Charlie, že mě obrala o dvacet miliónů?"

„O něčem takovém se zmínila."

Další problém.

Ramsey se podíval na McCoyovou. „Klobouk dolů. Povedlo se ti Charlieho identifikovat a navázat s ním kontakt."

„Nebylo to tak těžké. Myslíš, že jsou všichni slepí? Víš přece, že mobily se dají odposlouchávat a bankovní převody vystopovat. Díky tajným mezivládním dohodám se člověk dostane k účtům a záznamům, ke kterým by jinak neměl přístup."

„Nenapadlo mě, že se o mě natolik zajímáš."

„Chtěls, abych ti pomohla. Tak ti pomáhám."

Škubl sebou v poutech. „Takhle jsem to zrovna nemyslel."

„Nabídla jsem Charliemu polovinu z těch dvaceti miliónů."

„Předem," dodal Smith.

Ramsey potřásl hlavou. „Jsi nevděčná potvora.“

Smith vystartoval a vlepil Ramseymu políček. „Na tohle jsem měl zálusk už dávno.“

„Přísahám, Charlie, že toho budeš litovat.“

„Patnáct let jsem dělal, co jste poručil,“ řekl Smith. „Kdykoli jste chtěl mít někoho bradou vzhůru, tak jsem ho zabil. Věděl jsem, že za něčím jdete, to se pozná. Teď jste to dotáhl do Pentagonu, do Sboru náčelníků štábů. Kampak máte namířeno dál? Vy se s tím nespokojíte ani náhodou, vás na důchod neužije. Nejste ten typ. A tím pádem vám překážím.“

„Kdo to tvrdí?“

Smith ukázal na McCoyovou.

„Ty jí věříš?“

„Dává to smysl. A opravdu měla dvacet miliónů, protože teď z nich mám polovičku já.“

„A my dva společně máme tebe,“ doplnila McCoyová.

„Ani jeden z vás si netroufne zavraždit admirála, hlavu námořní rozvědky a kandidáta na post ve Sboru náčelníků. To by se dalo těžko zakamuflovat.“

„Fakt?“ ušklíbl se Smith. „Kolik lidí jsem pro vás zabil, padesát? Sto? Dvě stě? Už se ani nepamatuju. Žádné z těch úmrtí nikdy nedostalo nálepku vražda. Troufám si tvrdit, že kamufláže jsou moje specialita.“

Ten drzý prevít měl bohužel pravdu, a tak se Ramsey rozhodl pro diplomatický přístup. „Co mám udělat, abych tě přesvědčil, Charlie? Táhneme to spolu už tak dlouho. V nejbližších letech tě budu potřebovat.“

Smith neodpověděl.

„Kolik žen zabil?“ zeptala se McCoyová.

Ramsey se divil, proč se ptá. „Záleží na tom?“

„Mně ano.“

Vtom mu to došlo. Edwin Davis. Její kolega. „Je to kvůli Millicent?“

„Zabil ji tady pan Smith?“

Rozhodl se pro upřímnost a přikývl.

„Byla těhotná?“

„Tak mi to bylo řečeno. Ale kdo ví? Ženy lžou.“

„Takže jsi ji prostě nechal zlikvidovat?“

„Vypadalo to jako nejjednodušší způsob, jak se toho problému zbavit. Tady Charlie pro nás tehdy pracoval v Evropě. Tam jsme se poprvé setkali. Odvedl tu práci dobře a od té doby se z něj stal můj člověk.“

„Nejsem váš,“ ohradil se pohrdavě Smith. „Jen pro vás pracuju. Platíte mi.“

„A můžeš si vydělat ještě mnohem víc,“ ubezpečil ho Ramsey.

Smith popošel k odsunutému panelu ve zdi. „Tudy se jde dolů do ukrytého sklepa. Nejspíš ho využívali za občanské války. Šikovné místo, kam něco schovat.“

Ramseymu došlo, co myslí. *Například tělo.*

„Zabít mě je hodně špatný nápad, Charlie.“

Smith se otočil a namířil na něj. „Možná že jo. Ale stoprocentně mi to udělá dobře.“

Malone se ze sluníčka venku vnořil do útrob Halvorsenovy základny a ostatní ho následovali. Jejich hostitel na ně čekal na ledové ploše, už když vystoupili z letadla do venkovního mrazu. Byl to snědý vousatý Australan jménem Taperell, podsaditý, urostlý a od pohledu schopný.

Základna sestávala ze shluku vysoce moderních budov pohřbených pod tlustou sněhovou pokrývkou. Vytápěl ji propracovaný systém solárních a větrných zařízení, který Taperell označil za poslední výkřik techniky. „Dneska máte štěstí,“ dodal. „Je jen minus třináct. To je v těchhle končinách sakra teplo.“

Odvedl je do prostorné, dřevem obložené místnosti plné stolů a židlí, kde to vonělo vařeným jídlem. Digitální teploměr na protější stěně ukazoval devatenáct stupňů.

„Hned dorazí hamburgry, hranolky a pití,“ řekl Taperell. „Napadlo mě, že si určitě dáte něco na posilněnou.“

„Počítám, že tím myslíte jenom jídlo,“ usmál se Malone.

Taperell se rozřehtal. „Co jiného, kamaráde?“

„Můžeme hned po jídle vyrazit?“

Hostitel přikývl. „Bez obav, dostal jsem patřičné instrukce. Už jsem dal připravit vrtulník. Kam máte namířeno?“

Malone se podíval na Henna. „Teď je řada na vás.“

Christl vystoupila o krok dopředu. „Informace, které potřebuješ, mám vlastně já.“

Stephanie se dívala, jak se Davis zvedl ze židle a zírá na prezidenta. „Jak to myslíte, že jste ho našel?“ vyhrkl.

„Dnes jsem Ramseymu nabídl post ve Sboru náčelníků štábů. Oslovil jsem ho telefonicky a on přijal.“

„Předpokládám, že vás k tomu vedl pádný důvod,“ řekl Davis.

„Tak se mi zdá, Edwine, že jsme si nějak prohodili role. Jako byste vy byl prezident a já zástupce poradce pro národní bezpečnost…, s důrazem na slovo *zástupce.*“

„Vím, kdo je tu pánem, a vy taky. Tak nám aspoň řekněte, proč jste se tu objevil uprostřed noci.“

Danielse ta nezdvořilost nijak nerozhodila.

„Když jsem byl před pár lety v Británii,“ spustil, „zeptali se mě, jestli se chci zúčastnit honu na lišku. Britové tu hovadinu milují. Naparádí se, za svítání naskočí na smradlavé koně a vyrazí za smečkou vyjících psů. Vykládali mi, jak je to báječné. Pokud ovšem nejste liška, v tom případě to stojí za pendrek. Jelikož jsem duše soucitná, nešla mi ta liška z hlavy, a tak jsem odmítl.“

„Chystáme se na lov?“ zeptala se Stephanie.

Viděla, jak se mu zablesklo v očích. „Tak tak. A nejbáječnější je, že nás lišky vůbec nečekají.“

Malone přihlížel, jak Christl rozkládá mapu na stůl. „Matka mi to vysvětlila.“

„Pročpak zrovna tobě?“ vyjela Dorothea.

„Nejspíš jí došlo, že si uchovám chladnou hlavu, i když mě jinak asi má za pomstychtivého snílka, schopného zničit náš rod.“

„A jsi taková?“ zeptala se Dorothea.

Christl do ní zabodla pohled. „Jsem Oberhauserová. Poslední z dlouhé rodové linie a dostojím cti svých předků.“

„Co kdybychom se radši soustředili na problém, který máme před sebou?“ navrhl Malone. „Je krásné počasí. Měli bychom toho využít, dokud se dá.“

Christl s sebou přivezla tu novější mapu Antarktidy, na kterou ho Isabel nalákala v Ossau – tu, kterou nerozložila. Teď viděl, že na ní jsou vyznačeny všechny pozemní základny na kontinentu a hlavně podél pobřeží. Včetně Halvorsenovy.

„Dědeček navštívil tahle dvě místa,“ ukázala Christl na body označené čísly 1 a 2. „Podle svých poznámek přivezl většinu kamenů z bodu 1, přestože strávil většinu času v bodu 2. Expedice s sebou vezla rozebranou chatku, která se dala postavit kdekoli, aby potvrdila německý územní nárok. Rozhodli se ji postavit v bodu 2, kus od pobřeží.“

Malone prve požádal Taperella, aby s nimi zůstal. Teď se na Australana obrátil s otázkou: „Kde to je?“

„Znám to tam. Je to odtud asi osmdesát kilometrů na západ.“

„Ta chatka ještě stojí?“ zeptal se Werner.

„Natuty,“ ujistil ho Taperell. „Bude v cajku – tady dřevo nehnije. Bude vypadat úplně stejně, jako když ji postavili. Zvlášť tam – celé to území spadá do chráněné oblasti jakožto lokalita ‚mimořádného vědeckého zájmu‘. Vztahuje se na ně Antarktická úmluva o ochraně životního prostředí. Smí se tam jenom se souhlasem Norů.“

„Jak to?“ zeptala se Dorothea.

„Ten kus pobřeží patří tuleňům. Odchovávají tam mladé. Lidé tam nesmějí. Ta chatka stojí v jednom žlebu ve vnitrozemí.“

„Matka říkala, že otec měl v plánu vzít Američany na bod 2,“ řekla Christl. „Dědeček se tam chtěl mermomocí vrátit a probádat ho, ale nesměl.“

„Kde bereme jistotu, že je to správné místo?“ zeptal se Malone.

Christl se uličnicky blýsklo v očích. Znovu sáhla do batohu a vyndala tenkou barevnou knížečku s německým titulem. V duchu si ho přeložil. *Návštěva v Novém Švábsku padesát let poté.*

„Tohle je obrazová publikace z roku 1988. Jeden německý časopis na to místo poslal filmový štáb a fotografa. Matka na ni narazila před pěti lety.“ Prolistovávala ji a hledala správnou stránku. „Tohle je ta chata.“ Ukázala jim pozoruhodný dvoustránkový záběr dře-

věné šedé stavby umístěné v tmavé skalní úžlabině s ostrůvky bělostného sněhu. Nad ní se tyčily holé šedé hory. Christl obrátila stránku. „A tohle je snímek zevnitř.“

Malone se na něj zadíval. Moc toho vidět nebylo. Stůl s rozházenými časopisy, několik židlí, dvě palandy, transportní bedny proměněné v police, kamna a vysílačka.

Christl si Malonea pobaveně změřila. „Jestlipak tam vidíš něco zajímavého?“

Vracela mu, jak si ji dobíral v Ossau. A tak přijal její výzvu a pozorně si prohlížel obrázek. Ostatní se připojili.

Vtom ho uviděl. Na podlaze, vyřezaný do jednoho prkna.

Ukázal na něj. „Tentýž symbol, který je na obálce knihy z hrobky Karla Velikého.“

Usmála se. „Takže je to určitě správné místo. A ještě máme tohle.“ Vytáhla z knížky složený list papíru. Stránku ze starého časopisu, zažloutlou a zpuchřelou, na níž byla zrnitá černobílá fotografie interiéru chaty.

„Pochází to z dokumentů Ahnenerbe, které jsem sehnala,“ řekla Dorothea. „Pamatuju si to. Prohlížela jsem si je v Mnichově.“

„Matka je odtamtud odvezla,“ přitakala Christl, „a všimla si té fotografie. Podívejte se na podlahu – symbol je na ní jasně vidět. Otiskli ten článek na jaře 1939; dědeček v něm psal o expedici z předchozího roku.“

„Hned jsem jí říkala, že ty materiály jsou cenné,“ poznamenala Dorothea.

Malone se podíval na Taperella. „Zdá se, že tohle je to místo, kam jedeme.“

Taperell ukázal na mapu. „Celou oblast tady u pobřeží tvoří ledový šelf, pod kterým je mořská voda. Táhne se osm kilometrů do vnitrozemí – kdyby nebyl zamrzlý, byla by to zátoka jako hrom. Ta

chata je na opačné straně horského hřbetu, asi dva kilometry od moře na pomyslném západním břehu té zátoky. Můžeme vás tam vysadit, a až skončíte, zase vás vyzvednout. Jak jsem říkal – máte kliku na počasí, dneska je hic.“

Minus třináct nepřipadalo Maloneovi zrovna jako tropy, ale chápal, jak to Taperell myslí. „Budeme potřebovat nouzové vybavení, čistě pro všechny případy.“

„Už máte připravené dvoje saně. Čekali jsme vás.“

„Nemáte ve zvyku moc se vyptávat, co?“ řekl Malone.

Taperell zavrtěl hlavou. „To nemám, kamaráde. Jen dělám svou práci.“

„Tak si tedy dáme něco na posilněnou a vyrazíme.“

84

Fort Lee

„Nemohl byste se prosím vyjádřit jasně, pane prezidente?“ požádal Davis. „Bez historek, bez hádanek. Je už hodně pozdě a já nemám dost energie na to, abych byl trpělivý a uctivý zároveň.“

„Mám vás rád, Edwine. Většina těch vrtáků, které mám kolem sebe, mi říká buď to, co si podle nich přeju slyšet, anebo něco, co vůbec nepotřebuju. S vámi je to jiné. Říkáte mi, co bych slyšet měl. Nemažete mi med kolem pusy, všechno mi naservírujete pěkně na rovinu. Proto jsem vás bral vážně, když jste mi vykládal o Ramseym. Kdyby s tím přišel někdo jiný, pustil bych to jedním uchem tam a druhým ven. U vás ne. Přiznávám, že jsem se k tomu stavěl skepticky, ale měl jste pravdu.“

„Co s Ramseym zamýšlíte?“ zeptal se Davis.

Stephanie také vycítila v prezidentově řeči zvláštní podtón.

„Prostě jsem mu dal, co chtěl. Jmenování. Nic člověka neukolébá tolik jako úspěch. Já bych to měl vědět líp než kdo jiný – použili to proti mně nejednou.“ Daniels zalétl pohledem k mrazicí komoře. „Ty věci tam uvnitř mě fascinují. Dokumenty o národu, o kterém jsme nevěděli. Ti lidé žili dávno. Ledacos dokázali. Ledacos vymysleli. A přesto jsme o jejich existenci neměli tušení.“

Sáhl si do kapsy a vyndal list papíru. „Podívejte se na tohle.“

„Je to petroglyf z Hathořina chrámu v Dendeře. Navštívil jsem ho před několika lety. Je to ohromný chrám s vysokánskými sloupy. Na egyptské poměry není nijak zvlášť starý, jen z prvního století před naším letopočtem. Chrámoví pomocníci na tom petroglyfu drží cosi, co vypadá jako nějaká svítidla podepřená pilíři; zřejmě jsou těžká. Jsou připojena kabelem ke krabičce na zemi. Podívejte se na horní konec obou těch podpěr, pod ty divné žárovky. Vypadá to jako kondenzátor, nezdá se vám?“

„Neměla jsem ponětí, že se o takovéhle věci zajímáte,“ podivila se Stephanie.

„Já vím. My tupí balíci z venkova ničemu nerozumíme.“

„Tak jsem to nemyslela. Já jen.“

„To nic, Stephanie. Nechávám si to pro sebe, ale takové věci přímo hltám. Vezměte si všechny hrobky nalezené v Egyptě… ani v jediné komoře není stopa po kouři. Jak si sakra tam dole pod zemí svítili na práci? Měli jedině oheň a olejové lampy kouřily.“ Ukázal na kresbu. „Ale třeba používali něco jiného. V Hathořině chrámu se našel nápis, který mluví za všechno. Opsal jsem si ho.“ Otočil kresbu na rub. „*Chrám byl zbudován podle plánu zaznamenaného starobylým písmem na pergamenovém svitku, jenž pochází z dob Horových Společníků.* Umíte si to představit? Stojí tam, že se jim dostalo pomoci z dávných časů.“

„Snad doopravdy nevěříte, že Egypťané měli elektrické osvětlení?“ ozval se Davis.

„Nevím, čemu mám věřit. Ostatně kdo tvrdí, že bylo elektrické? Mohlo být chemické. Armáda používá lampy na bázi plynného tritia a fosforu, které svítí bez elektřiny celá léta. Nevím, čemu mám věřit. Vím jenom, že ten petroglyf je skutečný.“

Ano, to byl.

„Podívejte se na to takhle,“ pokračoval prezident. „Bývaly doby, kdy takzvaní odborníci věřili, že všechny kontinenty mají neměnnou polohu. Pevnina prostě odjakživa byla tam, kde je teď, a basta. Pak si lidé všimli, že Afrika a Jižní Amerika do sebe tvarem jakoby zapadají a Severní Amerika, Grónsko a Evropa také. Odborníci prohlásili, že je to náhoda, nic víc. Pak se našly v Anglii a Severní Americe identické fosilie a stejné druhy hornin. S náhodou to začalo vypadat

nahnutě. Potom se zjistilo, že pod oceány jsou zemské desky, které se pohybují, a takzvaným expertům došlo, že se pevnina mohla na těch deskách posouvat. Nakonec se v šedesátých letech objevily důkazy, že se zažité názory mýlily. Kontinenty kdysi tvořily jedinou pevninu, teprve později se od sebe vzdálily. Z někdejšího fantazírování se stala věda."

Stephanie si vzpomněla na duben minulého roku a rozhovor, který tehdy s Danielsem vedla. „V Haagu jste mi tvrdil, že o vědě nevíte ani ťuk."

„Taky že nevím. Ale to neznamená, že nečtu a nevnímám."

Usmála se. „Jste plný rozporů."

„Budu to brát jako kompliment," usmál se Daniels a ukázal na stůl. „Funguje ten překladový program?"

„Zdá se, že ano. A máte pravdu – jsou to doklady o zmizelé civilizaci. Zřejmě existovala velmi dlouho a byla v kontaktu s lidmi po celém světě; mimo jiné v devátém století i s Evropany, jak věří Malone."

Daniels vstal. „Myslíme si o sobě, bůhvíjak nejsme chytří a vyspělí. Vždycky ve všem první. Žvásty. Existuje fůra věcí, o kterých nemáme ani páru."

„V tom, co jsme zatím přeložili, se píše o určitých technických znalostech," řekla Stephanie. „Hrozně zvláštní věci, porozumět jim bude vyžadovat čas. A taky průzkum v terénu."

„Jen aby Malone nakonec nelitoval, že se tam vydal," utrousil Daniels.

„Proč?"

Prezident na ni upřel své tmavé oči. „NR-1A měla atomový pohon, ale na její palubě byly tisíce litrů olejových maziv. Nikdy se z nich nenašla ani kapka. Při haváriích ponorek dochází k únikům." Odmlčel se. „A kromě toho je tu ten deník – jak jste se dozvěděli od Rowlanda, je suchý, písmo se nerozpilo. To znamená, že když Ramsey ponorku našel, byla neporušená. A podle Rowlanda se Ramsey potápěl během jednoho z jejich výletů na pevninu. Byli kus od pobřeží. Malone se dává vést Dietzem Oberhauserem stejně jako NR-1A. Co když se ty dvě trasy protnou?"

„Ta ponorka už tam přece být nemůže," namítla Stephanie.

„Proč ne? Je přece řeč o Antarktidě," opáčil Daniels. „Před půlhodinou mi oznámili, že Malone a jeho doprovod už jsou na Halvorsenově základně."

Viděla, že Daniels upřímně prožívá nejen dění tady, ale i daleko na jihu.

„No dobře, tak já vybalím, co vím," změnil prezident téma. „Dozvěděl jsem se, že Ramsey zaměstnává nájemného vraha, který působí pod jménem Charles C. Smith junior."

Davis seděl nehybně na židli.

„Nechal jsem CIA, ať Ramseyho důkladně proklepne, a oni vykutali toho Smithe. Neptejte se mě jak, ale povedlo se jim to. Zřejmě používá spoustu jmen a Ramsey do něj napumpoval nezřízeně peněz. Byl to nejspíš on, kdo zabil Sylviana, Alexandera a Scofielda. Věří, že zabil i Herberta Rowlanda…"

„A zabil Millicent," ucedil Davis.

Daniels přikývl.

„A vy víte, kde Smith je?" zeptala se Stephanie prezidenta, protože si vzpomněla na jeho slova.

„Když se to tak vezme…," zaváhal Daniels, „… přijel jsem hlavně kvůli tomuhle tady. Opravdu jsem se na to chtěl podívat. Ale taky jsem vám přijel vysvětlit, jak můžeme celý tenhle cirkus zarazit."

Malone vyhlížel z okénka helikoptéry a v uších mu vibroval hřmot rotorů. Letěli na západ. I přes tmavé brýle, které mu chránily oči, vnímal pronikavý sluneční svit. Obkroužili pobřeží, kde se jako obrovské hroudy rozvalovali tuleni a z vody se nořily kosatky číhající na kraji ledových polí na neopatrnou kořist, a pustili se do vnitrozemí. Dál od břehu čněly k nebi hory jako náhrobní kameny nad nekonečným bílým hřbitovem a tmavě kontrastovaly s oslnivým sněhem.

Vrtulník uhnul na jih.

„Vlétáme do chráněné zóny," ozval se ve sluchátkách Taperell.

Seděl na pravém předním sedadle vedle Nora, který pilotoval. Ostatní se tísnili v nevyhřívané zadní části. Měli tříhodinové zpoždění zaviněné mechanickými problémy s vrtulníkem Huey. Na základ-

ně nezůstal nikdo z Maloneovy skupiny – všichni hořeli touhou vidět, co se tam venku skrývá. Dokonce i Dorothea a Christl zkrotly, ačkoli se usadily tak daleko od sebe, jak to jen šlo. Christl měla na sobě čistou parku, kterou si na základně vzala místo té zakrvácené.

Pilot našel zamrzlou podkovovitou zátoku z mapy. Vstup střežila hráz ledovců, od jejichž namodralých vrcholků se oslepivě odráželo slunce.

Vrtulník přelétl horský hřeben se štíty tak příkrými, že se na nich neudržel ani sníh. Viditelnost byla skvělá, vítr foukal jen mírně a na jasném modrém nebi se tu a tam kadeřily beránky.

Vepředu se Maloneovi naskytl odlišný pohled.

Sněhu tam bylo pomálu. Půdu a skalní stěny zbarvily nepravidelné ostrůvky černého čediče, šedé žuly, hnědé břidlice a bílého vápence. Krajina byla poseta žulovými balvany všech tvarů a velikostí.

„Suché údolí," poznamenal Taperell. „Nepršelo tu dva milióny let. Hory tehdy rostly rychleji, než si jimi ledovce stihly prorazit cestu, a tak se led nahromadil na druhé straně. Z náhorní plošiny na jihu dují větry a udržují povrch skoro bez sněhu a ledu. V jižní části kontinentu je podobných míst spousta, ale ve zdejších končinách ne."

„Je to tu prozkoumané?" zeptal se Malone.

„Chodívají sem sběrači fosilií. Tohle místo je hotová pokladnice, fosilií jsou tu mraky. A také meteoritů. Ale počet návštěv omezuje dohoda."

V dohledu se objevila chata, podivný útvar u paty výhrůžného neschůdného útesu.

Helikoptéra přelétla nehostinný skalnatý terén, obloukem se vrátila k přistávací ploše a dosedla do štěrkopísku.

Všichni se vysoukali ven, Malone jako poslední, a vyložili nákladní saně s vybavením. Když Taperell podával Maloneovi jeho krosnu, mrkl na něj, aby mu naznačil, že udělal, co se po něm chtělo. Na Malonea dorážel řev rotorů a nápory mrazivého vzduchu.

V zavazadlech byly i dvě vysílačky. Malone si už s Taperellem dohodl, že je vyzvedne šest hodin po přistání. Taperell ho ujistil, že přinejhorším najdou útočiště v chatě, i když počasí na příštích deset,

dvanáct hodin vypadalo slušně. Ani s denním světlem nebudou problémy, protože slunce zapadne až v březnu.

Malone zvedl palec a helikoptéra se odlepila od země. Rytmický klapot rotorů slábl, jak mizela za hřebenem.

Obklopilo je ticho.

Při každém nadechnutí jim luplo v nose a štípal je vzduch suchý jako vítr na Sahaře. Kolem vládl hluboký poklid, ale o mírumilovném ovzduší se mluvit nedalo.

Chata stála o padesát metrů dál.

„Co uděláme teď?“ zeptala se Dorothea.

Malone vykročil. „Řekl bych, že začneme tím nejlogičtějším.“

85

Malone došel k chatce. Taperell měl pravdu. I když byla sedmdesát let stará, její světlehnědé stěny vypadaly, jako by je zrovna přivezli z pily. Nikde ani zrezivělá hlavička šroubku. I kotouč provazu pověšený u dveří vypadal jako nový. Dvě okna byla zabedněná okenicemi. Malone odhadl, že chata měří zhruba šest krát šest metrů; měla špičatou plechovou střechu, ze které trčela trubka komína. U jedné zdi ležel vykuchaný černošedý tuleň; ještě pořád měl vousy a skelné oči, povaloval se tam, spíš jako by spal, než jako kus zmrzlého masa.

Na dveřích nebyl žádný zámek, a tak se do nich Malone prostě jen opřel a otevřel je. Zvedl si tmavé ochranné brýle. Z krovu vyztuženého železem visely kusy tuleního masa a sáně. U jedné stěny se tísnily police vyrobené z beden, které viděli na obrázcích, a na nich láhve a konzervy s jídlem, jejichž nálepky se daly ještě pořád přečíst. Zůstala tu i dvě lůžka s kožešinovými spacími pytli, stůl, židle, železná kamínka a rádio, dokonce i časopisy z té fotografie. Vypadalo to, jako by zdejší obyvatelé odešli včera a měli se každou chvilku vrátit.

„Působí to tu strašidelně," poznamenala Christl.

Souhlasil.

Uvědomil si, že jelikož tu není hmyz ani mikroorganismy, které by rozložily organický materiál, je na podlaze ještě pořád přimrzlý pot Němců, šupinky jejich kůže a tělesné výměšky – a že tichá atmosféra chaty je prodchnutá přítomností nacistů.

„Dědeček tu byl," konstatovala Dorothea, která mezitím došla ke stolu s časopisy. „Tohle jsou publikace Ahnenerbe."

Malone setřásl nepříjemný pocit, popošel k místu na podlaze, kde by měl být symbol, a uviděl ho. Byl stejný jako na obálce knihy a doprovázela ho ještě jedna hrubá rytina.

„To je náš rodový znak," řekla Christl.

„Zdá se, že na tohle místo vznesl váš dědeček svůj osobní nárok," podotkl Malone.

„Jak to myslíte?" zeptal se Werner.

Henn, který postával u dveří, patrně pochopil. Vzal u kamen železný pohrabáč, na jehož povrchu neulpělo ani zrnko rzi.

„Vidím, že jste se dovtípil, kam tím mířím," okomentoval to Malone.

Henn neodpověděl, jen zaklínil zploštělý železný konec pohrabáče pod prkna podlahy a nadzvedl je. Vespod se objevila černá díra a vršek dřevěného žebříku.

„Jak jsi na to přišel?" užasla Christl.

„Tahle chata stojí na divném místě. Nedává to smysl, pokud neměla něco chránit. Došlo mi to, jakmile jsem uviděl tu fotografii v knize."

„Budeme potřebovat baterky," řekl Werner.

„Dvě jsou venku na saních. Řekl jsem Taperellovi, ať je zabalí a přidá k nim rezervní baterie."

Smith se probudil. Byl zpátky ve svém bytě. Bylo 8:20 ráno. Spal všehovšudy tři hodiny, ale i tak den začínal nádherně. Byl díky Dianě McCoyové o deset miliónů bohatší a ukázal Langfordovi Ramseymu, že se nevyplácí brát ho na lehkou váhu.

Pustil televizi a našel reprízu *Čarodějek.* Ten seriál zbožňoval. Něco ho na těch třech sexy čarodějnicích přitahovalo. Byly potvory, a přitom sympatické. Tak nějak by se dala popsat i Diana McCoyová. Během konfrontace s Ramseym zachovávala ledový klid – nespokojená žena, která chce víc, a očividně ví, jak to dostat.

Díval se, jak Paige mizí ze svého domu. Tomu se říká trik! Dematerializovat se na jednom místě a pak se zhmotnit na jiném… S

ním je to vlastně podobné. Někam vklouzne, odvede svou práci a zase obratně vyklouzne.

Zacinkal mu mobil. To číslo poznával.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Diany McCoyové, jakmile přijal hovor.

„Ještě jednu čisticí akci.“

„Proč ne.“

„Ti dva z Asheville, co se skoro dostali ke Scofieldovi… Pracují pro mě a vědí toho víc, než je zdrávo. Byla bych radši, kdybychom měli čas na něco rafinovaného, ale nemáme. Musíme se jich zbavit.“

„Máte nápad jak?“

„Vím do puntíku přesně, jak to provedeme.“

Dorothea se dívala, jak Cotton Malone slézá do díry pod chatou. Co asi její dědeček našel? Nechtělo se jí sem kvůli nebezpečím i kvůli nepříjemné společnosti, kterou bude muset snášet, ale teď byla ráda, že se odhodlala. Opodál ležel její batoh a pistole uvnitř jí dodávala sebevědomí. V letadle to přehnala. Sestra věděla, jak ji vyprovokovat, vyvést z rovnováhy a rozdráždit její nejnižší pudy, a Dorothea se zařekla, že příště už jí na špek neskočí.

Werner stál vedle Henna u dveří, Christl seděla u pultu s vysílačkou.

Dole ve tmě se kmitalo Maloneovo světlo.

„Je to tunel,“ křikl. „Táhne se směrem k hoře.“

„Jak daleko?“ zeptala se Christl.

„Zatraceně daleko.“

Malone se vydrápal zpátky nahoru. „Potřebuju se na něco podívat.“

Vyšel ven z chaty a ostatní za ním.

„Divil jsem se těm zvláštním pruhům sněhu a ledu, které křižují údolí sem a tam. Všude holá země a skály a na nich najednou něco jako hrubé sněhové stezky.“ Ukázal směrem k hoře, na sněhový pás široký asi sedm, osm metrů, který se táhl od chaty k jejímu úpatí: „Tudy vede ten tunel. Vzduch vespod je mnohem studenější než jinde, a tak sníh netaje.“

„Jak to víte?“ užasl Werner.

„Uvidíte.“

Henn sestoupil po žebříku poslední. Malone je pozoroval, jak všichni užasle zírají. Tunel vedl rovně kupředu, byl asi šest metrů široký a jeho stěny tvořila černá vulkanická hornina. Strop namodrale světélkoval a zaléval podzemní chodbu polosvitem jako při soumraku.

„To je neuvěřitelné,“ vydechla Christl.

„Ledová čepice je tu odedávna. Ale nebyla sama.“ Posvítil baterkou na cosi, co vypadalo jako kameny rozeseté po zemi. Ve světle se však třpytily. „Nějaký druh křišťálu. Jsou tu všude. Podívejte na jejich tvar. Myslím, že kdysi tvořily strop, časem odpadly a zůstala jen přirozená ledová klenba.“

Dorothea se sklonila a jeden úlomek si prohlížela. Henn jí druhou baterkou svítil. Několik kusů spojila – zapadly do sebe jako dílky skládanky. „Máte pravdu. Patří k sobě.“

„Kam ten tunel vede?“ zeptala se Christl.

„To musíme zjistit.“

V podzemí bylo chladněji než venku. Malone se podíval na zápěstní teploměr. Minus dvacet stupňů Celsia. Zima, ale snesitelná.

S délkou chodby se prve nemýlil – tunel byl stovky metrů dlouhý a celý posetý kusy křišťálu. Než do něj slezli, vyložili vybavení ze saní a všechno včetně obou vysílaček odnesli do chaty. Vzali si dolů svoje krosny a Malone nesl náhradní baterie, i když matné světlo prosakující stropem jim spolehlivě ukazovalo cestu.

O kus dál – Malone odhadl, že zhruba v místech, kde dorazili k hoře – světélkující strop končil u vysokého obloukového vchodu. Černo-červené hranaté pilíře po obou stranách nesly tympanon popsaný podobným písmem, jaké viděli v obou knihách. Malone na ně posvítil baterkou a všiml si, že se u základny zužují a že kráse jejich povrchu vyhlazeného do vysokého lesku věk nijak neublížil.

„Zdá se, že jsme na správném místě,“ řekla Christl.

Dvoukřídlé dveře, přinejmenším čtyři metry vysoké, byly pevně zavřené. Popošel až k nim a dotkl se jich. „Bronz.“

Jejich hladký povrch zdobily pásy z nekonečných spirál. Přes celou šířku vedla kovová závora položená na mohutných úchytech. Z šesti těžkých pantů bylo poznat, že se dveře otevírají směrem k nim.

Malone popadl závoru a sundal ji.

Henn vzal za rukojeť na jednom křídle dveří a otevřel, Malone se chopil druhého. Připadal si jako Dorotka vstupující do země Oz. Z opačné strany krášlily dveře tytéž ozdobné spirály a bronzové úchyty. Brána byla dost široká na to, aby jí prošli všichni naráz.

To, co se zvenčí jevilo jako jediná hora, kterou křižují sněhové pásy, byly ve skutečnosti tři štíty těsně u sebe. Široké prolákliny mezi nimi propojoval průsvitný modravý led, starý, studený, tvrdý a sněhuprostý. I tady býval zevnitř obložen křišťálovými bloky, takže asi připomínal starobylé okno s tabulkami zasazenými v olovu – obří okno s tlustými zubatými spoji. Větší část obložení odpadla, ale zůstalo dost, aby poznali, o jak impozantní dílo se jednalo. Další duhově měňavé spršky modravých paprsků padaly dolů třemi vysokými spárami, které jako mohutné svíticí tyčinky osvětlovaly nezemským světlem ohromný prostor.

Před nimi se rozkládalo město.

Stephanie strávila noc v bytě Edwina Davise, nevelkém příbytku se dvěma ložnicemi a dvěma koupelnami ve Watergate Towers. Zkosené stěny, různá výška stropu a spousta zákoutí a klenutých průchodů dodávaly pokojům kubistický vzhled. Minimalistická výzdoba a stěny v barvě zralých hrušek působily nezvyklým, ale příjemným dojmem. Davis jí prozradil, že si byt pronajal už zařízený a na jeho jednoduchost si časem zvykl.

Vrátili se do Washingtonu s Danielsem na palubě prezidentského speciálu a Stephanii se povedlo urvat si pro sebe několik hodin spánku. Osprchovala se a Davis ji zavedl do jednoho z butiků v přízemí, aby si tam mohla koupit náhradní oblečení. Bylo drahé, ale neměla na vybranou – už se potřebovala převléct jako sůl. Odjížděla z Atlanty do Charlotte v domnění, že bude pryč nanejvýš jeden den. Teď už to byl třetí a konec v nedohlednu. Davis se dal také do pořádku, oholil se a oblékl do tmavomodrých manšestrákú a bledežluté

melírované košile. Obličej měl po rvačce ještě pořád samou modřinu, ale už vypadal líp.

„Něco k jídlu seženeme dole," řekl. „Nesmí se tu vařit, takže se tam chodím najíst často."

„Prezident vás bere jako přítele," poznamenala, protože věděla, že mu leží v hlavě včerejší noc. „Hodně kvůli vám riskoval."

Úsečně se zasmál. „Já vím. A teď bude řada na nás."

Začínala tohohle muže obdivovat. Byl úplně jiný, než si myslela. Troufalejší, než mu šlo k duhu, ale pokládal se do věci celým srdcem.

Zazvonil telefon a Davis ho vzal.

Už na ten hovor čekali.

V napjatém tichu slyšela každé slovo volajícího.

„Znám přesné místo, Edwine," řekl Daniels.

„Řekněte mi ho," naléhal Davis.

„Opravdu chcete? Máte poslední šanci vycouvat. Může se z toho stát cesta bez návratu."

„Jen mi to řekněte."

Stephanii Davisova dychtivost udivovala. Daniels má pravdu – ani jeden z nich se už nemusí vrátit.

Davis zavřel oči. „Nechte to na nás." Po kratičké odmlce dodal: „Pane."

„Poznamenejte si adresu."

Davis popadl z pultíku pero a blok a rychle si zapsal, co mu Daniels nadiktoval.

„Dávejte si pozor, Edwine," varoval ho Daniels. „Ve hře je spousta neznámých."

„A ženským se nedá věřit?"

Prezident se zasmál. „Jsem rád, že jste to řekl vy, a ne já."

Davis zavěsil a upřel pohled na Stephanii, v očích kaleidoskop emocí. „Zůstaňte tady."

„Ani za nic."

„Nikdo vás nenutí jít do toho."

Tím prohlášením ji rozesmál. „Odkdy? To vy jste mě do toho zatáhl."

„Udělal jsem chybu."

Došla k němu a lehce ho pohladila po potlučeném obličeji. „Kdybych s vámi nebyla, zabil byste v Asheville nepravého.“

Jemně ji vzal za zápěstí. Ruka se mu chvěla. „Daniels má pravdu. Může to skončit všelijak.“

„Ksakru, Edwine, takový je přece celý můj život.“

86

Malone už v životě viděl ledacos. Templářský poklad. Alexandrijskou knihovnu. Hrobku Alexandra Velikého. Nic z toho se však nedalo srovnávat s pohledem, který se mu naskytl teď.

Před nimi se táhla hlavní třída z nepravidelně tvarovaných leštěných dlaždic, lemovaná po obou stranách hustou zástavbou domů nejrozmanitějších tvarů a velikostí. Různě ji křížily a protínaly další ulice. Skalní dutina, v které se město skrývalo, sahala do výše mnoha desítek metrů a od jejího protějšího konce je dělila vzdálenost přinejmenším dvou fotbalových hřišť. Ještě působivější však byly svislé skalní stěny tyčící se kolem jako monolity, odzdola až nahoru hladce leštěné, pokryté vyrytými symboly, nápisy a kresbami. Malone si posvítil na nejbližší stěnu a viděl, že sestává z plošek žlutobílého pískovce, nazelenale červené břidlice a černého čediče. Vypadalo to jako mramor – jako by člověk stál uprostřed budovy, a ne v nitru hory.

Ulici lemovaly v pravidelných vzdálenostech sloupy nesoucí další kusy křišťálu, které měkce zářily jako noční osvětlení a halily všechno kolem tajuplným přísvitem.

„Dědeček měl pravdu," vydechla Dorothea. „Opravdu to existuje."

„Ano, měl," prohlásila Christl zvýšeným hlasem. „Měl pravdu ve všem."

Malone postřehl v jejím tónu pýchu a nával vzrušení.

„Všichni jste si o něm mysleli, že je snílek," pokračovala Christl. „Matka to jemu i otci zazlívala. Ale nebyli fantastové – měli pravdu."

„Tímhle se všechno změní," řekla Dorothea.

„A ty nemáš právo se na tom podílet," vyštěkla Christl. „Já jejich teoriím odjakživa věřila, podle toho jsem si vybrala i obor studia. Ty ses jim vysmívala. Teď už se Hermannu Oberhauserovi nikdo smát nebude."

„Co kdybychom se přestali chválit a radši se tu porozhlédli?" přerušil je Malone.

Vedl skupinku dál a cestou nahlíželi do postranních ulic, kam až dosvítilo světlo baterky. Na Malonea padlo nepříjemné tušení, ale zvědavost ho poháněla kupředu. Skoro čekal, že se z domů vyhrnou lidé a začnou je zdravit, ale kolem se rozléhaly jenom jejich vlastní kroky.

Budovy měly čtvercový nebo obdélníkový tvar a zdi z otesaných kamenů, dohladka vyleštěných a těsně sesazených, takže držely pohromadě bez malty. Ve světle baterek fasády hýřily barvami – rezavou, hnědou, modrou, žlutou, bílou, zlatou. Trojúhelníkové štíty pod lehce zešikmenými střechami vyplňovaly složité spirály a další nápisy. Všechno působilo upraveně, prakticky a dokonale uspořádaně. V antarktické ledničce se celé město uchovalo skoro neporušené, třebaže se nedaly přehlédnout důkazy působení geologických sil; hodně křišťálových bloků popadalo, tu a tam se zhroutila některá zeď a dlažba se zprohýbala.

Hlavní třída ústila na kruhové náměstí obklopené dalšími budovami, mezi kterými stála i jedna připomínající chrám obklopený sloupořadím z nádherně zdobených čtverhranných sloupů. Uprostřed náměstí stál onen jedinečný symbol, který znali z desek knihy – obrovský zářivě červený monument obklopený řadami kamenných lavic. V Maloneově eidetické paměti se okamžitě vybavilo, co napsal Einhard.

Rádci stvrzují svá nařízení symbolem práva. Jeho zpodobení, vytesané z červeného kamene, stojí v samém středu města a dozírá na každoroční rokování. Na jeho vrcholu je polovina slunečního kotouče, planoucího ve své nádheře. Pod ním země, prostý kruh, a planety zastoupené tečkou uvnitř tohoto kruhu. Kříž znázorňuje pevninu a vespod se vlní moře.

Po celém náměstí stály čtverhranné, asi tři metry vysoké sloupy zářící nachem a pokryté spirálami a ornamenty. Napočítal jich osmnáct. Byly na nich v hustých řádcích vyryty další nápisy.

Zákony schvaluje devět Rádců a jsou vyryty na Sloupy spravedlivých na hlavním náměstí každého města, aby je všichni znali.

„Einhard tu byl," prohlásila Christl; i ona si to uvědomila. „Vypadá to tu přesně tak, jak to popisoval."

„Nepodělila ses s námi o to, co napsal," vyčetla jí Dorothea, „takže to nemůžeme posoudit."

Christl sestru ignorovala a věnovala se prohlížení jednoho sloupu.

Dláždění pod jejich nohama tvořily mozaiky. Henn na ně posvítil baterkou. Zvířata, lidé, výjevy z každodenního života – všechno hýřilo živými barvami. Opodál stálo něco jako kruhová kamenná obruba přes metr vysoká a asi deset metrů v průměru. Malone k ní popošel a podíval se přes okraj. Uvnitř se černala kamenem obezděná díra do země.

Ostatní se k němu připojili.

Malone našel kámen o velikosti menšího melounu a přehodil ho přes okraj do otvoru. Uplynulo deset vteřin. Dvacet. Třicet. Čtyřicet. Minuta. Pořád žádný náraz na dno.

„To je díra jako hrom," konstatoval.

Stejně jako malér, do kterého vlastní vinou zabředl.

Dorothea couvla od otvoru. Werner k ní popošel a zašeptal: „Není ti nic?"

Zavrtěla hlavou. I teď jí byl ten projev manželské starostlivosti nepříjemný. „Musíme s tím skončit," zašeptala. „Nějak to popohnat."

Přikývl.

Malone si prohlížel jeden ze čtverhranných sloupů.

Dorotheu při každém nádechu pálilo v hrdle.

Werner se obrátil k Maloneovi: „Nebylo by rychlejší, kdybychom se rozdělili do dvou skupin a prozkoumali to a pak se tady zase sešli?"

Malone se po něm ohlédl. „To není špatný nápad. Zbývá nám pět hodin, než nás vyzvednou, a tunelem je to zpátky pořádný kus cesty. Nemůžeme se sem vracet víckrát."

Nikdo nic nenamítal.

„Hlavně žádné hádky," varoval Malone. „Vezmu s sebou Dorotheu. Vy a Christl půjdete s Hennem."

Dorothea se podívala na Ulricha. Pohledem jí naznačil, že to nevadí.

A tak nic neřekla.

Malone usoudil, že jestli má k něčemu dojít, je teď vhodná chvíle, a tak hned souhlasil s Wernerovým návrhem. Čekal, kdo udělá první tah. Oddělit od sebe sestry i manželský pár mu připadalo rozumné, a jak vidno, nikdo proti tomu neprotestoval.

Takže bude muset hrát s kartami, které si sám rozdal.

87

Malone s Dorotheou opustili ústřední náměstí a vnořili se hlouběji do husté zástavby. Budovy k sobě přiléhaly jako kostky domina v krabici: V některých byly obchody o jedné či dvou místnostech, do nichž se vcházelo přímo z ulice, zatímco jiné ustoupily dozadu a k jejich dveřím se chodilo po chodníčcích mezi obchody. Nikde nebylo vidět žádné římsy, okapy nebo strouhy. Architektura si libovala v pravých úhlech, úhlopříčkách a jehlanech – křivky se vyskytovaly jen zřídka. Od domu k domu a nahoru i dolů po vnějších zdech vedly keramické trubky místy spojované tlustými šedými koleny. Byly krásně malované a ladily s výzdobou, ale Malone odhadoval, že plnily i nějakou praktickou funkci.

Do jednoho příbytku s Dorotheou vešli tepanými bronzovými dveřmi a prozkoumali ho: Ústřední dvůr s mozaikovou dlažbou obklopovaly čtyři čtvercové místnosti, všechny s obdivuhodnou precizností vytesané v kameni. Onyxové a topazové pilíře je spíš krášlily než podepíraly. Do horního podlaží vedly schody. Nikde nebyla okna; strop i tady tvořila klenba z kusů křišťálu pospojovaných maltou. Matné světlo shora se v nich lámalo a násobilo a tím projasňovalo interiér.

„Všude prázdno," řekla Dorothea. „Jako by si všechno sbalili a odešli."

„Právě to se možná stalo."

Zdi hýřily nejrúznějšími výjevy: U stolu proti sobě seděly skupinky hezky oděných žen obklopených dalšími lidmi. Za nimi v modrém moři plula kosatka, samec, jak Malone poznal podle vysoké vrchní ploutve. Kolem proplouvaly zubaté ledovce obsypané koloniemi tučňáků. Hladinu brázdil člun, dlouhý a štíhlý, s dvěma stěžni a červeným symbolem z náměstí namalovaným na čtvercových plachtách. Umělec si zřejmě zakládal na realismu – všechno zachytil ve správných proporcích. Zeď odrážela světlo baterky a to je přilákalo blíž, aby ohmatali její leštěný povrch.

Ve všech místnostech se od podlahy ke stropu táhly další keramické trubky, pomalované tak, aby splývaly s výjevy na stěnách.

Malone je zkoumal s neskrývaným úžasem.

„Určitě je to nějaký druh vytápění. Musely mít schopnost uchovávat teplo.“

„A zdroj toho tepla?“ zeptala se Dorothea.

„Geotermální. Ti lidé byli chytří, ale neměli vyspělé strojírenství. Řekl bych, že ta díra na centrálním náměstí byl geotermální průduch, který to tu všechno vyhříval. Dál teplo vyvedli do toho potrubí a rozvedli po celém městě.“ Přejel rukou hladký povrch. „Ale když tepelný zdroj zeslábl, dostali se do potíží. Žít tady se zvrhlo v každodenní boj o přežití.“

Jednu vnitřní stěnu hyzdila prasklina. Malone ji přejel kuželem baterky. „Postupem doby tu docházelo k zemětřesením. Je s podivem, že to ještě pořád stojí.“

Žádný z jeho postřehů se nedočkal odezvy, a tak se obrátil.

Dorothea Lindauerová stála u protější zdi a mířila na něj pistolí.

Stephanie si prohlížela dům, kam je zavedly instrukce Dannyho Danielse. Byla to stará, zchátralá opuštěná farma na marylandském venkově, obklopená hustými lesy a loukami. Vzadu stála stodola. Nikde nebylo vidět žádné další auto. Oba přijeli ozbrojeni, a tak s pistolemi v rukou mlčky vystoupili z vozu.

Přiblížili se k předním dveřím otevřeným dokořán. Většina oken byla vymlácená. Stephanie odhadla, že dům má rozlohu nějakých dvě stě, tři sta metrů čtverečních. Doba jeho slávy dávno minula.

Opatrně vešli.

Den byl studený, ale jasný a prázdnými okny se dovnitř vlévalo zářivé sluneční světlo. Stáli v předsíni, nalevo a napravo se vcházelo do obývacích místností a před nimi se táhla chodba. Dům byl přízemní a nahodile přistavovaný, jednotlivé části propojovaly další široké chodby. Místnosti přetékaly nábytkem schovaným pod špinavými povlaky, zdi se odlupovaly a prkna podlahy se bortila.

Vtom Stephanie zachytila jakýsi zvuk, něco jako zaškrábání. Pak tišší *tap, tap, tap.* Něco se tu pohybuje? Chodí?

Zaslechla zavrčení.

Přimhouřenýma očima se zadívala do jedné chodby. Davis se protáhl před ni a vykročil napřed. Když došli k otevřeným dveřím

jedné ložnice, trochu ucouvl, ale pistoli držel připravenou k výstřelu. Pochopila, co po ní chce, a tak zlehka popošla ke dveřím, nahlédla dovnitř a uviděla dva psy – jednoho hnědobílého, druhého světlešedého. Oba se něčím cpali. Byli velcí a silní. Jeden je zaregistroval a zvedl hlavu; tlamu a čumák měl od krve.

Zavrčel.

I jeho druh vycítil nebezpečí a zpozorněl.

Davis se za Stephaniinými zády pohnul.

„Vidíte to?“ zeptal se.

Viděla.

Pod psy leželo na podlaze jejich žrádlo.

Lidská ruka oddělená v zápěstí, s třemi chybějícími prsty.

Malone upíral oči na Dorotheinu pistoli. „Chcete mě zastřelit?“

„Spikl jste se s ní. Viděla jsem ji, jak šla k vám do pokoje.“

„Nezdá se mi, že by jedna společná noc znamenala spiknutí.“

„Je zlá.“

„Obě jste praštěné.“

Vykročil k ní a Dorothea výhrůžně zvedla zbraň. Zastavil se u dveří vedoucích do sousední místnosti. Dorothea stála tři metry od něj u další stěny s lesklou mozaikou.

„Jestli nepřestanete, zničíte se navzájem,“ varoval ji.

„Za žádnou cenu ji nenechám vyhrát.“

„Vyhrát co?“

„Otcovou dědičkou jsem já.“

„Ne. Dědičky jste obě. Potíž je v tom, že to ani jedna nechcete uznat.“

„Slyšel jste ji. Prý měla pravdu a dočkala se zadostiučinění. Nedá se s ní mluvit.“

To byl fakt, jenže on už měl všeho plné zuby a na tohleto nebyl čas. „Dělejte si, co chcete, ale já jdu odtud.“

„Zastřelím vás.“

„Poslužte si.“

Otočil se ke dveřím a vykročil.

„Myslím to vážně, Malone.“

„Plýtváte mým časem.“

Zmáčkla spoušť.

Cvak.

Pokračoval v chůzi. Mačkala znovu a znovu. Další cvakání.

Zastavil se a ohlédl. „Když jsme na základně jedli, dal jsem prohledat vaše zavazadlo a ta pistole se našla.“ Dorothea se tvářila zaraženě. „Po tom vašem vyvádění v letadle jsem usoudil, že je na místě obezřetnost. Nechal jsem vám vyndat ze zásobníku náboje.“

„Mířila jsem do podlahy,“ ohradila se. „Neublížila bych vám.“

Nastavil ruku.

Došla k němu a podala mu zbraň. „Nenávidím Christl z celé duše.“

„To se nedá přehlédnout, jenže momentálně je to na překážku. Našli jsme, co vaše rodina hledala – to, čemu váš otec a dědeček zasvětili celý svůj život. Copak vás to vůbec nezajímá?“

„Já hledala něco jiného.“

Viděl na ní, že v duchu s čímsi zápolí, ale rozhodl se, že do toho radši nebude strkat nos.

„A jak jste na tom se svým hledáním vy?“ zeptala se.

Zásah do černého. Po NR-1A nebylo nikde ani stopy. „Porota ještě nedospěla k rozhodnutí.“

„Naši otcové asi měli namířeno právě sem.“

Než stačil zareagovat na její domněnku, ticho prolomily dvě vzdálené rány.

A pak další. A ještě další.

„To je střelba,“ vyhrkl.

Oba vyběhli z místnosti.

Stephanie si všimla něčeho dalšího. „Podívejte se víc doprava.“

Kus vnitřní zdi byl odsunutý a za ním se rýsoval tmavý obdélník. Podívala se na otisky tlapek na zaprášené podlaze – vedly k odsunutému panelu a zase zpátky. „Asi vědí, co za tou zdí je.“

Psi se napjali a rozštěkali se.

Znovu k nim obrátila pozornost. „Musíme je zahnat.“

Drželi je na mušce. Psi se nehýbali, hlídali si jídlo, a tak se Davis posunul k druhé straně dveřního rámu.

Jedno ze zvířat vyrazilo kupředu, ale hned zase couvlo.

„Vystřelím," upozornil Davis Stephanii.

Zvedl pistoli a vypálil do podlahy mezi oba psy. Zakňučeli a začali zmateně pobíhat. Davis vystřelil ještě jednou a psi vyrazili o překot dveřmi do chodby. Opodál se zastavili, protože jim došlo, že zapomněli žrádlo. Stephanie znovu vystřelila do podlahy, psi se dali na útěk a vyběhli předními dveřmi ven.

Oddechla si.

Davis vešel do místnosti a poklekl u lidské ruky. „Musíme se podívat, co je tam dole."

Ne že by se jí chtělo – co z toho? –, ale chápala, že Davis se podívat potřebuje. Vykročila k otvoru. Dolů do tmy sbíhaly úzké dřevěné schody a kousek dál se lomily doprava. „Asi nějaký starý sklep."

Pustila se dolů po schodech a Davis za ní. V ohybu se na chvilku zarazila. Když se její oči přizpůsobily slabému rozptýlenému světlu, uviděla místnůstku tak tři krát tři metry, jejíž vnější zeď byla vysekaná přímo ze skalního podloží. Sklep měl podlahu z udusané hlíny a strop podepíraly tlusté dřevěné trámy. Vzduch v něm byl studený a nehybný.

„Aspoň tu nejsou další psi," řekl Davis.

Vtom to spatřila.

Tělo v kabátě – leželo na břiše, místo jedné paže mělo jen pahýl. Okamžitě ho poznala, přestože mu kulka zdeformovala nos a oko.

Langford Ramsey.

„Dluh je splacen," konstatovala.

Davis ji obešel a prohlížel si mrtvého. „Jen mě mrzí, že jsem to neudělal já."

„Takhle je to lepší."

Shora se ozval nový zvuk. Kroky. Stephanie zalétla pohledem k dřevěné podlaze nad jejich hlavami.

„Tohle není pes," zašeptal Davis.

88

Malone s Dorotheou vyběhli z domu na liduprázdnou ulici. Třeskla další rána a Malone určil směr.

„Tudy," křikl.

Odolal pokušení rozběhnout se, ale přidal do kroku. Pustili se k hlavnímu náměstí, jak nejrychleji to šlo, jenže neforemné oblečení a krosny je zpomalovaly. Obešli kruhové hrazení kolem otvoru a dali se do klusu po další široké třídě. Tady, hlouběji ve městě, byly patrnější stopy geologických otřesů. Několik budov se zhroutilo, zdi byly popraskané. Na ulici se válely kameny. Malone si hlídal každé došlápnutí, nohám se na tak nejistém terénu nedalo věřit.

Vtom cosi upoutalo jeho pohled. Leželo to poblíž jednoho slabě fosforeskujícího krystalu. Zastavil se a Dorothea také.

Čepice? Tady? Na tomhle starém, dávno opuštěném místě, které patřilo bůhvíkomu, vypadala jako podivný vetřelec.

Popošel blíž.

Oranžová látka. Tu znal.

Shýbl se. Nad kšiltem byl vyšitý nápis:

NÁMOŘNICTVO USA
NR-1A

Bože můj…

Dorothea si to přečetla také. „To není možné."

Podíval se dovnitř. Černým inkoustem tam stálo jméno VAUGHT. Vzpomněl si na zprávu vyšetřovací komise. *Laborant MM2 Doug Vaught.* Jeden z posádky NR-1A.

„Malone!"

Ohromnou prostorou se rozlehlo jeho vlastní jméno.

„Malone!"

Byla to Christl. Trhl sebou a vrátil se do reality.

„Kde jsi?" zakřičel.

„Tady."

■ ■ ■

Stephanie si uvědomila, že musejí rychle vypadnout ze sklepa. Tohle bylo poslední místo na světě, kde by se chtěla s někým utkat.

V přízemí duněly osamocené kroky – mířily na druhou stranu domu, pryč od ložnice nad schody. Po špičkách vystoupala po dřevěných stupních a nahoře se zastavila. Opatrně nahlédla odsunutým panelem, a když nikoho neviděla, vyšla do místnosti. Pokynula Davisovi a ten zaujal místo proti ní, na opačné straně dveří do chodby.

Odvážila se vykouknout.

Nic.

Davis vyrazil první, nečekal na ni. Stephanie mu šla v patách zpátky do předsíně. Pořád nikde nikdo. Pak se vzadu za obývacím pokojem, do kterého právě nahlížela, něco pohnulo – asi s ním sousedila kuchyň a jídelna.

Vynořila se odtamtud žena.

Diana McCoyová.

Přesně jak Daniels říkal.

Kráčela rovnou ke Stephanii. Davis opustil svoje postavení na protější straně předsíně.

„Osamělý jezdec a jeho věrný Tonto," ušklíbla se McCoyová. „Přišli jste to všechno rozseknout?"

Měla na sobě dlouhý vlněný kabát, vepředu rozepnutý, a pod ním kalhoty, košili a vysoké boty. Ruce měla prázdné a rytmické *buch buch buch* jejích kožených podpatků odpovídalo tomu klapotu, který slyšeli zezdola.

„Máte vůbec tušení," zeptala se jich, „kolik potíží jste vy dva nadělali? Pletete se do věcí, které se vás vůbec netýkají."

Davis na ni namířil. „To mě nezajímá. Jste zrádkyně."

Stephanie se ani nepohnula.

„To od vás nebylo hezké," ozval se nový hlas. Mužský.

Obrátila se.

Ve dveřích pokoje naproti tomu jejich se objevil malý šlachovitý muž s kulatým obličejem. Mířil na ně útočnou puškou HK53. Dobře

ji znala – čtyřicet dávek, rychle střílí a nadělá pěknou paseku. Taky si uvědomila, kdo ji drží v rukou.

Charlie Smith.

Malone si zastrčil čepici do kapsy kabátu a dal se do běhu. Ulice klesala několika dlouhými, snad šestimetrovými úseky schodů na půlkruhové náměstí, v jehož čele stála vysoká budova se sloupořadím. Po obvodu ji věnčily sochy a reliéfy na dalších čtverhranných sloupech.

Christl stála mezi sloupovím v portiku s pistolí spuštěnou u boku. Její krosnu nechal Malone taky prohledat, ale ji osobně ne. Všechny by tím upozornil, že není takový pitomec, za jakého jej zřejmě mají, a nechtěl ztratit výhodu, která mu z jejich podceňování plynula.

„Co se děje?“ zeptal se udýchaně.

„Werner… Henn ho zabil.“

Slyšel, jak Dorothea zalapala po dechu. „Proč?“

„Přemýšlej, milá sestřičko. Kdopak dává Ulrichovi rozkazy?“

„Matka?“ odpověděla otázkou Dorothea.

Na rodinné rozepře nebyl čas. „Kde je Henn?“

„Rozešli jsme se každý jinam. Když zabil Wernera, zrovna jsem se vracela. Střelila jsem po něm ze své pistole, ale utekl.“

„Jak to, že máš pistoli?“

„Ještěže jsem si ji vzala.“

„Kde je Werner?“ vyhrkla Dorothea.

„Tam vevnitř,“ ukázala Christl.

Dorothea vyšla po schodech k budově a Malone za ní. Vstoupili dveřmi pobitými čímsi, co vypadalo jako ozdobný plech. Uvnitř našli dlouhý sál s vysokým stropem, jehož podlaha a stěny byly obloženy modrými a zlatými dlaždičkami. V podlaze byly jedna vedle druhé zapuštěny nádrže; dno mělo dlážděné oblázky a po obou stranách kamenné balustrády. Nezasklené okenní otvory překrývaly bronzové mřížky a na zdech se skvěly mozaiky – krajiny, zvířata, mladí muži v čemsi, co vypadalo jako kilt, a ženy v sukních s volány; někteří třímali džbány, jiní mísy, a nosili do nádrží vodu. Venku si Malone všiml, že trojúhelníkové štíty mají horní okraj z mědi a sloupy zdobí

stříbro, tady viděl bronzové kotle a stříbrné armatury. Zdejší společenstvo dovedlo metalurgii k umělecké dokonalosti. Strop byl z křišťálu – širokou klenbu podepíral uprostřed trám, který probíhal po celé délce obdélníkové prostory. Odtoky na bocích a dnech nádrží prozrazovaly, že v nich kdysi bývala voda. Malone dospěl k závěru, že sál sloužil jako lázně.

V jednom bazénu ležel s rozhozenými údy Werner.

Dorothea se k němu rozběhla.

„Dojemná scéna, že?“ utrousila Christl. „Oddaná a věrná ženuška běduje nad ztrátou milovaného manžela.“

„Dej mi tu pistoli,“ nařídil jí.

Vrhla po něm zlý pohled, ale zbraň mu podala. Všiml si, že je to stejný model od stejného výrobce jako ta Dorotheina. Isabel zřejmě dbala na to, aby dcery měly vyrovnané šance. Vyndal z pistole zásobník a obojí si strčil do kapsy.

Došel k Dorothee a uviděl, že Werner byl zastřelen jedinou ranou do hlavy.

„Vystřelila jsem po Hennovi dvakrát,“ řekla Christl. Ukázala přes sníženou plošinu na konec sálu, kde byly další dveře. „Utekl tamhletudy.“

Malone shodil z ramenou krosnu, rozepnul zip na prostřední přihrádce a vytáhl devítimilimetrový automat. Když Taperell prohledal ostatním zavazadla a našel Dorotheinu pistoli, Malone ho moudře požádal, aby mu do batohu propašoval zbraň.

„Pro tebe platí jiná pravidla?“ rýpla si Christl.

Ignoroval ji.

Dorothea vstala. „Chci dostat Ulricha.“

Zaslechl v jejím hlase nenávist. „Proč by Wernera zabíjel?“ zeptal se jí.

„To matka! Proč jinak?“ vykřikla a její slova se odrazila ozvěnou od stěn lázní. „Zabila Sterlinga Wilkersona, jen aby ho ode mě udržela. A teď zabila i Wernera.“

Christl poznala, že Malone netuší, o čem je řeč. „Wilkerson byl americký agent, kterého jakýsi člověk jménem Ramsey poslal, aby nás špehoval. Dorothein poslední milenec. Ulrich ho zastřelil v Německu.“

Připustil, že musejí Henna najít.

„Pomůžu ti," řekla Christl. „Dva zmůžou víc než jeden. A já Ulricha znám, vím, jak uvažuje."

O tom nepochyboval, a tak znovu zasunul do její pistole zásobník a zbraň jí vrátil.

„Chci svoji taky," ozvala se Dorothea.

„Ona sem přišla ozbrojená?" zeptala se ho Christl.

Přikývl. „Vy dvě jste jedna za osmnáct a druhá bez dvou za dvacet."

Dorothea si připadala zranitelná. Christl měla zbraň, zatímco její žádost Malone stroze odmítl.

„Proč má mít výhodu?" stěžovala si. „Copak jste se zbláznil?"

„Váš manžel je mrtvý," připomněl jí Malone.

Shlédla na Wernera. „Nežili jsme jako manželé už dlouho." Znělo to lítostivě a smutně a přesně tak se i cítila. „Ale to neznamená, že jsem si přála jeho smrt." Pohlédla na Christl. „Na rozdíl od tebe."

„Tahle výprava vás začíná přicházet draho," podotkl Malone a po kratičké pauze dodal: „Vás obě."

„Dědeček měl pravdu," řekla Christl. „Díky Oberhauserům se přepíší knihy o historii. Je na nás, abychom dohlédly, že se to stane. Kvůli našemu rodu."

Dorothea nepochybovala, že totéž si mysleli a prohlašovali i otec a dědeček. „A co Henn?" zeptala se.

„Nemám ponětí, co mu matka nařídila," řekla Christl. „Nejspíš se chystá zabít mě a Malonea." Ukázala pistolí na Dorotheu. „Abys byla jediná, kdo přežije."

„Lžeš," zasyčela Dorothea.

„Vážně? Tak kde tedy je? Proč utekl, když jsem se mu postavila? Proč zabil Wernera?"

Na to neměla Dorothea odpověď.

„Hádky nemají smysl," pokáral je Malone. „Pojďme ho dostat a skoncovat s tím vším."

Malone vyšel dveřmi z lázeňského sálu do dlouhé chodby, k níž přiléhala řada místností – vypadaly na skladiště a nějaké pracovní prostory, protože byly chudší na barvy i vzory a scházely v nich nástěnné malby. Na stropě zůstal křišťál, takže díky jeho rozptýlenému světlu viděli na cestu. Christl běžela vedle Malonea a Dorothea se jim držela v patách.

Minuli řadu místnůstek, které asi sloužily jako převlékárny, pak další sklady a pracoviště. Na podlaze vedly těsně podél stěny zase ty keramické trubky, tentokrát zdvojené.

Dorazili na křižovatku chodeb.

„Půjdu tudy," ukázala Christl.

Malone souhlasil. „My to vezmeme druhým směrem."

Christl odbočila doprava a ztratila se v mrazivém šeru za rohem.

„Víte přece, že je mrcha prolhaná," zašeptala Dorothea.

Dál upíral oči do míst, kde Christl zmizela. „Myslíte?"

89

Charlie Smith měl situaci pod kontrolou. Diana McCoyová ho instruovala dobře – řekla mu, ať počká ve stodole, dokud oba návštěvníci nebudou uvnitř, a pak tiše zaujme pozici v pokoji poblíž předních dveří. Pak vejde McCoyová, upozorní na sebe a společně se s celým problémem vypořádají.

„Odhoďte zbraně," přikázal.

O dřevěnou podlahu zaduněl kov.

„To vy dva jste byli v Charlotte?" zeptal se.

Žena přikývla. Stephanie Nelleová, Magellan Billet, ministerstvo spravedlnosti. McCoyová mu prozradila jejich jména a funkce.

„Jak jste se dozvěděli, že budu v Rowlandově domě?" Opravdu ho to zajímalo.

„Jste předvídatelný, Charlie," odvětila Nelleová.

O tom pochyboval. Ale přesto se tam objevili. Dvakrát.

„Vím o vás už dlouho," řekl mu Edwin Davis. „Nevěděl jsem sice, jak se jmenujete, jak vypadáte a kde bydlíte, ale věděl jsem o tom, že existujete a pracujete pro Ramseyho."

„Líbilo se vám moje malé představení v Biltmore?"

„Jste profík," uznala Stephanie. „Tamto kolo jste vyhrál."

„Jsem na svou práci hrdý. Bohužel zrovna měním zaměstnavatele."

Popošel do chodby.

„Uvědomte si, že jistí lidé vědí, že tu jsme," upozornila ho Nelleová.

Zachechtal se. „Ona mi to podala jinak," mávl rukou k McCoyové. „Ví, že ji prezident podezírá. To on vás sem poslal – aby ji chytil do pasti. O mně se Daniels náhodou nezmínil?"

Nelleová se na něj podívala překvapeně.

„Myslím že ne," ušklíbl se Smith. „Počítal, že tady budete jen vy tři. Přišli jste si to vyříkat?"

„Tohle jste mu navykládala?" zeptala se Nelleová McCoyové.

„Je to pravda. Daniels vás poslal, abyste mě dostali. Nemůže si dovolit, aby cokoli z téhle záležitosti prosáklo na veřejnost. Vyvolalo

by to příliš otázek. Proto jeho údernou jednotku tvoříte všehovšudy vy dva.“

McCoyová udělala pauzu.

„Jak říkám – Osamělý jezdec a Tonto.“

Malone neměl tušení, kam ta spleť chodeb vede, a rozhodně nezamýšlel udělat to, co předstíral před Christl. „Pojďte se mnou,“ řekl Dorothee.

Vrátili se původní cestou zpátky do lázeňského sálu.

Vedly z něj troje další dveře. Malone podal Dorothee baterku. „Podívejte se, co je v těch místnostech.“

Nechápavě se na něj zadívala, ale vzápětí se jí rozbřesklo. Myslelo jí to rychle, to musel uznat. V první nenašla nic, ale z druhých dveří ho gestem přivolala.

Došel k ní a uviděl na podlaze mrtvého Ulricha Henna.

„Tak to bychom měli tu čtvrtou ránu,“ konstatoval. „I když tuhle Christl určitě vypálila nejdřív, protože Henn představoval největší hrozbu. Hlavně po tom vzkazu, který jí vaše matka vyslala. Christl věřila, že vy tři jste se proti ní spikli.“

„Potvora,“ zamumlala Dorothea. „Zabila je oba.“

„A chce zabít i vás.“

„A vás?“

Pokrčil rameny. „Nevím, proč by mě nechávala naživu.“

Včera v noci vypadl ze střehu, dal se na chvilku unést. Zavinilo to nebezpečí a adrenalin. Odjakživa se zbavoval strachu pomocí sexu, což ho už kdysi před lety, když začínal u Magellan Billetu, dostalo do průšvihu.

Tentokrát se to však nestane. Zíral zpátky do lázeňského sálu a rozhodoval se, co dál. Děje se toho příliš mnoho a příliš rychle. Potřebuje…

Něco ho ze strany udeřilo do hlavy.

Projela jím bolest, až se mu zamžilo před očima.

Další úder, tvrdší.

Roztřásly se mu ruce. Zaťal pěsti.

A pak ho vědomí úplně opustilo.

Stephanie vyhodnocovala, jak jsou na tom. Daniels je sem poslal prakticky bez informací, ale zpravodajská branže stojí a padá se schopností improvizovat. Nadešla chvíle uplatnit tuhle schopnost v praxi.

„Ramsey měl štěstí, že vás získal," řekla. „Admirála Sylviana jste zabil přímo umělecky."

„Taky myslím," přitakal Smith.

„Přivodit mu pokles krevního tlaku… Geniální."

„Stejně jste zabil i Millicent Sennovou?" skočil jí do řeči Davis. „Černošku, poručici námořnictva v Bruselu. Před patnácti lety."

Smith se přehraboval v paměti. „Jo, taky tak. Ale to byla jiná doba, jiný svět."

„Pro mě taky," konstatoval Davis.

„Byl jste tam?"

Davis přikývl.

„Co pro vás znamenala?"

„Důležitější je, co znamenala pro Ramseyho."

„Nemám potuchy. Nikdy jsem se ho na nic nevyptával. Jen jsem dělal, za co mi platil."

„Zaplatil vám Ramsey, abyste zabil i jeho?" zeptala se Stephanie.

Smith se zasmál. „Kdybych to neudělal, brzy bych to měl spočítané. Vyškrtnul mě ze svých plánů, tak jsem ho zastřelil." Mávl puškou. „Je vzadu v ložnici, s úhlednou čistou dírou tam, co jiní mívají mozek."

„Mám pro vás překvápko, Charlie," řekla Stephanie.

Tázavě se na ni podíval.

„Není tam."

Dorothea naposledy uhodila Malonea ze strany do hlavy těžkou kovovou baterkou.

Zhroutil se na podlahu.

Sebrala mu zbraň.

Tohle si musejí s Christl vyřídit mezi sebou.

A hned.

Stephanie viděla, že to Smithe zmátlo.

„Jakpak to udělal? Odkráčel?“

„Běžte se podívat.“

Vrazil jí hlaveň útočné pušky do obličeje. „Vy první.“

Zhluboka se nadechla a zklidnila nervy.

„Jeden z vás ať posbírá ty bouchačky a vyhodí je z okna,“ přikázal Smith, aniž z ní spustil oči.

Davis splnil jeho rozkaz.

Smith spustil pušku. „No dobře, jdem se tam všichni kouknout. Vy tři napřed.“

Prošli chodbou a vstoupili do ložnice.

Nebylo tam nic než prázdný okenní rám, odsunutý panel ve zdi a zakrvácená ruka.

„Naletěl jste,“ řekla Stephanie. „Naletěl jste jí.“

„Zaplatila jsem vám přece deset miliónů dolarů,“ bránila se tomu nařčení McCoyová.

Smithe to nezajímalo. „Kde je ta zatracená mrtvola?“

Dorothea byla plná odhodlání. Věděla, že Christl na ni čeká. Celý život spolu soupeřily, snažily se jedna druhou překonat. Jediné, v čem kdy měla nad Christl jednoznačně navrch, byl Georg.

Vždycky se divila, proč to tak je.

Teď už chápala.

Setřásla všechny skličující myšlenky a soustředila se na přítmí před sebou. Chodívala v noci na lov, číhala v bavorských lesích pod stříbřitým měsícem na kořist a vyčkávala na správný okamžik, kdy zabít. Její sestra je přinejmenším dvojnásobná vražedkyně. Všechno, co si o ní kdy myslela, se teď potvrdilo. Nikdo jí nebude zazlívat, když tu mrchu zastřelí.

O tři metry dál chodba končila.

Dvoje dveře – jedny nalevo, druhé napravo.

Popadla ji panika.

Do kterých?

90

Malone otevřel oči a pochopil, co se stalo. Zamnul si bolestivou bouli na spánku. Zatraceně. Dorothea neví, co dělá.

Ztěžka se zvedl a ucítil, jak se mu obrací žaludek.

Sakra – možná mu rozbila hlavu.

Počkal a nechal si provětrat mozek ledovým vzduchem.

Přemýšlej. Soustřeď se. Všechno si naplánoval, jenže mu to nevyšlo podle očekávání. A tak zahnal nepříjemné úvahy a našel v kapse Dorotheinu pistoli.

Christl zabavil stejnou, tentýž model od téhož výrobce. Ale když jí zbraň vracel, využil situace a dal jí do pistole prázdný zásobník od té Dorotheiny. Teď si plně nabil poloautomat Heckler & Koch, který tu zůstal, a přinutil omámený mozek k soustředění a prsty k pohybu.

Pak se dopotácel ke dveřím.

Stephanie improvizovala – snažila se vymyslet něco, čím by vyvedla Charlieho Smithe z konceptu. Diana McCoyová sehrála svou roli dokonale. Daniels jim vysvětlil, že poslal McCoyovou za Ramseym, aby se tvářila nejdřív jako jeho spoluspiklenkyně a potom jako protivnice, a tak ho nutila ustavičně jednat. *„Dokud včela letí, nedá vám žihadlo,“* podotkl. Také jim prozradil, že se mu McCoyová nabídla sama, jakmile se dozvěděla o Millicent Sennové a o tom, co se stalo před lety v Bruselu. Aby trik vyšel, bylo zapotřebí člověka z nejvyšších kruhů, protože Ramsey by se s nikým níže postaveným nebavil a nedůvěřoval mu. Když se prezident dozvěděl o Charliem Smithovi, McCoyová snadno zmanipulovala i Smithe; byl to marnivý chamtivec a příliš si zvykl na úspěch. Daniels Stephanii a Davisovi oznámil, že je Ramsey po smrti – zastřelen Smithovou rukou – a že se tu Smith objeví, ale víc informací mu zpravodajská služba bohužel nedodala. Že se proti nim McCoyová postaví, patřilo ke scénáři. Co se bude dít pak, bylo ovšem ve hvězdách.

„Jde se zpátky do předního pokoje,“ zavelel Smith a pokynul jim puškou.

Přešli do chodby mezi oběma místnostmi.

„Jste v pořádném průšvihu," poznamenala Stephanie.

„To spíš vy."

„Opravdu? Chystáte se zabít dva náměstky poradce pro národní bezpečnost a vysoce postavenou agentku ministerstva spravedlnosti. Nechce se mi věřit, že byste stál o tu honičku na pachatele, která pak propukne. Sice jste zastřelil Ramseyho, ale komu to vadí? Nám rozhodně ne. Zaplaťpánbůh, že ho máme z krku. Kvůli němu potíže mít nebudete. V našem případě by to ale bylo jiné."

Viděla, že její argumenty padají na úrodnou půdu.

„Vždycky jste velice opatrný," pokračovala. „Je to vaše obchodní značka. Žádné stopy, žádné důkazy. Kdybyste nás zastřelil, úplně byste svůj přístup popřel. Kromě toho si vás možná najmeme. Odvádíte koneckonců dobrou práci."

Smith se rozesmál. „To je pravda. I když pochybuju, že moje služby využijete. Vyložme si karty na stůl. Přišel jsem jí pomoct…," ukázal na McCoyovou, „… vyřešit jistý problém. Zaplatila mi deset miliónů a nechala mě zabít Ramseyho, takže jí dlužím protislužbu. Chce vás dva odrovnat. Je mi jasné, že je to pitomý nápad, a myslím, že bude nejrozumnější, když se odporoučím."

„Povězte mi o Millicent," naléhal Davis.

Stephanie už se divila, že je tak zticha.

„Proč vám na ní tolik záleží?" zeptal se Smith.

„Prostě mi na ní záleží. Než půjdete, rád bych se dozvěděl, jak to s ní bylo."

Dorothea se připlížila blíž k obojím dveřím. Přitiskla se k pravé stěně chodby a pozorovala, jestli se v šeru něco nepohne.

Nic.

Popošla ke dveřím a rychle nahlédla do místnosti napravo; byla čtvercová, asi deset metrů na šířku i na délku, a shora do ní padalo světlo. Uvnitř nebylo nic kromě postavy, která se v polosedě opírala o protější zeď.

Byl to muž zabalený v pokrývce, na sobě měl kombinézu z oranžového nylonu. V přítmí vypadal jako na zašlé fotografii; seděl se zkříženýma nohama a hlavou ke straně a civěl na ni očima, které nemrkaly.

Táhlo ji to k němu.

Byl mladý, asi ke třiceti, měl popelavě hnědé vlasy a hubený hranatý obličej. Seděl v poloze, ve které zemřel, a jeho tělo se perfektně zachovalo. Dorothea skoro čekala, že promluví. Byl bez kabátu, ale měl stejnou oranžovou čepici, jakou našli venku. Námořnictvo Spojených států. NR-1A.

Když chodívali s otcem na lov, vždycky ji varoval před omrzlinami. Říkával, že tělo obětuje prsty na rukou i na nohou, ruce, nos, uši a bradu, aby udrželo krevní oběh v životně důležitých orgánech. Ale když je chlad vytrvalý a nepolevuje, nakonec nastane krvácení do plic a srdce se zastaví. Smrt přichází pomalu, postupně a bezbolestně. Ale dlouho se jí vědomě bránit je ryzí utrpení, zvlášť když se nedá udělat nic, co by ji odvrátilo.

Kdo je ten chudák?

Vtom za sebou zaslechla zvuk.

Otočila se na podpatku.

V místnosti naproti přes chodbu se někdo objevil. Dvacet metrů od ní. Tmavá postava orámovaná dveřmi.

„Na co čekáš, sestřičko?“ křikla Christl. „Pojď si pro mě!“

Malone se znovu vnořil do prostorů za lázeňským sálem a právě v té chvíli zaslechl Christl křičet na Dorotheu. Zahnul doleva, odkud volání přicházelo, a klopýtal chodbou, která asi po dvanácti metrech ústila do jakési místnosti. Pohyboval se opatrně a hlídal si otevřené dveře nalevo i napravo. Jak je míjel, do každých letmo nahlédl. Zase skladiště a pracovní prostory. V žádném z těch tmavých koutů nebylo nic zajímavého.

Až u předposledního se zarazil.

Na podlaze někdo ležel.

Muž.

Malone vešel dovnitř.

Byl to běloch středních let s krátkými kaštanovými vlasy. Ležel naznak s rukama podél těla a nataženýma nohama, pod sebou naplocho rozprostřenou pokrývku, a byl zmrzlý tak, že připomínal kus skály ve tvaru lidské postavy. Měl na sobě předpisovou oranžovou

námořnickou kombinézu s vyšitým jménem JOHNSON na levé kapse. Malone si to v duchu spojil. *Lodní elektrikář EM2 Jeff Johnson.*

Srdce se mu sevřelo.

Námořník vypadal, jako by si prostě lehl a podvolil se mrazu. Malonea v námořnictvu učili, že na umrznutí jako takové se neumírá. Když na kůži působí chlad, žíly pod povrchem těla se stáhnou, omezí tepelné ztráty a naženou krev do životně důležitých orgánů. *Studené ruce, horoucí srdce* není jenom klišé. Vybavily se mu varovné známky. Nejdřív svědění, potom píchání, tupá bolest, znecitlivění a nakonec prudké zblednutí. Smrt přichází, jakmile teplota hluboko uložených orgánů klesne a ony selžou.

Teprve pak zmrznete.

Tady, ve světě prostém jakékoli vlhkosti, by tělo mělo být dokonale zachovalé, ale Johnson to štěstí neměl. Z tváří a brady mu visely cáry zčernalé odumřelé kůže. Obličej mu pokrývaly žlutavé skvrny a strupy, některé ztvrdly do groteskní masky. Víčka mu přimrzla k sobě, na řasách se mu usadila jinovatka a poslední zbytky jeho dechu se srazily do dvou rampouchů, které mu visely od nosu k ústům jako mroží kníry.

V Maloneovi se vzedmula vlna vzteku na americké námořnictvo. Nějaký zkurvený hajzl nechal tyhle muže umřít.

Opuštěné.

Bez pomoci.

V zapomnění.

Uslyšel kroky a couvl zpátky do chodby. Ohlédl se doprava zrovna ve chvíli, kdy se z poslední místnosti vynořila Dorothea a vzápětí zmizela v dalších dveřích.

Nechal ji jít.

A pak vyrazil za ní.

91

Smith shlížel dolů na nehybnou ženu ležící na posteli a čekal, až umře. Alkohol zafungoval jako perfektní sedativum. Hodně pila, daleko víc než jindy; oslavovala to, co považovala za nadcházející svatbu s úspěšným kapitánem amerického námořnictva. Jenomže si nevybrala milence dobře. Kapitán Langford Ramsey po jejich sňatku nijak netoužil. Místo toho ji chtěl připravit o život a skvěle za to zaplatil.

Byla krásná: Dlouhé hedvábné vlasy, hladká tmavá kůže, půvabné rysy. Smith odtáhl přikrývku a prohlížel si její nahé tělo. Bylo štíhlé a hezky tvarované; těhotenství, o kterém se mu Ramsey zmínil, se na ní ještě nijak neprojevilo. Ramsey mu u námořnictva opatřil její zdravotní záznamy, podle nichž ji v posledních šesti letech dvakrát léčili na srdeční arytmii. Patrně vrozená vada. Starosti lékařům dělal i její nízký tlak.

Jestli tu práci provede čistě, měl od Ramseyho slíbenou další. Byl rád, že jsou v Belgii, protože udělal zkušenost, že Evropané nebývají tak podezíraví jako Američané. Ale na tom nejspíš stejně nebude záležet. Na příčinu smrti téhle ženy se nepřijde.

Vyndal injekci a rozhodl se, že nejlepší místo pro vpich bude podpaží. Nepatrná dírka sice zůstane, ale pokud nedojde k pitvě, snad si jí nikdo nevšimne. A i kdyby ano, v krvi ani tkáni se nic nenajde.

Jen ten nepatrný vpich v podpaží.

Jemně ji vzal za loket a zabodl jehlu.

Smith si přesně vzpomínal, co se té noci v Bruselu stalo, ale moudře se rozhodl nesdílet s tím mužem, který stál naproti němu, žádné podrobnosti.

„Čekám," zdůraznil Davis.

„Zemřela."

„Zabil jste ji."

„Tohle všechno děláte kvůli ní?" vyzvídal Smith.

„Kvůli vám."

Trpký tón v Davisově hlase se mu nezamlouval, a tak zopakoval: „Odcházím.“

Stephanie sledovala, jak Davis provokuje muže, který je drží v šachu. Smith je možná nechce zabít, ale jestli to bude potřeba, určitě to udělá.

„Byla to skvělá žena,“ řekl Davis. „Neměla umřít.“

„Tuhle debatu jste měl vést s Ramseym. To on ji chtěl zabít.“

„Celou dobu ji tloukl, že z ní div nevymlátil duši.“

„Třeba se jí to líbilo.“

Davis se k němu vrhl, ale Smith ho zarazil zdviženou puškou. Stephanie věděla, že stačí jediný výstřel a z Davise toho moc nezbude.

„Jste horká hlava,“ ušklíbl se Smith.

Davisovy oči přetékaly nenávistí. Zdálo se, že nevidí a neslyší nic než Charlieho Smithe.

Vtom Stephanie zachytila pohyb za Smithovými zády – venku za vytlučeným oknem a krytou přední verandou, na otevřeném prostranství, kde zářivé slunce zmírňovalo zimní chlad.

Kmitl se tam stín.

Blížil se.

Dovnitř nahlédl obličej.

Plukovník William Gross.

Stephanie viděla, že McCoyová ho zahlédla taky, a divila se, proč Gross Smithe prostě nezastřelí. Určitě je ozbrojený a z těch dvou pistolí, které vylétly oknem, mu musí být jasné, že potřebují pomoc.

Pak jí to došlo.

Prezident chce Smithe živého.

I když si nepřál, aby tahle akce přitáhla pozornost – právě proto u ní nebyl nikdo z FBI a tajné služby –, chtěl Charlieho Smithe, a ne jeho mrtvolu.

McCoyová lehce kývla.

Smith to gesto postřehl.

Otočil hlavu.

■ ■ ■

Dorothea vyšla z budovy a sestoupila po úzkých schodech na ulici. Ocitla se kus za náměstím, poblíž kraje jeskyně a jedné z oněch leštěných skalních stěn tyčících se do výše stovek metrů.

Podívala se doprava.

Christl byla třicet metrů od ní; utíkala sloupořadím, v němž se střídalo světlo a tma, takže se objevovala a zase mizela.

Dorothea se rozběhla za ní.

Počínej si, jako když pronásleduješ v lese vysokou. Nech jí náskok. Dopřej jí, ať se cítí v bezpečí. A pak udeř, až to bude nejmíň čekat.

Dostala se sloupořadím na další náměstí, které se tvarem i velikostí podobalo tomu před lázeňskou budovou. Bylo prázdné až na kamennou lavičku, na níž seděla nějaká postava. Ten muž měl na sobě bílý oblek do mrazu podobný jejímu vlastnímu, ale vepředu rozhalený, takže měl odkryté paže. Horní část si shrnul k pasu, takže bylo vidět, že vespod má vlněný svetr. Jeho oči působily v ploché tváři jako tmavé díry, víčka měl sklopená. Nakláněl hlavu ke straně, tmavé vlasy mu překrývaly horní konec popelavě bílých uší. Na ocelově šedém plnovousu se mu usadila námraza a na sevřených rtech mu pohrával blažený úsměv. Ruce měl pokojně složené v klíně.

Její otec.

Ten pohled ji ochromil. Srdce se jí rozbušilo. Chtěla se odvrátit, ale nedokázala to. Mrtví by měli odpočívat v hrobech, ne sedět na lavičkách.

„Ano, je to on," ozvala se Christl.

Dorothea si znovu uvědomila nebezpečí, které na ni číhá, ale nikde sestru neviděla, jen ji slyšela.

„Našla jsem ho už prve. Čeká tu na nás."

„Ukaž se," řekla Dorothea.

Do ticha se rozlehl smích. „Podívej se na něj, Dorotheo. Rozepnul si kabát a nechal smrt, ať si pro něj přijde. Umíš si to představit?"

Ne, neuměla.

„To chce odvahu," říkal ten hlas bez těla. „Podle matky žádnou neměl. Podle tebe byl hlupák. Dokázala bys to ty, Dorotheo?"

Dorothea spatřila další vysokou bránu s čtverhrannými sloupy po stranách a bronzovými dveřmi ve veřejích. Tyhle však zely dokořán, neuzavírala je žádná kovová závora. Za nimi vedly schody kamsi dolů a táhl odtamtud ledový chlad.

Zírala na mrtvého.

„Náš otec."

Ohlédla se. Christl stála nějakých sedm metrů od ní a mířila na ni pistolí.

Dorothea strnula a začala zvedat zbraň.

„Nech toho," varovala ji Christl. „Dej tu ruku dolů."

Dorothea znehybněla.

„Našly jsme ho," řekla Christl. „Dokončily jsme matčino pátrání."

„Tím se mezi námi nic nevyřešilo."

„Naprosto souhlasím," přitakala Christl. „Měla jsem pravdu. Ve všem, do puntíku. A ty ses pletla."

„Proč jsi zabila Henna a Wernera?"

„Matka Henna poslala, aby mě zarazil. Její oddaný Ulrich… A Werner? Měla jsem dojem, že budeš ráda, že je po něm."

„Máš v úmyslu zabít i Malonea?"

„Potřebuju být jediná, kdo odtud odejde. Jediná přeživší."

„Jsi šílená."

„Podívej se na něj, Dorotheo – náš milovaný otec. Když jsme ho viděly naposled, bylo nám deset."

Dorothea se dívat nechtěla. Už toho viděla dost. A chtěla si otce pamatovat takového, jak ho znala.

„Pochybovala jsi o něm," vyčetla jí Christl.

„Ty taky."

„Nikdy."

„Jsi vražedkyně."

Christl se zasmála. „Je mi srdečně fuk, co si o mně myslíš."

Dorothea věděla, že nemá šanci zvednout zbraň a vystřelit, než Christl zmáčkne spoušť. Ale protože už byla tak jako tak mrtvá, rozhodla se jednat.

Zvedla ruku a Christl stiskla spoušť. Dorothea se připravila na náraz střely. Nic se však nestalo. Ozvalo se jen cvaknutí.

Christl se tvářila šokovaně. Zmáčkla znova, ale marně.

„Nemáš nabito," oznámil jí Malone, který právě vešel na náměstí. „Nejsem úplný idiot."

Dost!

Dorothea zamířila a vypálila.

První rána zasáhla Christl přímo do hrudi a prorazila tlustý oděv do mrazu. Druhá, také do hrudi, ji vychýlila z rovnováhy. Po třetí, do hlavy, se jí z čela vyřinula krev, ale na krutém mrazu okamžitě ztuhla.

Dvě další rány a Christl Falková se zhroutila na chodník.

Zůstala nehybně ležet.

Malone došel blíž.

„Musela jsem to udělat," mumlala Dorothea. „Byla to bestie."

Otočila hlavu k otci. Připadala si, jako když se probírá z narkózy; některé její myšlenky jasněly, jiné zůstávaly zmatené a mimo dosah. „Opravdu se sem dostali. Jsem ráda, že našel, co hledal."

Podívala se na Malonea a uviděla, že i on se v duchu připravuje na strašlivé vykoupení. Oba se zahleděli na bránu vedoucí ven. Dorothea nemusela nic říkat. Ona už svého otce našla. On ne.

Zatím ne.

92

Stephanie pochybovala, že McCoyová se s tím varováním zachovala moudře. Smith nervózně ucouvl a otáčel se ze strany na stranu, jak se snažil držet je na mušce a zároveň dohlédnout na okno.

Venku se zase mihl stín.

Smith vypálil krátkou výstražnou dávku; poničila chatrné zdi a zanechala ve dřevě roztřepené díry.

McCoyová se po něm vrhla.

Stephanie se lekla, že ji zastřelí, ale místo toho přehmátl a tvrdě vrazil McCoyové pažbu do břicha. Zkroutila se do klubíčka a zalapala po dechu. Praštil ji kolenem do brady, až odletěla na podlahu.

Než Stephanie nebo Davis stačili zareagovat, střelhbitě na ně znovu zamířil. Těkal hlavní mezi nimi a oknem a patrně se rozhodoval, odkud hrozí větší nebezpečí.

Venku se nic nehýbalo.

„Jak říkám, neměl jsem zájem vás tři zabít," prohlásil Smith. „Ale teď se to myslím změnilo."

McCoyová ležela na podlaze zkroucená ve fetální pozici, sténala a držela se za břicho.

„Smím se o ni postarat?" zeptala se Stephanie.

„Není žádné děcko."

„Postarám se o ni."

Nečekala na svolení a klekla si k McCoyové.

„Odtud se nedostanete," varoval Smithe Davis.

„Odvážné tvrzení," ušklíbl se Smith.

Vypadal však nejistě, jako by uvízl v kleci a poprvé se z ní podíval ven.

Venku něco bouchlo o zeď u okna. Bleskurychle zareagoval a stočil tím směrem pušku. Stephanie se pokusila vstát, ale udeřil ji ocelovou hlavní přes krk.

Vyhekla a upadla.

Zajela si rukou k ohryzku; takovou bolest ještě nikdy nezažila. Lapala po dechu, chtělo se jí zvracet. Pootočila se a uviděla, jak se Davis vymrštil a skočil po Smithovi.

Snažila se vydrápat na nohy, zápasila s váznoucím dechem a škubavou bolestí v krku. Smith pořád svíral útočnou pušku, ale už mu nebyla k ničemu, protože se s Davisem odkutáleli mezi otlučeným nábytkem k protější zdi. Kopal nohama a snažil se vykroutit, aniž by pušku odhodil.

Kde vězí Gross?

Smith pustil pušku, ale pravou rukou chytil Davise kolem těla a zničehonic držel jinou zbraň – malý automat – a tiskl ho Davisovi ke krku.

„Dost!“ zařval.

Davis se s ním přestal prát.

Vyškrábali se na nohy, Smith povolil sevření a smýkl Davisem na podlahu k McCoyové.

„Jste všichni cvoci,“ řekl a zvedl pušku. „Totální cvoci.“

Stephanie pomalu vstala a vzpamatovávala se ze šoku. Nějak se jí to všechno vymklo z ruky. Když sem s Davisem jeli, na jednom se shodli – že nesmějí Smithe vydráždit.

A přesto to Edwin udělal.

Smith couvl k oknu a rychle vykoukl ven. „Kdo je ten chlap?“

Stephanie se zmohla na otázku: „Dovolíte, abych se podívala?“

Kývl na souhlas.

Pomalu došla k oknu a uviděla na verandě ležet Grosse. Krvácel ze střelné rány na pravé noze. Zdálo se, že je při vědomí, ale trpí krutou bolestí.

Pracuje pro McCoyovou, naznačila pohybem rtů.

Smith zajel pohledem přes verandu dozadu, k mrazem zhnědlé louce a hustému lesu. „Čubka jedna prolhaná.“

Stephanie sebrala všechny síly. „Ale těmi deseti milióny jste nepohrdl.“

Smith její pokus o vtip neocenil.

„Těžké rozhodování, Charlie? Vždycky bylo jenom na vás, kdy se bude zabíjet. Rozhodoval jste o tom jen a pouze vy. Tentokrát ne.“

„Nebuďte si tak jistá. Vypadněte zas od toho okna.“

Poslechla ho, ale neodolala rýpnutí: „Kdopak asi přestěhoval Ramseyho, co myslíte?“

„Držte sakra hubu.“ Smith dál vrhal pohledy k oknu.

„Já ho jít nenechám," zavrčel Davis.

McCoyová se překulila na záda a Stephanie zahlédla, jak jí tváří prolétl bolestivý výraz.

Kabát…, kapsa, naznačila McCoyová nezvučně pomocí rtů.

Malone sestupoval po schodech na druhé straně brány a připadalo mu, že kráčí na popravu. Po páteři mu strachy běhal mráz – to se mu nestávalo.

Dole se táhla ohromná jeskyně; většinu jejích stěn i stropu pokrýval led a vrhal známý namodralý přísvit na oranžové těleso ponorky. Měla krátký zaoblený trup s plochou nástavbou a byla úplně zamrzlá v ledu. Od schodiště pokračoval k protější straně jeskyně vydlážděný pruh vedoucí asi metr, půldruhého metru nad ledem.

Nějaký druh přístavní hráze, usoudil.

Že by se tento přístav kdysi dávno otevíral do moře?

Po celé Antarktidě existovaly ledové jeskyně a tahle byla dost prostorná, aby se do ní vešlo třeba i několik ponorek.

Vedeni stejnou pohnutkou kráčeli oba dál. Dorothea pořád svírala v ruce pistoli a on také, i když už je nic neohrožovalo; mohli si být nebezpeční jedině navzájem.

Skalnatá část stěny jeskyně byla hladce vyleštěná a zdobená symboly a nápisy podobně jako vnitřek hory. Podél její paty stály lavičky. Na jedné seděl tmavý stín. Malone zavřel oči a doufal, že je to jen přelud. Ale když je zase otevřel, ta přízračná postava tam pořád byla.

Muž seděl vzpřímeně stejně jako ti ostatní, s rovnými zády. Měl na sobě khaki námořnickou košili a kalhoty zastrčené do šněrovacích bot a vedle něj ležela na lavičce oranžová čepice.

Malone šel pomalinku blíž.

V hlavě mu vířilo a zrak se mu rozmazal.

Byla to tatáž tvář jako na obrázku doma v Kodani, vedle skleněné vitrínky s vlajkou, kterou námořnictvo věnovalo jeho matce při vzpomínkovém obřadu – tou, kterou odmítla přijmout. Dlouhý římský nos. Výrazná čelist. Pihy. Prošedivělé plavé vlasy, námořnický sestřih. Otevřené oči upřené před sebe jakoby v hlubokém zadumání.

Tělem mu projel šok. Hrdlo se mu sevřelo.

„Váš otec?“ zeptala se Dorothea.

Přikývl a zaplavil ho žal – jako osten mu sjel hrdlem do útrob a zabodl se do nich.

Nervy se mu napjaly.

„Prostě jen umřeli,“ řekla. „Nevzali si kabáty. Nijak se nechránili. Jako by se posadili a vítali smrt.“

Bylo mu jasné, že přesně tak to taky udělali. Nemělo smysl prodlužovat utrpení.

Všiml si, že otci leží na klíně popsané papíry. Tahy tužkou byly stejně ostré a zřetelné jako před osmatřiceti lety. Na papírech spočívala otcova pravá ruka, jako by je chtěl chránit, aby se neztratily. Malone po nich pomalu sáhl a vytáhl je s pocitem, že znesvěcuje cosi posvátného.

Poznal otcovo těžké písmo.

Hruď se mu div nerozskočila. Nevěděl, jestli je to sen, anebo skutečnost. Bránil se přívalu smutku, který v sobě dosud zadržoval. Nikdy dřív neplakal. Ani když se oženil, ani když se narodil Gary, ani když se mu rozpadla rodina, ani když se dozvěděl, že Gary není jeho biologický syn. Aby potlačil rostoucí nutkání rozbrečet se teď, připomněl si, že by mu slzy zmrzly, ještě než vyhrknou z očí.

Přinutil se soustředit na stránky, které držel v ruce.

„Přečetl byste to nahlas?“ poprosila Dorothea. „Možná se to týká i mého otce.“

Smith je potřeboval všechny tři zabít a vypadnout odtud. Do téhle práce se pustil bez potřebných informací, když uvěřil ženě, které v žádném případě uvěřit neměl. Kdo přestěhoval Ramseyho mrtvolu? Vždyť ji nechal v ložnici, chtěl ji pohřbít někde na pozemku.

A přesto ji někdo odnesl dolů.

Civěl z okna a přemítal, jestli je tam venku někdo další. Něco mu říkalo, že tady nejsou sami.

Byl to jen pocit.

Ale nezbylo mu než na něj dát.

Sevřel pušku a rozhodl se, že se otočí a začne střílet. Sejme ty tři uvnitř jednou krátkou dávkou a pak dorazí toho venku.

Ty zatracené mrtvoly tady nechá.

Copak na tom sejde? Koupil tenhle pozemek pod cizím jménem, prokázal se falešnými doklady a zaplatil hotově, takže ho nikdo nevypátrá.

Jen ať se o úklid postará vláda.

Stephanie viděla, jak Davis pravou rukou sahá McCoyové do kapsy. Charlie Smith ještě stál s puškou HK53 u okna. Nepochybovala, že se je chystá zabít, a bála se, že široko daleko není nikdo, kdo by jim pomohl. Jejich posila krvácí na přední verandě.

Davis strnul uprostřed pohybu.

Smith se po nich ohlédl, ale to, co viděl, ho zřejmě uspokojilo, protože se zase zadíval z okna.

Davis vytáhl ruku. Držel v ní devítimilimetrovou automatickou pistoli.

V duchu se modlila, aby věděl, jak s ní zacházet.

Spustil paži vedle McCoyové, aby její tělo clonilo Smithovi výhled. Stephanie na něm viděla, že pochopil, že nemají na vybranou – musí Smithe zastřelit. Ale pochopit něco a udělat to jsou dvě úplně odlišné věci. Ona sama poprvé zabila člověka před několika měsíci. Naštěstí neměla ani nanosekundu, aby ten čin uvážila – prostě byla nucena okamžitě střílet. Davisovi osud takový luxus nedopřál. Přemýšlel o tom; samozřejmě chtěl vystřelit, ale na druhou stranu se zdráhal. Zabít člověka není jen tak, bez ohledu na důvody a okolnosti.

Ale nakonec nad nervozitou převládlo chladné odhodlání.

Pozoroval Charlieho Smithe, tvář měl uvolněnou a bez výrazu. Co mu asi dodalo odvahu zabít ho? Pud sebezáchovy? Snad. Millicent? Určitě.

Smith se začal obracet a stáčel hlaveň pušky jejich směrem.

Davis zvedl ruku a vypálil.

Střela se zaryla do Smithova hubeného hrudníku a odhodila ho na zeď. Pokusil se zachytit nataženou paží a pustil jednou rukou zbraň. Davis ho držel na mušce a pálil dál – Stephanii vybuchoval v uších výstřel za výstřelem, dokud úplně nevyprázdnil zásobník.

Smith sebou pod ranami škubal; prohýbal páteř do oblouku a bezděčně se otáčel ze strany na stranu. Konečně se mu nohy podlo-

mily a dopadl tváří dolů na podlahu, až to zadunělo. Bezvládně se překulil na záda a bez života zůstal ležet s očima dokořán.

93

Elektrický požár nám pod vodou zničil baterie. Reaktor náhle selhal. Oheň naštěstí hořel pomalu a radar lokalizoval puklinu v ledu, takže se nám povedlo vynořit, než došlo k toxickému zamoření vzduchu. Celá posádka urychleně opustila loď. Užasli jsme, když jsme se ocitli v jeskyni s leštěnými stěnami, na nichž stály nápisy podobné těm, které jsme pozorovali na kamenných blocích na mořském dně. Oberhauser našel schodiště a bronzové dveře, z naší strany uzavřené na závoru, za nimiž se po otevření objevilo úžasné město. Několik hodin ho zkoumal, zatímco my ostatní jsme odhadovali rozsah škod. Opakovaně jsme se pokoušeli nastartovat reaktor, porušili jsme kdejaký bezpečnostní předpis, ale nic nezabralo. Máme s sebou jen tři sady vybavení do mrazu a je nás jedenáct. Ochromuje nás mráz, neodbytný a nesnesitelný. Spálili jsme veškerý papír a odpad, který jsme měli na palubě, ale moc toho nebylo a poskytlo nám to pouze několik hodin úlevy. Ve městě se nenachází nic hořlavého. Všechno je z kamene a kovu, domy a budovy jsou prázdné. Obyvatelé si zřejmě všechen svůj majetek odvezli s sebou. Lokalizovali jsme tři další východy, ale asi jsou zvenčí uzavřeny závorou. Nemáme žádné nástroje, kterými bychom je mohli vypáčit. Už po dvanácti hodinách jsme si uvědomili, že jsme v zoufalé situaci. Z téhle dutiny nevede žádná cesta ven. Aktivovali jsme nouzový transpondér, ale když se vezme v úvahu skála a led kolem a to, že nejbližší loď je tisíce mil daleko, pochybujeme, že signál bude mít dostatečný dosah. Nejsklíčenější je zřejmě Oberhauser. Našel to, co jsme se vypravili hledat, ale nebude žít dost dlouho, aby ten objev pořádně prozkoumal. Všichni si uvědomujeme, že nás čeká smrt. Nikdo po nás nebude pátrat, protože na takovou podmínku jsme před vyplutím přistoupili. Ponorka je mrtvá, a my tudíž také. Každý z nás se rozhodl zemřít po svém. Někteří odešli každý sám, jiní společně. Já tu sedím a dohlížím na svou loď. Píši tato slova, aby se všichni dozvěděli, že moje posádka zemřela statečně. Všichni její členové, Oberhausera nevyjímaje, přijali svůj úděl srdnatě. Přál bych si vědět víc o lidech, kteří to tu postavili. Oberhauser nám tvrdil, že to byli naši předkové a že se naše kultura odvíjí od té jejich.

Ještě včera bych o něm řekl, že je šílený. Osud rozdává karty pravláštně. Obdařil mě velením na nejmodernějším podmořském plavidle námořnictva. Měl jsem zajištěnou kariéru a vytoužené povýšení na dosah. Nyní tu osaměle zemřu v mrazu. Necítím žádnou bolest, jen mě opouštějí síly. Stěží dokážu psát. Sloužil jsem své zemi podle svých nejlepších schopností a stejně tak i moje posádka. Byl jsem na své muže hrdý, když mi jeden po druhém potřásali rukou a odcházeli. Když se mi teď svět rozplývá před očima, myslím na svého syna. Lituji jedině toho, že se nikdy nedozví, jak moc jsem ho měl rád. Odhalit mu, jak hluboké city k němu chovám, mi vždycky připadalo těžké, ale třebaže jsem se málokdy zdržoval doma, ani na jediný okamžik nepřestal být středem mých myšlenek. Byl pro mě vším. Je mu teprve deset a ještě netuší, co mu život chystá. Lituji, že nebudu u toho, až bude dospívat. Jeho matka je nejlepší žena, jakou jsem kdy poznal, a jistě se postará, aby vyrostl v pravého muže. Kdo najdeš tato slova, předej je prosím mé rodině. Chci, aby věděli, že jsem na ně myslel, když jsem umíral. Mojí ženě: Věz, že tě miluji. Nikdy mi nebylo zatěžko říct ti to. Mému synovi: Dovol, abych ti aspoň teď řekl, co pro mě bylo tak obtížné: Miluji tě, Cottone.

Forrest Malone
Námořnictvo Spojených států
17. listopad 1971

Když Malone četl tři poslední otcova slova, hlas se mu zachvěl. Ano, otci dělalo potíže vyslovit je nahlas. Vlastně se ani nepamatoval, že by je kdy od něj slyšel.

Ale věděl, že ho otec má rád.

Zíral na mrtvého, jehož tvář zamrzla v čase. Uplynulo třicet osm let. Během nich Malone vyrostl v muže, vstoupil do vojenského námořnictva, stal se důstojníkem a potom agentem americké vlády. A zatímco se to všechno odehrávalo, kapitán Forrest Malone seděl tady na kamenné lavičce.

Čekal.

Dorothea vycítila jeho bolest a jemně mu stiskla rameno. Pohlédl jí do tváře a vyčetl z ní, na co myslí.

„Zdá se, že jsme všichni našli, co jsme hledali," řekla.

Viděl jí to na očích. Odhodlanost. Smíření.

„Nic mi nezůstalo," dodala. „Můj dědeček byl nacista. Otec byl snílek, který žil mimo realitu. Přišel sem pátrat po pravdě a statečně přijal smrt. Moje matka strávila poslední čtyři desetiletí tím, že se ho pokoušela nahradit, ale nedokázala nic víc než poštvat nás s Christl proti sobě. Nepřestala s tím ani teď. Snažila se nám dopřát vyrovnané šance a dosáhla jen toho, že to Christl stálo život." Ztichla a v očích se jí objevila rezignace. „Když Georg zahynul, umřel s ním i kus mě samotné. Věřila jsem, že když si pomohu k bohatství, přinese mi to štěstí, jenže tak to nechodí."

„Jste poslední Oberhauserová."

„Jsme politováníhodná sebranka."

„Můžete hodně změnit."

Zavrtěla hlavou. „To bych nejdřív musela sprovodit ze světa matku."

Otočila se a odcházela ke schodům. Věděl, kam jde, a díval se za ní s podivnou směsicí úcty a pohrdání.

„Tohle všechno bude mít velký dopad," řekl. „Christl měla pravdu. Změní to historii."

Pokračovala v chůzi. „Mě se to už netýká. Všechno má svůj konec."

Z jejích slov čišela úzkost a hlas se jí chvěl. Ale měla pravdu. I on zažil chvíle, kdy něco skončilo. Jeho vojenská kariéra. Vládní služba. Manželství. Život v Georgii. Otcův život.

Teď činila svoje zásadní rozhodnutí Dorothea Lindauerová.

„Hodně štěstí," zavolal za ní.

Zastavila se, obrátila se a pousmála. „Herr Malone, prosím vás." Zdlouha vydechla a sebrala odvahu. „Musím to udělat o samotě." V očích měla úpěnlivou prosbu.

Přikývl. „Zůstanu tady."

Díval se za ní, jak stoupá do schodů a vchází branou do města.

Pohlédl na otce, v jehož mrtvých očích se neodrážel sebemenší záblesk světla. Tolik mu toho chtěl říct. Chtěl mu o sobě povědět, že byl dobrý syn, dobrý námořní důstojník, dobrý agent, a jak věřil, taky dobrý člověk. Šestkrát dostal vyznamenání. Sice selhal jako manžel,

ale snažil se být o to lepší jako rodič. Chtěl zůstat trvalou součástí Garyho života. Po celou svou dospělost přemítal, co se s jeho otcem stalo, a představoval si to nejhorší. Realita byla bohužel strašlivější než všechno, co si kdy vykonstruoval. Podobně se trápila i jeho matka. Nikdy se znovu neprovdala. Místo toho desetiletí za desetiletím přežívala s břemenem smutku a zásadně o sobě mluvila jako o paní Maloneové, manželce Forresta Malonea.

Jak je možné, že minulost nikdy nekončí?

Zaduněla rána, jako když pod peřinou bouchne nafukovací balónek.

Představil si ten výjev nahoře.

Dorothea Lindauerová skoncovala se životem. Obvykle bývá sebevražda aktem choré mysli anebo trýznivého osamění. V tomhle případě to byl jediný způsob, jak zastavit šílenství. Napadlo ho, jestli Isabel Oberhauserová vůbec někdy pochopí, co zavinila. Její manžel, vnuk i dcery jsou všichni po smrti.

Vstřebával hluboké, hrobové ticho a až do morku kostí se mu vplížil pocit opuštěnosti. Na mysli mu vytanulo rčení.

Prostá pravda z dávných časů.

Kdo rozvrací svůj dům, zdědí vítr.

94

Washington, D. C.
Sobota 22. prosince
16:15

Stephanie vešla do Oválné pracovny. Danny Daniels vstal a přivítal ji. Edwin Davis a Diana McCoyová už tu seděli.

„Veselé Vánoce," řekl prezident.

Opětovala mu pozdrav. Předvolal si ji z Atlanty včera odpoledne a dal jí k dispozici totéž tryskové letadlo, které Stephanie s Davisem použili před týdnem k cestě z Asheville do Fort Lee.

Davis vypadal zotaveně. Obličej se mu zahojil, modřiny zmizely. Měl na sobě oblek a kravatu a prkenně seděl na čalouněné židli už zase s tím svým starým známým kamenným výrazem. Povedlo se jí letmo nahlédnout do jeho duše a ráda by věděla, jestli ji to privilegium opravňuje k tomu, aby se s ním časem sblížila. Nevypadal na člověka, který rád odhaluje druhým své nitro.

„Jak se vede plukovníku Grossovi?" zeptala se.

„Dobře. Noha se mu uzdravuje, ale kulka natropila neplechu. Dost ho rozladilo, že ho Diana prozradila, ale Edwinovi je vděčný za dobrou trefu."

„Měla bych za ním zajít," ozvala se McCoyová. „Mrzí mě, že přišel k úrazu, to jsem nechtěla."

„Být vámi, nechal bych to ještě tak týden plavat. S tím rozladěním jsem to myslel vážně."

Z Danielsových melancholických očí čišel smutek.

„Edwine, vím, že nesnášíte moje historky, ale stejně si jednu poslechněte. Dvě světla v mlze. U jednoho stojí na lodním můstku admirál a signalizuje druhému světlu, že velí bitevní lodi a že by ten druhý měl uhnout doprava. Druhé světlo odpovídá a říká admirálovi, ať doprava uhne on. Jelikož admirál je nedůtklivec – stejně jako já –, stojí si na svém a znovu nařizuje té druhé lodi zabočit doprava. Poté druhé světlo praví: ‚Admirále, jsem námořník obsluhující maják a doprava byste měl zatraceně rychle uhnout vy.' Šel jsem kvůli vám s

kůží na trh, Edwine. A ne málo. Vy jste byl ten člověk na majáku, ten chytřejší, a já vás poslechl. Tady Diana se mi přihlásila okamžitě, jakmile se doslechla o Millicent, a taky zatraceně riskovala. Stephanii jste do toho vtáhl vy, ale zašla kvůli vám hodně daleko. A Gross? Slízl kulku.“

„Já si toho všeho vážím,“ ujistil ho Davis. „Nesmírně.“

Stephanii by zajímalo, jestli má výčitky svědomí kvůli Charliemu Smithovi. Nejspíš ne, ale to neznamená, že na to lehce zapomene. Podívala se na McCoyovou. „Věděla jste, co se děje, když mi prezident poprvé zavolal do kanceláře a sháněl Edwina?“

McCoyová zavrtěla hlavou. „Řekl mi to, až když zavěsil. Měl starost, že se mu ta záležitost vymkne z ruky. Usoudil, že je potřeba připravit záložní plán, a tak mě nasadil na Ramseyho.“ Odmlčela se. „A dobře udělal. I když vy dva jste se ohromně činili a Smithe jste nám naservírovali.“

„Musíme se vypořádat ještě s jedním důsledkem,“ připomněl Daniels.

Stephanie věděla, co tím míní. Ramseyho smrt vysvětlili jako vraždu spáchanou tajným agentem a o Smithově smrti se prostě pomlčelo, protože o jeho existenci nikdo nic netušil. Grossovo zranění připsali nehodě na lovu. Vyslechli Ramseyho hlavního pobočníka kapitána Hoveyho a ten, když mu pohrozili válečným soudem, všechno přiznal. Pentagon během několika dní provedl očistu, dosadil do námořní rozvědky nový velitelský tým a tak ukončil vládu Langforda Ramseyho a všech jeho spřežených.

„Přišel za mnou na návštěvu Aatos Kane,“ pokračoval Daniels. „Prý abych věděl, že se ho Ramsey snažil zastrašovat. Stížnostmi nešetřil, zato na vysvětlování byl skoupý.“

Prezidentovi se blýsklo v očích.

„Ukázal jsem mu spis, který jsme našli v trezoru u Ramseyho doma – bylo to fascinující čtení. Není třeba zacházet do detailů, řekněme jen, že se vážený senátor nebude ucházet o prezidentský úřad a k datu 31. prosince se z Kongresu odebere na odpočinek, aby mohl trávit víc času s rodinou.“ V Danielsově hlase přitom zazněl nepřeslechnutelný panovačný tón. Pak dodal: „Vy tři jste odvedli skvělou práci a Malone zrovna tak.“

Přede dvěma dny pohřbili Forresta Malonea na stinném hřbitůvku v jižní Georgii nedaleko domu, kde žila jeho vdova. Pohřeb na Arlingtonském národním hřbitově syn jménem svého otce odmítl.

Stephanie jeho odmítnutí chápala.

Dopravili domů i zbylých devět členů posádky, předali jejich těla rodinám a konečně seznámili tisk s pravdivou historií NR-1A. Tělo Dietze Oberhausera poslali do Německa, protože jeho žena vznesla nárok na tělesné pozůstatky manžela a dcer.

„Jak se má Cotton?“ zeptal se prezident.

„Zuří.“

„Pokud mu to uleví, admirál Dyals si to od námořnictva a od tisku pěkně schytává,“ řekl Daniels. „Příběh NR-1A uhodil u veřejnosti na citlivou strunu.“

„Mám dojem, že Cotton by Dyalse nejradši popadl pod krkem,“ poznamenala Stephanie.

„Překladový program chrlí záplavu informací o tom městě a lidech, kteří tam žili. Objevují se v nich odkazy na kontakty s kulturami po celém světě. Udržovali s námi vzájemné styky a sdíleli vědomosti, ale díkybohu nebyli Árijci. Žádná nadřazená rasa, dokonce ani válkychtivá. Včera badatelé narazili na text, jímž se vysvětluje, co se s nimi stalo. Žili v Antarktidě už před desítkami tisíc let, kdy ještě nebyla zaledněná. Když začala teplota klesat, postupně se stáhli do hor. Časem vychladly geotermální zdroje, a tak odpluli. Těžko říct, kdy k tomu došlo – používali jiný způsob měření času a jiný kalendář. Stejně jako u nás, ani u nich neměli všichni přístup ke všem znalostem, takže nemohli svou kulturu v úplnosti přenést jinam; dochovaly se z ní jen tu a tam střípky a zlomky, které převzala naše civilizace. Ti nejučenější odcházeli nakonec a sepsali texty, které za sebou zanechali jako zprávu. Přistěhovalce postupem času vstřebaly jiné kultury. Jejich historie se ztratila a nezůstalo nic než legendy.“

„To je smutné,“ řekla Stephanie.

„Ano. Ale ten objev má mimořádný význam. Národní vědecká nadace posílá do Antarktidy průzkumný tým. Norsko souhlasilo, že nám přenechá nad tou oblastí dohled. Maloneův otec a ostatní člено-

vé posádky NR-1A nezemřeli nadarmo – díky jejich misi se toho dozvíme spoustu o nás samotných.“

„Ne že by to pro Cottona a jejich rodiny byla velká útěcha.“

„*Studuj minulost, abys odhadl budoucnost,*“ poznamenal Davis. „Konfucius. Je to dobrá rada.“ Na okamžik se odmlčel a dodal: „Pro nás i pro Cottona.“

„Ano,“ přitakal Daniels. „Doufám, že tím to skončilo.“

Davis přikývl. „Pro mě ano.“

Také McCoyová souhlasila. „Vyjít se vším na veřejnost by ničemu neposloužilo. Ramsey je mrtvý, Smith je mrtvý, Kane na odchodu. Je po všem.“

Daniels vstal, přikročil ke stolu a zvedl deník. „Tohle jsme taky našli u Ramseyho. Je to palubní deník z NR-1A. Ten, o kterém vám vyprávěl Herbert Rowland. Ten holomek Ramsey ho všechny ty roky schovával.“ Podal ho Stephanii. „Myslím, že Cotton o něj bude stát.“

„Předám mu ho, až ho přejde vztek.“

„Podívejte se na poslední záznam.“

Otevřela knihu na poslední stránce a přečetla si, co tam Forrest Malone napsal. *Led na prstech, led v hlavě, led ve skelném pohledu.*

„Je to z *Balady bezbožného Billa,*“ vysvětlil prezident. „Báseň Roberta Service, z počátku dvacátého století. O Yukonu. Cottonův tatínek si na Service asi potrpěl.“

Přesně tahle slova použil i Malone, když Stephanii vyprávěl, jak našel otcovo zmrzlé tělo: *led ve skelném pohledu.*

„Malone je profík,“ pokračoval Daniels. „Ví, jak to chodí, a jeho otec to věděl taky. Těžko můžeme podle dnešních měřítek posuzovat lidi z doby před čtyřiceti lety. Musí to překousnout.“

„To se snáz řekne, než udělá,“ namítla.

„Musíme informovat Millicentinu rodinu,“ připomněl Davis. „Zaslouží si znát pravdu.“

„Souhlasím,“ řekl Daniels. „Předpokládám, že se toho ujmete.“

Davis přikývl.

Daniels se usmál. „Na tom všem je jedno velké plus.“ Ukázal na Stephanii. „Nedostala jste vyhazov.“

Ušklíbla se. „Jsem za to neskonale vděčná.“

„Dlužím vám omluvu," řekl Davis McCoyové. „Spletl jsem se ve vás. Byl jsem mizerný spolupracovník. Měl jsem vás za idiota."

„Býváte vždycky tak upřímný?" zeptala se McCoyová.

„Udělala jste mnohem víc, než jste musela. Riskovala jste krk kvůli něčemu, co se vás vlastně ani netýkalo."

„To bych netvrdila. Ramsey představoval hrozbu pro národní bezpečnost a chránit ji máme v popisu práce. A taky zabil Millicent Sennovou."

„Děkuju vám."

McCoyová přikývla na znamení, že jeho dík přijímá.

„Tak se mi to líbí," pochvaloval si Daniels. „Všichni jsme teď jedna velká rodina. Poprat se s chřestýši holýma rukama může být užitečné."

Napětí v místnosti polevilo.

Daniels si poposedl. „Když jsme teď odvalili tenhle balvan z cesty, máme bohužel nový problém – a zase se týká Cottona Malonea, ať se mu to líbí nebo ne."

Malone pozhasínal v přízemí a vyšel do svého bytu ve třetím patře. V obchodě se dnes dveře netrhly. Bylo tři dny před Vánocemi a obyvatelé Kodaně očividně zahrnuli knihy na seznam dárků. Zaměstnával tři prodavače, díky nimž zůstalo otevřeno i během jeho nepřítomnosti, a byl jim za to patřičně vděčný – natolik, že se postaral, aby dostali velkorysé sváteční prémie.

Ještě pořád jím kvůli otci zmítaly protichůdné emoce.

Pohřbili ho u matčiny rodiny. Na obřad přijela Stephanie a byla u toho i Pam, Maloneova bývalá manželka. Garyho rozlítostnilo, že svého dědečka poprvé vidí až v rakvi. Díky silnému mrazu a šikovným pracovníkům pohřebního ústavu Forrest Malone vypadal, jako by zemřel teprve před několika dny.

Když námořnictvo navrhlo vojenský pohřeb se všemi poctami, Malone je poslal do háje. Přišli s tím příliš pozdě. Nezajímalo ho, že dnes už není ve funkci nikdo z těch, kdo se podíleli na nepochopitelném rozhodnutí nepátrat po NR-1A. Měl už plné zuby rozkazů, povinností a odpovědnosti. Kam se poděla slušnost, spravedlnost a čest? Zdá se, že kdykoli mají přijít ke slovu, všichni na ně rázem

zapomenou. Jako tenkrát, když v Antarktidě zmizelo jedenáct mužů a všem to bylo úplně fuk.

Došel do nejvyššího patra a rozsvítil pár světel. Byl utahaný. Poslední týdny si na něm vybraly svou daň; vyvrcholilo to při pohledu na matku tonoucí v slzách, když spouštěli rakev do země. Všichni se ještě chvíli zdrželi a přihlíželi, jak dělníci zahazují hrob hlínou a vztyčují náhrobní kámen.

Zachoval ses báječně, řekla mu matka. *Přivezl jsi ho domů. Byl by na tebe hrdý, Cottone – hrozně moc hrdý.*

A při těch slovech se Malone rozbrečel.

Konečně.

Zvažoval, že zůstane v Georgii přes Vánoce, ale pak se rozhodl odjet domů. Zvláštní, že teď považuje za svůj domov Dánsko.

A přece to tak bylo. A už mu to připadalo naprosto přirozené.

Došel do ložnice a natáhl se na postel. Bylo skoro jedenáct a padal únavou. Musí s tím intrikařením přestat, vždyť je ve výslužbě. Ale stejně byl rád, že si u Stephanie tu protislužbu vyžádal.

Zítra si odpočine. Neděle bývaly vždycky klidné, obchody měly zavřeno. Možná si zajede na sever a navštíví Henrika Thorvaldsena, už se s ním neviděl tři týdny. Ale možná radši ne. Přítel by se ho vyptával, kde byl a co se dělo, a Malone ještě nebyl připraven všechno to znovu prožívat.

Prozatím se na to vyspí.

Probudil se a zahnal z mysli sen. Hodiny u postele ukazovaly 2:30 ráno. V bytě se ještě svítilo. Spal tři hodiny.

Něco ho však probudilo. Nějaký zvuk. Patřil ke snu, který se mu zdál, ale ne tak úplně.

Vtom to uslyšel znovu.

Trojí zaskřípění v rychlém sledu.

Jeho dům pocházel ze sedmnáctého století a před několika měsíci ho po útoku zápalnými granáty kompletně zrenovoval. Od té doby se nové dřevěné schody z prvního do druhého patra vždycky ohlašovaly v tomtéž pořadí. Jako klapky na klavíru.

Což znamenalo, že tu někdo je.

Sáhl pod postel a našel batoh, který si tam trvale nechával připravený – byl to zvyk z časů Magellan Billetu. Vevnitř nahmátl pravou rukou automatickou berettu s nábojem nachystaným v komoře.

Vyplížil se z ložnice.

POZNÁMKA AUTORA

Tato kniha znamenala pro Malonea i pro mě osobní pouť. Zatímco on nalezl svého otce, já se během psaní oženil. Ne že by to pro mě bylo něco nového, ale rozhodně je to dobrodružství. Pokud jde o putování světem, příběh mě zavedl do Cách a do Bavorska, do francouzských Pyrenejí a do Asheville v Severní Karolíně na Biltmorské panství. Hodně zimy, hodně sněhu.

Nyní je načase oddělit fikci od skutečnosti.

Supertajná ponorka NR-1 zmiňovaná v knize je skutečná, stejně jako její historie a činy. Slouží našemu národu i dnes, po téměř čtyřiceti letech. NR-1A je můj výmysl. Ohledně NR-1 existuje velmi málo písemných svědectví, ale z jednoho z nich jsem vycházel: Jmenuje se *Dark Waters*, napsali ho Lee Vyborny a Don Davis a jde o unikátní pozorování založené na osobní zkušenosti, které líčí, jak to chodilo na její palubě. Pro zprávu vyšetřovací komise o potopení NR-1A (v 5. kapitole) mi posloužily jako vzor skutečné zprávy vyšetřovatelů o potopení ponorek *Thresher* a *Scorpion.*

Věrně jsou popsány Zugspitze a Garmisch (v 1. kapitole) a rovněž Posthotel. Sváteční období je v Bavorsku nádherné a k jeho přitažlivosti bezesporu patří i vánoční trhy, jak jsem je zachytil v kapitolách 13, 33 a 37. Podle skutečnosti jsem vylíčil i Ettalské opatství (v 7. kapitole), až na prostory v podzemí.

Středobodem příběhu je ovšem Karel Veliký. Příslušné historické souvislosti jsem zachytil přesně (v 36. kapitole), právě tak jako jeho podpis (v 10. kapitole). Karel zůstává jednou z nejzáhadnějších postav světových dějin a dodnes mu přísluší titul *Otce Evropy.* O věrohodnosti příběhu, jak Ota III. vstoupil roku 1000 našeho letopočtu do jeho hrobky, se vedou spory. Líčení, jak je uvedeno v 10. kapitole, se objevuje na mnoha místech, i když podivnou knihu, kterou přitom Ota najde, jsem si samozřejmě přidal. Existují však stejně přesvědčivá líčení, podle nichž byl Karel Veliký pohřben vleže v mramorovém sarkofágu (34. kapitola). Nikdo neví, jak to doopravdy bylo.

Einhardův *Život Karla Velikého* se dodnes považuje za jedno z největších děl oné doby. Einhard sám byl učenec a jeho vztah ke

Karlovi Velikému je v této knize popsán přesně, pouze jejich kontakty se Svatými jsem si přimyslel. K Einhardovu vyprávění citovanému v kapitolách 21 a 22 jsem se nechal volně inspirovat záhadným starobylým textem, který se jmenuje *Kniha Henochova.*

Operace Highjump a Windmill se odehrály tak, jak popisuji v 11. kapitole. V obou případech se jednalo o rozsáhlé vojenské akce. Informace o nich podléhaly po desítky let utajení a dodnes jsou zahaleny tajemstvím. Spoluvelitelem operace Highjump byl admirál Richard Byrd. Můj popis technických prostředků, které si s sebou přivezl na jih, a vyprávění o jeho rozsáhlém průzkumu kontinentu (v 53. kapitole) odpovídá skutečnosti. Jeho tajný deník (v 77. kapitole) je fiktivní, právě tak jako objevy starobylých knih a rytin na kamenech. Německá antarktická expedice z roku 1938 proběhla tak, jak uvádím v 19. kapitole, včetně takových detailů, jako je shazování malých hákových křížů na ledový povrch. Jen objevitelské činy Hermanna Oberhausera jsem si přimyslel.

Podivné písmo a stránky rukopisu v kapitolách 12 a 81 jsem převzal z Vojničova manuskriptu. Ten dnes odpočívá v Beineckově knihovně vzácných tisků a rukopisů při Yaleově univerzitě a je obecně považován za nejzáhadnější písmo planety. Jeho text nikdy nikdo nerozluštil. Základním zdrojem informací o tomto rukopisu je *The Voynich Manuscript* Gerryho Kennedyho a Roba Churchilla. Z této knihy jsem převzal i symbol monády, který se poprvé objevuje v 10. kapitole – archetypální zobrazení, původně nalezené v jistém pojednání ze šestnáctého století. Podivný rodový znak Oberhauserů (25. kapitola) pochází rovněž z Kennedyho a Churchillovy knihy; ve skutečnosti jde o znak Vojničova rodu, který vytvořil Vojnič osobně.

Pravdivé vysvětlení pojmu *Árijci* (12. kapitola) názorně ukazuje, jak se naprosto nevinná záležitost může zvrhnout ve vražednou. Ahnenerbe samozřejmě existovala. Teprve v několika posledních letech začali historikové odhalovat její pseudovědecké bláboly a hrůzostrašná zvěrstva (26. kapitola). Jedním z nejlepších informačních zdrojů na toto téma je *The Master Plan* Heather Pringleové. Početné mezinárodní expedice Ahnenerbe uváděné v 31. kapitole se opravdu uskutečnily a organizace je hojně využívala při formování svých vědeckých teorií. Že pro ni pracoval Hermann Oberhauser, jsem si vy-

myslel, nicméně to, co píši o jeho úsilí i pozdější diskreditaci, se zakládá na životních osudech těch, kdo v Ahnenerbe opravdu působili.

Koncept prvotní civilizace v 22. kapitole není mým dílem. Touto myšlenkou se zabývá mnoho knih; vynikající je například *Civilization One* od Christophera Knighta a Alana Butlera. Od těchto dvou autorů pocházejí všechny argumenty, které pro existenci prvotní civilizace snesli Christl Falková a Douglas Scofield. Knightovy a Butlerovy teorie znějí věrohodně, ale přesto se setkaly s podobnou reakcí, s jakou hlavní proud vědy kdysi pohlížel na posun kontinentů (viz 84. kapitola). Nejzásadnější vznesená otázka ovšem zůstává: Pokud taková kultura existovala, proč se po ní nedochovaly žádné památky?

Ale možná, že se přece jen dochovaly…

Příběhy o „bohům podobných" lidech, kteří byli ve spojení s kulturami po celém světě, jak je líčil Scofield v 60. kapitole, opravdu existují – a stejně tak i nálezy nevysvětlitelných artefaktů a příběh o tom, co domorodci ukazovali Kolumbovi. Ještě podivuhodnější je obraz a nápis z Hathořina chrámu v Egyptě (84. kapitola), který bezesporu odkazuje na cosi krajně neobvyklého. Naneštěstí je pravděpodobné, že se naplní Scofieldův postřeh o tom, že devadesát procent starověkých znalostí je pro nás ztraceno navždy, a my se tím pádem nikdy nedozvíme odpovědi na fascinující otázky, které v nás zmíněné záhady vyvolávají.

Umístit prvotní civilizaci do Antarktidy byl můj nápad a vymyslel jsem si rovněž její znalosti a technologická omezení (kapitoly 72 a 81). Antarktidu jsem nenavštívil, ačkoli ji mám na prvním místě na seznamu toho, co prostě *musím* vidět. Její krásy i nebezpečí jsem věrně převzal z líčení očitých svědků. Halvorsenova základna je fiktivní, ale vybavení do mrazu, které si s sebou berou Malone a jeho společníci (v 76. kapitole), odpovídá tomu, co se skutečně používá. V Antarktidě panují složité politické poměry; uplatňují se tam různé mezinárodní dohody a unikátní pravidla pro spolupráci (viz 76. kapitola). Oblast, kterou zkoumá Malone v 84. kapitole, skutečně spadá pod norskou správu a v některých textech se uvádí, že je – údajně z environmentálních důvodů – zakázanou zónou. K podmořským scénám s Ramseym jsem čerpal informace od lidí, kteří se v oněch panenských vodách potápěli. Suchá údolí (kapitola 84) v Antarktidě

existují, třebaže se vyskytují převážně v jižní části kontinentu. Konzervační a zničující účinky absolutního mrazu na lidské tělo jsem popsal věrně (v kapitolách 90 a 91). Tento fenomén výtečně shrnuje kniha *Ice* od Mariany Gosnellové.

Cášský dóm (kapitoly 34, 36, 38 a 42) rozhodně stojí za návštěvu. Při zhotovování jeho plánů sehrála klíčovou úlohu biblická kniha Zjevení a kaple je jednou z posledních dosud stojících památek z časů Karla Velikého. Svaté jsem ovšem do její historie zapletl čistě pro účely tohoto příběhu.

Latinský nápis uvnitř kaple (v 38. kapitole) pochází z Karlových časů a převzal jsem ho doslova. Když jsem odpočítal každé dvanácté slovo, zjistil jsem, že získám pouze tři slova a v posledním odpočtu se dostanu k číslu jedenáct. K mému úžasu ta tři slova stačila, aby utvořila srozumitelnou frázi – záře Boží.

Na boku Karlova trůnu je doopravdy vyryta hrací deska mlýna (kapitola 38). Odkdy a proč tam je, nikdo neví. Desková hra mlýn se hrávala už v římských a karolínských dobách a hraje se dodnes.

Výprava Karla Velikého se všemi jejími vodítky včetně Einhardova odkazu je čistě mým výmyslem. Francouzské městečko Ossau (v 51. kapitole) a jeho opatství (v 54. kapitole) jsem si vymyslel, ale jako inspirace pro Bertranda mi posloužil skutečný opat, který v oněch končinách žil.

Fort Lee (v 45. kapitole) skutečně existuje, třebaže tam není žádné skladiště s mrazicí komorou. Nedávno jsem si opatřil iPhone, takže jsem jeden věnoval i Maloneovi. Zvláštní vyšetřování americké vlády zaměřená na paranormální a mimozemské jevy se během studené války skutečně odehrála – já jsem k nim pouze přidal ještě jedno další.

Biltmorské panství (v kapitolách 58, 59 a 66) patří k mým nejoblíbenějším místům, zvlášť o Vánocích. Hostinec, zámek, vesnici, hotel i pozemky jsem popsal věrně. Konference o odhalených tajemstvích minulosti tam samozřejmě neprobíhají, ale podobají se různým jiným setkáním podobného druhu.

Mapa Piriho Reise a další portolany (v 41. kapitole) opravdu existují a každá z těch map vyvolává záplavu matoucích otázek. Nej-

více informací o tomto tématu lze najít v knize Charlese Hapgooda *Maps of Ancient Sea Kings.*

Diskuse o hlavním poledníku probíhala tak, jak jsem vylíčil v 41. kapitole, a ke Greenwichi se dospělo dohodou. Avšak pokud se za nultý poledník vezme myšlená čára procházející pyramidou v Gíze, dospějeme k fascinujícím souvislostem s posvátnými místy po celé zeměkouli. Megalitický yard (v 71. kapitole) představuje jeden ze zajímavých konceptů, jak racionálně vysvětlit podobnosti mezi prastarými stavbami, jichž si vědci už dlouho všímají. Zatím se však neobjevil žádný nezvratný důkaz o jeho existenci.

Tento příběh otevírá některé zajímavé možnosti. Nejde jen o mytickou Atlantidu s fantastickými stroji a úžasnými technologiemi, ale také o prostou myšlenku, že možná nejsme první, kdo dosáhli intelektuálních výšin. Na naší planetě možná žili i jiní, jejichž existence nám zůstává utajena a jejichž historie a úděl zmizely z povrchu země a ztratily se spolu s oněmi devadesáti procenty starověkých znalostí, které možná nikdy neodhalíme.

Zdá se to příliš odvážné? Nemožné?

Kolikrát se však už ukázalo, že se takzvaní odborníci mýlili?

Lao-c', velký čínský filozof, který žil před 2700 lety a je dodnes považován za jednoho z největších světových myslitelů, možná věděl víc než my, když napsal:

Prastaří Mistři byli laskaví, záhadní, vážní, vstřícní.
Hloubka jejich vědomostí je nepředstavitelná.
Jelikož je nepředstavitelná, nemůžeme učinit nic víc
než popsat je zvnějšku.
Byli pozorní jako lidé přecházející zimní řeku.
Ostražití jako lidé uvědomující si nebezpečí.
Zdvořilí jako hosté na návštěvě. Poddajní jako led při oblevě.
Prostí jako neopracované kusy dřeva.

ISBN 978-80-7303-446-7

www.dominoknihy.cz